

Giới thiệu Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc

Truyện Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc, câu chuyện nói về một chàng thanh niên yêu một cô nhóc còn nhỏ tuổi nhưng anh không hề có dụng tâm lại giờ trở ý xấu với, anh biết yêu thương biết chờ đợi cho đến khi cô trưởng thành và thành một thiếu nữ xinh đẹp để anh có che chở và quan tâm.

Cô là một cô nhóc bấy giờ rất hồn nhiên và trong sáng, trong đầu chỉ có những trò chơi giải trí và cũng chỉ có anh biết chiều chuộng và yêu thương cô như vậy. Anh sẽ chờ cô lớn lên và rồi để cho anh yêu thương và tạo hạnh phúc cho cô. Cô cũng rất may mắn khi được một người như anh cho cô thấy được tình yêu chân thật.

Tình yêu nói đến là đến đó là duyên phận là định mệnh không thể nào thay đổi được, phải biết chấp nhận nó một cách tự nhiên không nên gò ép nhau, tự nhiên sẽ có được hạnh phúc như mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xong rồi ! Bây giờ thì đã bị yêu nghiệt ghi hận

Trí nhớ thật rõ ràng trở về ngày đầu tiên gặp Hứa Triết Quân, cước bộ của hắn chậm chậm tiến lên phía trước, trời vừa âm lên một chút không khỏi khiến cho người ta có cảm giác buồn ngủ. Khi hắn lười biếng đi vào phòng học, mọi ánh mắt tự nhiên như vậy mà tập trung đến trên người hắn.

Là một nam sinh mặc somi đứng trên mục giảng đối mặt với toàn bộ 50 bạn học dưới lớp mà không chút nào khẩn trương, mỉm cười. Khóe miệng giờ lên vừa đúng chỗ, đứng ngay tại vị trí xoay người viết xuống trên bảng đen ba chữ “Hứa Triết Quân”, nét chữ phiêu dật đoan chính sau đó theo như lời thầy giáo yêu cầu mà tự giới thiệu về bản thân.

Ngày đó ánh sáng vừa vãn ôn nhu nhuộm dần người ngồi bên cửa sổ, Tô Nhan lười biếng nhìn ngoài cửa sổ như đã muốn bắt đầu thả sức theo cảnh liễu tựa hồ như suy tư điều gì đó. Thẳng đến khi có người đi qua bên người ngồi ngay phía sau vị trí của mình, Tô Nhan mới lấy lại tinh thần, quay đầu xem xét tận mắt người bạn học ngồi sau bàn này. Đại khái là cảm thụ tìm tòi nghiên cứu qua ánh mắt, Hứa Triết Quân ngẩng đầu hướng về phía Tô Nhan lễ phép cười.

“Xin chào. Tớ là Tô Nhan, về sau xin được thỉnh nhiều hơn là chỉ giáo” Tô Nhan nhếch miệng cười sau đó liền xoay người, bắt đầu ngoan ngoãn nghe chủ nhiệm lớp giảng bài. Vô nghĩa, bài giảng của vị chủ nhiệm lớp này nghe không chuẩn không thể tiếp tục tiếp thu được.

Đến giờ nghỉ giải lao, Tô Nhan đã muốn làm tử ngư trạng (bộ dạng giống cá chết) nằm úp sấp ở trên bàn hai mắt trắng dã, “A Nhan, đừng giả chết.” Thân là người bạn ngồi cùng bàn Lăng Sở Sở bắt đắc dĩ vỗ vỗ phía sau lưng Tô Nhan sau đó hành động giống như kẻ trộm đến bên lỗ tai của cô, đề thấp giọng vừa nói, “Tớ xem bộ dạng bạn mới tới này thật đúng là rất không sai, là soái ca đó nha. Ôi chào.”

“Như thế nào? Chẳng lẽ cậu muốn thực xin lỗi Tiểu Phong Phong sao?” Tô Nhan nâng nâng lông mi, mặt hơi hơi có chút run rẩy. Rồi sau đó đứng dậy bắt lấy hai tay Lăng Sở Sở, hai mắt nổi lên tia sáng dị thường, lời nói an ủi giống như của các bà mẹ thăm thía khuyên giải, “Tớ nói cậu đấy Sở Sở à, soái ca kia trông có được hay không thì cũng không dùng được gổi thêu hoa (ý là không được trêu hoa ghẹo nguyệt). Thế nào so với Tiểu Phong Phong nhà cậu cũng chỉ là một phần vạn mà thôi. Hơn nữa Tiểu Phong Phong nhà cậu đã ngàn lần dặn dò vạn dặm tỏ quan tâm để ý đến cậu, cậu cũng đừng trăm ngàn lần cũng đừng không chưa cho tớ đường sống nha. Bằng không Tiểu Phong Phong cho dù không khóc thương thương nhưng chắc chắn sẽ đem chúng ta dạy học về việc khóc như thế nào nha. Không thể được, tuyệt đối không thể được.”

“Tớ đã nói cái gì đâu. Cậu lại trêu trọc quá đi. Tớ cũng chỉ là thương thức mỹ nam thôi mà, cũng không phải là phạm phải tội nặng gì?” Lăng Sở Sở giật hai cánh tay của mình, khuôn mặt đỏ ửng.

Tô Nhan không nói gì lại nằm úp sấp trở về mặt bàn, trong lòng nói thầm : cũng không nhìn Tiểu Phong Phong nhà cậu một cái, tuần nào cũng đều tiến cống cho mình nhiều đồ ăn như vậy. Cho dù hiện tại đồ ăn vật vào bụng mình nhiều như vậy nhưng mình vẫn muốn thuyết giảng cho cậu hiểu đạo nghĩa. Xem chừng cậu nữa chứ.

Nghĩ đến lời Lăng Sở Sở vừa mới nói, Tô Nhan nhin không được quay đầu lại liếc mắt một cái, ngấm nhìn người được gọi là soái ca. Mi thanh mục tú, làn da tron bóng, bộ dạng cúi đầu làm ra vẻ chuyên nghiệp. Thật đúng là cảnh đẹp ý vui. Chắc chắn, Sở Sở nói rất đúng. Người này thật đúng là một soái ca đặc biệt.

“Hôm nay thầy Lý đi ra ngoài họp cho nên tiết học này sẽ là tiết tự học.” Lớp trưởng sau khi thay thế thầy Lý thông báo tin tức, nghênh đón liền là một tràng pháo tay hoan hô, tình cảm quần chúng kích động a. Đầu năm nay đừng nói nghỉ, tiết tự học cũng là đáng quý cỡ nào nha.

“Nhưng thầy Lý đã chuẩn bị bài tập cho các bạn, yêu cầu mọi người ở lại lớp học hoàn thành toàn bộ bài tập.” Bạn lớp trưởng lại phiêu phiêu cho một câu, đem sự cuộn loạn của đám học sinh đang ở thiên đường lập tức kéo xuống địa ngục với sự thật tàn khốc như thế.

“Minh không làm. Trương Huân, cậu như thế nào không sớm nói rõ ràng chứ?”

“Hại lão nương ta đây kích động một phen.”

“Cầm thú a. Lão Lý đi họp còn không quên tra tấn chúng ta.”

.....

Sau một hồi lên án công khai cùng khóc lóc chung quy vẫn đánh không lại nên đành lùi lại làm bài thi. Sau khi lấy bài thi Tô Nhan vẫn duy trì thái độ bình tĩnh như trước mặt không đổi sắc bắt đầu viết lên tờ giấy bài tập. Đợi cho đến sau khi cô đại công cáo thành thì Lăng Sở Sở ở bên cạnh đã muốn dùng ánh mắt của con chó nhỏ như là mong chờ uy lực nhờ cậy cô.

“Sở Sở, tớ không thể hai cậu.” Tô Nhan vỗ vỗ ót, nói ra lời nói đầy thâm thúy.

“Cậu không phải là hại tớ mà là cứu tớ.” Lăng Sở Sở ánh mắt long lánh giống như sao sáng, nhìn Tô Nhan chờ đợi.

“.....”

“Chẳng lẽ cậu liền trơ mắt nhìn tớ đây lửa bén đến chân, mưu cầu danh lợi dày vò không thể siêu sinh sao?”

“.....”

“Cũng không phải là một lần hai lần, lần nào cũng giống thế này mà.”

“Không phải vì là một lần hai lần nhưng cậu càng ngày càng đi xuống. Cậu học môn này kém như vậy tớ hoàn toàn không thể không cứu.” Nhìn Lăng Sở Sở giống như con chó nhỏ vẫy đuôi mừng chủ, Tô Nhan chỉ cảm thấy một cái đầu nhưng lại hai vấn đề khác nhau. Lăng Sở Sở học các môn khác đều được chỉ riêng môn này quả thực chính là nhìn thấu cái não ngu ngốc của cô ấy.

“Cậu xem, mọi người làm tớ cũng làm mà.” Lăng Sở Sở cầm lấy chính bài thi của mình đưa tới trước mặt Tô Nhan, lời nói chính nghĩa “Hai tai cùng với đôi mắt của tớ đều đã làm việc hết công suất, lời nói và hành động đều rất mẫu mực nha. Hơn nữa lý tiểu muối của tớ đột nhiên muốn tăng mạnh. Chính là những bài này thực quá khó, tuy rằng kỹ thuật của tớ có tiến bộ rất nhiều có điều chưa đủ quá quan, giải được loại bài toán như thế này chắc mình được người ta bái làm thầy rồi. Đại nhân thương xót, tề bào tiểu muối của tớ đều đã chết sạch rồi.” Nói xong thừa dịp Tô Nhan đang còn sững sờ, Lăng Sở Sở đã nhanh chóng đoạt đi bài thi rồi đứng lên một cách nhanh nhất.

“Sở Sở, chúng ta là huynh đệ tốt. Cậu uống cháo cũng đừng quên cấp cho huynh đệ chúng tớ nữa.” Mắt thấy Lăng Sở Sở đoạt bài thi thành công thì Tần Mộc Thiên ngồi ở phía sau vội vàng kêu lên.

“Yên tâm, chị đây là tuyệt đối sẽ không cần quên đàn em như cậu đâu.” Lăng Sở Sở vội vã sao chép bài thi cũng không ngẩng đầu lên đã trả lời.

Tô Nhan hung tợn nhìn Tần Mộc Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Cấu kết với nhau làm việc xấu.”

Đã tiếp nhận được bài thi đang bắt đầu sao chép, Tần Mộc Thiên cười hắc hắc, “Tô Nhan, cậu là làm người phục vụ dân. Tớ là đại biểu sẽ tổ chức khen ngợi cậu.”

“Thế thì tớ sẽ là đại biểu đại diện cho mặt trắng đi tiêu diệt cậu.” Tô Nhan trơ mắt nhìn kết quả lao động của chính mình bị chia cắt, không khỏi chán nản. Chẳng lẽ đây là do ngày thường môn này cô làm bậy nhiều lắm nên có báo ứng sao?

“Phốc?” Luôn luôn đứng bên cạnh xem diễn trò, Hứa Triết Quân rút cuộc nhịn không được, bật cười. Tô Nhan hung tợn liếc hán một cái lại bị màn cười kia của Hứa Triết Quân làm cho lóa con mắt.

“Cười cái gì mà cười.” Tô Nhan buồn bực trở lại tiếp tục nằm úp sấp trên mặt bàn. Trong đầu tất cả đều hiện lên bộ dạng cười rộ mới vừa rồi của Hứa Triết Quân. Thằng nhãi này thế nhưng cười thì... Tô Nhan lục soát lại cảm hứng của mình cuối cùng quyết định cho hán một từ ẩn tượng “Yêu Nghiệt”. Hứa yêu nghiệt, người này cười rộ lên đúng là thác họa thủy.

Ngày lại ngày không mặn không nhạt trôi qua nhanh, học kỳ thứ nhất của năm cấp ba rút cuộc cũng đến ngày các học sinh nghênh đón chờ đợi từ lâu : Đại hội thể dục thể thao.

Tuy nói đại hội thể dục thể thao là tốt đó là vì không cần mỗi ngày đều nghe giảng bài, làm ra về chăm chú nhưng thực ra lại làm khó chính mình, lại bị ban cán sự lôi lên tham gia trận đấu, Tô Nhan không nhịn được mà về mặt đầy ưu phiền. Nhớ tới lời nói của ủy viên thể dục, cô thật sự muốn đứng lên ngửa mặt lên trời mà thề dài, “Thiên đạo bất công, vận mệnh đa suyễn a” (công đạo bất công, vận mệnh nhiều ngang trái)

Với thân thể nhỏ nhắn như thế này lại đi chạy thi 8000m với 1500m nữa sao, làm sao có thể chịu nổi? Chẳng lẽ lần này cô nhất định vì vinh dự của lớp tiếp tục bị thúc giục mà gục ngã trên sân thể dục sao?

“Ai.” Thời điểm này làm Tô Nhan không biết lần thứ mấy thở dài, Lăng Sở Sở thần kinh rút cuộc cũng bị làm cho hỏng mất thôi “A Nhan, đừng khổ sở. Tớ biết có người so với cậu còn thâm hơn nhiều.”

“Trên đời này làm gì còn có thể có người so với tớ mà còn thâm hơn nữa chứ ?” Từ khi được tin dữ đến đây, Tô Nhan đã muốn đem chính mình phân

loại vào nhân vật bi thảm nhất thế giới.

“Hứa Triết Quân nha.”

“Có Có” Lãng Sờ Sờ giống như con gà mổ thóc gật đầu nói, “Không thể nào, ủy viên thể dục dựa vào đâu mà biết được rằng Hứa Triết Quân trước kia ở trong đội thể dục của trường cũ, chạy dài ra về rất lợi hại. Hần trong lần đại học thể dục thể thao lần này phải chạy 1000m cùng với 1500m, so với cậu còn thảm hơn. Cho nên cậu cũng đừng khổ sở.” Lãng Sờ Sờ vỗ vỗ Tô Nhan, an ủi nói. Cô biết Tô Nhan có thể chất rất đặc biệt, chẳng may lúc chạy mà cô ấy lại rơi vào tình cảnh không hay hô hoặc là bất hạnh thì chẳng sợ lại thảm nhưng chỉ cần tìm được người so với cô ấy còn thảm hơn thì cô ấy lập tức sẽ mất trạng thái tại chỗ sống lại.

“Tớ không cần. 1200m cùng 1800m sao? Có thể lên được 2500m đấy. Tớ chỉ mới có 1500m, còn hơn một nửa quãng đường của hần ta.” Tô Nhan tính rất kỹ quai sau đó vừa cười vừa nói “Haha . Tớ rất thích sự chênh lệch này. Đối với việc làm này của ủy viên thể dục , tớ cảm thấy rất vừa lòng.”

“Vừa lòng cái gì?”

“Vừa lòng với tên nhãi Hứa Triết Quân so với tớ chạy còn nhiều hơn, còn muốn nhiều nhiều hơn nữa kìa. Loại cảm giác chân thật này quả là rất sung sướng.” Xoay một cái mây đen trong lòng rút cuộn tàn đi, Tô Nhan nhìn không được ngửa mặt lên trời cười dài nói.

“Phải không? Như vậy chẳng phải là tớ rất vinh hạnh sao?”

“À...” Tô Nhan cảm thấy thế này không đúng. Thanh âm này không phải của bảo bối Sờ Sờ nhà cô nha. Quay đầu, quả nhiên là thằng nhãi Hứa yêu nghiệt cười như không cười đang đứng nhìn cô, “Hắc, hắc...” Tô Nhan xấu hổ cười cười, trong lòng không khỏi bị ai nói thầm : Xong rồi! Bây giờ thì đã bị yêu nghiệt ghi hận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Yêu thương thuần ngốc, đúng là bi kịch

Trong trận chung kết chạy 800m, Tô Nhan một thân thanh quần đùi áo ngắn tay, thỉnh thoảng lại hét lên vài tiếng, cảnh tình thật là bi thương. Ở bên cạnh cô Lãng Sờ Sờ bắt đầu nói, “A Nhan, chết sớm thì siêu sinh sớm đó nha.”

“Quốc gia có quy định muốn kế hoạch hóa gia đình cho nên siêu sinh cũng phải đóng tiền phạt đó nha.”

“...”

“Sờ Sờ, nếu không tớ bỏ thi nhé. Tớ không cần phải thi. Tuyệt đối không cần.” Tô Nhan một đôi móng vuốt sói hung hăng bái Lãng Sờ Sờ kêu rên nói.

Lãng Sờ Sờ đề lên huyết thái dương của cô rồi nói, “A Nha, đừng có nằm mơ. Hôm nay cậu không muốn chạy cũng phải chạy. Bằng không cậu hãy chờ bị ủy viên thể dục cùng chủ nhiệm lớp té sống cậu đi.” (ý chỉ là chửi mắng ấy...)

Nghe nói vậy cô không thể không nghĩ đến trường hợp “Tuyệt vời” nhất khi bị ủy viên thể dục cùng chủ nhiệm lớp té sống như thế nào rồi. Tô Nhan không khỏi cả người run lên, rất đáng sợ nha. 800m này so với hình phạt kia vẫn là tốt đẹp hơn nhiều.

“Tô Nhan, muốn bỏ chạy rồi sao?” Tô Nhan vừa quay đầu lại, quả nhiên là Hứa yêu nghiệt. Người này hôm nay cũng một thân thanh lương. Hừ, Tô Nhan vùng trộm vuốt xuống nước miếng của mình. Vừa mới hoàn thành 450m cho nam không được bao lâu nên trên mặt Hứa yêu nghiệt còn hơi hơi phiếm hồng. Đây thì da thịt trắng nõn, đây thì đáng người, đây thì hai má... Thật sự là làm cho người ta thêm nhỏ dãi nha. Thằng nhãi này quả nhiên là một tên yêu nghiệt.

“Đúng vậy. Bất quá A Nhan có chứng sợ hãi trước khi chạy mà thôi. Hiện tại chính là đang nằm mơ có thể bỏ thi đấy.” Lãng Sờ Sờ nhún vai, cực kỳ bắt đầu nói.

“Chứng tiền sợ hãi?” Hứa Triết Quân nhún mày, ánh mắt tìm kiếm quét ngang Tô Nhan một cái “Nhưng tớ cho tới bây giờ thật ra không có nghe nói qua sẽ có chứng sợ hãi trước khi chạy cả.”

“Không có nghe nói qua đó là do cậu kiến thức nông cạn.” Tô Nhan liếc mắt liền trả lời.

Hứa Triết Quân cười cười vừa muốn nói gì đó nhưng radio của trường truyền đến khẩu khí 10 phần của báo viên, “Trận chung kết cự ly 800m của các tuyển thủ nữ sắp được bắt đầu. Vì vậy đề nghị các tuyển thủ lập tức đến đường băng tập hợp. Xin nhắc lại lần nữa : trận chung kết cự ly 800m của các

tuyển thủ nữ sắp được bắt đầu, vì vậy đề nghị các tuyển thủ lập tức trở lại đường băng tập hợp.”

Thông báo này đối với Tô Nhan mà nói không thể nghi ngờ hơn chính là một đạo búa đòi mạng, càng có sống chết ôm lấy tay trái của Lăng Sở Sở, kêu rên nói, “Sở Sở, không đi đâu. Tôi sẽ chết mất. Tôi nhất định sẽ chết mất. Cậu như thế nào mà lại nhìn tôi đi chết thế này? Không có tôi, một mình cậu còn sống là có ý tứ gì chứ?”

Lăng Sở Sở nhất thời cũng bất động không biết nói gì với Tô Nhan, xấu hổ nhìn nhìn Hứa Triết Quân nói, “Hứa Triết Quân, chúng ta cùng hợp tác. Chỉ cần đem con người này kéo đến chỗ đường băng kia thì sẽ không cần nghe gì nữa rồi.”

Hứa Triết Quân gật gù đầu, vừa muốn tiến lên bắt lấy tay Tô Nhan thì Tô Nhan đã nghiêng người trốn được, nhảy sang một bên, hếch đầu lên nói, “Quên đi, sớm muộn gì đều phải chết. Vì vinh dự của lớp, tôi đi là được chứ gì.” Nói xong bước đi hiên ngang về phía đường băng.

“Khụ” Nhìn Hứa Triết Quân xấu hổ thu hồi tay, Lăng Sở Sở ngượng ngùng cười cười nói, “Cái kia... Hứa Triết Quân, thật sự là ngại quá. Tô Nhan nhà chúng ta... Cái kia chính là điểm không bình thường của cô ấy. Cô ấy thường xuyên vô cớ động kinh, phát tác tính náo loạn. Cậu cứ xem như là thói quen thì tốt rồi.”

“Được, vậy tôi sẽ cố gắng xem như là thói quen.” Nhìn bóng dáng vừa vội vàng rời đi, Hứa Triết Quân cười đến sáng lạn.

Lúc này đến phiên Lăng Sở Sở ngây ngẩn cả người, lời này của Hứa Triết Quân cũng làm cho người ta thắc mắc không thôi. Còn có nụ cười sáng lạn như thế này, khi một trận gió lạnh thổi qua cũng làm cho cô có cảm giác thực sự là rất lạnh àh nha.

“Pằng” Tiếng súng đầu tiên vang lên, tất cả các tuyển thủ tham gia cuộc thi đều đã bắt đầu chạy. Tô Nhan chạy cũng không mau, không nhanh không chậm ở trong đường thi. Một vòng đã đi qua, Lăng Sở Sở mất thấy bộ dạng Tô Nhan không muốn chạy còn đang thờ hờn hờn kia liền biết người này còn không có cố gắng hết sức, vội vọt tới trước mắt Tô Nhan giận dữ hét, “Tô Nhan, cậu là cái đồ lười. Còn không mau chạy nhanh lên cho chị đây hả? Không lấy được giải nhất thì cậu cẩn thận chịu hình phạt đi. Tất cả đồ ăn vặt cũng tịch thu.”

Tô Nhan sừng sốt một chút thế nhưng vẫn còn có tinh lực rống trở về, “Lăng Sở Sở cậu là chị của mình sao, dám lấy thức ăn vặt ra uy hiếp tôi. Xem tôi chạy xong sẽ dạy dỗ cậu như thế nào?” Nói xong thì nhanh chân chạy về phía trước, cố gắng đuổi theo những tuyển thủ khác, chớp mắt liền vọt lên vị trí dẫn đầu.

“Phốc.” Đứng ở bên cạnh Hứa Triết Quân nhìn không được bật cười, “Tô Nhan thật đúng là rất thú vị.”

Lăng Sở Sở lần đầu tiên nhận thức thật cẩn thận, đánh giá người bạn học đứng bên cạnh mình. Cao 1m8, hơi gầy một chút làn da so với cô còn đẹp hơn, khuôn mặt kia thuộc loại mằm họa cho người khác àh nha.. Tính cách tốt đẹp? Thật ra điều này không thể xác định. Bất quá điều này không thể xác định được nhưng nghĩ đến khi cậu ta chạy 1000 cùng 1500m mà bên cạnh tiếng thét chói tai, phỏng chừng không bao lâu trường học sẽ có thêm một giáo viên. Đối với người này không phải sẽ đối với A Nhan nhà cô có hứng thú đây chứ?

Lăng Sở Sở an tâm, vừa vận nhìn thấy Tô Nhan chạy về đầu tiên. Đúng vậy, cô ấy đã chạy về đến đích nhưng mà cô ấy không có dừng lại. Cô ấy còn chạy về hướng bên này. Hướng bên này là hướng của cô mà.

Chạy một mạch bỏ nhào trên lưng Lăng Sở Sở, Tô Nhan thở phì phò nói, “Sở Sở, tất cả đều là tại cậu, hại tôi chạy nhanh như vậy. Tôi chạy nhanh đến mức sắp nằm úp sấp rồi. Ồi, mệt chết tôi. Cậu là đồ không có lương tâm”

Lăng Sở Sở xoay người lại, ôm Tô Nhan một cái rồi dõ dỏi nói, “Ngoan, A Nhan của chúng ta lợi hại nhất. Cậu không phải đã dễ dàng giành giải nhất rồi sao?”

“Ồ.. giải nhất có ích lợi gì? Có thể làm cơm ăn sao? Tôi muốn ăn cái gì đó. Tôi đói bụng rồi. Lăn chạy vừa rồi tiêu hao quá nhiều thể lực của tôi, hiện tại đói chết rồi.” Tô Nhan giống như con mèo nhỏ cứng đầu, không ngừng hướng Lăng Sở Sở làm nũng.

“Tô Nhan, cậu như vậy đúng thật là giống con mèo nhỏ làm nũng nha.” Nghe được nam sinh bên cạnh cất tiếng, Tô Nhan mới phát hiện như thế nào mà Hứa Triết Quân còn đứng tại chỗ này. Cô nhí mày, hỏi, “Tất cả mọi người đều nói Tô Nhan tôi cảm tình con mèo, cậu không biết sao?”

Hứa Triết Quân cúi đầu cười hỏi lại, “ Chẳng là cậu là cảm tình thứ 13 sao?”

“Cậu mà là cảm tình thứ 13. Mèo là con vật rất tốt. Giỏi hơn tất cả những cảm tình phía trên nó.” Tô Nhan bước ra từng bước, ngẩng đầu cao ngạo nói. Đáng tiếc Hứa Triết Quân lại có chiều cao 1m8, cô vẫn chỉ là một người ở phạm vi ngưỡng mộ mà thôi, khiến cho khí thế nhỏ nhất thời của cô càng lớn.

“À...” Hứa Triết Quân sừng sốt, cười đến sáng lạn, “ Con vật tốt... Tô Nhan thực sự là cậu sao?”

“Hừ! Bỏ cô nương hiện tại không rảnh so đo với cậu. Sở Sở chúng ta đi ra ngoài ăn cơm thôi.” Tô Nhan kéo Lăng Sở Sở đi ra ngoài.

“Đợi chút” Hứa Triết Quân tiến lên hai bước, ngăn cản hai người họ lại xuống nước nói, “Là tôi không đúng, Nếu không tôi mời các cậu đi ăn có được không?”

Nghe đến có người mời cơm, nháy mắt con người của Tô Nhan sáng rọi, “Thật sự?”

“Đương nhiên.” Hứa Triết Quân gật gù đầu, nhìn Tô Nhan hỏi lại, “Cậu muốn ăn cái gì?”

“Đi đến quán Điều Ký ăn thì bò nằm đi.” Tô Nhan sờ sờ chính cái bụng khô quắt của mình, chọn địa điểm gần trường.

Hứa Triết Quân gật gật đầu, cười nói, “Được, tới quán Điều Ký thôi.”

Lăng Sở Sở có cảm giác không được ổn cho lắm, lập tức dùng ánh mắt cùng Tô Nhan trao đổi khi đứng lên.

“Cậu như thế nào đồng ý cùng cậu ta ăn cơm?”

“Không ăn thì không ăn. Đây chị không cần lo đến nguyên tắc cái gì cả.”

“Cậu chỉ vì cái ăn, sớm muộn gì cũng bán mình vì ăn thôi.”

“Vi ăn, tớ có thể hi sinh cả mạng sống của mình.”

“..Cậu như vậy sớm muộn gì chính mình cũng bị ăn.”

“Làm sao có thể?” Tô Nhan kiên định lắc đầu, đã xong trận ánh mắt trao đổi.

Đến Điều Ký, Tô Nhan gọi ngay thịt bò nằm. Thịt bò nằm ở Điều Ký rất ngon miệng, mỗi khi ăn một lần có thể làm cho Tô Nhan trở về lần đầu tiên ăn ở đây. Từ lần đầu tiên ăn qua thịt bò nằm ở quán Điều Ký này, Tô Nhan liền nhận định, thịt bò nằm ngon nhất khắp thiên hạ này chắc chắn chỉ có ở Điều Ký mới có.

“Thế nào? Ngon lắm, cậu ăn đi.” Hứa Triết quan theo để cử nhiệt tình của Tô Nhan cũng chọn thịt bò nằm. Đối với sự mời khách của cậu bạn này, Tô Nhan cho tới bây giờ đều thực sự rất quan tâm.

“Ừ, ăn đi.” Hứa Triết Quân nghĩ nghĩ trả lời, nhìn bộ dạng Tô Nhan khi nghe câu trả lời của hắn tựa hồ không thực vừa lòng cho lắm. Hắn lại tiếp tục nói, “Nếu cậu ăn món này như vậy, lần sau tớ sẽ dẫn cậu đi nội thành. Ở đó có mỹ thịt bò Gia Phúc Hưng, thịt bò nằm ở đó so với ở đây còn ngon hơn nhiều.”

“Ồ nội thành sao? Thôi quên đi. Hiện tại làm sao có thời gian mà đi nội thành chứ.” Lấy mấy sợi mì thừa trong bát, Tô Nhan nói với về bắt lức.

Buông chiếc đũa, Hứa Triết Quân xoa xoa miệng cười nói, “Đừng lo lắng, nhất định sẽ có cơ hội.”

Những lời nói đối với thuần khiết Tô Nhan mà nói thì không có gì nhưng người luôn ở bên cạnh yên lặng ăn mì như Lăng Sở Sở lại dựng lỗ tai lên, tâm tình chợt vang. Không thể nào... Chẳng lẽ người có cấp bậc như cậu ta thực coi trọng A Nhan nhà cô chứ ?

Nhìn nụ cười của nam sinh ngồi trước mặt, Lăng Sở Sở trong lòng thầm cầu nguyện “Hứa Triết Quân ơi là Hứa Triết Quân, cậu nếu thực sự coi trọng A Nhan nhà tôi thì cậu sẽ còn khổ dài dài. Ở phương diện tình cảm A Nhan hoàn toàn không có thông suốt, ngay cả khi mình chính là nguyên nhân của vô số bi kịch chảy máu trong quá khứ. Yêu thương thuần khiết, đúng là bị kịch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Con người quả nhiên là không có gì lý giải nổi!

Sau khi ăn uống no đủ, bạn học Tô Nhan đã thỏa mãn ăn uống no nê, cô cùng Lăng Sở Sở liền hướng người mời cơm, “Hứa Triết Quân, cậu thật là một người tốt nha.”

“Mời cậu ăn một bữa cơm mà đã trở thành người tốt rồi sao?” Hứa Triết Quân nhìn về mặt thỏa mãn đến không được của Tô Nha, không khỏi buồn cười nói.

Vỗ vỗ bả vai Hứa Triết Quân, Tô Nhan trịnh trọng nói, “Không. Tớ vẫn cho rằng cậu là một người tốt. Sự thật chứng minh ánh mắt của tớ không sai. Hy vọng đồng chí Hứa có thể chống lại thời gian khảo nghiệm, trăm ngàn lần không cần phải bội hy vọng tha thiết của tổ chức đối với cậu nha.”

Nhìn đến Hứa Triết Quân về mặt không nói gì, Lăng Sở Sở thấy thế nhưng không thể trách mà chỉ nói, “Không có việc gì. Đây là điểm xác định của cô ấy. Ăn cơm nước xong thì mọi chuyện sẽ quên hết thôi.”

“Quên hết thì cuộc sống càng thoải mái chứ sao.” Tô Nhan lập tức tiếp lời.

Lăng Sờ Sờ giật giật khóe miệng quyết định không nhìn đến tên động kinh này nữa, “Hứa Triết Quân, cậu như thế nào mà cấp 3 còn chuyển trường vậy?”

“À... là... chuyển nhà.” Nhớ tới nguyên nhân chuyển trường, Hứa Triết Quân vẫn là im lặng không nói gì. Chính mình như thế nào lại có thể ở đây kể chuyện cha mẹ vô lương tâm cho bạn bè nghe chứ?

“Lúc này còn chuyển nhà sao? Thế rút cuộc lại là làm sao?” Lăng Sờ Sờ tiếp tục hỏi.

“Trước đây tớ ở thành phố S.” Hứa Triết Quân đáp.

Vừa mới im lặng được một lúc, Tô Nhan nghe thế lại động kinh nói, “oa, vậy chẳng phải là cậu xuống nông thôn lưu đây sao?”

“Hứa Triết Quân, cậu đáng chém ngàn đao. Vì sao lại có thể vứt bỏ tớ?” Một tiếng tru tréo ngang trời xuất hiện, Tô Nhan nhìn thấy Tần Mộc Thiên với bộ dạng bị bội tình bạc nghĩa, lại nhìn đến khóe mắt hơi toát ra của Hứa Triết Quân, trong đầu lại bay qua một ý tưởng “Huru rồi sao?” (chia tay rồi sao?). Chẳng lẽ đây là Trung Khuyển cùng Phúc Hắc Công trong truyền thuyết sao?

Nghĩ đến đây, bạn học kiêm hủ nữ Tô Nhan vĩ đại nhất như kết quả, lập tức giống như gà huyết bình thường, hai mắt phát ra kim quang. Chẳng lẽ đây chính là ông trời xem cuộc sống đưa đẩy đến gần cô sao. Cố ý đánh thần tích xuống sao? Bạn học Tô Nhan không tránh khỏi vẻ mặt ngây ngô, tiểu công chúa chịu thần mã mới là vương đạo nha. Cô nhất định phải xem bằng hai mắt, gắng xem bằng hai mắt.

“A Nhan, cậu đang tưởng tượng cái gì vậy?” Liếc mắt một cái liền biết nha đầu Tô Nhan này khẳng định lại nghĩ ra cái gì không nên nghĩ đây mà. Lăng Sờ Sờ bắt đầu dĩ vãng vô dụng bả vai của cô.

“Hi hi...” Tô Nhan cười ngây ngô hai tiếng, đề thấp thanh âm ở bên tai Lăng Sờ Sờ nói, “Sờ Sờ, Phúc Hắc Công cùng với Trung Khuyển a. Tuyệt vời. Tuyệt vời. Hai người kia rất thích hợp. Thế giới này thực là tốt đẹp nha.”

Bạn học Lăng Sờ Sờ cảm thấy loạn, loạn thật rồi. Thương hại, không chút cảm kích nào nhìn Hứa Triết Quân, trong lòng Lăng Sờ Sờ yên lặng đồng tình nói “Hứa Triết Quân à, chị vẫn hi vọng em không nên để ánh mắt của mình dừng trên nha đầu ngốc A Nhan của nhà chị... bằng không chị chỉ có thể nói cho cậu biết tương lai của cậu đầy đau đớn mà thôi.”

Tục ngữ nói đúng, cuộc sống tốt đẹp ở trong nháy mắt liền trôi qua rất nhanh, lưu lại cho học sinh cấp ba chỉ có sự hắc ám vô chừng mực cùng sự cưỡng ép. Mà bạn học Tô Nhan ngay trong biển hắc ám cùng cưỡng ép này lại muốn du lịch thật lâu không cần siêu sinh.

Một ngày tự học, trong phòng học im lặng chỉ còn lại cái ngòi bút đang loẹt xoẹt trên giấy.

“Huhu...” Tô Nhan nhìn chăm chăm hai mắt sưng đỏ của mình khi nằm úp sấp trên mặt bàn, nửa sống nửa chết viết bài tập. Miệng thỉnh thoảng thì thào “Tôi muốn xinh đẹp, tôi muốn thật xinh đẹp... Huhu chỉ thế thôi. Rút cuộc cũng chỉ thế thôi.”

“A Nhan, đây là làm sao vậy?” Phát hiện Tô Nhan có điểm không thích hợp, Lăng Sờ Sờ buông bút trong tay, sờ sờ đầu Tô Nhan quan tâm hỏi.

Tô Nhan quay đầu sang, một đôi mắt sưng đỏ giống như kính mắt làm cho Lăng Sờ Sờ hoảng sợ. Đang cảm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan, Lăng Sờ Sờ nhìn không được kêu lên, “A Nhan à. Cậu đừng làm tớ sợ. Như thế nào mà lại khóc thành như vậy.” Thần kinh của thuần ngốc Tô Nhan hôm nay như thế nào lại có bộ dạng giống như con gái bị thất tình thế này. Có một không hai, đáng ghi vào sử sách.

Ngồi ở phía sau Tần Mộc Thiên cùng Hứa Triết Quân đã chú ý tới bên này, cũng lập tức hoảng hồn. Tần Mộc Thiên lại kêu lên, “Người nào làm rủa vương bát đần dám khi dễ A Nhan nhà chúng ta. Tôi không thể không làm thịt hắn.” Hứa Triết Quân ở bên cạnh nhưng thật ra không nói điều gì, chỉ hé ra khuôn mặt đang trầm xuống.

Tô Nhan trực tiếp không nhìn đến hai nam sinh đang ngồi ngay phía sau, giờ móng vuốt sói ngày thường vô hữu lực nhè nhẹ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lăng Sờ Sờ nói, “Sờ Sờ, tớ muốn xinh đẹp hơn... huhu...”

“Xinh đẹp? Làm gì vậy?”

“Tớ muốn giống như các bạn nam sinh kia.”

“A... cậu bị làm sao vậy?”

“Kiểu này là vô lương rồi. Thế nhưng lại làm cho A Nhan nhà chúng ta xinh đẹp lên... A... Tôi nói không nên lời. Nhà chúng ta phong hoat tuyệt đại mỹ nhân nha.” Tô Nhan ôm ngực chính mình, trong mắt lại nổi lên nước mắt.

“Chẳng lẽ là bị QJ?”

Tô Nhan lắc lắc đầu.

“Chẳng lẽ là... bị lép sao?”

“Huhu...” Lăng Sờ Sờ trong lòng nói trực tiếp lại chuyển đến chỗ ngực Tô Nhan, chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn không ngôn ngữ nào có thể diễn tả

nổi. Tô Nhan kêu rên đứng lên, dùng sức chúi chính ngực mình nói, “Nhà chúng tôi võ công cao cường, mạo mạo vô song, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nha. Liền vì cái bức thư ngốc kia mà thành thế này. Tội vì sao bị đám người kia ghê tởm chứ... Huhu...”

“A Nhan, kia bắt quả chỉ là một quyển Tiểu Thuyết, chỉ đúng vài phần thôi.” Lăng Sở Sở an ủi nói.

Tô Nhan nghe xong lại thương tâm, liên tục lắc đầu nói, “Sở Sở, cậu không hiểu, cậu không hiểu đâu. Loại tâm tư đau đớn này... cậu không thể lý giải được. Tôi muốn một người biến tôi thành xinh đẹp hơn, cậu đừng để ý đến tôi.” Nói xong lại nằm úp sấp trên bàn yên lặng một mình.

“Này rút cuộc là làm sao vậy?” Tần Mộc Thiên cùng Hứa Triết Quân không có nghe hiểu được hai người kia rút cuộc nói đến cái gì, nhìn Tô Nhan lại nằm sấp trên mặt bàn thương tâm đến như vậy, không khỏi vội la lên.

Lăng Sở Sở lau mồ hôi nói, “Này thôi... Thật đúng là không có việc gì. Việc nhỏ, việc nhỏ ấy mà...”

“Nha đầu A Nhan kêu khóc thành thế kia mà coi là việc nhỏ sao?” Tần Mộc Thiên giờ chân ra nói.

“Thật sự không có chuyện gì lớn...” Lăng Sở Sở cố gắng giải thích, nguyên nhân này không biết là làm cho người ta nên khóc hay cười đây, chỉ sợ người bình thường khó có thể hiểu được.

“Rút cuộc là làm sao vậy?” Người vẫn không lên tiếng, Hứa Triết Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Này... kỳ thật là, sự tình đại khái như vậy. Tô Nhan nhìn quyển sách, sau đó... tóm lại là vì người ở bên trong là...” Nói sự thật làm cho Lăng Sở Sở cảm thấy vẫn là nên cho hai người này biết đến cùng thì tốt hơn.

Nhìn Lăng Sở Sở muốn nói lại thôi, Hứa Triết Quân đại khái hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Xem ra thật đúng là không phải chuyện lớn gì nhưng nha đầu kia xem quyển sách mà có thể xem thành như vậy sao? Tô Nhan vẫn như trước nằm úp sấp trên mặt bàn, nửa sống nửa chết không biết rút cuộc đang làm cái gì. Hứa Triết Quân lắc đầu, nha đầu kia thật đúng là...

“Quả nhiên, A Nhan nhà chúng ta không thể cùng người thường cân nhắc nha...” Tần Mộc Thiên khoát tay áo, tiếp tục công phá nghiệp lớn của hắn.

Chỉ có Tô Nhan một người nằm úp sấp ở trên bàn yên lặng nghĩ: Người khác cười mình quá điên cuồng thì mình sẽ cười họ nhìn không thấu... Bá Hồ huynh thật là cao kiêu, chỗ cao không thắng được sông sâu, không thắng nổi đầu nha. Cô là loại người ở đẳng cấp này, người thường quả nhiên là không thể lý giải.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hứa yêu nghiệt, thẳng nhãi như hắn ta mà có thể lại có điểm vô sỉ đến thế sao?

Chớp mắt cái đã trôi qua kỳ thi cuối kỳ. Hai tay run run cầm bảng báo cáo kết quả thi cuối kỳ, Tô Nhan không khỏi mặt đầy phiền muộn, kích động nói năng lộn xộn, “Thượng đế a! Phật Di Lặc a! Anh Xuân ơi! Chị Phụng ơi! Tôi quả nhiên không có tin nhầm người. Kỳ nghỉ đông này tôi nhất định sẽ cho các người mỗi người mỗi ngày đều được cung phụng như tiên.”

Nhìn qua danh sách “tà ác”, Tô Nhan vinh danh đứng trong top 10. Tuy rằng chính là thứ 8 nhưng ít ra còn có cái công đạo. Cô không bao giờ cần lo lắng phải né tránh khi nhìn thấy mẹ Tô nữa, không bao giờ sẽ phải gặp ác mộng trong đêm khiến người đầy mồ hôi lạnh, không bao giờ phải sợ tới mức hôn bay phách tán nữa khi mẹ Tô lơ đãng nói chuyện cùng ai đó.

Thật quá tốt. Tô Nhan giống như bình thường vuốt ve hai má của người yêu vậy, mềm nhẹ vuốt ve bảng báo cáo thành tích. Đây chính là kim bài miễn tử đã được hé mở. Oa oa ha ha ha. Có kim bài miễn tử này thì kỳ nghỉ đông này cô rút cuộc cũng không cần phải hoàn toàn thoát ly hủ giới.

Nhìn Tô Nhan vừa khóc vừa cười, mặt không ngừng biến sắc thì trừ bỏ Lăng Sở Sở ra thì tất cả các bạn học cũng không tự giác mà bảo trì khoảng cách ba thước đối với Tô Nhan. Thực không có biện pháp, đối với một người không bình thường thì nhân dân quần chúng đều đã lựa chọn kính nhi viễn chi.

“Được rồi. Đừng ở chỗ này mà nổi điên nữa. Cậu nhìn đi, cậu đã làm cho các bạn học sợ hãi hết rồi.” Lăng Sở Sở lần này cũng có kết quả không sai biệt mấy so với Tô Nhan, xếp thứ 12 nên hiện tại tâm trạng cũng khá vui sướng.

“Hi hi.” Tô Nhan cũng chán tỉnh lên một chút nhưng chính là trên mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười ngốc bộp.

“Ai...” Lãng Sở Sở lắc đầu, biết thần kinh bạn học Tô Nhan của mình đang nhất thời hưng phấn thì tuyệt đối sẽ không có khả năng yên tĩnh. Nhìn bảng danh sách trước mắt, Lãng Sở Sở đột nhiên chú ý tới một điểm tồn tại không bình thường, “A Nhan... Đứng thứ nhất lần này thế mà không phải là lớp trưởng.”

“Gi? Không thể nào? Cậu không phải là nhìn nhầm đó chứ?” Nghe được tin tức này, Tô Nhan lập tức nhảy dựng lên. Bọn họ đã học cùng với lớp trưởng ngay từ đầu, mỗi lần thi cuối kỳ thì đều đứng thứ nhất không một lần đánh mất vị trí, có thể nói như một thần tiên vậy. Chẳng lẽ thần tiên như vậy mà cũng có thể thất thủ sao?

“Phốc...” Mắt nhìn lướt qua bảng xếp hạng, Tô Nhan hỗn độn, nhân sinh quả nhiên có vô số bất khả tư nghị. Đứng thứ nhất thế mà lại là... Dĩ nhiên là Hứa yêu nghiệt. Thật đúng là yêu nghiệt a. Thế nên mới đem lớp trưởng thần tiên đẩy xuống vị trí thứ hai chứ.

“Thực là nhìn không ra nhé..”

“Ừ, đúng là nhìn không ra thật.” Tô Nhan cúi đầu tỏ rõ 120 % đồng ý.

“Con người không thể đánh giá bằng vẻ bề ngoài, cô nhân dạy chỉ phải.”

“Tướng mạo của hần còn rất tốt nha.”

“Không phải đều nói về những người ngu ngốc chỉ có đáng vẻ bên ngoài không có học thức tài năng thôi sao? Tướng mạo tốt nhưng thành tích bình thường đều là như vậy mà. Cho nên không thể nói tướng mạo a.”

Hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía cách đó không xa Hứa Triết Quân đang sửa sang lại cái bàn, đột nhiên cảm giác người này hơn người khác một vầng ánh sáng vàng rực rỡ. Đây là người đánh bại thần tiên đó nha.

“Di... tớ như thế nào lại cảm giá như phía sau hần có linh hồn vậy?” Tô Nhan cảm giác được sau lưng Hứa Triết Quân mơ hồ có hơi thở lạnh lạnh.

“Ừ, tớ cũng cảm giác được, oán niệm rất sâu nha. Sinh linh bốn phía đều đã bị Hứa Triết Quân dọa đến chạy trốn.” Lãng Sở Sở gật gù đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Làm hai người đem tầm mắt vừa chuyển, hoàn toàn có thể thấy được. Trách không được có âm hồn ở sau lưng, trách không được như thế oán niệm ngày càng sâu... Phía sau Hứa Triết Quân cách đó không xa, lớp trưởng thần tiên đang oán giận theo dõi hần, tay không ngừng nắm chặt quyển sách... oa, họa chắc là đang nguyên rủa Hứa yêu nghiệt rồi.

“Hai người các cậu còn đang ngây ngốc đó làm cái gì? Còn không mau dọn dẹp một chút chạy lấy người.” Không biết từ nơi nào đi ra Tần Mộc thiên vỗ bả vai hai người, cười hi hi nói.

Liếc mắt nhìn Tần Mộc Thiên một cái, Tô Nhan nói, “Hừ! Các chị đây đã sớm thu thập tốt rồi chỉ tùy thời cơ mà ra đi nữa thôi.”

“Phải không đó?” Tần Mộc Thiên cười hắc hắc, đối với Lãng Sở Sở liên tục lắc đầu nói “Nguyên lai đã sớm thu thập tốt rồi sao? Sở Lâm Phong kia đúng thật là oan uổng nha. Một người ở dưới lầu ăn không khí. Chắc chắn, thật sự là rất đáng thương.”

“A!” Lãng Sở Sở hung hăng trừng mắt nhìn Tần Mộc Thiên liếc mắt một cái, dám tiêu khiển cô sao, “A Nhan nhan, tớ đi trước đây.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng xuống dưới lầu, để lại một mình Tô Nhan đứng chôn chân tại chỗ.

Nhìn Lãng Sở Sở vội vàng chạy đi, Tô Nhan không có từ để nói mà lòng cảm thấy chua xót, “Ai. Gặp sắc quên bạn, cô nhân dạy cảm có sai.”

“Ha ha, đừng thất thần nữa. Tớ cũng đi trước đây.” Tần Mộc Thiên đem túi đồ lớn lên trên lưng, cột nhà nói, “A Nhan, sang năm gặp ha! Thừa dịp cơ hội cuối cùng này mà tăng chiều cao đi nha.” Nói xong cũng nhanh chân chạy đi, nhất thời làm cho Tô Nhan cảm thấy ảm đạm, thừa nhận chính mình là người cảm thấy thê lương.

Đột nhiên đầu bị một người nào đó vỗ nhẹ nhẹ lên, Tô Nhan quay đầu lại liền nhìn thấy Hứa Triết Quân. Khóe miệng hần còn đang nở nụ cười, thật là đẹp mặt nha, “Như thế nào còn ngẩn người như vậy, mọi người đều về hết rồi con không mau lấy này nọ đi?”

“Há? Uh.” Tô Nhan bước nhanh trở lại vị trí của mình, đem ba lô đã sớm được soạn sửa đi ra ngoài. Thẳng đến khi ra khỏi cửa lớp, Tô Nhan mới phục hồi lại tinh thần, chính mình như thế nào lại liền như vậy mà hồ đồ theo lời nói của Hứa yêu nghiệt chứ.

“Còn ngẩn người sao?”

Đầu lại bị vỗ nhẹ một chút, Tô Nhan bừa bãi thở phì phì nói, “Làm sao lại đánh đầu tớ. Đánh như thế lỡ may bị tổn thương thì phải làm sao bây giờ?”

Hứa Triết Quân vuốt cằm đánh giá cao thấp của Tô Nhan một phen, cuối cùng ra kết luận, “Không có việc gì, đều đã muốn như vậy rồi, không kém thêm chút điểm được đâu.” Ý tứ hàm súc sau lưng rõ ràng là đang châm chọc Tô Nhan khiến cô gờ tay nói, “Điểm còn kém như vậy. Cậu nếu như đem bảng thành tích mà tôi quý trọng đó ra làm trò đùa thì tớ liền không để cho cậu được yên đâu.”

“Được, vậy cậu thử không để tên đi.” Hứa Triết Quân vừa nghe lời này xong, trên mặt hiện lên ý cười.

Phát hiện chính mình “uy hiếp” đối phương nhưng giống như ngược lại là bị “uy hiếp” khiến cho Tô Nhan cảm giác chính mình giống như đánh một quyền lên bông vậy, rất khó chịu. Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói, mắt nhìn trừng trừng Hứa Triết Quân khiến cho Hứa Triết Quân cười đến càng hoan.

“Hứa Triết Quân, hai ta cùng đường sao?”

“Tớ ở Kim Hoa Quế Viên.”

Kim Hoa Quế Viên? Chẳng phải là dãy nhà đối diện với Ngân Hoa Quế Viên của nhà cô sao? Chết tiệt Hứa yêu nghiệt này, ngay cả nơi ở đều ở gần cô là sao chứ.

“Nhưng hai chúng ta không cùng đường, tốt nhất là vẫn mỗi người đi một ngã đi.” Tô Nhan mắt đảo quanh, giống như tiếc nuối nói.

Hứa Triết Quân dừng cước bộ, hai mắt híp lại để lộ ra một cỗ ý tứ hàm xúc không rõ cảm xúc gì, “Bạn học Tô Nhan, theo tớ được biết thì nhà của cậu là ở Ngân Hoa Quế Viên mà.”

“À...” Nói dối bị vạch trần, Tô Nhan xấu hổ cười lập tức tiếp lời, “Đúng vậy nhưng tớ muốn đi trước đến phía tây thành phố mua một số thứ này nọ.”

“Phải không? Nhưng mà cái kia thật là khéo, tớ cũng đang muốn đi đến phía tây thành phố mua ít đồ.” Trên mặt Hứa Triết Quân mang theo ý cười.

Tô Nhan chỉ cảm thấy chính mình đứng trước Hứa yêu nghiệt thì khí thế đều biến mất, chiều cao 1m8 quả nhiên trời sinh ưu thế đánh bại hoàn toàn chiều cao đáng thương không đến 1m6 của cô khiến bạn học Tô Nhan không có gì ngăn cản, “Hi thật khéo, thật là khéo..” Mắt thấy tình thế không đúng, Tô Nhan thấy gió đã thổi quyết định đi theo địch.

“Uh.” Hứa Triết Quân giống như vừa lòng gật gật đầu, vừa đi vừa hỏi, “Cậu muốn đi đến phía tây thành phố mua cái gì?”

“À... tớ muốn đi xem sách tham khảo.” Tô Nhan sừng sốt một chút, thuận miệng bịa chuyện nói dối. Quả nhiên cần thiên thiên vạn vạn lời nói dối để bù lại.

Hứa Triết Quân gật gật đầu, vẻ mặt kinh ngạc nói, “Thật đúng là rất khéo, tớ cũng tính đi xem sách tham khảo.”

Nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn của Hứa Triết Quân, Tô Nhan không nói gì, cúi đầu đi một mạch. Nhưng mà ở sâu trong nội tâm của Tô Nhan nhin không được hướng tới cuồng phong rống giận : Hứa yêu nghiệt, thẳng nhai như hấn ta mà có thể lại có điểm vô si đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cậu nghĩ như vậy thì có thể làm trưởng bối của tớ sao?

“Sách toán tham khảo này nói rất rõ ràng lại toàn diện, rất thích hợp với cậu.” Hứa Triết Quân đột nhiên đem quyển sách toán tham khảo đến trước mặt Tô Nhan nhưng lại gặp phải Tô Nhan không tiếp liền hỏi lại, “Như thế nào? Chẳng phải cậu học toán kém hơn một chút sao?”

Đúng. Là kém một chút. Bằng không thì đã xếp thứ 5 rồi. Tô Nhan ở trong lòng nói thầm lại nhưng vẫn như trước không tiếp nhận sách tham khảo, lắc đầu nói, “Mua cũng là cậu mua đi. Tớ không có thể nào xem hết được đâu.”

“Hả?” Hứa Triết Quân nhăn mày như có chút suy nghĩ nhìn Tô Nhan, “Trách không được thành tích môn toán của cậu luôn như vậy, bình thường bài tập cũng làm cho có, làm cho Mộc Thiên học theo mà lại không xem sách tham khảo.”

Mộc Thiên? Tô Nhan đột nhiên nhớ tới cách xưng hô lẫn nhau của Hứa Triết Quân và Tần Mộc Thiên. Một cái là Mộc Thiên a còn một cái là A Quân nha. Thật là làm cho cô nhin không được mà mơ màng vạn phần nha. Rất có tình yêu!

“Đing...” Lần này Hứa Triết Quân trực tiếp cầm lấy sách tham khảo trên tay đi xuống, nhìn thấy nha đầu đang thất thần trước mắt thì hấn phải bắt đắc dĩ nói, “Như thế nào lại thất thần như vậy? Ời, trả tiền đi.”

“Hoan nghênh lần sau lại đến” Ra khỏi cửa hàng sách, Tô Nhan chỉ cảm thấy trên mặt một trận gió lạnh thổi qua, trong lòng thật lạnh, thật là lạnh mà thôi. Hành động rồi, rút cuộc là đã hành động rồi. Nhìn quyển sách tham khảo trong tay, bạn học Tô Nhan khóc không ra nước mắt, không nói gì cũng không hỏi lại ông trời. Hàng động của cô đột nhiên trở nên trung thực, liền cứ như vậy mà trả tiền sách.

“Còn thất thần cái gì? Về nhà.” Nhìn đến mặt Tô Nhan lúc đỏ lúc trắng, biểu tình không ngừng biến sắc khiến Hứa Triết Quân không khỏi nghĩ đến, nha đầu này rất nhạy cảm.

“Hả? Ừ.” Tô Nhan gật gật đầu, đi theo sau Hứa Triết Quân.

“Nha đầu, có hay không nghe người ta nói cậu rất nhạy cảm chưa?”

“Tớ rất nhạy cảm? Cậu đang tính chê cười tớ sao?”

“Ừ, tớ không chỉ có chê cười cậu mà vẫn cười lạnh đó thôi.” Hứa Triết Quân mặt có chút suy nghĩ nói.

“Phốc...” Tô Nhan hoàn toàn hỗn loạn rồi, Hứa yêu nghiệt này nha thật là có thể tự mình hiểu lấy a. Nói chính mình có nụ cười lạnh sao, rất đúng đó.

Nhìn Tô Nhan đang ở trên đường không kiêng nể gì mà cười loạn lên, Hứa Triết Quân đột nhiên vươn tay đến sờ sờ đầu của cô rồi nói, “Ngoan, đừng làm âm ỉ. Xem cậu dọa những người qua đường kia, giờ họ chẳng dám đèn gần chúng ta quá ba thước rồi.”

“À.. ừ.” Tô Nhan nghe lời đình chỉ mà dừng cười, im lặng đi bên người Hứa Triết Quân. Đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn đến, nghênh diện một khuôn mặt mê đắm nhưng là người có khuôn mặt điển trai này đi theo cô. Ánh mắt Tô Nhan cùng ánh mắt của hắn tại đây gặp nhau thoáng qua, một phần vạn giây va chạm. Cô cảm nhận được giống như là thiên nhai lưu lạc nhân gian, gặp lại làm gì như đã từng quen biết. T_T

Cứ suy nghĩ như vậy làm cho khuôn mặt của Tô Nhan càng trở nên hắc ám, dù thế nào thì Tô Nhan cũng là tam trung nhất bá vương, thế mà hôm nay thực sự là lạc hổ bình dương bị yêu nghiệt hàng, đều biến thành hellokitty cả rồi. Người ta đều là không ngừng hướng về phía trước mà đi, chỉ có mình cô đang hướng phía trước mà đi lại càng suy nghĩ ngày càng sa đọa.

“Cậu hay uống trà sữa hương vị gì vậy?” Hứa Triết Quân đột nhiên dừng lại hỏi.

“Mật trà.” Còn đắm chìm trong bi thương cùng hồi tiếc nên Tô Nhan không hề nghĩ ngợi gì mà trả lời.

“Chờ tớ ở đây.” Nói xong, Hứa Triết Quân liền xoay người đi đến quán trà sữa ven đường.

Nhìn bóng dáng Hứa Triết Quân, trong lòng Tô Nhan không khỏi cảm khái nói : may mắn tớ cũng vẫn còn là minh chủ của hội uy thực a.

Nhìn chăm chăm ly trà sữa ấm trong tay, Tô Nhan không khỏi cảm khái nói : Nửa ngày sùng vật cuối cùng không thỏa mãn a.

Về nhà, Tô Nhan đem phiếu điểm cho cha mẹ, cười hi hi mà nói, “Kính thưa mẹ yêu quý của con, cùng lão ba anh minh của con, con gái của hai người rút cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người, thành tích học tập được nâng cao một bước. Lần này còn xếp thứ 8 nhé.”

Nghe được tin tức này, mẹ Tô lập tức buông xong nồi trong tay xuống, bay ra từ sau tấm bình phong. cầm lấy phiếu điểm, vừa thấy liền lập tức cười đến mức giống như đóa hoa nở rộ, vô cùng thân thiết ôm Tô Nhan nói, “Ai nha, A Nhan của nhà chúng ta thật sự là ngoan, kết quả học tập tốt như vậy.” Mất thấy lão Tô ở thư phòng đọc sách vẫn không có phản ứng, mẹ Tô lúc này đẩy cửa phòng ra liền một trận sư tử Hà Đông rống, “Tô Uyên, anh còn không mau đến xem con gái bảo bối của mình có kết quả học tập tốt thế này.”

Cha Tô nghe xong lập tức buông quyển sách trên tay, tiếp nhận phiếu điểm tinh tế xem xét, “Ừ, lần này điểm tổng xác thực không sai là có tốt hơn lần trước.” Cha Tô vừa lòng gật gật đầu, chuyện vừa chuyện tiếp tục nói, “Bất quá môn toán của con vẫn còn kém chút a. A Nhan à, con nếu có thể đem thành tích toán học nâng cao lên một chút thì con có thể hi vọng xếp vị trí thứ 5 trong năm học này.” Nói xong, cha Tô còn không quên ý vị thâm trường nhìn Tô Nhan liếc mắt một cái.

“Vâng ạ. Cha nói rất đúng.” Tô Nhan vừa nghe, lập tức lấy ra mấy quyển sách toán tham khảo mới mua rồi nói, “Cha xem, con nhất thời phát hiện thành tích toán của con vẫn không tốt hơn mấy, lập tức bỏ chạy đến phía tây thành phố mua mấy quyển sách toán tham khảo, cố gắng trong thời gian nghỉ đông đem thành tích môn toán nâng cao lên một chút.” Hứa yêu nghiệt a, tớ thực là trách lầm cậu. Cậu quả nhiên có tầm nhìn ra trông rộng, tại thời điểm mấu chốt đã cứu tớ một phen.

Nhìn đến mấy cuốn sách toán tham khảo, mẹ Tô lại vừa lòng nở nụ cười, “A Nhan của nhà chúng ta ngoan như vậy. Đến đây, mẹ đãi con rất nhiều món ăn, rất là bổ.”

“Hi, mẹ à..” Tô Nhan nhìn nhìn cái máy tính trong phòng, muốn nói lại thôi rồi sau đó quay sang nhìn người mẹ thân yêu nhất của mình.

Mẹ Tô cùng cha Tô hai người trao đổi ánh mắt, lại nhìn bảng báo cáo thành tích rồi cuối cùng đem ánh mắt tập trung lên chồng sách tham khảo trong tay Tô Nhan.

“Con cam đoan, mỗi ngày sẽ đọc sách đúng giờ. Học tập đúng giờ không lơ là.” Tô Nhan lập tức giành nói trước, cho thấy lập trường của chính mình vì cô vô hạn yêu Internet, vì cơ tính tốt đẹp, vì không thể lý khai hủ giới. Đừng nói kết quả học tập tốt, chính là cát đất đến tiền, hiệp ước không bình đẳng, cô đều không thể oán hận được lấy một câu.

“Chiều đi học về thì nên học bài, buổi tối cơm nước xong cho con nghỉ ngơi một lát.” Cha Tô nghĩ nghĩ, thành tích học tập của con gái rất tốt nên tóm lại cũng nên thưởng, không thể không thưởng nên cũng gật đầu đáp ứng.

Tô Nhan nghe xong, lập tức chạy nhanh trở về phòng của mình. Nhìn chồng sách toán tham khảo trong tay, Tô Nhan cảm thấy thân thiết không biết phải nói thế nào, không nhờ nó thì yêu cầu của cô cũng sẽ không dễ dàng được chấp nhận như vậy. Nhớ tới Hứa yêu nghiệt, Tô Nhan lại sinh ra cảm giác cảm kích, đây là ân nhân của cô nha.

Ăn cơm chiều xong, Tô Nhan đã nhận được chỉ thị đặc biệt liên vui sướng nằm trên võng thả lỏng thả xác và tinh thần. Du lịch trên thế giới vẫn là tuyệt nhất, Tô Nhan đột nhiên nhìn đến đốm sáng nổi trên QQ của mình. Đốm sáng ấy dĩ nhiên là Hứa yêu nghiệt. Ai nha, Hứa yêu nghiệt, cô còn chưa có cảm ơn hẳn nha.

Hứa Yêu Nghiệt : Ăn cơm xong rồi sao?

Tô Tiểu Nhan: Uh, ăn xong rồi. Đang trong thời gian tiêu hóa.

Hứa Yêu Nghiệt:

Tô Tiểu Nhan: Đúng rồi. Hôm nay thực sự cảm ơn cậu.

Hứa Yêu Nghiệt: Cảm ơn tớ vì cái gì?

Tô Tiểu Nhan: Hôm nay ít nhiều nhờ cậu khiến cho tớ mua mấy quyển sách toán tham khảo kia, cha mẹ tớ mới nhanh như vậy đồng ý cho tớ mỗi ngày đều được giải trí một lúc.

Hứa Yêu Nghiệt : Vậy sao? Vậy thì cậu phải nhớ đọc sách cho tốt vào.

Tô Tiểu Nhan: Tớ như thế nào có cảm giác cậu sắp thành cha mẹ tớ thế.

Hứa Yêu Nghiệt : Ngoan... Không có việc gì đừng nghĩ lung tung.

Tô Tiểu Nhan : Cậu xem, cậu xem. Đó hoàn toàn là khẩu khí của trưởng bối đối với tiểu bối?

Hứa Yêu Nghiệt : Vậy cậu nên tự mình kiểm điểm, khi nào không giống một tiểu bối sao?

Tô Tiểu Nhan : Cậu nghĩ như vậy thì có thể làm trưởng bối của tớ sao?

Hứa Yêu Nghiệt :

Cậu vẫn là nhanh chút lớn lên đi. Hứa Triết Quân run rẩy đề thái dương, bắt đầu dĩ thờ dài. Logout.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ngoan, không sao cả. Anh trai đây cùng em đi ăn lẩu

Kỳ nghỉ đông của bạn học Tô Nhan trải qua tương đối dễ chịu, chỉ là ở nhà thôi không cần bước chân ra khỏi cửa. Mỗi ngày ở nhà làm những việc mình thích. Thẳng đến một ngày nào đó, hình ảnh món lẩu nóng hừng hực đột nhiên xuất hiện trước mặt cô khiến cho bạn học Tô Nhan không bình tĩnh, hoàn toàn không bình tĩnh được.

Vừa mới bắt đầu nghe tiếng gió phàn phật ngoài cửa sổ, nhìn vào khoảng không mênh mông trước mặt, bạn học Tô Nhan vẫn là kiên định đem trang web đóng đi, một lần nữa thực hiện kế hoạch bế quan tu luyện. Ai ngờ lần này bạn học Tô Nhan lại giống như ma, cả đầu đều là không ngừng sôi lên hình ảnh món lẩu, bên trong quay cuồng nhiều nhất là món thịt dê cùng các màu thịt viên.

“Đi thôi, món lẩu ngũ vị đang chờ đợi mình.”

“Đừng đi ra ngoài. Đi ra ngoài thì hãy chờ biến thành tảng băng đi Tô Nhan.”

Tô Nhan dường như chỉ cảm thấy có hai Tô Nhan đang tranh đấu, một có đôi cánh đen còn một thì có đôi cánh trắng. Cả hai đang đứng bên trái, bên phải cô không ngừng tranh đấu cho ý kiến của chính mình. Nói thật, Tô Nhan rất sợ lạnh lại thích ăn, hai cái này trong trường hợp này lại đối lập lẫn nhau. Thực tại rối rắm này khiến cho ruột non, đại tràng, ruột thừa của cô cũng đều đau thất.

Cuối cùng hôm nay vừa vặn cha mẹ Tô đều không có ở nhà, Tô Nhan vẫn là run rẩy cầm lấy điện thoại, “Này, Sở Sở à, tớ đang rất muốn ăn lẩu...”

“Ai nha, A Nhan nha. Thì ra là cậu như thế nhưng mà còn sống.” Bên kia ông nghe truyền đến tiếng “rồng” kinh ngạc của Lăng Sở Sở, Tô Nhan cẩn thận cho ông nghe rồi xa màn tại của mình rồi sau đó nghênh đón màn quả trách của Lăng Sở Sở.

“Tớ nói cậu là người không có lương tâm, nghĩ đến gần một tháng rồi mà cậu... cậu... Cậu thế nhưng là lần đầu tiên gọi điện thoại cho tớ. Quả nhiên chỉ cần có máy tính, liền không cần tớ... huhu... Tớ chỉ biết, tớ không quan trọng đối với cậu.”

“... Sao có thể chứ? Làm sao lại có thể như vậy? Sở Sở đại nhân này, tớ chỉ sợ quấy rầy sự ngọt ngào của cậu cùng Tiểu Phong mà thôi. Cậu nói hai người mỗi ngày đều cùng nhau ở một chỗ, vậy nếu như tớ muốn tìm cậu còn không bị Tiểu Phong làm khó sao?” Tô Nhan không thể không xin khoan dung, nếu cứ như vậy mà nói thì đảm bảo Lăng Sở Sở khẳng định sẽ không tha cho cô.

“Hừ” Lăng Sở Sở hừ lạnh một tiếng nói, “Vậy cậu hiện tại như thế nào lại không sợ quấy rầy chúng tớ chứ.”

“Tớ lần này không phải là vì quan hệ tình cảm của chúng ta sao?”

“Quan hệ tình cảm? Chúng ta còn có quan hệ tình cảm sao? Không phải đã sớm bị con gió bắc thổi đến bắc cực rồi sao?”

“Huhu... Sở Sở, tớ sai rồi. Tớ thật sự là sai rồi mà. Là tớ không có lương tâm, là lương tâm của tớ bị con chó nhỏ cắn mất, gần nhất mới một lần nữa dài ra. Cậu nhất định phải tha thứ cho tớ.”

“...” Gần đây nhất một lần nữa mới dài ra... Lăng Sở Sở cảm ứng nghe mà một trận run rẩy, lương tâm nha đầu này thế mà có thể tái sinh sao?

“Sở Sở à, tớ nghĩ tốt nhất vẫn là muốn ăn lẩu...” Bạn học Tô Nhan với gan vững chí bền, nghị lực phi thường vẫn tiếp tục nói.

“Ha ha ăn, chỉ có biết ăn thôi. Trừ bỏ ăn, cậu còn biết cái gì nữa không?”

“Không biết, tớ chính là vì ăn mà sinh ra, vì ăn mà sống tiếp đây thôi.”

“Ài, như thế mà cậu còn cảm thấy tự hào sao?”

“Hi hi, Sở Sở àh... lẩu nha...”

“Khi nào thì đi?”

“Chiều hôm nay đi, đi ăn lẩu dê nhé.” Tô Nhan giống như gà đông lạnh kêu lên.

“Tối hôm nay Lâm Phong nói muốn cùng nhau ăn cơm.”

“... Kia quên đi.” Một chậu nước lạnh hắt ngay mặt, Tô Nhan đột nhiên cảm thấy nhân sinh quả nhiên là một cái chén, hợp với một cái chén khác. Cô vĩnh viễn cũng không thoát ly được hàng ngũ những cái chén đó sao.

“Cái gì quên đi, cùng nhau ăn đi.”

“Tớ không muốn làm bóng đèn của các cậu đâu...” Tô Nhan nghĩ nghĩ vẫn là cự tuyệt. Món lẩu tuy ngon nhưng cũng không dám chống lại ánh mắt u oán của Tiểu Phong đâu.

“Thật vậy sao?”

“So với kim cương thì đúng vậy. Được, tớ còn tiếp tục lên mạng, lần sau liên lạc tiếp.” Tô Nhan bảo trì 45 độ nhìn lên khoảng không với vẻ đầy ưu thương, mặt trở nên hắc ám hơn.

Tục ngữ nói đúng lắm, thứ không chiếm được là những thứ vĩnh viễn ở xa. Tô Nhan không ăn được lẩu liền ức chế không được dao động. Cuối cùng món lẩu cứ bay N+1 vòng trên đỉnh đầu khiến cho Tô Nhan rút cuộc ngồi không yên được nữa.

“Không có người quy định ăn lẩu nhất định phải hai người mới có thể ăn. Minh hôm nay liền đi ăn một mình. Còn không có người cùng theo mình đòi thưởng. Thật tốt quá.” Chú ý đã được quyết định, Tô Nhan đem ba tầng lớp quần áo ấm vây quanh người lại sau đó vừa hát vừa đi ra khỏi nhà.

“Hey Boy chọn cái gì, thấy cái gì, ăn cái gì. Hey girl chờ cái gì, ăn cái gì, chưa ăn cái gì...” Tô Nhan vừa đi vừa hát đi ra khỏi nhà, chậm rãi hướng quán lẩu dê mà đi tới. “Everybody cái gì ở phía trước kia thơm quá nha...”. Càng nói Tô Nhan càng cảm thấy câu nói này thật sự là thích hợp với chính mình, quả thực đây là tiến quân khúc của cô.

“Hey Girl, ăn cái gì?” Đột nhiên sau lưng vươn đến một bàn tay gõ lên đầu Tô Nhan.

“À!” Tô Nhan lập tức mở mắt, xoay người vừa nhìn thấy Hứa yêu nghiệt mang theo một chút gian trá cười cười, đột nhiên nhìn thẳng vào Tô Nhan

“Cậu tính dọa người, hù chết người sao? Cậu không biết sao?” Tô Nhan trừng mắt nhìn Hứa Triết Quân liếc mắt một cái.

Hứa Triết Quân mặc một chiếc áo khoác màu đen, hai tay bỏ trong túi, tà tà tựa vào cây ven đường, miệng mân lại mà mặt thì cười rồi nói, “Kia cũng không phải là dọa người mà hơn nữa tớ dọa cũng không phải là người mà.”

“Cậu...” Tô Nhan hung hăng dậm chân, đột nhiên nhớ tới chính mình vội vàng đi ăn lẩu một ngày này, miệng nhất nhất nói, “Hừ! Bỏn cô nương đại nhân

đại lượng, không so đo với cậu.” Nói xong, Tô Nhan xoay người thở phì phì đi về phía trước, lại đột nhiên bị người nào đó kéo ở sau áo giống như con mèo nhỏ vậy.

Giấy dựa không ra, Tô Nhan cực kỳ tức quất lên, “Hứa Triết Quân, cậu muốn làm sao?”

“Cậu nói tớ muốn làm sao? Hừ?” Giọng nói trầm thấp nguy hiểm của Hứa Triết Quân vang lên bên tai Tô Nhan, cái thanh âm “Hừ?” cuối cùng kia tựa như được nâng lên cao làm cho Tô Nhan nhất thời cả người chết lặng, lập tức quên giấy dựa.

“Tớ làm sao mà biết cậu muốn làm sao chứ?” Trên mặt thổi qua một trận gió lạnh, Tô Nhan lập tức tỉnh táo lại muốn từ chối vài lần. Nhưng chính mình thật sự lại giấy dựa không ra, chỉ đành phải chịu thua nói, “Tôi nói này vị đại ca, tiểu nữ từ phía trước đây đã hiểu được tội. Đại nhân ngài rộng lượng, trăm ngàn lần đừng theo tôi mà so đo như thế. Buông tha cho tôi đi.”

Hứa Triết Quân ngẹn cười, “Tớ đã sớm buông cậu ra, ai biết được cậu càng giấy dựa càng lợi hại nha. Tớ sợ nhất là buông cậu ra thì cậu liền té ngã.” Nói xong lập tức buông tay thả Tô Nhan ra.

Nhìn vẻ mặt vô tội “Tớ là người tốt” của Hứa Triết Quân khiến cho Tô Nhan thực sự là hận muốn cắn hắn. Nhưng nghĩ dù sao người ta bắt luận là dùng trí hay dùng lực thì cô cũng không thể so sánh được, liền lập tức hung hăng nói, “Xin hỏi tớ có thể đi được rồi sao?”

Hứa Triết Quân cười cười mà hỏi “Cậu là muốn đi đến chỗ nào?”

“Ăn lẩu.” Tô Nhan tức giận nói.

“Ha ha, sao lại thế. Như thế nào chỉ mình cậu đi ăn thôi?” Hứa Triết Quân nhớ tới bộ dạng vừa vừa hát nhảy dựng lên vừa rồi của Tô Nhan, không khỏi nở nụ cười.

Tô Nhan còn tưởng rằng Hứa Triết Quân là cười cô một mình đi ăn lẩu, lập tức giống như con nhím xù lông, kêu lên, “Ai quy định lẩu không thể ăn một mình?”

“À...” Hứa Triết Quân sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại, cười nói, “Cậu thật đúng là đi ăn lẩu một mình sao?”

“Hừ. Không có người cùng tớ đi ăn lẩu thì tớ đi một mình, có sao không?” Nhớ tới Lăng Sở Sở kia vì sắc quên bạn, Tô Nhan hờn hển kêu lên.

“Đưa nhỏ đáng thương.” Hứa Triết Quân lắc lắc đầu, sờ sờ đầu Tô Nhan nói, “Ngoan, không sao cả. Anh trai đây cùng em đi ăn lẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: đây đành chịu thiệt để cậu lấy thân báo đáp vậy

Ảo não dùng sức ăn hết những thứ tròn tròn trong bát sau đó còn trứng và sủi cảo đang ở trước mặt. Chiếc đĩa của Tô Nhan đã tàn sát rất sớm hết tất cả mọi thứ vào trong bụng, tra tấn tàn phá trong nôi nhưng rút cuộc lại không được gì, hoàn toàn bị dập nát ở trong bát. Mà hung thủ Tô Nhan không có lấy nửa điểm cảm thấy áy náy, cúi đầu tiếp tục ăn hết những gì có trong bát.

“Rút cuộc... ăn no?”

Tô Nhan vừa ngẩng đầu lên nhìn đến Hứa Triết Quân tựa tiểu phi tiểu đang nhìn cô, nghĩ đến hắn cố ý lấy việc này để mà cười nhạo cô. Tô Nhan lại tức giận bất bình, càng thêm dùng lực với những món đồ ăn ở trong nôi.

Không phải là một người ăn hai phần lẩu dê thôi sao? Không phải là hai người ăn phần của bốn người thôi sao? Không phải là đều là một mình cô ăn thôi sao? Tô Nhan nghĩ đến mà oán hận, cười cười. Cười châm biếm người mặt than trước mặt.

“Hừ?” Hứa Triết Quân nhủ mảy, đáy mắt có vài phần buồn cười tiếp tục hỏi, “Chẳng lẽ còn không có ăn no sao? Lại thêm một phần nữa sao?” Gặp Tô Nhan cứ nghiền răng nghiền lợi như cũ làm nát những thứ đã bắt thành hình trong bát, Hứa Triết Quân không chút nghi ngờ là những thứ đó đang hi sinh thay cho mình. “Ăn nhiều thịt như vậy không được a, đã gây như nắm thế này rồi lại cứ ăn thịt mãi như vậy sau này sẽ còn ai dám muốn cậu nữa chứ?”

“Cạch.” Tô Nhan rút cuộc nghe không nổi nữa, ánh mắt không ngừng trừng tên nam sinh trước mặt. Cô thật muốn bóp chết hắn, chết rồi cứu sống, lại bóp chết. T_T

“Không cần, tớ ăn no rồi.” Tô Nhan cơ hồ đem toàn bộ oán niệm của bản thân tập trung lên những lời nói này, từng chữ đều lộ ra sự lãnh lùng và phần

hận hướng về Hứa Triết Quân.

“Hà? Phải không?” Hứa Triết Quân nhẹ nhàng cười, miễn cưỡng tựa người vào ghế, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Đang lúc Tô Nhan nghĩ đến rút cuộc vì sao người này lại yên lặng như vậy thì một câu nói mang cảm giác lạnh lạnh truyền tới, “Ài, tớ cho tớ bây giờ không nghĩ tới một nữ sinh thể nhưng có thể ăn nhiều như vậy. Hôm nay rút cuộc làm cho tớ gặp được cậu, cậu nói xe nhân sinh của tớ có phải hay không cũng coi như là viên mãn rồi đi.”

Tô Nhan cho tới bây giờ không cảm thấy một người có thể đáng giận đến nước này, nếu Tô Nhan hiện tại trên đỉnh đầu có một cây đao thì nhất định sẽ đem thẳng nhai Hứa yêu nghiệt này chém thành trăm mảnh. Đương nhiên, Tô Nhan cô nói như thế nào cũng không phải là một nhân vật nhỏ dễ dàng như vậy đi vào khuôn khổ, như thế nào làm cho thẳng nhai này tùy ý mà giương oai chứ. “Bạn học Hứa, cậu xác định là viên mãn sao? Tớ thấy thế nào cậu cũng giống như lập tức muốn viên tịch vậy?”

“Viên tịch?” Khóe môi Hứa Triết Quân không tự giác được mà run rẩy. Không sai nha, tư duy của nha đầu này coi như chuyển biến nhanh, “Ăn no rồi thì chúng ta về thôi.” Hứa Triết Quân vẫy vẫy tay, gọi chủ quán tới tính tiền.

Vừa rời khỏi quán ăn, Tô Nhan đã bị một trận gió lạnh thổi cho lạnh thấu xương, đầu co rụt lại đem áo lông cùng mũ trùm kín người. Nhìn cả người Tô Nhan đều bị một màu trắng của áo lông vây quanh, Hứa Triết Quân cười nhạo nói, “Ăn nhiều như vậy còn sợ lạnh sao? Cậu như vậy làm sao mà mỡ bài tiết đi được chứ?”

“Cậu mới là kẻ nhiều mỡ.” Dù sao đi nữa thì Tô Nhan đúng thật là có béo chút, bị Hứa Triết Quân chạm đến chỗ đau, lập tức biến thành con mèo nhỏ, buống bình đứng lên hung tợn kêu gào lên.

Làm cho Tô Nhan kỳ quái là lần này Hứa Triết Quân thế nhưng không có cãi lại, chính là lẳng lặng nhìn Tô Nhan. Dáng người thẳng, Tô Nhan phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thẳng hắn, ánh mắt đối nghịch. Tô Nhan thấy không rõ lắm mặt của hắn, lại có thể cảm giác được sự tươi cười của hắn, trông rất đẹp mắt, làm cho Tô Nhan nhìn đến ngây người. Sau đó trong đầu Tô Nhan đột nhiên hiện lên một câu: Tiến khả công, lui khả chịu. Đúng là cực phẩm.

Hai người chậm rãi đi tới đầu đường, mượn khoảng thời gian này tiêu hóa hết đồ ăn trong bụng, đương nhiên kỳ thật cũng chỉ là một mình Tô Nhan tiêu thực mà thôi. “Tô Nhan, cậu muốn thi trường đại học nào?”

Tô Nhan lắc lắc đầu, nói “Chưa nghĩ ra, bắt quá tớ muốn thi đại học H.”

“Vì sao?”

Nghĩ tới vậy Tô Nhan cười trộm, “Không xa cũng không gần mà là vừa vặn có thể không bị cha mẹ quản nhưng phải có phương tiện đi về nhà.”

Hứa Triết Quân lộ ra nhiều biểu tình, xem ra cô nàng này là bị cha mẹ cấp vòng giáo dục lâu quá, muốn chạy ra thẳng thiên rồi đây. Đáng tiếc là lá gan lại nhỏ, không dám chạy quá xa, “Đại học H cậu nói không bằng thi đại học Z đi.”

Tô Nhan liếc mắt nhìn Hứa Triết Quân một cái nói, “Cậu cho rằng tớ là cậu sao? Cả năm đứng thứ nhất, vào đại học Z đương nhiên là nằm trong lòng bàn tay. Đầu giống một nhân vật nhỏ nhoi như tớ, đã có thể không dễ dàng như vậy.”

“Đúng vậy. Xem bộ dạng ngọc này của cậu, phỏng chừng cũng không mấy hi vọng thành công rồi.” Hứa Triết Quân còn thật sự nghiên cứu Tô Nhan một chút, thực không nể mặt gì kết luận ngay.

Kỳ thật Tô Nhan vốn là người vô ưu vô lo, cô thừa nhận mọi việc đều thuận theo tự nhiên đặc biệt là cái chuyện thi vào trường cao đẳng, đại học này, có thể thi được trường nào thi thì. Hơn nữa đừng nhìn cha Tô đem Tô Nhan quản quá chặt, mỗi ngày đều khiến cho cô ngoan ngoãn học tập nhưng ở phương diện này cũng có tâm tính giống cô. Đối với họ kết quả cuối cùng không quan trọng chỉ cần Tô Nhan cố gắng hết sức là được rồi.

Nhưng mà chính là sự khinh miệt coi rẻ của Hứa Triết Quân làm cho sự tự tôn nhỏ của Tô Nhan chưa bao giờ bùng nổ nay đã bốc cháy thành ngọn lửa cao, đặc biệt mãnh liệt bùng nổ. Vì thế Tô Nhan liền chỉ vào mặt Hứa Triết Quân giận dữ hét, “Hứa Triết Quân, cậu không cần xem thường tớ. Cậu cho là cậu có thể thi được còn tớ thì không sao? Không phải chỉ là trường đại học Z thôi sao? Tô Nhan tớ không thể thi vào đó sao?”

“Ha ha, phải không? Tớ đây liền môi mắt mong chờ.” Nhìn Tô Nhan hỗn hển, Hứa Triết Quân cũng không muốn nghĩ nhiều, giống như cũng chưa từng để trong lòng vậy. Đáng tiếc Tô Nhan đang trong cơn nóng, căn bản không thấy được trong nụ cười xa xa ý khinh miệt kia của Hứa Triết Quân lại có một gian kế đang được bắt đầu thực hiện.

Tô Nhan chỉ cảm thấy một quyền của chính mình đánh vào không trung, đã biết sớm bị hắn làm cho tức giận không nhẹ. Hắn lại giống như không biết sự tình gì, cảm giác như vậy ngược lại làm cho Tô Nhan lửa giận hừng hực, không ngừng phía trước mà đi tới.

“Hừ! chờ coi.” Bất quá sau này, Tô Nhan tính toán nhỏ nhặt vẫn phải thắng hắn ván pía mới được.

“Cậu nói, nếu tớ thi đậu thì sao?”

“Đậu thì đậu chứ sao, cậu đậu cũng đâu có phải là tớ thi đậu đâu.”

Bộ dạng như không liên quan đến mình của Hứa Triết Quân làm cho Tô Nhan thật muốn hung hăng chà đạp hắn một phen, người này nên chịu đầy đọa vạn năm đi. Tô Nhan ở trong lòng hung hăng nguyên rủa bất quá ngoài miệng cũng nghiêm túc, “Ai ôi, tớ xem cậu là một cậu nhóc không giữ lời rồi,

không dám thi cùng tớ sao? Biết chị Tô lợi hại, thi đại học Z cũng giống như đi chơi thể nên không dám thi sao? Cái kia tớ cũng biết, cậu phạm lỗi làm chi cần nói lời xin lỗi rồi sau đó cảm ơn thì tớ liền tha thứ cho cậu.”

Tô Nhan phe này nói cực kỳ có thứ tự, bày ra bộ dạng có thể bức người, hai mắt sáng to hết sức nhìn hấn.

“Được. Vậy cậu nói làm sao bây giờ?”. Hứa Triết Quân nói xong, Tô Nhan lại đột nhiên thay đổi bộ dạng đối phó, đôi mắt phát ra ánh nhìn kỳ dị, bộ dạng giống như một con sói đang bị đối. Hứa Triết Quân không khỏi lui từng bước, bảo trì khoảng cách an toàn.

“Mời tớ ăn cơm. Sau đó đối với tớ cung kính nói “Chị Tô, em sai lầm rồi, là em ngu xuẩn không có nhìn ra trí tuệ vĩ đại của chị, xin chị tha thứ cho em.””

Nghe được lời nói của Tô Nhan, Hứa Triết Quân không khỏi cảm thấy huyết thái dương một trận run rẩy đến đau cả đầu, chị Tô sao? Nha đầu kia đúng thật là được voi đòi tiên, lập tức trở thành chị Tô sao? “Được, vậy cậu không tham gia thi thì sẽ làm thế nào đây?” Hứa Triết Quân chậm rãi mở miệng hỏi.

“Làm sao bây giờ? Cậu nói làm sao bây giờ?” Tô Nhan nâng khuôn mặt hỏi lại.

Khóe miệng Hứa Triết Quân xả ra một nụ cười cực kỳ sáng lạn nói “Để thôi, nếu cậu không thi thì tớ đây đành chịu thiệt để cậu lấy thân báo đáp vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại học Z, cô thực sự có hi vọng sao?

Nghe được ý trong lời nói Hứa Triết Quân, Tô Nhan hoàn toàn nổi giận, cái gì mà chịu thiệt chứ? Tô Nhan cô tuy rằng không tính là chim sa cá lặn, đại mỹ nữ bệ nguyệt tu hoa, cũng được coi là một cô gái khá ái thanh tú đi. Những người theo đuổi cô tuy rằng không thể giống người khác xếp đầy đường cái từ đông sang tây đi nhưng ít nhất trên đầu 10 ngón tay vẫn có thể tính tới đi. Như thế nào tên Hứa Triết Quân này, ngay cả lấy thân báo đáp cũng đều biến thành là hấn chịu thiệt chứ.

“Hứa Triết Quân. Bỏn cô nương đây lấy thân báo đáp mà cậu còn chịu thiệt sao?” Trong lòng Tô Nhan không chấp nhận, không tự chủ được hét lên kinh thiên động địa, quỷ thần rít gào xuyên qua nhiều con đường, còn liên tục vọng lại mấy lần. Tuy nói rằng mùa đông này khắc nghiệt, người ra ngoài cũng không nhiều nhưng cũng không phải là không có. Nhất là lúc này Tô Nhan găm rú, lập tức làm cho chính mình trở thành tiêu điểm của mọi người.

Cảm nhận được người qua đường với ánh mắt vô cùng kinh dị nhìn mình, Tô Nhan thật muốn đào một cái hố mà chui xuống. Hứa yêu nghiệt, thằng nhãi này tuyệt đối cùng cô bất hợp, tính tình tương khắc. Chẳng lẽ là kiếp trước cô thiếu hấn nhiều tiền lắm sao? Hay là đoạt đi người mà hấn yêu? Hoặc là ông trời này xem Tô Nhan cô 18 năm nay xuôi gió xuôi nước, tất cả rất tốt cho nên ném cái tên khắc tinh này xuống cho cô để tiêu khiển chăng?

Hứa Triết Quân nhìn dưới tình huống như vậy mà Tô Nhan còn có thể thần du thì trong chốc lát không biết nên nói gì. Xem ra cô ấy nhìn qua đã thấy được cái tật xấu gì, không tập trung chú ý tới cái gì. “Khụ khụ...” Hứa Triết Quân không thể không ho khan vài tiếng gọi hồn Tô Nhan đang phiêu lãng ở ngàn vạn dặm xa trở về, sau đó kéo cô đến một lối rẽ để tránh người.

Thật vất vả lắm mới thoát khỏi cái nhìn chăm chú của mọi người, Hứa Triết Quân nhìn qua khuôn mặt bị gió thổi cho đỏ bừng của Tô Nhan, cười nói, “Lần này có vẻ như là rất mệt mỏi đây.”

“Hừ?” Tô Nhan hung hăng liếc Hứa Triết Quân một cái nói, “Cậu còn không biết xấu hổ nói như vậy? Nếu như không phải cậu nói hươu nói vượn thì sẽ mất mặt như thế sao? Còn không biết xấu hổ nói tôi.”

“Tớ cũng không có nói hươu nói vượn, hơn nữa... nếu muốn thi thì cứ thi thôi không phải sao?” Hứa Triết Quân hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Tô Nhan, khóe miệng khơi mào một chút ý tứ hàm xúc không rõ, cười nói, “Cũng là cậu tự biết chính cậu nói không đậu đại học Z nên không dám thi sao?”

“Cậu...” Tô Nhan không tự giác được chà chà chân, nhưng không có nói tiếp, trong lòng đang tính kế đứng lên. Nếu đăng ký thi trường đại học Z thì khả năng có mấy phần thành công đây?

“Như thế nào? Hiện tại lại không dám thi? Vừa mới rồi không biết có con mèo nhỏ nào ở trước mặt tớ vò đầu bứt tai gọi ai đó nói bậy, haiz...” Nói xong Hứa Triết Quân buông tay, một bộ dạng không nề hà điều gì.

Tên này quả thực là tên ngốc sao? Tô Nhan nhìn mà biểu diễn thập phần ăn nhập của Hứa Triết Quân, cười xùy một tiếng, “Hứa Triết Quân, đừng mất công nữa. Cậu nghĩ rằng tớ ngốc như cậu sao? Loại phép kích tướng này đối với tớ mà nói là vô dụng rồi.” Nói xong còn vờn một bàn tay chỉ trước mặt Hứa Triết Quân, lắc lắc, “Tớ mới không ngốc đến nỗi đi đánh cuộc cái gì mà lấy thân báo đáp đâu.”

Hứa Triết Quân phát hiện ra mỗi lần Tô Nhan giương nanh múa vuốt luôn có thể bắt lấy ánh mắt mọi người, giống như là một điểm sáng vậy, ai cũng đều không thể kháng cự, “Tốt lắm, không náo loạn nữa. Tớ cũng vừa mới chỉ nói giỡn với cậu thôi.” Hứa Triết Quân bình thân đưa giọng nói trầm xuống, làm cho Tô Nhan cũng im lặng theo.

“Vừa mới còn không thừa nhận chính mình nói hươu nói vượn đi.”

“Khụ khụ, bạn học Tô Nhan xem ra nhận thức của cậu có rất nhiều điểm khác biệt lớn a.” Hứa Triết Quân đành mặt lại, nói một cách nghiêm túc, “Nói giỡn hay là nghiêm túc là một chuyện tình, cậu như thế nào có thể bắt chúng cùng nói hươu nói vượn nhập làm một chứ?”

Nhìn Hứa Triết Quân với vẻ mặt nghiêm túc nói ra lời này khiến cho Tô Nhan không khỏi kinh ngạc. Nhưng nhớ lại vừa rồi quần bách, Tô Nhan vẫn là một trận buồn bực, chính khuôn mặt giống như con ếch không ngừng phồng lên, mụm đều này phát tiết nội tâm đang bất mãn. Hứa Triết Quân nhìn thấy mà buồn cười, không tự chủ được đưa tay véo nhẹ bên miệng Tô Nhan, “Còn tức giận sao? Nhiều lắm là cậu thua, vẫn là tớ mời cậu ăn cơm, để trấn an tâm linh bị thương của cậu. Như vậy chẳng phải tốt sao?”

Khi Hứa Triết Quân nói lời này ra, trong giọng nói mang theo sự sùng nịnh cùng lấy lòng không dễ phát hiện. Tô Nhan hơi hơi ngẩng đầu, vừa vặn rơi vào đôi mắt thật sâu của hắn, nơi sâu thẳm thâm thúy kia như cuốn cô vào trong đại dương, trong suốt nhưng ấm áp, cứ như vậy vô thanh vô tức đi vào lòng Tô Nhan.

“Được rồi.” Tô Nhan theo bản năng cúi đầu, đá đá hòn đá dưới chân, trong lòng lại dùng hết sức khinh bỉ chính mình, như thế nào lại liền dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc đến điên đảo như vậy? Thật sự là không kiên định, rất không kiên định.

“Thực ngoan.” Hứa Triết Quân vừa lòng vỗ vỗ đầu Tô Nhan tán thưởng. Điều này làm cho Tô Nhan sinh ra một loại ảo giác, nhưng cũng giống như không phải ảo giác. Cô cảm thấy cô giống như một tiểu súng vật, giống như lần nghỉ đó bị Hứa Triết Quân lừa đi mua sách tham khảo. Tô Nhan lắc lắc đầu, hỏi “Hứa Triết Quân, tớ không phải động vật nhỏ gì...”

“Phải không? Nhưng là tớ như thế nào cũng thấy cậu giống như con mèo nhỏ mà tớ nuôi dưỡng.”

Tô Nhan kinh ngạc hỏi lại, “Cậu còn nuôi mèo sao?”

Hứa Triết Quân bước chậm đi tới, gật gật đầu trả lời, “Đã từng nuôi qua.”

“Loại mèo gì? Màu sắc nó thế nào? Nó bao nhiêu tuổi rồi? Gọi là gì?” Như là gà bị đánh huyền binh thường, Tô Nhan hưng phấn mà kêu lên.

“Mèo cái, màu trắng, một tuổi thì bán. Gọi là Xuân Liễu.” Hứa Triết Quân mị mị hai con mắt, nhớ lại cái gì đó tiếp tục nói, “Cậu sau mỗi lần ăn uống no có bộ dạng cùng với Xuân Liễu giống nhau như đúc.”

Trách không được hẳn lại tốt tâm như vậy đi bởi cô ăn cái gì đó, cảm tình là vì lấy cô giống như chú mèo mà nuôi dưỡng. Nhưng nhân sĩ yêu mèo, bị người ta nói giống mèo đó. Điều này đối với Tô Nhan mà nói coi như là một điều ca ngợi, sau đó vẫn là bạn học Hứa Triết Quân của chúng ta chủ động cho thấy uy lực của chủ nhân. Cô tự nhiên là vui, “Mèo màu trắng không phải nên gọi là Tiểu Bạch sao, Tuyết Trắng hay Tuyết Cầu, Tuyết Đoàn linh tinh gì đó sao? Cậu như thế nào lại lấy cái tên là Xuân Liễu vậy?”

“Bởi vì nó là do tớ nhận được vào mùa xuân ở dưới gốc cây liễu.”

“.. thì ra là thế.” Nguyên nhân chính là mùa xuân liễu thu, xuân liễu a. Tô Nhan vừa rồi còn tưởng rằng Hứa Triết Quân văn nhả một phen, quả nhiên là do suy nghĩ quá nhiều. Thằng nhãi này thật sự phúc hắc, như thế nào có thể rảnh để làm văn nhả được chứ?

“Cha mẹ cậu thật tốt còn cho cậu nuôi mèo. Cha mẹ tớ sẽ không cho tớ nuôi...”

“Đó là do bọn họ không quản được tớ.”

“Thế Xuân Liễu có sinh mèo con không?”

“Có. Sinh được một con bị mẹ tớ đem tặng cho người ta rồi.”

“Oa. Tớ về sau cũng muốn có một con.”

“Thế đợi về sau đi, tớ sẽ đưa cho cậu một con.”

“Chẳng lẽ muốn đưa theo sang thành phố S sao?”

“...”

Hai người liền cứ như vậy nói những vấn đề xung quanh Xuân Liễu trên con đường cho đến khi đến đường tách ra, Tô Nhan mới nói “Hẹn gặp lại” sau liền chạy nhanh về nhà. Ăn uống no đủ, tâm tình Tô Nhan vẫn là không tốt lên mấy, đương nhiên là vì câu nói xem nhẹ của Hứa Triết Quân, “Tô Nhan, cậu đừng quên chính cậu nói, thi đại học Z không thành vấn đề a.”

Chính mình lúc ấy nghĩ thế nào mà lại cho ra được đáp án sai lầm như thế chứ, đã nói là mê sáng sao, cùng người ta thi cạnh tranh sao? Tuy nói thắng

thua chính mình cũng không một nhưng khẳng định là rất mất mặt. Đặc biệt là loại Hứa Yêu Nghiệt phúc hắc này, đến lúc đó còn không biết sẽ nói ra lời nói gì để làm cô tức chết... Nghĩ đến đây, Tô Nhan không tránh khỏi than thở một tiếng “Đại học Z, mình thật sự có hi vọng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cậu cho tôi mượn 180 lá gan tôi cũng không dám bỏ đi

Làm một học sinh cấp 3 có đủ tư cách, cô phải có được khí lực kiên cường, nghị lực phải bền gan vững chí, tinh thần dũng cảm tiến tới cùng với có thể chống cự hết tất cả các dụ hoặc cùng các đãi ngộ chỉ lực bất bình đẳng. Chỉ có như vậy, cô mới có thể hơn được người khác còn ở nhà được ưu đãi hưởng thụ kỳ nghỉ đông, chính mình lại muốn đối mặt với vấn đề vô cùng rộng lớn như thế trong cuộc sống để tiếp tục kiên cường sống sót.

Đúng vậy, đây không phải vừa hết năm được vài ngày sao, trường cấp 3 vạn ác bắt đầu vào lịch học bù. Làm Tô Nhan buồn bực vô cùng, đem túi sách đi qua đường cái trống trải, vài bóng người trong trường học tiêu điều, cuối cùng thì cô cũng lê lét thân mình vào được phòng học, trong lòng rút cuộc cũng được cân bằng lại. Đương nhiên nếu có thể xem nhẹ về việc những lời nói hay những đồ vật bất phân mình đang bay về phía cô thì tâm tình của cô lại càng đỡ hơn.

“A Nhan! Nhớ cậu muốn chết.” Theo tiếng kêu mỹ miều của Lăng Sở Sở, toàn thân Tô Nhan nổi da gà đồng loạt.

“Ừ, tớ cũng vậy rất nhớ cậu.” Dem người trong lòng đẩy về chỗ ngồi, Tô Nhan bắt đầu chậm rãi sửa sang lại này nọ.

Bị đẩy về chỗ ngồi, về mặt Lăng Sở Sở lộ ra bộ dạng như bị bội tình bạc nghĩa, ai oán nói, “A Nhan, cậu không thương tớ. huhu...”

Tô Nhan cũng là về mặt thấy nhưng không thể trách, bắt đầu sắp xếp xong chỗ ngồi của mình, quay qua nhéo nhéo hai má Lăng Sở Sở. Mặt Tô Nhan đột nhiên trở nên dữ tợn rồi đứng lên, “Hừ, hừ, hừ, Yêu cậu? Yêu cái tên gấp sắc quên nghĩa, có đàn ông rồi liền quên luôn người bạn gái như tớ sao? Hừ hừ! Tớ nhưng là nhớ rõ người nào đó ngay cả một mình tớ đi ăn lẩu cũng không chịu đi cùng còn nói rằng thời gian này đi không được đâu.”

“A... cái này không đúng dịp thôi.” Lăng Sở Sở gặp Tô Nhan còn nhớ rõ chuyện ngày đó, lập tức cười làm lành.

Tô Nhan cũng không thêm tính toán làm gì, chống tay nơi eo từ trên cao nhìn xuống, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lăng Sở Sở một cái, “Ai ui, đúng dịp? Tớ thấy không quan tâm vẫn là không quan tâm, mừng một cũng như 15 thôi, rất vừa vặn đi?”

“A Nhan, A Nhan tốt, A Nhan tổ tông của tớ.” Lăng Sở Sở nắm góc áo của Tô Nhan, về mặt như người vợ nhỏ đang nhận lỗi, “Tớ sai lầm rồi, tớ không nên không để ý tới cậu. Nếu không như vậy đi, chúng ta hôm nay tan học đi ăn lẩu đi?”

Tô Nhan nhẹ nhàng nâng cằm Lăng Sở Sở lên, vuốt ve vài cái như đang cố tình ăn đậu hủ rồi nói, “Chậm thôi nào, tiểu nương tử Sở Sở, quan nhân nhà người đã ăn rồi.”

Nói gì chứ Lăng Sở Sở dù sao cũng là một người đẹp, tốc độ nhập diễn cũng là vô cùng nhanh, nghe Tô Nhan nói như vậy, hai mắt đã nổi lên một tầng hơi nước mỏng lung, thoạt nhìn rất động lòng người nhưng cũng làm cho người ta rất đau lòng, “Quan nhân, chẳng lẽ người đã cùng người khác kết tân hoan?”

“Tiểu nương tử Sở Sở chớ cần lo lắng, dù có là tân hoan thì làm sao có thể để cho tiểu nương tử Sở Sở động lòng người thế này chê cười được chứ.” Nói xong Tô Nhan còn làm bộ sờ soạng hai má Lăng Sở Sở một phen trên đầu, “Đến đây, còn không mau cấp cho quan nhân ta một nụ cười nào.”

Lăng Sở Sở vẫn là cúi đầu, ai oán nói, “Đó là câu nói cửa miệng nhưng chỉ thấy người mới cười chứ không thấy người cũ khóc. Quan nhân đã có tân hoan, Sở Sở ta còn lại như thế nào mà cười cho được?”

Tô Nhan vừa muốn tiếp tục nói cái gì đó, lại nghe được một trận ho khan, ngẩng đầu vừa thấy đúng là Hứa Triết Quân, “Hai người các cậu đang diễn kịch gì mà không thấy đàn ông con trai gì vậy?” Đã đứng nhìn một hồi lâu, Hứa Triết Quân có chút buồn cười hỏi. “Diễn trò? Vậy cậu coi diễn lâu như vậy tại sao còn không giao tiền xem ra đây?” Tô Nhan chà xát ngón tay, về mặt con buồn.

“Tiền không có.” Hứa Triết Quân trở lại ngồi vào chỗ, buông túi sách nhún nhún vai nói, “Bất quá Xuân Liễu trước đó vài ngày vừa sinh được một con mèo nhỏ, khi đó hai mắt của nó giống như mắt uyên ương vậy, thuần trắng, có khuôn mặt đặc biệt rất đẹp.”

“Thật sao?” Tô Nhan nghe được Xuân Liễu sinh được con mèo nhỏ, hai mắt chỉ kém không toát ra được hai khối tình yêu thôi, bất quá cũng tỏa ra kim quang khiếp người.

“Đại khái là thật đi.” Hứa Triết Quân một mặt thu thập cái bàn, nhìn đến về mặt chờ mong của Tô Nhan, giống như vô tình tiếp tục nói, “Nghe nói ngày

hôm qua đã có thể chạy loạn, nơi của tớ nhưng thật ra cũng còn mấy tấm ảnh chụp.”

Vừa nghe còn có ảnh chụp, Tô Nhan liền kích động kêu lên, cả người giống như ăn phải 180 cân thuốc kích thích vậy, kêu lên, “Ảnh chụp. Hứa Triết Quân, cho tớ xem ảnh chụp.”

Hứa Triết Quân lại giống như cái gì cũng chưa có nghe thấy, không phát hiện ra cái gì vẫn tiếp tục cúi đầu thu thập này nọ. Tô Nhan vốn biết nhưng cũng không ảo não, chỉ có thể dùng ra tuyệt kỹ độc môn chi nhất : niệm kinh thuật. Tương truyền tuyệt kỹ này theo Đường Tăng mà truyền xuống cho nhân gian, uy lực thật lớn vô cùng. Tô Nhan dùng tuyệt kỹ này độc bá trong ngoài đã hơn ba lần, chưa bao giờ gặp được địch thủ. "Hứa Triết Quân, ảnh chụp ~ ảnh chụp ~ ảnh chụp ~ Hứa Triết Quân, ảnh chụp ~ ảnh chụp ~ ảnh chụp ~ "

Thẳng đến khi thu thập xong, Hứa Triết Quân mới ngẩng đầu giống như mới nhìn đến bạn học Tô Nhan, cả người lẫn vật cười đến vô hại, “Hả, bạn học Tô Nhan, cậu vừa nhắc tới cái gì nhỉ? Tớ cũng nghe chưa có rõ.”

Nghe chưa có rõ? Trên trán Tô Nhan gân xanh nổi lên, thật muốn nhảy dựng lên mà bóp chết tên yêu nghiệt này. Bất quả đảo mắt vẫn nghĩ lại là trên tay hắn có ảnh chụp con mèo nhỏ, lòng hiếu kỳ chung quy ngăn chặn sự tức giận, “Ảnh chụp, ảnh chụp của con mèo nhỏ, cho tớ xem một chút.”

“A. Thì ra cậu nói là ảnh chụp con mèo nhỏ nha.” Hứa Triết Quân búng tỉnh đại ngộ, làm cho Tô Nhan thấy được vài tia ánh sáng, “Nhưng là tớ làm sao lại phải để cho cậu xem?”

Ta hẳn! Hẳn nha, có phải là đàn ông hay không, không phải chỉ hỏi xem có ảnh chụp thôi sao? Cũng chỉ có như vậy thôi? Thật là. Tô Nhan vẻ mặt khinh bỉ, trong lòng không ngừng phỉ bang, ngoài miệng cũng không nhân rồi, “Không phải là chỉ xem ảnh chụp thôi sao? Như thế nào? Nhỏ mọn như vậy?”

“Cậu không biết sao? Tớ vẫn rất keo kiệt.” Hứa Trứơc Quân nghe xong cũng không phản bác, ngược lại còn gật gật đầu mà nói.

Gặp Tô Nhan không nói gì mà chỉ xoay người rời đi, Hứa Triết Quân vội vàng giữ chặt tay của cô, để vào đó chiếc điện thoại di động, hình ảnh trong đó chỉ có thể là con mèo nhỏ đáng yêu. Tô Nhan cảm di động, mở ra xem mấy hình ảnh, rất đáng yêu. Một động vật nhiều loạn rất đáng yêu nha. Xuân Liễu sinh ra chú mèo con này, người người đều thấy là cực phẩm nha, hoàn toàn đem Tô Nhan trở thành tù binh còn kém không đối với chiếc điện thoại di động mà chảy nước miếng thôi. Bên bên Lăng Sở Sở vừa thấy con mèo nhỏ đáng yêu như vậy cũng không thể ngăn cản mị lực của nó mà trở thành tù binh, đi theo Tô Nhan hai người nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động.

“Oa, rất đáng yêu, muốn cắn một miếng nha.”

“Cắn? Cậu rất nhẫn tâm, loại vật cực phẩm này, hôn mới cái mới đúng chứ..”

“Đúng đúng, chỉ nghĩ muốn ôm một cái vào trong ngực thôi...”

.....

Nhìn hai cô gái mắt hoa si cầm điện thoại di động của chính mình, Hứa Triết Quân chỉ có thể đưa quyển sách ra xem, nhắm mắt làm ngơ nha! Đợi cho hai người rút cuộc phát hiện lương tâm của mình thì cũng trả lại điện thoại cho Hứa Triết Quân, Tô Nhan đột nhiên phán ra một câu, “Hứa Triết Quân, cậu cẩn thận một chút, bị lão sư nhìn thấy là sẽ mất đó.”

“Chắc chắc,, cái này cậu không cần lo lắng, cậu nghĩ rằng tớ ngốc như cậu vậy sao?” Hứa Triết Quân nâng cao đôi mắt, miễn cưỡng trả lời.

“Cậu.” Tô Nhan rút cuộc hiểu được cái gì là người hảo tâm bề ngoài nhưng thực ra là lòng lang dạ thú, chính mình như thế nhưng lại đi nhắc nhở cho hắn như thế, khẳng định đầu óc vừa mới nhìn thấy chú mèo đáng yêu kia nên giờ có điểm choáng váng.

“Mộc Thiên, cậu như thế nào đem theo cái thùng ấy đi học thế?” Máy người nghe được lời nói của Lăng Sở Sở liền quay đầu lại, liền nhìn thấy Tần Mộc Thiên ôm một cái thùng cũng không lớn lắm.

“Đúng vậy,Mộc Thiên, cậu đây đang tính giả bộ làm cái gì nha?” Hứa Triết Quân cũng hỏi.

Tần Mộc Thiên đi vào chỗ ngồi của mình, đem thùng đặt ở trên bàn có chút buồn bực. Trời xanh chứng giám! Cái thùng này hẳn theo lời cha hắn thì có thể cùng nhau mang tới cũng được. Hết xe lửa rồi lại xe bus, thế mà sáng tinh mơ vẫn là đạp xe đạp còn không thể ngã, với hắn thì dễ dàng thôi nhưng là nghĩ đến lời dặn dò của anh trai hắn, hẳn lại không thể không theo, chẳng lẽ đây là vận mệnh của hắn thôi sao?

Gặp Tần Mộc Thiên không có phản ứng, Tô Nhan tiến lên hỏi “Rút cuộc là cái gì thế?”

“Tớ làm sao mà biết là cái gì?” Nhìn đến Tô Nhan, Tần Mộc Thiên tức giận nói. Chính là cậu! Chính là cậu làm hại mình phải làm cu li, làm kẻ lao động.

“Cậu đem đến mà cậu không biết sao?” Tô Nhan có chút không hiểu.

Tần Mộc Thiên đứng dậy ôm lấy cái thùng đưa tới trong tay Tô Nhan rồi nói, “Tớ đương nhiên không biết! Anh trai tớ đưa cho cậu này nọ, cậu cho tôi mượn 180 lá gan tôi cũng không dám bỏ đi.”

Chương 10: Hứa Triết Quân là hoa đào! Tuyệt đối không phải hoa hồng!

“A... cho tớ sao?” Tô Nhan tự chỉ vào chính mình, ánh mắt kinh ngạc có chút không hiểu.

Tần Mộc Thiên lau mồ hôi, trong lòng bị ai thay cho anh trai mình, xem bạn học Tô Nhan của chúng ta vẫn trước sau vô tâm như một không hề hay biết gì, “Cậu quên? Nửa tháng nữa không phải sinh nhật cậu sao?”

“A...” Tô Nhan bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, sừng sốt vài giây sau mới vỗ đầu chính mình hét lớn, “Đúng vậy, qua nửa tháng nữa là tới sinh nhật tớ thật. Kìa là quà sinh nhật học trưởng Mộc Phong đưa cho tớ sao?”

“Uh.” Tần Mộc Thiên đem lời nói vừa vọt tới yết hầu mạnh mẽ nuốt xuống trong lòng, quả nhiên giống như anh trai mình đoán trước, người này ngay cả sinh nhật của chính mình cũng không có nhớ rõ.

Biết được là quà sinh nhật của chính mình, Tô Nhan không hề vô nghĩa, lập tức nhanh nhẹn mở thùng ra, “Oa nha...” Tô Nhan hai tay che miệng, ánh mắt mở cùng mấy hộp kẹo, hơn nữa lập tức muốn đem mấy hộp đó đi ra.

“Oa nha.” Cũng lẽ thân đi qua, Lăng Sở Sở cùng Tô Nhan đều có phản ứng giống nhau, miệng mở ra như Tần Mộc Thiên buông một quyền đầu lớn ra vậy. Hai người đều là như bị điểm huyết đạo, vẫn duy trì một cái tư thế không hề động đậy.

“Tiểu nương tử Sở Sở, đây là ... đây là thật sao?” Tô Nhan không ngừng quay tay chỉ vào, trên mặt đầy sự kinh ngạc không dám tin.

“A.. đau quá.” Bị Lăng Sở Sở hung hăng néo một chút ở hai má, Tô Nhan đau đến mức nước mắt đều nhanh chảy ra.

Lăng Sở Sở bình tĩnh nhìn cô một cái, giống như người vừa mới động tay động chân không phải là mình, “Xem này, tất cả đều là sự thật.”

“Nhiều như vậy, đều là của tớ.” Tô Nhan không từ chối được nuốt nước miếng, hai con mắt phấp phấp xanh mênh mang. Mà ở bên cạnh cô, Lăng Sở Sở còn cầm giẻ lau nhìn chăm chăm cô, có đủ các loại hâm mộ lẫn ghen tị.

Tần Mộc Thiên gặp về mặt quý dị của hai người, thân dài quá cô liếc mắt một cái dĩ nhiên là một thùng kẹo được xếp la liệt. Trách không được... Tần Mộc Thiên nhìn thùng trước mặt, nước miếng nhanh chóng đã muốn chảy xuống chỗ Tô Nhan nhưng vì chính anh trai mà mình thuyết phục. Lấy đồ ăn dụ dỗ Tô Nhan, kia không ngạc nhiên. Lấy Socola dụ hoặc Tô Nhan, kia coi như có điểm lý giải. Lấy một thùng kẹo thể hiện tình yêu thương trân ái duy nhất ra mà dụ dỗ Tô Nhan, kia mới là một cách làm tuyệt vời. Hiệu quả không cần phải là tuyệt quả nữa chứ?

“A Nhan, cậu xem bên cạnh còn có phong thư. Phong chừng là học trưởng Mộc Phong gửi cho cậu.” Đây Tô Nhan đang còn gât gao nhìn chăm chăm vào mấy thứ có trong thùng giấy mà chảy nước miếng, Lăng Sở Sở nhanh chân đến bên cạnh cầm bức thư đưa cho Tô Nhan.

Mở bức thư ra đọc, thần sắc Tô Nhan khê biến, nhìn chăm chăm vào hai mắt Lăng Sở Sở. Cảm xúc ánh mắt hỗn loạn ai oán, nghi hoặc, rồi rầm buồn bức làm cho lòng tư sau lưng Lăng Sở Sở đều lập tức dựng đứng lên. Tần Mộc Phong rút cuộc ở trong thư viết cái gì mà làm cho Tô Nhan nhìn cô như vậy.

“Học trưởng Mộc Phong nói, hai cái hộp bên trong cái thùng này đều là hân đưa cho cậu. Còn có bức thư thứ hai này là đưa cho cậu, còn nói đừng cho tớ nhìn lên.” Tô Nhan không hiểu nhìn Lăng Sở Sở liếc mắt một cái, khê cắn môi, liền đem hai hộp cùng bức thư đưa cho cô ấy.

Không đợi Lăng Sở Sở nhìn kỹ đến mấy chữ viết trên tờ giấy kia, Tô Nhan đột nhiên giữ chặt tay cô, thần sắc ngưng trọng, nghiêm túc nói “Sở Sở, nhớ kỹ cậu là người đã có vạ.”

“A... làm sao?” Lăng Sở Sở không hiểu trừng mắt nhìn, người này lại bị thần kinh gì đây?

“Hãy nghĩ tới Tiểu Phong Phong, cậu cũng không thể tùy tiện vì hai cái hộp này mà quên hân.”

“phốc...” Đang muốn nhìn đến nội dung bức thư, Lăng Sở Sở nghe được câu như thế liền cười ra tiếng, trợn mắt há mồm nhìn Tô Nhan đang nghiêm trang trước mặt, “Tô Nhan, cậu suy nghĩ quá nhiều... thật sự.”

Tần Mộc Phong gửi cho Lăng Sở Sở chỉ có một câu, “Giúp anh chiếu cố thật tốt Tô Nhan.” Lời nói này hoàn toàn mang hai ý nghĩa, nhớ tới Tần học trưởng trước khi rời đi đối với cô ân cần dặn dò, nhớ tới hàng năm Tần học trưởng không quên mua quà sinh nhật tặng cho Tô Nhan... Nhìn lại những thứ trước mắt này, Lăng Sở Sở thực sự rất xúc động. Nhà đầu kia rút cuộc lớn lên sẽ như thế nào?

“Đúng không? Đây là quả sinh nhật của tớ sao còn chia cho cậu hai hộp...” Tô Nhan buồn bực nhìn chăm chăm vào cái thùng, Lăng Sở Sở có được hai cái hộp rồi, đau lòng không chịu nổi, vốn đều là của cô mà...

“Cậu cũng không nhìn xem học trường Mộc Phong mua cho cậu 5 hộp còn gì. Chỉ cần cậu tiết chế một chút thì đủ cậu ăn trong học kỳ này.” Như vậy rõ ràng là đại ngộ kếm, Tô Nhan người này thế nhưng một chút cảm giác đều không có, còn oán giận sao lại cho cô hai hộp chứ.. Phải biết rằng, hai cái hộp này của cô tương đương với tiền lương a. Từ sau khi Tần Mộc Phong tốt nghiệp, cô nhận nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, giúp hắn loại đi những kẻ đào hoa có ý với Tô Nhan nên hai hộp này nên là của cô rồi.

Không đúng. Cô thực ra chỉ hạ những đóa hoa đào nhưng người có hệ số cao nhất, tuyệt đối với học trường Mộc Phong rất có sự uy hiếp lớn, thậm chí khả năng trở thành tình địch nữa là đằng khác.

Lăng Sở Sở cẩn thận trộm liếc mắt một cái tới người vẫn trầm mặc từ nãy giờ Hứa Triết Quân. Người này đang cúi đầu nhìn một quyển sách tham khảo, giống như những chuyện phát sinh chung quanh đều không có quan hệ. Nhìn bộ dạng thờ ơ của Hứa Triết Quân, Lăng Sở Sở gãi gãi tóc, chẳng lẽ thật sự cô suy nghĩ quá nhiều so? Đây không phải là hoa đào mà là hoa hồng sao?

Mặc kệ Hứa Triết Quân là hoa đào hay hoa hồng, cấp bậc của hắn cũng không thể là tiểu nhân vật như cô có thể khiêu chiến... Nếu chính là hoa hồng như trong lời nói, đó là vận khí tốt của học trường Mộc Phong. Nếu bất hạnh là đóa hoa đào theo đúng như lời nói... học trường Mộc Phong, tự chính anh phải bảo trọng đi. Dù sao đường tình của anh cũng đã muốn đủ nhấp nhô gập ghềnh, lại nhiều trở ngại như vậy coi như là sau khi ăn xong giải trí đi. Lăng Sở Sở cô chính là quần chúng vô tội vây quanh xem, không tính làm vật hi sinh trong trận chiến này.

“Cảnh báo, cảnh báo. Phía trước 15 thước, thầy giáo dạy văn đang tới. Lại cảnh báo, phía trước 10 thước, thầy giáo dạy văn đang tới.” Ngồi ở cửa Quý Văn Phàm trước tiên vì mọi người mà phát ra cảnh báo.

Tiếp thu được cảnh báo, không đến ba giây, tất cả mọi người đem những thứ không nên xuất hiện gì đó đều để hết dưới bàn học. Lục cặp sách lấy tờ giấy chuẩn bị làm bài thi, phiên dịch cổ văn, sách tham khảo ngữ văn giả vờ giả vịt lật lên xem. Đợi cho thầy giáo dạy văn vào đến cửa lớp, hết thấy tả cả đều đã hài hòa tốt đẹp.

Buổi chiều là tiết học toán, chương trình học mà Tô Nhan thống khổ nhất cũng là tới bất đắc dĩ nhất. Có vài thứ, người từ nhỏ liền khuyết thiếu cho nên vô luận người đó ngày kia cố gắng như thế nào đều là không làm nên chuyện gì, thật sự là vô bổ. Đối với Tô Nhan mà nói, cha mẹ của cô đại khái sinh ra cô không có được thần kinh toán học tốt. Hoặc nói là thượng đế đem đem toán học xưa của cô ra coi, thuận tiện còn đóng thêm cái đinh vào sau đó pho dầy ra một tầng rồi lại một tầng, làm sao mà xóa bỏ tầm bính phong kia hoàn toàn chứ.

Cho nên dù toàn bộ nghỉ hè Tô Nhan không có rời đi mà chỉ ôm ấp môn toán học, nhưng đối những đề thi toán học của thầy giáo dạy toán thì vẫn có một số ít câu làm cho Tô Nhan thức thủ vô sách, nhìn bọn hắn chăm chăm mà yên lặng rơi lệ.

“Sở Sở, đề này nói... Cậu làm được sao?” Đã muốn vắt hết óc, đem toàn bộ đầu óc của Tô Nhan ra mà khảo cũng chỉ có thể đem hi vọng phó thác mà thôi. So với trình học toán của Tô Nhan thì Lăng Sở Sở tốt hơn một chút. Ai biết Lăng Sở Sở cùng đồng dạng bị thương nhìn lại Tô Nhan, thực rõ ràng vị đồng chí này đối với bài thi toán học kỳ này cũng thuộc loại vật có cấp bậc hi sinh rồi.

Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ có lệ muốn chảy ra, không thể không đem ngọn lửa hi vọng chuyển hướng về hai vị ở phía sau. Vừa quay đầu, các cô liền nhìn thấy Tần Mộc Thiên nằm úp sấp trên bàn gặt gao mà ngủ, kiểu này phỏng chừng thiên lôi đánh xuống cũng có thể đánh bất tỉnh hắn được nha. Đường này không thông, đường ra duy nhất liền chỉ còn lại một người... Hứa yêu nghiệt. Yêu nghiệt này lần trước thi đứng thứ nhất lớp, một đề toán nhỏ nhỏ khăng định như giết gà mà thôi. Nhưng là nhìn Hứa Triết Quân cúi đầu làm bài, Tô Nhan cùng Lăng Sở Sở nhìn nhau, tớ nhìn cậu rồi cậu nhìn tớ, không biết là có nên quay rầy vị bạn học này hay không.

Nhưng thật ra Hứa Triết Quân bị hai người kia nhìn đến mức đầu run lên, bất đắc dĩ dừng bút lại hỏi, “Hai người các cậu muốn làm cái gì?”

“Hi hi chính là muốn hướng cậu thỉnh giáo thôi mà.” Tô Nhan cầm lấy bài thi, chỉ chỉ vào chỗ của đề toán nơi dễ dàng diệt được cô cùng Lăng Sở Sở, “Cái câu này làm như thế nào?”

“Phải không?”

“Không phải.”

“Cậu thực sự đem những cuốn sách toán tham khảo kia xem hết trong kỳ nghỉ đông rồi?”

“Xem xong rồi.”

Nghe xong câu trả lời của Tô Nhan, Hứa Triết Quân trầm mặc vài giây, cuối cùng không nói gì mà nhìn Tô Nhan liếc mắt một cái rồi nói, “Xem ra đầu óc của cậu trừ bỏ ăn ra thì những cái khác đều không thể nào tốt được.”

“Cậu...”

Không đợi lửa giận của Tô Nhan bành trướng ra, Hứa Triết Quân cầm lấy tờ giấy nháp, cẩn thận vì cô giảng giải từ đầu đề toán. Cuối cùng không chỉ nói đề toán học này, Tô Nhan còn có thể hiểu được nhiều thứ khi Hứa Triết Quân đều kiên nhẫn vì cô mà nhất nhất giảng giải cho xong, thậm chí còn dẫn thân đến các công thức ứng dụng chuyển đổi, so với thầy giáo dạy toán còn dễ dàng hiểu hơn nữa.

Nhìn hai người chìm đắm trong thế giới của họ, người cúi đầu giảng đề người nghe giảng, hai người hoàn toàn đem chính cô cho thành không khí, Lăng Sở Sở không khỏi ngửa cổ lên trời mà thở dài, “Hứa Triết Quân tuyệt đối là hoa đào! Không phải hoa hồng!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vô sỉ đến thú vị

Tựa hồ rất đương nhiên nhưng lại có chút mạc danh kỳ diệu, đợi cho Lăng Sở Sở cùng Tần Mộc Thiên phản ứng lại được, Hứa Triết Quân đã muốn trở thành người phụ đạo toán học cho Tô Nhan rồi.

Chỉ cần Tô Nhan gặp được đề toán nào khó không làm được, Hứa Triết Quân là đối tượng đầu tiên mà cô muốn xin giúp đỡ. Mà Hứa Triết Quân tuy rằng mỗi lần đều là về mặt khinh thường nhưng khi đứng lên giảng giải thì mười phần kiên nhẫn, tuyệt không qua loa, không đem bạn Tô Nhan ngu ngốc toán học này hiểu được, hẳn tuyệt không dừng lại.

Tình huống như vậy, cho dù là thần kinh đại điều Tần Mộc Thiên cũng nhìn ra được có điều không đúng. Chẳng lẽ Hứa Triết Quân cũng coi trọng Tô Nhan ngu ngốc nghếch này sao, biến anh trai của hắn thành tình địch? Không thể nào! Phản ứng của Tần Mộc Thiên chính là khóe miệng co rút, nhìn trời không nói gì. Hắn thật sự nhìn không ra một người có cảm tình ngu ngốc như Tô Nhan rút cuộc có cái gì tốt, anh trai hắn coi trọng cô cũng đã muốn làm cho hắn hồng mắt rồi, nếu ngay cả cái tên Hứa Triết Quân này cũng coi trọng cô ấy... chỉ là ngấm lại, Tần Mộc Thiên còn thấy mình lần đầu tiên gặp trở ngại xúc động.

Vì thế giữa trưa ngày hôm sau, khi hai người cùng nhau ngồi ăn mì sợi, Tần Mộc Thiên trộm nhìn Hứa Trứ Quân đang cúi đầu ăn mì mấy lần, do dự mãi rồi mới mở miệng hỏi, “Cái kia, Hứa Triết Quân, cậu... coi trọng Tô Nhan sao?”

Phản ứng của Hứa Triết Quân đang ăn mì không có gì chỉ là tạm dừng một chút, rồi lại vẫn như xưa hết sức chuyên chú cúi đầu ăn mì sợi ở trong bát, hoàn toàn xem nhẹ nội tâm vô cùng không yên của Tần Mộc Thiên ở đối diện.

“Cậu nên nói chuyện đi chứ” Gặp Hứa Triết Quân không để ý tới mình, Tần Mộc Thiên có chút nóng nảy, chẳng lẽ người này thật sự coi trọng Tô Nhan sao?

Nuốt xuống sợi mì trong miệng, Hứa Triết Quân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mặt không chút thay đổi, chính là con người đen mang theo vài phần bất mãn, tựa hồ như khó chịu với sự quấy nhiễu của Tần Mộc Thiên đến việc ăn mì của hắn.

“Loại vấn đề ngu ngốc này, có cần phải hỏi sao?” Nhìn biểu tình vội vàng của Tần Mộc Thiên, Hứa Triết Quân cười nhạt, khinh thường bỏ lại một câu, lười để ý tới hắn cúi đầu tiếp tục ăn mì.

“A... vậy cậu như thế nào lại tốt tâm như vậy, mỗi ngày đều giảng giải toán học cho Tô Nhan?” Đem biểu tình khó chịu cùng khinh thường của Hứa Triết Quân thu vào đáy mắt, nhưng là vì hạnh phúc của anh trai mình Tần Mộc Thiên vẫn là kiên trì tiếp tục hỏi.

Lần này Hứa Triết Quân thật ra thập phần phối hợp, khóe môi nhếch lên, trong mắt lộ ra nửa phần nghiền ngẫm nửa phần như chế nhạo hỏi lại, “Cậu không biết là giảng giải các đề toán học cho Tô Nhan cũng được coi là một loại khiêu chiến sao?”

“Hơn nữa gần đây tớ phát hiện tài năng toán học của mình ở trường so với dĩ vãng càng sâu thêm một bậc.” Hứa Triết Quân ý vị thâm trường cười, lại cúi đầu tiếp tục giải quyết bát mì sợi chưa ăn hết của mình.

Đối mặt với Hứa Triết Quân cười đến sung sướng như thế kia, Tần Mộc Thiên đột nhiên cảm giác lạnh cả sống lưng, có cảm giác không nói nên lời. Người đối diện này làm sao là hảo tâm giảng giải đề toán học cho Tô Nhan, hóa ra hoàn toàn là vì sự thích thú của chính mình. Đối với Hứa Triết Quân mà nói, giảng giải toán học cho Tô Nhan là một loại lạc thú tuyệt đối chỉ giành để đùa bỡn đứa bé không biết gì, cái này quả thật có thể gọi là vô sỉ ác nhưng thú vị hay không đây?

Hứa Triết Quân căn bản không có đem Tô Nhan đặt ở cùng tầng lớp của mình mà đối đãi, hoàn toàn là tâm tình như đùa giỡn với chú mèo con vậy. Xem ra, thật sự là chính mình suy nghĩ nhiều quá. Nghĩ đến đây, ngay cả Tần Mộc Thiên cũng không từ vì Tô Nhan mà cảm thấy toát mồ hôi. Tô Nhan, cậu trăm ngàn lần phải tôn trọng a...

Nhìn biểu tình chuyển biến của Tần Mộc Thiên, là bùng tình đại ngộ lại biểu tình kinh hoàng, Hứa Triết Quân thu hồi con người đen hiện lên mấy tia ý vị kia.

Giúp Tô Nhan học bỏ tức toán học, hẳn cũng không có nửa điểm hảo tâm, hoàn toàn đều vì chính hắn. Nếu không đem thành tích của tiểu nha đầu ngu ngốc toán học này bỏ tức đi lên, cô ấy làm sao có thể thi vào được đại học Z? Không thi vào được đại học Z, về sau muốn đứng lên còn không phải làm

cho chính hán càng phải cố sức sao? Huống hồ, không cho cô ấy hình thành trong đầu óc nhiều nguyên tắc này nọ chẳng lẽ làm cho cô mỗi ngày đều muốn anh trai người ta tặng Socola cho nữa sao?

Bất quá, ngẫu nhiên để cho Tần Mộc Thiên nhìn ra được cũng là một chuyện rất thú vị nha.

Cách giờ tự học còn nửa giờ nữa mới bắt đầu, thừa dịp thời gian còn chưa học, Tô Nhan đưa ra một cuốn tiểu thuyết đã đọc 1/3 tiếp tục xem. Một bên chân bắt chéo, một bên ngẫu nhiên là tay trên cái bàn bày la liệt kẹo, các loại socola, thuận tay lấy ném vào miệng, híp mắt, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình, thật là hưởng thụ.

“A Nhan! A Nhan!” Lãng Sở Sở vẫn đang nham chán đọc tạp chí, đột nhiên dừng lại dùng tay đụng vào người Tô Nhan.

“Làm sao vậy?” Tô Nhan cũng không ngẩng đầu lên, miễn cưỡng lên tiếng. Cô chính là đang đọc đến thời điểm máu chốt, đừng tới làm phiền cô có được hay không?

Nhưng thứ này cũng không biết làm sao vậy, biết rõ cô rất kỵ người khác tới làm phiền hay quấy rầy mình thế nhưng Lãng Sở Sở vẫn túm lấy tay cô rồi giật luôn cuốn tiểu sách đang đọc dở, “A Nhan! Tin giật gân! Siêu cấp giật gân nha. Ngay tại trước mặt chúng ta. Mau nhìn!”

Ngẩng đầu nhìn theo tay Lãng Sở Sở, Tô Nhan chớp mắt rồi lại chớp mắt, nhìn một cặp nam nữ ra vẻ đều nhìn quen mắt nha. Nam là Hứa yêu nghiệt, còn về phần nữ.... Tô Nhan lục lại trong trí nhớ của mình một vòng, có rồi! Nữ không phải là một trong ba bông hoa đẹp nhất của khối bọn họ, hoa hậu giảng đường Tần Nguyệt sao?

Biết rõ ràng hai người là ai, ánh mắt Tô Nhan nguyên bản còn có chút mê man nháy mắt tỏa sáng, như đèn pha. Dường như nháy mắt cũng không cần mà cứ nhìn chăm chăm hai người.

“Rất được nha! Là hoa hậu giảng đường. Hoa hậu giảng đường tìm đến Hứa Triết Quân? Tớ cảm nhận được tình thần bất quá triệu hồi tớ.” Tình thần bất quá của Tô Nhan bắt đầu bốc cháy lên, tiểu vũ trụ hoàn toàn bùng nổ rồi.

Lãng Sở Sở lắc đầu, hai tay càng không ngừng xoa nắn, mắt sáng như đuối, tươi cười gian trá, “Đừng vậy, có JQ nha. Hôn nữa là JQ lớn lắm đây. Tớ dựa vào giác quan thứ sáu mà vô cùng sâu sắc nói cho mọi người rằng hoa hậu giảng đường là tới tìm Hứa Triết Quân để nói rõ ràng.”

“Phốc...” Tô Nhan nhin không được cười văng lên, một trong ba bông hoa của khối bọn họ tìm Hứa Triết Quân để nói rõ ràng? “Không thể nào! Ánh mắt kia cũng không hẳn... đôi mắt trong veo như nước kia chẳng lẽ là bài trí sao?”

Nhìn đến phản ứng này của Tô Nhan, Lãng Sở Sở trừng mắt liếc cô một cái, “cậu biết cái gì? Cậu đúng là đồ tri độn! Cậu có biết hay không, Hứa Triết Quân hiện tại đã muốn chiếm cứ một góc cây thảo trong ba góc đề cử địa vị vương giả, không người nào có thể lay động.”

“Gi?” Khóe miệng Tô Nhan co rút, “Gió quá lớn, tớ không có nghe rõ ràng...”

“Qua đây! Tớ nói Hứa Triết Quân đã muốn một góc cây thảo trong ba góc cây của khoa chúng ta, địa vị không người nào có thể lay động.”

Nhìn bộ dạng Lãng Sở Sở như là “giận cô không tranh” vậy, không biết vì sao, Tô Nhan đột nhiên nhớ tới bài hát ... “Tiểu thảo”. Bài hát đó như thế nào mà hát tới, không có hoa hương không có cao thấp, tớ là một cây cỏ nhỏ không người nào biết... Nghĩ đến đây Tô Nhan liền cảm giác lông tơ ở trên người dựng thẳng lên, cảm giác lạnh rồi nha.

“A Nhan! Mau nhìn! Tớ nói rồi, quả nhiên là nói rõ ràng nhìn xem, chẳng phải là một tấm thư tình sao?”

Vừa nghe Lãng Sở Sở nói như vậy, Tô Nhan lập tức tập trung tinh thần, ngưng thần tĩnh khí, tiếp tục quan sát. Cảnh diễn tốt mà còn miễn phí, liền giống như mùa đông mà có trận hòa hoãn vậy, đánh dấu cho một đoạn bi thương thúc giục của thời học sinh cấp ba. Tô Nhan hơi chút đảo mắt liền phát hiện, đừng nói là ban bọn họ, chính là các ban kế bên cũng không ngừng có người ngó đầu ra tìm hiểu rồi đến xem, đừng nói gì đến chuyện trộm ngắm.

Nhiều ánh mắt đang nhìn mình như vậy, Hứa Triết Quân thế nhưng sắc mặt vẫn không có chút thay đổi, thậm chí khóe miệng còn lộ ra vẻ thần nhiên mỉm cười. Công lực thâm hậu như thế, ngay cả Tô Nhan cũng phải bội phục vài phần.

Mọi người đều đang chờ, chờ Hứa Triết Quân đưa tay tiếp nhận tình thư phần phần hồng sắc trên tay của hoa hậu giảng đường kia.

“Mau nhận a. Cậu nên nhận đi chứ.” Liền ngay cả Tô Nhan cũng nắm hai tay đưa lên trên đầu, nghiêng răng nghiêng lợi chờ đợi.

Tất cả mọi người ngưng thần, nín thở chờ đợi sự hồi đáp của hán, Hứa Triết Quân vẫn đặt tay ở trong túi như trước không có vươn đến. Hán ngẩng đầu, thần nhiên liếc mắt quét chung quanh một lượt, ánh mắt đạt được hiệu quả như ý khiến không ít người không tự giác được mà rút đầu trở về. Nhìn đến Tô Nhan ở bên này, ánh mắt của Hứa Triết Quân có chút lướt qua phát hiện bộ dạng hưng trí bùng bùng của Tô Nhan, thì nụ cười đậm cũng biến mất đi, ánh mắt lưu chuyện dụng tâm không rõ ràng được nữa.

Tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, cái liếc mắt của Hứa Triết Quân này không nặng không nhẹ lập tức làm cho Tô Nhan nghe lời rút cổ trở về, cuốn tiểu thuyết trên tay cũng được để đến trước mặt.

Phản ứng này của Tô Nhan làm cho tâm tình của Hứa Triết Quân hơi tốt lên một chút. Đối mặt là sự bất an cùng hồi hộp, Tần Nguyệt đang đợi đáp án từ hán, Hứa Triết Quân trong lòng cảm thấy phiền toái, trên mặt vẫn là trước sau bình tĩnh như một, “Thật có lỗi, mình không thể nhận.”

Câu trả lời của hấn làm cho Tần Nguyệt cứng đờ, trợn trừng mắt, trong ánh mắt có ẩn chứa sự kinh ngạc không dám tin. Đại khái là làm hoa hậu giảng đường đã lâu, cô cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt. Cô vẫn cảm thấy, nếu cô đến nói rõ ràng như vậy Hứa Triết Quân như thế nào cũng sẽ không cự tuyệt, ít nhất không trước mặt nhiều người như vậy mà cự tuyệt cô.

“Hiện tại đang là cấp ba, mọi người đều lấy việc học làm việc quan trọng nhất. Bạn học Tần cũng vậy, cố gắng lên hãy tranh thủ thi vào trường đại học tốt.” Hứa Triết Quân nhếch khóe môi, tươi cười thân thiết thân mật làm cho người ta nhìn mà sinh không ra được cái phản cảm gì. Chẳng lẽ, hấn sẽ cự tuyệt nữa. Tần Nguyệt cứ lẳng lặng đứng như vậy, nhìn Hứa Triết Quân hướng cô cười cười gật đầu sau đó xoay người rời đi.

Trở lại phòng học, cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhất tề hội tụ trên người Hứa Triết Quân, mà bản thân hấn giống như cái gì cũng không có phát sinh qua, vẫn như bình thường hay làm là lấy bài tập lên tiếp tục làm cho xong.

Đợi cho đến khi sắp bắt đầu giờ tự học, tất cả mọi người đều bình tĩnh ngồi vào vị trí của mình, Tô Nhan mới sợ đầu sợ đuôi vụng trộm quay đầu hỏi, “Hứa Triết Quân, một cô gái nũng nịu, trong sáng thuần khiết lại là đại mỹ nữ như vậy đưa đến cửa, cậu vì sao lại không cần?”

“Như thế nào? Cậu hi vọng tớ nhận sao?” Hứa Trứ Quân dùng bút, ngẩng đầu tựa tiểu phi tiểu nhìn Tô Nhan.

“A...” Cô thật là nghĩ như vậy nhưng vừa nhìn thấy biểu tình của Hứa Triết Quân, không hiểu cô cũng không dám nói như vậy.

“Sao?” Hứa Triết Quân đang hưng trí chờ câu trả lời của cô.

Nói như thế nào đi nữa thì vị trước mặt này đây cũng chính là cổ vấn toán học của mình, nếu chọc vào về sau môn toán học của cô đều không có người giúp nha, “Không hi vọng, đương nhiên là không hi vọng.”

“Nếu như vậy, cậu còn muốn hỏi cái gì nữa?” Nghe rõ ràng, nghĩ một đằng làm một nẻo mà trả lời, tâm tình Hứa Triết Quân lại kém đi vài phần, khóe môi lại cười lên rất sáng sủa nhưng sao nụ cười tươi như tóa nắng đó âm cho Tô Nhan cảm giác lạnh lẽo.

“Không có, không có.” Tô Nhan vội vàng lập tức quay đầu, không dám lại trêu học vào tên đại thần này. Rõ ràng là thế, hiện tại tâm tình của Hứa yêu nghiệt không tốt, thậm chí có thể nói là rất kém cỏi, cô cũng không thể làm vật hi sinh.

Nhìn đèn Tô Nhan quay đầu, Hứa Triết Quân cũng không có tâm tình mà làm tiếp bài tập. Bút lông trên tay vẫn linh hoạt chuyển động, trong ánh mắt Hứa Triết Quân âm trầm xuống, nếu là không có gì kích thích đại khái là không thể khai thông được sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Như thế nào lại mặc danh kỳ diệu như vậy chứ?

Có kết quả của thành tích học tập, Tô Nhan phát hiện bài thi của mình thế nhưng lại tiến lên hai nấc, bây giờ đang đứng ở vị trí thứ 6. Mà có sự tiến bộ như vậy hoàn toàn là vì thành tích toán học của cô tăng lên rất đáng kể nhưng mà cũng phải nói là đứng thứ 3. Điều này đủ làm cho Tô Nhan lã chã rơi lệ, cơ hồ có thể quy công cho một người... Hứa Triết Quân.

Nếu không phải hấn mấy ngày cản trở chỉ dạy, thành tích toán học của Tô Nhan tuyệt đối không có khả năng đứng thứ 3. Đối với vị ân nhân có công lại có khổ lao này, Tô Nhan nhìn đau dứt bỏ ra một hộp kẹo xem biểu hiện tâm ý đi. Ai biết tên Hứa Triết Quân kia chỉ liếc liếc mắt một cái, vẻ mặt chán ghét bỏ lại một câu rồi phiêu nhiên rời đi.

“Tên kia thế nhưng nói loại này ăn vào khiến đầu óc ngu si hơn, chỉ có người tài giỏi như tớ mới ăn thôi.” Tô Nhan ôm hộp kẹo, oán khí tận trời nhìn Lăng Sở Sở oán giận, “Hừ! Hấn không cần mới tốt a! Tớ đỡ phải tiếc của.”

Lăng Sở Sở lau mồ hôi, cô cơ hồ có thể tưởng tượng được biểu tình lúc ấy của Hứa Triết Quân, ngữ khí nói chuyện cũng bởi vì trong lòng buồn bực. Tô Nhan cậu muốn như thế nào mới hiểu rõ đây, cho dù cậu đi ra đường lớn mua một hộp kẹo so với cậu đưa cái hộp kẹo này còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần nha. Cậu nói Hứa Triết Quân mấy ngày nay coi như là tận tâm tận lực giúp người học toán ngu ngốc như cậu có thể đạt kết quả tốt, có thể nói đây chính là dốc hết tâm huyết.

Kết quả, đổi lấy cái gì? Được Tô Nhan đưa socola của tình địch sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Lăng Sở Sở liền trào lên một nỗi bi thương không hiểu được. Cô đồng tình với Hứa Triết Quân, bản thân cô ấy cũng hiểu được mà ngay cả điểm cảm giác cũng không có, ngược lại ở trong này tức giận bất bình cái gì.

“Sở Sở, cậu nói Hứa Triết Quân có phải hay không có tật xấu?”

Lăng Sờ Sờ ai thán một tiếng, nhìn Tô Nhan vẫn tức giận như cũ, đột nhiên cả thấy chính mình nói cái gì đều là vô dụng.

“A Nhan, tớ nghĩ hẳn thật là có tật xấu.” Tật xấu lớn nhất của hẳn chính là biết rõ không thể làm được gì nhưng vẫn coi trọng cậu, một người sinh ra thiếu đầu óc cảm giác.

“Tớ cũng nói vậy thôi.” Thấy Lăng Sờ Sờ cùng quan điểm nhận thức với chính mình, tuy rằng cô ấy nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái nhưng Tô Nhan vẫn cảm thấy một cảm giác sáng khoái nói không nên lời.

Hứa Triết Quân gần đây nhất rất là kỳ quái.

Tô Nhan thực rõ ràng cảm nhận được, mấy ngày nay thời điểm hẳn giúp cô giảng giải đề toán học, tuy rằng vẫn là kiên nhẫn giống như lúc trước nhưng chính là cảm giác có cái gì đó không giống như trước. Rút cuộc về phần cái gì không giống thì Tô Nhan lại không thể nói rõ được.

Nếu không nói ra lời nên nói, chỉ có thể nói cảm giác có điểm bất đồng, tựa hồ là bất hòa. Ngày đó Hứa Triết Quân đối với cô luôn thân thiện, không nói lời nào chèn ép cô, cũng không lại kêu cô ngu ngốc.

Nghĩ đến đây Tô Nhan không khỏi run sợ cả người, cô khi nào thì trở nên bị coi thường như vậy? Người này không chèn ép cô, không gọi cô là ngu ngốc thì cô liền không thoải mái sao? Tô Nhan vỗ vỗ khuôn mặt, làm cho chính mình thanh tỉnh. Cái gì không tốt, không có việc gì phạm phải điều gì cả đúng không?

Nhưng là nói đến đây, tóm lại là có điểm không thoải mái. Vì thế, tự nhiên mà vậy Tô Nhan quay đầu hỏi thăm Hứa Triết Quân giả mạnh. Cho tới bây giờ thậm chí cả một ngày đều không quay đầu lại một lần.

Không hiểu ra sao còn nói được với sự rùng mình đến quý dị với hành động của hai người đó.

“Ba” vất hết óc cũng không đem cái đề này giải ra được, Tô Nhan buồn bực đem cái bút đặt mạnh ở trên bàn.

Lăng Sờ Sờ ngẩng đầu nhìn liếc qua cô một cái “A Nhan, làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Tô Nhan nhìn đồng hồ treo trên tường, tiết tự học thứ hai đã xong “Tớ đi ra bên ngoài hít thở không khí chút.”

Nhìn Tô Nhan đầy bụng buồn bực rời đi, Lăng Sờ Sờ theo bản năng quay đầu nhìn Hứa Triết Quân liếc mắt một cái. Hứa Triết Quân vẫn như trước cúi đầu làm bài tập chính mình, dừng nói là ngẩng đầu ngay cả tốc độ viết cũng không có giảm đi nửa nào.

Lăng Sờ Sờ há miệng thở dốc, lại phát hiện chính mình kỳ thật không thể nói rõ cái gì được. Chỉ có thể thở dài, loại chuyện này người khác cũng không làm chủ được. Hơn nữa, căn người miệng mềm thì hai hộp kẹo của Tần Mộc Phong kia cũng đã sớm bị cô tiêu diệt gọn. Cho dù không hỗ trợ, cô cũng không thể để hẳn lui về phía sau được phải không?

Thời gian chậm rãi mà đi qua, con người cũng chậm rãi mà đi qua như vậy. Dù sao A Nhan nhà cô, ngay một chốc lát thì căn bản không có khả năng thông suốt gì.

Lăng Sờ Sờ không có mở miệng, nhưng Tần Mộc Thiên ở một bên lại hỏi lên “A Quân, hai người các cậu làm sao vậy?”

“Sao?” Hứa Triết Quân lên tiếng, đầu không có ngẩng.

Tần Mộc Thiên không nói gì, cậu cho rằng người khác đều là người mù sao Hứa Triết Quân? “Cậu cùng Tô Nhan đó.”

“Có thể có cái gì?”

“A..” Bị ghen một câu, Tần Mộc Thiên cũng không biết nên nói như thế nào, vừa vặn tiếng chuông tan học vang lên.

Hứa Triết Quân dừng bút lại, mặt không chút thay đổi nhìn Tần Mộc Thiên liếc mắt một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

“A... Sờ Sờ, cậu nói xem cái người này...” Gặp Hứa Triết Quân không thêm quan tâm đến lý lẽ của hẳn mà đi ra ngoài, Tần Mộc Thiên chỉ vào bóng dáng của hẳn mà có chút buồn bực.

Lăng Sờ Sờ liếc mắt nhìn hẳn “Là chính cậu quản nhiều chuyện cho lắm vào.”

“Tớ quản nhiều chuyện sao?” Những lời nói trực tiếp này của Lăng Sờ Sờ đã đâm đến tâm khảm của Tần Mộc Thiên “Tớ đây là quan tâm bọn họ được không?”

“Chuyện tình của hai người bọn họ, chúng ta không thể xen miệng vào.” Lăng Sờ Sờ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, loại chuyện này trừ phi hai người bọn họ tự chính mình giải hòa, người khác sợ đánh bất lực thôi.

Nghe xong lời này, Tần Mộc Thiên sững sờ một chút “Sờ Sờ, tớ như thế nào cảm giác hai người bọn họ, không thích hợp a...”

“Không thích hợp thì thế nào?”

“A Nhan là người vợ mà anh tớ đã chọn mà...”

“Kia chính là anh trai cậu tự định lấy.” Lãng Sở Sở mân miệng, nếu không có Hứa Triết Quân mà nói, Tô Nhan tám phần bị Tần Mộc Phong kia định sẽ bị ăn rồi. Nhưng là nay đã có thể nói là không chính xác nữa rồi, Hứa Triết Quân tuyệt đối là tình địch của Tần Mộc Thiên.

“Không được. Tớ phải cùng A Quân hỏi rõ ràng. Thời điểm qua năm mới, anh trai tớ ngàn vạn lần đã dặn dò, nếu có chuyện A Nhan thích người khác, tớ cũng không có đường sống đâu.” Tần Mộc Thiên gãi đầu, vạn phần rối rắm.

Lãng Sở Sở nhíu mày nhìn hắn một cái, lắc đầu. Cậu a còn quá non nớt.

Hai tiết tự học trôi qua, cũng đã không còn sớm nữa, cũng đã không ít người lựa chọn về nhà. Người tham gia 3 tiết tự học sau cũng không còn nhiều.

Hứa Triết Quân ở trường học đi một vòng, gặp tới gặp lui đều là người về nhà nhưng không thấy bóng dáng Tô Nhan đâu cả. Nghĩ nghĩ, Hứa Triết Quân hướng tới sân thể dục rồi đi qua.

Thời điểm tìm được Tô Nhan, chính là khi cô đang cúi đầu đứng ở một bên sân thể dục đang thờ phỉ phò, hắn là vừa chạy xong.

“Hồn đàn! Yêu nghiệt đáng chết! Kẻ xấu xa.”

Mới vừa đi đến gần, Hứa Triết Quân chợt nghe Tô Nhan đang thấp giọng mắng. Không cần nghĩ cũng biết những câu mắng vừa rồi đều nói chính mình. Nhìn đến người nào đó còn chưa hết giận mà đã bay luôn cả hòn đá, Hứa Triết Quân không biết trong lòng mình là cái tư vị gì đây.

Nhưng là cô tuyệt không hiểu được sao? Ngày đó hắn thật sự buồn. Nhưng nhìn đến bộ dạng hiện tại của cô, trong lòng hắn lại có chút vui mừng. Ít nhất hiện tại thoát nhìn hắn vẫn có nửa điểm phân lượng mà.

Phát tiết lung tung xong, Tô Nhan cảm giác sự bức tức trong lòng rút cuộc cũng giải tỏa bớt. Tính quay trở về nhưng khi quay người lại liền nhìn thấy Hứa Triết Quân đứng sau lưng cô vài bước chân.

Hắn làm sao có thể ở đây? Hắn thấy được bao nhiêu? Nghe được bao nhiêu?

Đầu óc Tô Nhan lập tức nghĩ đến mấy vấn đề này nhưng là tùy theo đó mà lo lắng thêm, người này nếu đã nghe được những lời cô vừa mắng hắn có thể hay không giận dữ nữa, không bao giờ để ý đến cô nữa sao? Bất quá cho dù đánh chết cô, cô cũng không thừa nhận vừa mới vừa rồi là mắng hắn.

Tô Nhan nhìn nhìn, không có gì là bộ dạng nói xấu sau lưng mà bị bắt gặp cả, chuyển hướng bên kia không nhìn tới hắn.

Nhìn đến bộ dạng đối phó với mình của Tô Nhan, Hứa Triết Quân thở dài “Trở về đi, sắp đến tiết học rồi.”

Tô Nhan dùng khước mắt trộm liếc nhìn Hứa Triết Quân một cái, đáng tiếc sân thể dục buổi tối không có ngọn đèn, trong bóng tối thấy không rõ vẻ mặt của hắn. Đang lo lắng rút cuộc muốn hay không nghe lời đi theo hắn trở về, Hứa Triết Quân đã đi về phía trước hai bước, túm tay cô qua lôi kéo cô hướng ngoài sân thể dục mà đi.

Hứa Triết Quân lôi kéo tay Tô Nhan khiến cô lạnh cả người, vừa mới chạy xong lại đi tiếp khiến cô có chút nóng, cái này thấm nhập vào da thịt cảm giác phá lệ thoải mái hơn nhiều. Hai người đều không nói gì, ra khỏi sân thể dục thì Hứa Triết Quân buông tay Tô Nhan ra.

“Không hiểu lên hỏi. Lấy cái đầu của cậu, tự một mình ở bên đó vờ ngơ ngẩn, chết cũng không nghĩ ra được đâu.”

“A...” Tô Nhan ngẩng đầu, nhìn dưới ngọn đèn biểu tình có chút bất đắc dĩ của Hứa Triết Quân. Bất quá khước mắt hơi hơi giơ lên, còn có chút giống như cười mà cũng như không, vẫn làm cho Tô Nhan cảm giác được người này tâm tình hiện tại tốt lắm.

“Tốt lắm, đi học. Đi thôi.” Nghe được tiếng chuông vào lớp, Hứa Triết Quân giơ tay gõ lên ót Tô Nhan, cười nói.

Tô Nhan ôm cái ót đau của chính mình, oán hận trừng mắt nhìn liếc hắn một cái, lại vẫn ngoan ngoãn theo hắn đi lên lầu.

Ra về thôi, hết thấy lại khôi phục nguyên dạng. Tô Nhan buồn bực nghĩ, như thế nào lại danh mặc kỳ diệu như vậy?

Mặc danh kỳ diệu : không thể hiểu được

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đúng! chúng ta cùng nhau thi vào đại học Z mà

Chạng vạng, gió thổi nhẹ nhẹ, chỉ cần thoáng ngẩng đầu là có thể nhìn đến sự lan tràn hơn phân nửa của ráng đỏ buổi chiều.

“A Quân, cậu có phải hay không có ý đối với Tô Nhan?”

Cùng một vấn đề, cùng một người, cùng một thời gian ăn cơm, cặp mày Hứa Triết Quân không dễ phát hiện ra vừa chau lại, ngẩng đầu yên lặng nhìn Tàn Mộc Thiên ngồi ở phía trước mặt liếc mắt một cái, ngữ khí bình thản, “Vấn đề này, tớ nhớ rõ lần trước cậu có hỏi qua rồi.”

“A... đó là không phải đúng không?” Hồi tưởng lại nội dung nói chuyện lần trước, Tàn Mộc Thiên thử hỏi.

Hứa Triết Quân nhú mày, không có hé răng.

“Cậu nói chuyện thật xem nào.” Chuyện hạnh phúc cả đời của anh trai mình, Tàn Mộc Thiên có chút vội nên la lên.

“Mộc Thiên, ánh mắt của cậu chẳng phải nhìn rõ ràng rồi sao?”

Một câu mặc danh kỳ diệu làm cho Tàn Mộc Thiên sửng sốt một chút, “Hà? cái gì?”

“Nếu ánh mắt của cậu không phải là trang sức phẩm mà nói thì...” Hứa Triết Quân cẩn thận nhìn ánh mắt của Tàn Mộc Thiên, vuốt cằm nói, “Nên nhìn ra được chứ.”

“A? Cậu có ý tứ gì? Chẳng lẽ...” Tàn Mộc Thiên có chút ngạc nhiên, tay chỉ vào Hứa Triết Quân mà hơi phát run, “Cậu, cậu! Không thể nào. Tớ không tin. Cậu lần trước không phải nói không có sao?”

Hứa Triết Quân giống như liếc cây si liếc nhìn hắn một cái, “Tớ lần trước có nói qua sao?”

Tàn Mộc Thiên lại đem chuyện đầy đủ lần trước hồi tưởng lại một lần, quả nhiên! Người này xác thực cũng không nói gì qua.

“Nhưng là... nhưng là...” Tàn Mộc Thiên gãi đầu, bộ dạng gần như phát điên, ra vẻ xác thực chính là bản thân hắn cho rằng như vậy mà thôi.

Nhìn bộ dạng chân tay gơ lên như sắp bị tàn phế của Tàn Mộc Thiên, tâm tình của Hứa Triết Quân tốt lên nhìn bạn mình nói không nên lời, đem những lời vừa nói lặp lại một lần nữa, “Loại vấn đề ngu ngốc này, có mắt mọi người đều nhìn ra được, cậu còn phải hỏi sao?”

Hoàn toàn hiểu được, Tàn Mộc Thiên lúc này thực sự có cảm giác học mấu. Đã biết là hoàn toàn như vậy, rõ đầu rõ đuôi Hứa Triết Quân luôn đùa giỡn hắn. Tên Hứa Triết Quân trước mặt thì mặt mày đang giãn ra, khóe môi nhếch lên, liếc mắt một cái liền nhìn ra được tâm tình vô cùng tốt, Tàn Mộc Thiên nhìn lại hận không thể tiến lên một phen bóp chết hắn. Người kia, thật sự là rất đáng giận.

“Tớ là bị cậu đùa bỡn. Hứa Triết Quân, cậu đang bị chém ngàn đao. Thế nhưng lừa gạt cảm tình thuần khiết của tớ.” Tàn Mộc Thiên trừng mắt nhìn Hứa Triết Quân liếc mắt một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Uh.” Hứa Triết Quân từ chối cho ý kiến, cúi đầu ăn cơm.

Gặp Hứa Triết Quân nhìn đến bộ dạng không thèm để ý đến mình, Tàn Mộc Thiên trừng mắt to, “Cái gì? Cứ như vậy sao?”

Hứa Triết Quân gật gật đầu, nhú mày, “Bằng không thì thế nào?”

“A Quân, cậu... cậu... Tốt xấu gì chúng ta cũng là anh em cùng chung hoạn nạn, cậu như thế nào có thể đối với tớ như vậy chứ?” Tàn Mộc Thiên vò tóc, rồi rầm không biết nói như thế nào mới tốt, hắn ra vẻ thực sự là khó mà nói nên cái gì.

Hứa Triết Quân dừng lại chiếc đũa, khóe miệng nhếch lên, “Vậy cậu tưởng tớ sẽ như thế nào đối với cậu?”

Tàn Mộc Thiên hừ một tiếng, tức giận nói, “Cậu sớm nên nói thành thật! Hơn nữa, Tô Nhan là người vợ mà anh trai tớ đã chọn.”

“Ha, phải không? Tô Nhan biết sao?” Hứa Triết Quân dừng một chút, trên mặt hiện lên một nét cười trào phúng, “Tớ nghĩ cái này chính là anh trai cậu tình nguyện nói ra chuyện này thôi.”

“Huống hồ, khéo trùng hợp, Tô Nhan cũng là người vợ mà tớ chọn.”

“Phốc...” Nghe nói như thế, Tàn Mộc Thiên cảm giác chính mình muốn điên rồi, đến tận cùng là thế giới này quá cuồng lên rồi hay là hắn điên rồi đây?

“Tớ ăn xong rồi, cậu từ từ ăn.” Bình tĩnh đem mấy hạt cơm cuối cùng trong bát vào miệng, Hứa Triết Quân xoa xoa khóe miệng, đứng dậy rồi đi, lưu lại Tàn Mộc Thiên ở một bên vẫn chưa có cách nào tiêu hóa chuyện này.

Từ sau khiết biết Hứa Triết Quân thích Tô Nhan, Tàn Mộc Thiên vẫn rối rắm về vấn đề có nên hay không gọi một cuộc điện thoại cho anh trai mình, nói một chút về tình huống này. Phải biết rằng, nếu hiện tại nói trễ thì ngày sau sự việc bại lộ, hắn phỏng chừng ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Nhưng là nhìn Tô Nhan cùng Hứa Triết Quân, hai người cũng bình thường không có gì khác biệt, trừ bỏ nói một chút về vấn đề toán học thì ngoài ra

hoàn toàn bình thường như cũ. Đặc biệt Tô Nhan, xem biểu hiện của nha đầu kia liền hiểu được, cô ấy căn bản không phát giác được tâm tư của Hứa Triết Quân đối với mình.

Dù sao Tô Nhan cũng thực tri độ, Hứa Triết Quân cũng không muốn phát triển ý tứ của mình, chuyện hai người này phỏng chừng cũng không thành được. Nếu không, vậy thì không cần nói lại nữa sao? Tần Mộc Thiên rồi rầm, cuối cùng vẫn là tìm Lăng Sở Sở vì công đạo của anh trai mình mà thương lượng.

“Nói thì hữu dụng sao? Anh trai cậu có thể chạy tới bên này ngăn cản người khác sao?” Lăng Sở Sở liếc mắt nhìn Tần Mộc Thiên một cái, mặt lộ ra vẻ khinh bỉ, “Chuyện tình này của bọn hắn, cậu cần phải quan tâm cái gì chứ? Cho dù anh trai cậu biết, cậu có thể nói cái tên Hứa Triết Quân này có bản lĩnh nguy trang quá mạnh mẽ, chúng ta cũng chưa phát hiện ra không phải là được rồi sao?”

“Không nên quản nhiều chuyện như thế có phải hay không? Có thời gian nghĩ đến chuyện này không bằng xem bài tập rồi làm kiểm điểm có vẻ thực tế hơn.”

Lăng Sở Sở khí thế mui phần, nói ra khiến Tần Mộc Thiên sững sốt cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu theo bản năng.

“Được rồi, cũng không tính là rất lâu.” Lăng Sở Sở vỗ đầu Tần Mộc Thiên, nói lời nói thăm thía, “Nghe chị đi, đừng quản nhiều như vậy.”

Anh trai khủng bố của cậu cũng là hoàng đế núi cao ở xa, không thể bắt người thì thế nào. Sẽ không giống với Hứa Triết Quân, thẳng thắn này gần trong gang tấc. Bạn học Mộc Thiên, cậu xem cái đầu của cậu có thêm 18 cái đi nữa cũng chỉ có thể là để cho người ta đùa giỡn mà thôi.

Đương nhiên, những lời này chỉ là Lăng Sở Sở âm thầm giấu lại, nếu nói cho Tần Mộc Thiên biết, không chừng tâm tình của hắn bị đá kích thành cái dạng gì đâu.

Thời gian cấp ba, đã không còn dài nữa. Thời điểm ở một người ăn bản không có cảm giác, sau lưng trên bản đen các con số bỗng nhiên liền nhỏ đi rất nhiều, tương đối quý giá. Người xem con số 3 sau thời gian liền đổi thành số 2, đợi cho đến khi đổi thành vị trí số 1 thì sẽ có cảm giác gì?

Kỳ thật, trừ bỏ cảm giác không đúng sự thật thì cái gì cũng đều không có.

Tô Nhan cầm trong tay cuốn lịch sự, yên lặng ôn bài. Ngẫu nhiên quay đầu, nhìn đến 7 con số tịch tịch kia, cô đều có loại cảm giác không đúng sự thực. Cũng giống như ngày hôm qua còn có hơn 100 ngày, hôm nay đột nhiên trở nên chỉ còn lại có một vòng thời gian.

Thời gian nhiều như vậy, đến tốt cùng là như thế nào đi đây? Tô Nhan không hề hay biết. Chỉ nhớ rõ, bài tập ôn thi chòng chát như núi còn có người kia thì thanh âm rất bình tĩnh.

Muốn thoát ra sao? Cuối ánh sáng sẽ là bóng tối mà không phải sao?

Tô Nhan cũng không cảm thấy như vậy. cô chính là suy nghĩ, kỳ thật nếu thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này cũng rất tốt. Những người này, việc này đều vẫn ở bên cạnh cô không phải chỉ còn trong giấc mơ. Cô bắt đầu sợ hãi, sợ hãi chia lìa.

“Sở Sở, sau khi thi vào trường cao đẳng hay đại học, nếu chúng ta tách ra thì sẽ gặp mặt như thế nào đây?”

“Sở Sở, chúng ta đều rất là bình thường. Nếu như tách ra, tình cảm vẫn thâm nồng mà không thể gặp nhau thì chẳng phải sẽ càng ngày càng nhạt đi sao. Nếu nhạt đi rồi thì chúng ta có thể nào dần quên đã từng thân mật như thế nào không? Trời biết, đây là loại chuyện tình đáng sợ cỡ nào.”

“Sở Sở, tớ không nghĩ, thực không nghĩ sẽ tách ra khỏi cậu.”

Chạng vạng ở sân thể dục, còn có mấy nam sinh đang đá cầu, Tô Nhan tựa trên vai Lăng Sở Sở, nghĩ đến cảnh trước mặt mình không thể không nghĩ tới tương lai, khúc không thành tiếng. Từ thời sơ trung đến trung học, các cô luôn ở cùng nhau, thân mật như chị em, chưa bao giờ chia lìa. Nhưng mà nay, sự chia lìa đang đến ngay trước mắt, lại gần như vậy.

“Đưa nước...” Tay Lăng Sở Sở gạt đi nước mắt của Tô Nhan, không nói gì. Tô Nhan đều đối với việc chia tách này mà nói rất đau lòng, dù cho cảm tình chung bị thời gian đem hòa tan vùi lấp đi chẳng nữa.

“A Nhan, cho dù ra đi cảm tình trở thành nhạt, không có tốt như hiện tại thì sao? A Nhan vẫn là A Nhan, tớ cũng vẫn là tớ. cho dù đến lúc có người bạn tốt khác đi chẳng nữa, A Nhan cậu vẫn sẽ khác bọn họ.” Lăng Sở Sở nheo nheo hai mắt Tô Nhan cười cười nói, “Huống hồ, ai nói chúng ta nhất định phải tách ra. Chúng ta chẳng phải cùng nhau thi vào đại học Z sao.”

Giọng nói của Lăng Sở Sở có lực trấn an kỳ diệu, Tô Nhan sững sốt một chút nhếch miệng cười, “Ừ, đúng chúng ta cùng nhau thi vào đại học Z mà.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ngày mai hẳn dẫn mình đi ăn sao?

Quan Phương nói rằng : Các trường cao đẳng đại học bình thường của Trung Quốc chiêu sinh trong toàn cả nước trong kỳ thi này.

Tô Nhan : Vì có thể tận tình xem XXX, đã nha.

Lăng Sở Sở : Vì cùng Lâm Phong song túc song phi, cố gắng nào.

Tần Mộc Thiên : thực phiền toái.

Hứa Triết Quân : nhảm chán.

Cách thời gian bắt đầu thi vào trường cao đẳng đại học khoảng nửa giờ, Tô Nhan cùng Lăng Sở Sở đứng ở ngoài cửa trường thi, ngẩn đầu nhìn lên trời xanh rồi lại nhìn nhau không nói gì. Thời gian này cứ giống như thời gian sắp bị tử hình, luôn làm cho người ta cảm thấy không hiểu mà càng rối rắm, còn có chính là cái cảm giác muốn chết mà không thể chết, rất buồn bực.

Thậm chí đã từng nghĩ nếu sớm chút bắt đầu thi tốt rồi. Chết sớm siêu sinh sớm.

“Sở Sở, tớ giống như có chút khản trương.”

“Uh, bị cậu nói như vậy tớ cũng cảm thấy vậy rồi đây.”

“Nếu phát huy không tốt thì làm sao bây giờ?”

“...ôi chán. Chờ chết rồi.”

Bị Lăng Sở Sở nói như vậy, Tô Nhan chỉ còn lại cảm giác tâm lạnh thấu.

Mặc kệ ngoài miệng nói như thế nào, trong lòng áp lực vẫn tồn tại. Dù sao, hơn mười năm gian khổ học tập, mặc dù không phải khổ đọc nhưng cũng đã rất cố gắng. Cha mẹ mong mỏi chờ đợi ở nơi nào đó, trốn cũng trốn không xong, càng đừng nói điểm mấu chốt chính là trong lòng mình. Nếu thi không tốt đừng nói đến ai khác, chính mình là người đầu tiên cảm thấy rất khó qua.

“Hai người các cậu ở đây phát ngốc cái gì vậy?” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của Tần Mộc Thiên. Vừa quay đầu lại, quả nhiên là một đôi nhí.

Tô Nhan trừng mắt nhìn, nhìn tới nhìn lui trên người Tần Mộc Thiên không khỏi cảm than, “Thì ra là như thế nào mà không phát hiện ra nhỉ? Thần kinh có vấn đề cũng là một loại hạnh phúc nha.”

Không cần nghĩ cũng biết là nói chính mình, Tần Mộc Thiên nhe răng nhếch môi nó, “Cậu nói ai là thần kinh có vấn đề hả?”

“Cậu nói ai?” Tô Nhan hướng Tần Mộc Thiên làm mặt quỷ.

“Tớ coi hai người các cậu cũng không thua kém nhau bao nhiêu, A Nhan cậu cũng đừng lấy 50 bước mà cười 100 bước nữa.” Gặp hai người lại mở miệng ra là âm ỷ như vậy, Lăng Sở Sở thật không biết phải nói gì, hai người kia quả nhiên là một đôi dở hơi.

“Đây không phải vì muốn không khí sôi động lên thôi sao.” Tô Nhan cùng Tần Mộc Thiên trắm miệng một lời phản bác lại, nói xong còn nhìn nhau có chút ý cười còn có chút cảm giác ghét cay ghét đắng lẫn nhau.

“Ông trời của tôi ơi...” Lăng Sở Sở co giật khỏe miệng, quay đầu vẫn nhìn thấy Hứa Triết Quân đứng bên cạnh không nói gì mặc dù có hứng thú nhìn chằm chằm hai người. Nhìn biểu hiện lộ ra trên khuôn mặt hắn, phản ứng đầu tiên của Lăng Sở Sở chính là người này đang nhìn xiếc khi. Hơn nữa còn là mùi ngon mà xem xiếc khi.

Ngoạn nháo một cách vui vẻ thì thời gian đi qua đặc biệt nhanh, cũng nói liền mấy câu như vậy mà tiến vào trường thi. Cảm trong tay giấy chứng nhận được xét duyệt qua, Tô Nhan vạn phần rối rắm hướng cửa phòng thi mà đi đến. Không biết vì sao cô cảm thấy vào trường thi giống như ra pháp trường vậy, như con cừu non đi vào miệng cạp, cảm thương vô cùng.

“Thi tốt nào.” Đang lúc Tô Nhan cúi đầu, thời điểm cảm thấy khí sĩ của mình càng không còn nữa thì Hứa Triết Quân vỗ nhẹ lên đầu cô, đi qua bên cạnh người cô.

Thời điểm Tô Nhan ngẩng đầu thì Hứa Triết Quân đã vào trường thi, cầm giấy xác nhận mà vào cửa. Sở sở sau ót nơi mới bị chụp, Tô Nhan đột nhiên cảm thấy không hiểu được tình cảm của mình, chẳng lẽ là lây bệnh giống như Hứa Triết Quân sao.

Vào trường thi, chờ đợi, sau đó bắt đầu thi. Kỳ thật cũng không hồi hộp như suy nghĩ nhỉ?

Liên tiếp trong hai ngày thi, bình tĩnh không một gợn sóng. Ra khỏi trường thi giống như theo bản năng như vô số cuộc khi trước đây không có gì khác nhau. Đợi cho đến môn thi tiếng Anh cuối cùng hoàn thành xong, Tô Nhan đi ra trường thi có một loại cảm giác chấm dứt.

Bầu trời hôm nay cũng như mọi người không có gì khác lạ nhưng là trong mắt Tô Nhan lại như có một chút bất đồng. Về phần rút cuộc bất đồng ở nơi nào, Tô Nhan không thể nói rõ được, đại khái là tâm tình thay đổi.

Đến cửa, Tô Nhan cùng Lăng Sở Sở nhìn nhau cười. Rất nhiều bạn học được cha mẹ đón về nhà, còn lại tùm ba tùm bảy đi dần về nhà, càng nhiều người cũng quyết định đi ra ngoài làm càn một chút. Lăng Sở Sở ở cửa đợi trong chốc lát, liền thấy được bộ dạng của Lâm Phong có vẻ như thì rất tốt còn Tô Nhan thì thực thâm thương lại bị người không có tính cách bình thường như cô đây bỏ rơi.

Bởi vì không nghĩ có áp lực, Tô Nhan không có nói cha mẹ Tô đến đón cô, nghĩ dù sao tất cả cũng đã xong, Tô Nhan cảm thấy chưa bao giờ thoải mái như vậy, cầm túi xách của mình hát một bài hát dân gian, nhún nha nhún nhảy đi về nhà.

Đáng tiếc vui vẻ không được bao lâu, tâm tình phi thường vui vẻ của Tô Nhan bị người nào đó phá bình.

“A... làm sao thế? Muốn chết hả?” Bị Hứa Triết Quân giữ chặt áo, Tô Nhan phản nộ kêu gào, một bên còn ra sức giãy dụa, muốn thoát ly khỏi ma trào của tên này.

Hứa Triết Quân cũng không có ý tứ sẽ thả cô ra, đợi cho Tô Nhan giãy giụa chán mệt mỏi rồi cũng không muốn kêu gào nữa thì hần mới buông tay.

“Cậu muốn làm cái gì?” Rõ ràng bị khi dễ nên Tô Nhan vẫn chưa hòa hoãn sắc mặt của mình với hắn, xoay người nổi giận đùng đùng hỏi.

Hứa Triết Quân nhìn Tô Nhan có chút hờn hển, nhún mày, “Tiện đường thôi.”

Nghe xong lời này, Tô Nhan có chút nôn ra máu, nhưng là chỉ có một con đường đi về nhà mà người này còn vừa vặn cùng đường với cô nhưng như thế nào lại làm như thế chứ, Tô Nhan cũng chỉ có thể cùng hắn đi tiếp thôi.

“Thì thế nào?”

“Này, có khỏe không?” Hứa Triết Quân thấy Tô Nhan không hiểu sao lại hỏi Tô Nhan như vậy.

“Đại học Z sao?”

Nhớ tới hai người đã từng có ước định, Tô Nhan nhún mày suy nghĩ tới nửa ngày mới rồi rầm đáp trả, “Đại khái là như vậy đi, không xác định.”

Nghe xong câu trả lời này, Hứa Triết Quân chính là gật gật đầu, không nói gì.

Đợi cho đến ngã tư đường phải tách ra thì Hứa Triết Quân mới ngẩng đầu nói, “Mỳ thịt bò Phúc Hưng ở nội thành rất ngon, ngày mai tớ dẫn cậu đi ăn?”

Tô Nhan dừng lại cước bộ, sững sốt nửa ngày, mới nhớ tới lần đầu tiên Hứa Triết Quân mời cô ăn mì thịt bò nạm cũng đã đề cập qua. Lúc ấy hắn tựa hồ nói qua “Chắc chắn sẽ có cơ hội”, ngày mai chính là cơ hội sao?

“Không muốn ăn?” Gặp Tô Nhan thật lâu không có nói gì, Hứa Triết Quân hỏi lại.

“Không có.” Tô Nhan theo bản năng lắc lắc đầu, ăn ngon đương nhiên sẽ phải ăn rồi nhưng là vì sao muốn cùng tên Hứa yêu nghiệt này đi ăn chứ? Tô Nhan hồ nghi đánh giá Hứa Triết Quân, trong tiềm thức có loại virus nguy hiểm đang hiện lên.

Gặp bộ dạng này của Tô Nhan, Hứa Triết Quân nhún vai ra vẻ không sao cả nói, “Nếu không muốn đi thì thôi, dù sao ngày mai tớ muốn đi nội thành xem một chút.”

“A.” Bị Hứa Triết Quân nói như vậy, Tô Nhan ngẫm lại ngày mai cũng không có việc gì, chớp ánh mắt đáp ứng nói, “Đi, có ăn làm sao không đi.”

Hứa Triết Quân gật gật đầu, từ chối cho ý kiến, “Uh, ngày mai buổi sáng 9h gặp nơi này. Đừng ngủ quên.”

“Cậu mới đừng ngủ quên.” Tô Nhan buồn bực, người này sẽ không có thể không ngẫu nhiên nói những lời bản thủ này với cô không?

“Uh.” Hứa Triết Quân thuận miệng lên tiếng, xoay người hướng tiểu khu nhà mình đi tới.

Tô Nhan hướng bóng dáng của hắn làm mặt quỷ thật to, ai biết sau lưng người này dường như có ánh mắt, quay lại vừa vặn bắt được hành động của Tô Nhan. Xấu hổ quá đi mất, lại bại trận nữa, Tô Nhan xám xịt trở về nhà.

Yêu nghiệt cái gì, quả nhiên khó có thể chiến thắng nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thằng nhãi Hứa yêu nghiệt này cũng không tệ lắm

Tỉnh mơ sáng ngày hôm sau, Tô Nhan vì rất hưng phấn mà đã tỉnh dậy sớm. Đương nhiên sẽ không là vì muốn đi ăn mì mà là vì tối hôm qua cha mẹ Tô nhớ là đã đáp ứng khi cô thi nào vào trường đại học, cao đẳng đi học thì sẽ mua điện thoại di động cho cô, vừa nghe nói hôm nay cô đi nội thành liền rất rõ ràng đưa tiền cho cô để cô tự đi mua.

Nghĩ đến chính mình rút cuộc có thể mua được chiếc di động mới, Tô Nhan liền nhin không được mà muốn tung hoành. Từ cấp ba vừa mới bắt đầu thi đi động bị trộm cho đến tận bây giờ Tô Nhan vẫn ở trong tình trạng không có dùng di động. Đêm này thật dài, lại tịch mịch cùng nhàm chán khiến cô mất ngủ, thậm chí không thể gọi điện thoại phá rồi ai được chỉ có thể trợn tròn mắt yên lặng nhìn trần nhà đến sáng.

Nghĩ đến lúc này trong lòng lại có cảm giác bị thương, Tô Nhan đối với việc sắp có điện thoại mới vô cùng nhiệt tình và chờ mong.

Buổi sáng 9h, Tô Nhan đứng giờ xuất hiện ở ngã tư đường nhưng Hứa Triết Quân vẫn là sớm hơn một bước so với cô nghĩ, thời điểm cô đi tới cũng đã thấy hân đứng dưới tàng cây, tựa hồ như đã đợi một lúc rồi.

“A... cậu tới sớm.” Nhìn hai người mặc giống nhau đều là áo T-shirt trắng cùng với quần bò, Tô Nhan cảm giác trên trán có vài giọt mồ hôi. Trong tủ quần áo nhiều áo T-shirt như vậy, cô có chết hay không mà làm sao phải chọn màu trắng chứ

“Uh. Đi thôi.” Đang trong lúc Tô Nhan vặn vẹo thì ngược lại Hứa Triết Quân không hẹn mà nhìn đến hai người cùng kiểu lữ trang (quần áo) thì tâm tình vô cùng tốt, khó có thể nói lời nào chèn ép Tô Nhan.

“Uh.” Tô Nhan lên tiếng, đi theo Hứa Triết Quân đi về phía nhà ga.

Trong khi chờ xe giao thông công cộng, Tô Nhan nhớ tới chính mình còn không biết rút cuộc là mua điện thoại di động nào liền nhìn sang Hứa Triết Quân đang đứng bên cạnh, mở miệng nói, “Hứa Triết Quân, tớ hôm nay muốn mua di động nhưng là không biết mua loại nào cho tốt...”

“Uh.” Hứa Triết Quân giương mắt liếc nhìn Tô Nhan một cái, qua một hồi lâu mới nói, “Tớ cũng đang tính đổi di động. Cậu thích loại kiểu dáng nào? Thẳng đứng? Nấp gấp? Hay trượt?”

“Thẳng đứng đi.” Tô Nhan nhớ tới lần sửa chữa cái điện thoại di động cũ, thiếu chút nữa cô ép tới vỡ ra nên không chút do dự lựa chọn di động kiểu đang thẳng đứng.

Hứa Triết Quân gật gật đầu hỏi, “Uh, đợi lát nữa đi xem di động trước được không?”

“Uh.” Luôn muốn mua điện thoại di động mới, Tô Nhan đối với đề nghị này là 120% đồng ý.

Đợi đến khi vào nội thành thì cũng đã 11h, Hứa Triết Quân mang theo Tô Nhan tới quảng trường mua sắm gần nhất, trực tiếp tìm cửa hàng di động lớn mà đi vào.

“Lần trước cậu dùng điện thoại của hãng nào?”

“Nokia.”

“Thế lần này vẫn là mua nokia sao?”

“Uh, sử dụng loại đó cho nó thuận tiện.”

“Uh.” Hứa Triết Quân gật gật đầu, mang Tô Nhan tới quầy chuyện bán điện thoại của hãng Nokia.

Đại khái Tô Nhan nhìn một vòng rồi dừng lại chiếc 5230 ở trước mặt, cái này màn hình lớn nếu dùng để đọc tiểu thuyết thì nhất định sẽ rất thích. Tô Nhan nhìn đến chiếc 5230 với vẻ cầu tình, nói thật ra di động đối với Tô Nhan mà nói, công dụng lớn nhất kỳ thật vẫn là xem tiểu thuyết nên kể từ đó 5230 đối với Tô Nhan có sự dụng hoặc rất lớn.

“Cái này sao?” Hứa Triết Quân chỉ vào cái 5230 rồi hỏi.

Gặp Tô Nhan liên tục gật đầu, Hứa Triết Quân nói người bán hàng đem điện thoại ra. Nghe xong người bán hàng giới thiệu, Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn Tô Nhan liên tiếp gật đầu bèn hỏi, “Cậu muốn mua màu nào?”

“Màu trắng, màu trắng rất đẹp.” Tô Nhan hai mắt như phát sáng nhìn chăm chăm chiếc màu trắng mà người bán hàng đang cầm trong tay.

Hứa Triết Quân thờ dãi, đối với người bán hàng nói, “Lấy một cái màu trắng, một cái màu đen.”

“A... một cái màu trắng là đủ rồi, tớ lại không mua nổi hai cái đâu.” Nghe được Hứa Triết Quân nói như vậy, Tô Nhan có điểm mặt danh kỳ diệu.

“Không phải là tớ đã nói rồi sao? Tớ vừa vặn cũng muốn đổi di động.” Trên trán Hứa Triết Quân gân xanh bắt đầu nổi lên, hắn đã từng nói qua với cô thì mà người này cái gì cũng không nghe lọt được một chữ.

“Hả?” Tô Nhan há to miệng, cô nhớ rõ người này có điện thoại di động còn rất mới a. Sừng sốt cả buổi, đợi cho người bán hàng đem hai cái điện thoại di động tới rồi tính tiền xong, Tô Nhan mới phản ứng lại.

“Tớ nói này Hứa Triết Quân, cậu dù cho muốn đổi di động cũng không nhất thiết phải đổi giống kiểu của tớ chứ.” Nhìn hai cái điện thoại mới di động trên tay rồi nhìn lại hai người cùng cùng kiểu quần áo, Tô Nhan có loại cảm giác không thể nói sao lại giống tình nhân từ quần áo đến di động thế này.

“Hừ...” Hứa Triết Quân khinh thường liếc mắt nhìn Tô Nhan một cái, mặt lộ ra vẻ khinh bỉ, ánh mắt kia rõ ràng đang nói, “Ai muốn đổi điện thoại giống của cậu đâu?”

Ánh mắt khinh thường này khiến chồ lòng tự trọng nhỏ nhoi của Tô Nhan bị đả thương nghiêm trọng, liếc mắt rồi lại liếc mắt cái nữa liền cảm giác rõ ràng được đối phương là xem thường cô tới cỡ nào.

Grừ... Grừ... Grừ..., Hứa Triết Quân! Tô Nhan đang muốn bùng nổ, Hứa Triết Quân lại lôi kéo cô ra khỏi cửa hàng, chỉ câu nói đầu tiên đã tiêu diệt lửa giận của Tô Nhan.

“Cậu đói bụng sao?”

“Uh.” Bụng ngầm như đã muốn kêu gào khiến Tô Nhan lập tức quên đi lời vừa muốn nói ra, trong óc tất cả đều phiêu đảng đủ loại đồ ăn, Tô Nhan thật sự rất đói.

“Tớ dẫn cậu đi ăn mỳ.” Hứa Triết Quân sờ sờ đầu Tô Nhan, khoe môi nhếch lên có được một tia ôn nhu hiện ra.

Thẳng đến khi bị Hứa Triết Quân kéo lên xe taxi, Tô Nhan mới thoát ly từ cái ý nghĩ kia hoảng hốt cười một chút. Ôn nhu sao? Cô thế nhưng cảm nhận được sự ôn nhu trên người Hứa Triết Quân sao? Đây là cái tình huống gì? AI tới nói cho cô biết với?

Nhất định, nhất định là nhìn lầm rồi. Đứng đứng đứng! Tối hôm qua xem tiểu thuyết quá muộn, nay để lại di chứng đi. Ngay cả ánh mắt đều tìm kiếm, Tô Nhan liếc tiếp thôi miên mình, hoàn toàn không phát giác được Hứa Triết Quân ngồi bên cạnh mình, trên mặt có nét tươi cười rất sáng lạn.

Thời tiết tốt lắm, tâm tình của hắn cũng tốt lắm.

Quán mỳ Phúc Hưng không được tính là nơi đất khách cũng không tính là một quán ăn tồi tàn hẻo lánh. Sau khi xuống xe taxi, đi theo sau Hứa Triết Quân một đoạn đường, Tô Nhan mới nhìn thấy được cái quán này. Nói rõ ràng đây là nơi Tô Nhan sinh ra và lớn lên, vì sao một người tới tận cấp 3 mới chuyển trường tới đây như Hứa Triết Quân lại biết được đến quán ăn này? Chuyện này quái dị cỡ nào nha.

Bởi vì nhớ rõ lần trước Hứa Triết Quân có nói thịt bò nạm tái ở đây ngon hơn nhiều so với Điều Ký, lần này Tô Nhan cũng lựa thịt bò nạm tái. Thực sự mà nói, cô muốn nhìn xem mỳ ở đây có phải giống như Hứa yêu nghiệt nói là rất ngon hay không?

Đợi cho đến khi một bát mỳ thịt bò nạm tái đặt trước mặt Tô Nhan, khoe miệng cô giật giật như mới bị giật mình kinh ngạc. Đây... cũng quá lớn đi. Dù là khẩu vị của Tô Nhan có tốt đi nữa mà hiện tại lại rất đói nhưng như đối mặt với bát mỳ lớn như thế, cô cũng cảm giác được lòng có dư mà lực không đủ.

“Ăn đi.” Gặp Tô Nhan giật mình kinh ngạc, Hứa Triết Quân rút đôi đũa đưa tới tay cho cô.

Tiếp nhận đôi đũa, Tô Nhan thử ăn một chút, hương vị rất ngon, quả nhiên so với Điều Ký thì ngon miệng hơn rất nhiều.

“Thế nào? Tớ nói đúng chứ.”

Tô Nhan liếm liếm miệng cười nói, “Uh, xác thực là rất ngon. Lần này không đến không công rồi.”

Khoe miệng Hứa Triết Quân hơi ngoéo lại một chút, gặp Tô Nhan vẫn cúi đầu tiếp tục ăn mỳ, cũng không nói gì nữa lại cúi đầu ăn mỳ.

Mỳ ăn lần này có thể được xem là thích nhất trong vô số lần mà Tô Nhan được ăn từ trước tới nay, hương vị càng không phải nói mà còn cả với phân lượng cũng là mười phần. Mỳ thịt bò Phúc Hưng quả nhiên là đỉnh cao.

Trên đường về nhà, nhớ tới món mỳ mới ăn, Tô Nhan không chỉ cảm thán một lần : Thằng nhãi Hứa yêu nghiệt này cũng không tệ lắm!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tô Nhan, cậu hại thảm tở!

Phần sau đánh giá chính là phần kê khai nguyện vọng. Tô Nhan tình nguyện cầm tờ giấy, bút trong tay nhắc tới nhắc lui cuối cùng lại buông. Cuối cùng vẫn là đem bản giấy nháp ra ghi trước, đem tờ giấy kia cất đi.

“Này Tô Nhan, nguyện vọng 1 của cậu là chuyên ngành Luật của đại học Z sao?” Nhìn bản nháp của Tô Nhan, Lăng Sở Sở hỏi. Nếu như cô nhớ không lầm mà nói thì ngành học của Tần Mộc Phong chính là khoa luật của đại học Z.

Nghe được nguyện vọng 1 của Tô Nhan là chuyên ngành Luật của đại học Z, ánh mắt Tần Mộc Thiên lập tức sáng lên, “Kia chẳng phải là cùng chuyên ngành với anh trai tở sao? A Nhan, nếu cậu học ngành luật, anh trai tở khẳng định sẽ bảo vệ cậu.”

“Phải không?” Tô Nhan cười cười, nhớ tới Tần Mộc Phong liền nghĩ tới những hộp kẹo đã bị cô tiêu diệt gần như không còn, tươi cười như ánh nắng ngoài cửa sổ nhưng trong mắt Tần Mộc Thiên lại khiến hắn phát hoảng.

Tần Mộc Thiên phi thường chắc chắn gật đầu, “Đương nhiên, hắn không bảo vệ cậu thì còn bảo vệ ai?”

“Tô Nhan, cậu xác định muốn học ngành luật sao?” Hứa Triết Quân này giờ không nói gì đột nhiên xen mồm vào.

“A? Đúng vậy, học luật cũng tốt chỉ cần bình thường là được rồi, dễ dàng rất nhiều.” Tô Nhan không cần suy nghĩ trả lời.

“Phải không? Cậu xác định?” Khóe môi Hứa Triết Quân hơi loan lên, con ngươi mang theo độ sắc làm cho Tô Nhan cảm thấy ý cười này rất nguy hiểm, rõ ràng là tươi cười sáng lạn ôn hòa như vậy...

Tô Nhan nhấp hé miệng, không nói gì chính là nháy ánh mắt nhìn Hứa Triết Quân.

“Học Luật về sau phải làm luật sư mà làm luật sư thì không phải mọi chuyện đều tốt.”

“Rất dễ dàng đắc tội với người ta, đặc biệt cậu lại là một cô gái nữa, nếu đắc tội với người ta...”

Không cần Hứa Triết Quân tiếp tục nói, trong đầu óc Tô Nhan liền tự động hiện ra những gì tiếp theo. Cái gì mà điện thoại uy hiếp, cái gì mà nửa đường bị chặn, thậm chí còn bị cưỡng X, diệt khẩu linh tinh... Làm cho Tô Nhan nhìn không được run lên một chút.

Nói như vậy, nghề luật sư thực sự là một nghề rất nguy hiểm. Lá gan của cô lại rất nhỏ không chống nổi sóng to gió lớn.

Gặp ánh mắt Tô Nhan lóe lên, rõ ràng đã muốn bắt đầu dao động. Hứa Triết Quân lại tiếp tục dụ dỗ nói, “Cậu nếu muốn tìm một chuyên ngành đơn giản để học thì có thể lựa chọn chuyên ngành ngoại ngữ, Học tiếng Anh hoặc tiếng Trung, không phải càng đơn giản hơn sao. Hơn nữa còn rất an toàn.”

Hứa Triết Quân vừa nói xong, Tô Nhan theo bản năng gật gật đầu.

“Cho nên, cậu vì sự an toàn của bản thân thì tốt nhất vẫn là không nên đăng ký học chuyên ngành Luật.” Nhìn đến Tô Nhan gật đầu, ý cười trên mặt Hứa Triết Quân càng sâu.

Cuối cùng Tô Nhan điền nguyện vọng lên tờ giấy nguyện vọng là chuyên ngành tiếng Anh của đại học Z. Về phần cùng chuyên ngành với Tần Mộc Phong hay không mà nói thì đã hoàn toàn bị bài trừ ra khỏi nguyện vọng của cô. Kết quả như vậy làm cho Tần Mộc Thiên cơ hồ học máu, chỉ vào khuôn mặt đang tím tím cười của Hứa Triết Quân mà không nói nên lời.

Hắc! Thật sự là quá tở. Quả thật là giết địch ở ngàn dặm xa nha. Nhìn Hứa Triết Quân dễ dàng thực hiện được ý đồ của mình, Lăng Sở Sở lại cảm thấy thực bội phục. Người này thật sự là quá âm hiểm, so với học trưởng Mộc Phong còn muốn khủng bố hơn... May mắn cô không đứng sai đội ngũ nha. Nghĩ một chút như vậy, Lăng Sở Sở không khỏi cảm thấy một trận may mắn, nếu như đứng sai không chừng chính mình sẽ bị ép buộc thành cái dạng gì đâu.

Hiện tại xem ra, chẳng sợ về sau mọi người ở đại học Z thì học trưởng Tần Mộc Phong cũng không nhất định là đối thủ của hắn. Tô Nhan rõ ràng đã muốn bị hắn an gạt gao như thế, cho dù hiện tại Tô Nhan không thông suốt mà đợi cho đến khi thông suốt còn không phải trốn không thoát lòng bàn tay hắn sao?

A di đà phật, học trưởng Mộc Phong đường tình cảm của anh thật sự là nháp nhô bị thâm đến cực điểm nha. Sở Sở em chỉ bằng tài cán của mình mà cũng cảm thấy vì anh mà bị ai rồi.

“A Nhan, lớp trưởng nói ngày kia các bạn học trong lớp tụ hội. Tất cả các giáo viên cũng sẽ đến.”

Nhận được điện thoại này là vào 11h sáng, không bao lâu nữa là có thể ăn cơm trưa nhưng là bạn học Tô Nhan vẫn nằm ở trên giường, đôi mắt không mở ra được chỉ có thể miễn cưỡng cảm ông nghe mà nghe lấy những gì Lăng Sở Sở đang nói.

“Ngày kia? Mấy giờ? Ở nơi nào? Nếu không cậu trực tiếp gửi tin nhắn cho tở, tở sợ sẽ dễ dàng quên mất.” Ngáp một cái, Tô Nhan hữu khí vô lực nói.

“... Bây giờ đã mấy giờ rồi mà cậu ngủ còn chưa rời giường thế hả?” Vừa nghe thanh âm của Tô Nhan, Lăng Sở Sở dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến mấy ngày này nhà đầu kia khẳng định là thức đêm quá độ rồi.

“Hi hi, cái này,... không biết nữa.” Tô Nhan cười cười, trở mình, “Sở Sở, tớ tiếp tục ngủ một lúc đây. Gần 3h sáng tớ mới ngủ, cứ như vậy đi nha. Tạm biệt.”

Tắt điện thoại, Tô Nhan cảm giác thấy buồn ngủ, tiếp tục cùng chu công ước hội. Họp mặt bạn học cũ sao? Tất cả đều là mây bay, làm sao so được so với nhân sinh quan trọng như heo của cô chứ?

Vì thế ngày hôm đó bạn học tụ hội, Tô Nhan hoa lệ đến muộn. Nếu Lăng Sở Sở không biết được Tô Nhan không muốn đến, chạy tới nhà cô kéo cô đứng lên thì bạn học Tô Nha phỏng chừng ngủ qua cuộc hội họp này quá. Dù là như thế, ép buộc nửa ngày, hai người cuối cùng vẫn là đến muộn.

Thời điểm ăn cơm, Tô Nhan cùng Lăng Sở Sở tùy tiện tìm một vị trí ở góc ngồi xuống. Mi mắt cao thấp cơ hồ còn dính cùng một chỗ, Tô Nhan thậm chí còn không muốn động tay mà ăn cơm nữa. Cô thực sự rất muốn ngủ, hiện tại nếu nằm té trên mặt đất thì không cần đến ba giây có thể ngủ được rồi.

Đội thật vất vả mới qua được bữa cơm này, phản ứng đầu tiên của Tô Nhan chính là rút cuộc có thể về nhà ăn cơm. Ai biết buổi chiều còn có hoạt động chính là toàn lớp đi hát Karaoke, một người cũng không thay đổi được quyết định gì. Bị vây trong trạng thái nửa chết nửa sống, Tô Nhan lại một lần nữa bị Lăng Sở Sở lôi kéo đi tới KTV.

Sau khi cơm nước xong, các thầy giáo đều trở về. Sau khi đến KTV, tất cả mọi người trở nên sinh động dị thường, ban cán bộ nhóm đã sớm chuẩn bị xong cho những tiết mục của hoạt động. Tô Nhan đâu rồi? Trong hoàn cảnh tranh cãi âm ỉ như thế, sức gây mê sâu của cô cũng đều bị dọa hết. Nhóm người này thật sự là đáng sợ, chẳng lẽ ba năm trung học đều cấp nên áp lực mỗi khi mắc lỗi đến tận hôm nay sao?

Tuy rằng Tô Nhan không ngủ, bắt quá đầu óc còn thuộc lại hỗn độn, căn bản không biết đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì. Chờ nghe được đến khi có người kêu tên chính mình, Tô Nhan theo bản năng ngẩng đầu, ba giây sau mới xác nhận được ánh mắt của người chủ trì đang dính trên người cô.

“Tô Nhan, đến phiên cậu.”

Tô Nhan chỉ chỉ chính mình kinh ngạc hỏi, “Tớ? Làm sao?”

“Vừa mới xoay vòng là đến cậu, cậu có thể lựa chọn nói thật, nhưng vẫn đừng mạo hiểm nha?”

“A... vậy thì nói thật vậy.” Tô Nhan không nói gì, như thế nào liền như thế vậy mà lại liên quan đến cô chứ?

Đưa tay đến cái hộp đã chuẩn bị sẵn từ trước tùy tiện rút ra một mảnh giấy, Tô Nhan mở tờ giấy ra, khoe miệng run rẩy. Quả nhiên, nhóm người này chỉ biết nghĩ đến loại vấn đề không dinh dưỡng như thế này sao. Trên tờ giấy viết rõ ràng: Người trong lòng bạn là ai?

“Tớ không có người trong lòng.” Đối với vấn đề này, Tô Nhan không cần nghĩ cũng có thể trả lời liền được.

Đáng tiếc cái người tên Lan Khê này rõ ràng không có khả năng buông tha cô liền như vậy, cười tủm tỉm hỏi, “Thật sự sao? Chúng ta đều không cho là như vậy, các cậu nói sao?”

“Đúng vậy” Các bạn học sớm đã hoài nghi căn bản là không cần cổ động cũng bắt đầu ồn ào. Mọi ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tô Nhan cùng Hứa Triết Quân, cùng đội Tô Nhan nói thật.

“A... thực không có, tớ thực sự là không có mà.” Người trong lòng? Tiểu ca nhà cô có tính không? Gần đây nhất Tô Nhan mê tam thức trong, đôi bên không tả không chính, còn có Bình Tiểu Ca đó là cực rất đáng yêu nha. Đây cũng là điều khiến Tô Nhan mấy ngày đêm này bất yên bất đảo.

“Bạn học Tô Nhan, nên nói thật đi hay là muốn bị phạt.” Lan Khê tươi cười đến khả ái nhưng là uy hiếp.

Tô Nhan nhón không rút lui từng bước được, thắm bại nói, “Lan Khê, là nói thật... tớ không có người trong lòng, chẳng lẽ cậu có thể tự dung đưa ra một điều không thể sao?”

“Các cậu là muốn nêu một cái tên sao...” Tô Nhan gãi gãi đầu, ánh mắt nhìn một vòng trên bàn, cuối cùng ngừng lại ở bên góc trái bàn, trên người Hứa Triết Quân và Tần Mộc Phong.

Nhìn đến tình cảnh này, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần, cùng đợi cái tên mà Tô Nhan nói ra khỏi miệng.

Mấy hàng ghế im lặng đến quý dị, Tô Nhan nhếch khoe miệng, cái này rút cuộc là tính làm sao nha? Như thế nào lại biến thành cái dạng này? Bị mọi người nhìn cho da đầu cũng phải run lên, Tô Nhan đành thuận miệng nói, “Dù sao cũng chỉ cần là người khác phái là tốt rồi, vậy thì là Mộc Thiên đi.”

Vừa dứt lời, hàng ghế bình tĩnh hồi nãy còn bây giờ như muốn bùng nổ, thậm chí ngay cả mọi tiếng hít thở của mọi người cũng nghe rõ ràng mồn một, ánh mắt mọi người đều tụ họp lại trên người Tần Mộc Thiên.

Đối mặt với ánh mắt mọi người, Tần Mộc Thiên đều không thêm để ý. Nhưng mà chính là cái người đang ngồi bên cạnh mà khẽ mỉm cười đây này, ánh mắt bình tĩnh giống như cái gì cũng chưa phát sinh vậy lại làm cho hắn thấy sợ nổi cả da gà, như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than. Tô Nhan, cậu hại thảm tớ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tình yêu người chèo thuyền?

Tớ là vô tội, thật là vô tội. Tần Mộc Thiên trốn to hai mắt của mình, cố gắng hướng Hứa Triết Quân tỏ vẻ chính mình trong sạch. Vì sao, hẳn chính là ngồi một bên nhưng vì sao lại bị người ta lôi ra làm vật hi sinh chứ? Đáng sợ nhất là đối diện với chính mình chính là đại pháo A Quân này đây.

“Được rồi chứ? Được rồi thì tớ đi xuống vậy.” Đối diện với hiện trường tình huống như vậy, Tô Nhan dù sao cũng không biết được là vì sao, cô vẫn là nên đi xuống sớm một chút thì tốt hơn.

“À...ừ.” Dưới loại tình huống này, Lan Khê đành phải gật đầu để cho Tô Nhan đi xuống. Nhưng là không khí biến thành cái dạng hiện tại thế này, ra vẻ tiếp tục đi xuống khả năng là xem chuyện này như vụn vặt mà thôi. Đặc biệt là khí thế bức người ở góc sáng của Hứa Triết Quân làm cho tất cả mọi người không nhận được mà cảm thấy run rẩy.

“Tô Nhan.” Người này giờ im lặng ngồi ở đó, âm thanh của Hứa Triết quân có vẻ rõ ràng. Liền vang lên một tiếng “Tô Nhan” như vậy, chọc cho tâm tình của mọi người đều vọt lên tận cổ họng và mắt. Từ máu chốt thế này, Hứa Triết Quân muốn bạo phát sao.

Thời điểm làm cho mọi người không ngừng đoán thì tay Hứa Triết Quân chỉ lấy cái hộp giấy nhỏ ở bên cạnh, hướng Tô Nhan cười nói, “Cậu quên bóc thăm số may mắn rồi.”

“Ồi...” Tô Nhan bừng tỉnh đại ngộ, vồ sau ót một chút, rồi gõ lên đỉnh đầu một chút đi đến bóc số may mắn, nhìn xem ai sẽ là người tiếp theo bị Tô Nhan bắt trúng đây.

Vì sao sẽ là cái dạng này? Cũng chỉ là như thế này? Nhìn hai người bình tĩnh hài hòa như thế, trong lòng mọi người đều có một loại cảm giác buồn bực không thể nói rõ, sự thật cùng chênh lệch quá ghê gớm đi.

Tô Nhan bóc thăm số của người tiếp theo liền trở về vị trí của chính mình, mọi người cũng chậm chậm lại đem lực chú ý chuyển dời đến trên người của người khác. Ngáp một cái, Tô Nhan tựa vào trên người Lăng Sở Sở, nhìn nhìn một bạn học tiếp theo một cái cũng cảm thấy không hay ho gì, hai mí mắt rút cuộc chống đỡ không nổi, bắt đầu ngủ.

Không quá lâu sau, cũng đến lượt Hứa Triết Quân.

“Thật tình mà nói vẫn là rất mạo hiểm nha?” Gặp nam nhân vật chính vừa bị lôi ra làm chuyện xấu, Lan Khê cười đến phá lệ sung sướng. Nếu vận khí mà tốt như người ta nói thì tâm tình bất quá của mọi người đều được thỏa mãn.

Nhìn đến ánh mắt lóng lánh mong chờ của Lan Khê, Hứa Triết Quân kéo kéo khóe miệng, “Đúng là rất mạo hiểm thật.”

“À...” Quả nhiên người này sẽ không nói thật tình mà, bất quá rất mạo hiểm cũng không đơn giản như vậy nha... Lan Khê lấy một chiếc hộp lớn, đặt tới trước mặt Hứa Triết Quân. Hừ hừ, Hứa Triết Quân, có mạo hiểm thế nào cũng không bằng làm một màn khủng bố đi. Không được như ý, ở trong lòng Lan Khê hung hăng nguyện rửa cho Hứa Triết Quân bất được yêu cầu biến thái đi. Đương nhiên, kỳ thật ở đây rất nhiều người đều chờ mong như vậy.

“Tìm một người khác phái, hợp xứng tình ca” Đọc xong yêu cầu, thái dương Hứa Triết Quân gân xanh nổi lên, sự phẫn nộ khiến cho khuôn mặt hắn đen lại. Cái gì? Đền tốt cùng là kẻ ngu ngốc nào đã đề ra cái yêu cầu này chứ.

“Phốc...” Nghe xong yêu cầu của Hứa Triết Quân, tất cả mọi người đều cười vang lên. Ánh mắt chuyển hướng đến trên người lớp trưởng, đều kim lòng không được mà toát ra loại tình cảm rất quý trọng nha. Cao, thật sự là rất cao. Lớp trưởng đại nhân của bọn họ ở thời khắc máu chốt cuối cùng, bắt được cái đuôi báo thù rửa hận rồi.

Thân là người chủ trì đối với kết quả tự nhiên bất được loại yêu cầu này, miệng Lan Khê cười rất sáng khoái, “Hứa Triết Quân, cậu tìm ai cùng nhau hợp xứng đây?”

Ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người đang ngủ không biết trời trăng mây gió là gì Tô Nhan.

“Sở Sở, giúp tớ một việc?” Trong khi mọi người đang chờ đến sắp bùng nổ, Hứa Triết Quân đột nhiên gọi tên Lăng Sở Sở.

Lăng Sở Sở thấy mình bị chỉ đích danh, lại nhìn đến ánh mắt quang đại của quần chúng nhân dân đều lộ ra sự hiếu kỳ, quyết đoán lắc lắc đầu, cự tuyệt, “Khụ khụ, cái kia... không tốt lắm đâu.”

Hứa Triết Quân nhủ mầy, “Có cái gì không tốt?”

“Tớ là người có vợ.” ý của Lăng Sở Sở rất rõ ràng.

“Chờ nên tớ mới tìm cậu.” Ý tứ của Hứa Triết Quân biểu đạt cũng rất rõ ràng.

Lăng Sở Sở kiên định lắc đầu, tay tranh thủ vụng trộm nhéo bên hông Tô Nhan.

“Đau.” Tô Nhan bị nhéo đầu nên tỉnh lại, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lăng Sở Sở một cái, “Sở Sở, làm sao lại nhéo tớ?”

Không nhéo tỉnh người, lão nương đây sẽ chết không có chỗ chôn! Lăng Sở Sở hướng Tô Nhan bĩu môi “A Nhan, Hứa Triết Quân muốn tìm người cùng hẳn hợp xướng tình ca, cậu muốn giúp hắn một phen hay không?”

“A... cái gì?” Tô Nhan vừa tỉnh lại, linh hồn nhỏ bé còn không có tiếp thu được.

“Đừng vậy, Tô Nhan, cậu muốn hay không giúp Hứa Triết Quân một phen? Cũng không có ai khẳng định muốn xướng cùng cậu ấy đâu.” Lan Khê gặp Lăng Sở Sở thức tỉnh Tô Nhan, cười tủm tỉm từng bước đi tới.

“A..” Tô Nhan trừng mắt nhìn sự tình trước mắt, không có gì cả nhưng là vừa thấy đến yêu cầu của Hứa Triết Quân, cô không chút do dự lắc đầu kiên định nói, “Không làm, chết cũng không làm. Cho tên kia tự sinh tự diệt đi thôi...”

Tình yêu người chèo thuyền? Không hát. Nếu cùng Hứa yêu nghiệt hợp xướng, còn không bị cười đến chết sao. Hơn nữa còn bị cười cả đời.

“A.. cái kia...” Lan Khe cũng không có biện pháp, đành phải đem ánh mắt chuyển về phía Hứa Triết Quân đang đứng nhàn nhã một bên. Chuyện tình của chính mình thì tự cậu vẫn là nên giải quyết đi.

Hứa Triết Quân nhún vai, đi đến bên người Tô Nhan, cúi đầu cùng cô thì thầm vài câu. Người bên cạnh không nghe rõ ràng lắm nhưng đều nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đều đã nhăn lại, rõ ràng là thực rối rắm. Không biết Hứa Triết Quân lại nói cái gì đó, Tô Nhan mới khẽ cắn môi, gật gật đầu, đi theo Hứa Triết Quân đi lên. Biểu tình kia, rõ ràng gió hiu hiu thổi nước sông vẫn lạnh, trắng sẽ vừa đi nhưng không còn cảm giác bị trắng thế trong nữa.

“Tình yêu người chèo thuyền thì Tô Nhan không chịu hát, trừ phi đổi bài hát.” Trên bục, Hứa Triết Quân hướng Lan Khê mà nói.

“Cái này... các bạn học, các bạn cảm thấy có thể chứ?”

“Có thể.” Chỉ cần đứng người là được, hát bài gì đó có cái gì khác nhau đâu? Quan trọng là hai người kia hợp xướng tình ca. Tại thời điểm như vậy, quần chúng đều nói chuyện rất tốt.

“Vậy hát bài đi.” Hứa Triết Quân giải quyết dứt khoát.

.....

.....

Mọi người đều biết tiếng hát của Tô Nhan rất tốt, nhiều năm liên tục trong trường học là quán quân của giọng ca vàng. Nhưng là ai đều không nghĩ tới, khi Hứa Triết Quân hát lên thể nhưng cùng Châu Kiệt Luân lại cơ hồ giống nhau.”

.....

.....

Tô Nhan quay đầu, phát hiện Hứa Triết Quân đang nhìn chính mình mà cùng nhau hát. Ánh mắt sáng ngời ôn nhu làm cho người ta rất khó phát hiện được ý cười, lại hát bài hát này làm cho Tô Nhan rút cuộc cảm thấy như đui mù. Vì sao lại có cảm giác được hắn ôn nhu bao dung vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tên kia đã về thành phố S rồi

Một khắc khi nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học Z, Tô Nhan thực bình tĩnh, tựa hồ như đây vốn là của cô rồi, bất quá bình tĩnh như vậy cũng chỉ duy trì được ba phút. Đợi đầu óc Tô Nhan thanh tĩnh lại, chan chính phản ánh được thời điểm hiện tại, cô lập tức không hề giữ hình tượng nữa mà vọt vào phòng của mình, cầm lấy di động liền gọi điện thông báo cho Lăng Sở Sở.

“Sở Sở, Sở Sở! Tổ đậu rồi! Đại học Z.”

Lăng Sở Sở nắm tay đưa cái điện thoại di động cách xa lỗ tai của mình ra, miễn cho cái giọng sư tử rống của Tô Nhan hăm hại.

“Uh, tớ cũng trúng tuyển rồi.”

“Thế là hai đứa mình về sau lại có thể ở cùng một chỗ.” Lăng Sở Sở cùng Tô Nhan giống nhau, đều đăng ký vào chuyên ngành tiếng Anh của đại học Z. Nghĩ đến việc hai người không cần phải tách ra, Tô Nhan liền trở nên rất vui vẻ.

“UH, A Nhan, cậu bình tĩnh chút đi.” Lăng Sở Sở cười cười, đột nhiên nghĩ đến một việc liền hỏi lại, “Đúng rồi, tớ cùng Lâm Phong tính cuối tuần sau đi du lịch ở Hải Nam. Cậu có muốn đi cùng không?”

Khóe miệng Tô Nhan co giật, “Đi cùng? Cậu cho tớ đi làm bóng đèn đó hả? Tớ đây còn không bị Lâm Phong chém chết sao...”

“Cậu có thể kêu Hứa Triết Quân a, cùng đi đi.”

Hứa yêu nghiệt? Tô Nhan đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại nhận được ngày hôm qua, tức giận nói, “Tên kia đã về thành phố S rồi.”

“A... thật đáng tiếc.” Vốn đang nghĩ tạo cơ hội cho hai người họ, ai biết cái tên Hứa Triết Quân này thế nào mà lại trở về thành phố S rồi. Thật sự là rất không chịu thua kém nha.

“Có gì đáng tiếc đâu. Cậu cùng Lâm Phong hai người song túc song phi còn chưa đủ tốt sao?”

Lăng Sở Sở nhìn trờ thờ dài nói, “Ài, A Nhan, cậu không hiểu...”

Lại là không hiểu, cái người mang tên Sở Sở này lại nói chính mình không hiểu. Cô làm sao không hiểu? Tưởng rằng chỉ số thông minh của Tô Nhan thấp sao nhưng dù sao cũng là 180 mà.

“Quên đi, tớ cắt điện thoại đây. Mẹ đại nhân muốn tớ đi cùng bà đi mua đồ ăn rồi.” Nghe được tiếng gọi của Tô đại nương, Tô Nhan nhanh chóng tắt điện thoại. Lệnh triệu hồi của mẹ đại nhân là quan trọng nhất.

Đối với việc trúng tuyển vào đại học Z rất nhanh bị Tô Nhan ném ra sau đầu. Bất quá không quá hai ngày sau, cô liền nhận được điện thoại của Hứa Triết Quân.

“Cái gì? Cậu đang ở Nhật Bản?” Tô Nhan đang không hiểu được lắm câu được câu mất của hắn nhưng vẫn duy trì tư thế nửa ngồi nửa nằm mà nghe hắn nói. Khi nghe được hắn đang ở Nhật Bản, Tô Nhan lập tức bật ngồi dậy, hai mắt sáng rực. Người này không phải trở về thành phố S rồi sao? Như thế nào đột nhiên lại chạy tới Nhật Bản đi...

“Uh, sao thế?” Hứa Triết Quân từ chối cho ý kiến mà lên tiếng hỏi lại, “Lần trước cậu giúp tớ, tớ còn chưa nghĩ ra làm cách nào để cảm ơn cậu. Vậy thì tớ mua quà Nhật Bản thay lời cảm ơn nhé? Cậu nghĩ muốn cái gì?”

Nghe được lời nói của Hứa Triết Quân, Tô Nhan có chút không dám tin, “Thật sự? Cậu xác định chứ?”

“Uh, muốn gì thì cậu nói đi đừng lãng phí tiền điện thoại của tớ nữa.”

“Tớ muốn chiếc vòng kiểu vua chúa làm từ thủ công, muốn thủ trùng, muốn long mã còn có anh nhĩ nữa” Sau khi nói xong, Tô Nhan không tự giác được mà ngâm miệng lại, tựa hồ là muốn nhiều lắm.

“Được, cứ như vậy đi. Đến lúc đó tớ mang về cho cậu. Tớ tắt điện thoại đây.”

Nghe được thanh âm lãnh đạm của Hứa Triết Quân, sau đó đầu kia điện thoại liền truyền tới thanh âm tịch mịch, Tô Nha khóc không ra nước mắt. Cô thật sự muốn nhiều như vậy, đây là bản năng a. Hoàn toàn là phản ứng theo bản năng mà không có nghĩ ngợi gì.

Ô, lần này khẳng định lại bị Hứa yêu nghiệt khinh bỉ đến chết thôi.

Qua nửa tháng sau, Tô Nhan đột nhiên nhận được một cái chuyển phát. Vừa mở ra, là chiếc vòng kiểu vua chúa được làm bằng tay. Không chỉ thế mà những cái cô nói kia, tất cả đều được gói lại bên trong mà còn có quà cho mọi người. Bên trong còn có một mảnh giấy nhỏ, trên đó là mấy chữ của Hứa Triết Quân viết: Tớ không biết rõ những thứ cậu nói là thế nào nên đành mua hết cho cậu rồi đưa đến vậy.

A... quả nhiên là tác phong của Hứa Triết Quân. Bất quá, tác phong này thật sự là rất được.

Đưa tay lấy mấy thứ còn lại ra, tất cả để lên trên bàn học, Tô Nhan nhìn những thứ này nở nụ cười ngốc nghếch. Chiếc vòng kiểu vua chúa vẫn là kiểu trang trí của Nhật Bản, đẹp đến cỡ nào. Cô cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, có một ngày thế nhưng có thể có được chúng, mà là toàn bộ nữa.

Nghĩ nghĩ, Tô Nhan vẫn là quyết định gọi điện thoại cho Hứa Triết Quân, ít nhất nên cảm ơn hắn không phải sao? Ai biết được đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm khô khan của di động ở trung quốc “Số thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại không thể liên lạc được.” Trần Tô Nhan nổi đầy hắc tuyến, không thể liên lạc được sao...

Đã là ký trách mà lại còn hủ nữ, tiền đồ không biết rồi sẽ thế nào?

Đây là khoảng thời gian nóng chết người trong cuộc sống hàng ngày của cô, hủ trách Tô Nhan này hoàn toàn co đầu rút ở trong phòng mình cùng với cái điều hòa, trừ bỏ thời gian mỗi bữa cơm hàng ngày ra cơ hồ là không ra khỏi cửa. Ba ngày liên tục ở nhà xem tiểu thuyết BL cùng truyện tranh, nửa đêm vụng trộm liếc nhìn GV mà thiên hạ diễn, cuộc sống thật là mỹ mạo biết bao nhiêu. Đây là những ngày mà trước khi tốt nghiệp cô luôn nằm mơ, nay thế nhưng thật sự là đã thực hiện được.

Một người bình thường giống như của trư vẫn cứ thế trôi qua, quái dị là rất nhanh, mắt thấy đã trôi qua hai tháng, cách ngày nhập học trên giấy trắng tuyến căng gần. Lúc này, Tô Nhan đã bắt đầu sắp xếp sách vở của bản thân, mua các đồ dùng cá nhân như tất này nọ. Đối mặt với đủ loại tân sinh lý phải chú ý, Tô Nhan lúc này mới chính thức ý thức được, cuộc sống sắp xa xứ là như thế nào rồi.

Vì thế trước khi ngày đó bắt đầu, Tô Nhan rõ ràng giảm bớt thời gian ngâm mình ở trên mạng, không chỉ mỗi ngày ăn cơm chiều xong liền cùng cha mẹ Tô đi ra bờ sông tản bộ, còn thường xuyên ở bên người mẹ Tô, cùng bà xem phim tán gẫu và đi mua đồ ăn.

Cứ như thế, thời gian cũng là thoáng cái mà qua đi, ngày mai đã là ngày tựu trường của đại học Z.

“Làm sao có thể nhanh như vậy, cuộc sống như trư cũng giống như vậy cách ta mà đi, ta còn chưa đã nghiệm đâu. Xa xứ cái gì thực làm cho người ta thương cảm a. Nếu không có ta, cha mẹ có thể hay không càng tịch mịch? Không đúng, đã không có ta làm bóng đèn, hai người bọn họ hẳn là sẽ càng dễ chịu hơn.” Tô Nhan cầm trong tay quyển vở, một bên kiểm kê lại hành lý đã được thu thập, một bên lẩm bẩm nói.

“Thu thập xong rồi liền đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai còn phải đến ga xe lửa, tránh phải đi muộn nữa.” Mẹ Tô đẩy cửa tiến vào, gặp Tô Nhan còn chưa thấy đi ngủ thì nhện không được nhắc nhở vài câu, “Kỳ nghỉ hè thì ngày đêm điên đảo, hiện tại nhìn con như thế nào điều chỉnh lại đây.”

“Mẹ, con đều phải chạy lấy người, mẹ còn nói...” Tô Nhan oán hận nhìn mẹ Tô.

Mẹ Tô liếc mắt nhìn cô một cái, “Vi con phải đi nên mẹ mới nói. Bằng không, về sau mẹ nói với ai đây? Cha con lại không làm nhiều chuyện như vậy để cho mẹ nói đâu.”

Đây là cái lý luận kiểu gì? Tô Nhan đỏ môi hơi lạnh, mẹ đại nhân quả nhiên là không thể siêu việt tồn tại.

“Tốt lắm, mẹ cũng lười nói với con. Đi ngủ sớm một chút, bằng không sáng mai sẽ thật sự không đến được đâu.” Mẹ cô vỗ vỗ bả vai Tô Nhan rồi đi ra ngoài.

Không phải chỉ là đi học đại học thôi sao? Vì sao không nên mua vé xe lửa buổi sáng 8 giờ chứ? Phải biết rằng với cái ý nghĩ này thì ngày mai 6h đã phải rời giường rồi. Nhớ tới vé xe lửa mà cha Tô đã mua, Tô Nhan lại nhện không được ở trong lòng hung hăng phi báng hẳn một chút. Nếu là mua vé xe lửa giữa trưa hoặc buổi chiều thì cô có thể ở nhà buổi sáng rồi không?

Trời biết, giờ mà cô thường rời giường đều là sau 10h a. Cối lòng đầy bi kịch cùng không cam lòng, Tô Nhan lên giường ngủ, cố gắng bắt đầu thôi miên chính mình. Ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai bắt đầu trận đánh ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hai đóa hoa đại!

Ngày hôm sau lúc 6h sáng, đồng hồ báo thức đúng giờ kêu lên. Còn đang trong giấc mộng, Tô Nhan theo bản năng vươn tay, sờ soạng trong chốc lát, rút cuộc tìm được nơi phát ra tạp âm kia, không chút do dự ấn nút đồng hồ báo thức.

Đang lúc Tô Nhan tính tiếp tục cùng chu công ước hội, thì mẹ Tô đã đẩy cửa phòng ra, không lưu tình chút nào đem cô từ trên giường dựng dậy.

Gặp Tô Nhan căn bản không có mở to mắt ra, mẹ Tô không thể không ở bên tai cô rống giận, “Còn ngủ sao? Con tưởng sẽ bỏ chuyến xe lửa này được sao? Vẫn là không tính đi học sao?”

Qua vài giây, Tô Nhan mới có phản ứng, mở to mắt ra nhìn ngay khuôn mặt mẹ Tô đang được phóng đại ngay trước mặt. Tô Nhan hoàn toàn bị dọa cho sợ, vô ý thứ lùi lại phía sau.

“Hừ, tỉnh rồi sao? Còn không mau đứng lên. Mẹ đi làm điểm tâm cho con, động tác nhanh nhẹn lên một chút cho mẹ.” Bỏ lại câu nói, mẹ Tô liền đi ra khỏi phòng.

Tô Nhan cảm thấy hai huyết thái dương của mình đau nhức, đây là hậu quả của việc sai giờ, tối hôm qua lên giường đi ngủ mà cô lẩn qua lẩn lại đến tận 2h mới mới vất vả đi vào giấc ngủ được. Tỉnh ra còn chưa tỉnh đến 6 tiếng nữa, điều này làm cho người như Tô Nhan mỗi ngày đều phải ngủ chừng 8 tiếng bị đảo lộn giờ sinh học, đầu vì thế mà cảm thấy đau nhức vô lực, tinh thần không được tốt.

Cuối cùng Tô Nhan ngay cả chính mình bước ra cửa thế nào cũng không biết, như thế nào lên xe lửa cũng không rõ ràng. Tóm lại đợi cho cô bị tiếng chuông đi động làm cho tỉnh táo hoàn toàn, cô đã an ổn ngồi trên xe lửa rồi.

“A Nhan, lên xe lửa chưa?”

Tô Nhan ngáp một cái, miễn cưỡng nhận ra giọng nói này là của Mộc Phong. “Vâng, học trưởng Mộc Phong, đại khái là 10h30 em sẽ tới nơi.”

“Uh, hôm nay anh cũng đi đón học sinh mới đến trường, đến lúc đó sẽ đón em ở nhà ga xe lửa.” Chẳng qua hán nghênh đón một mình Tô Nhan là đủ rồi, ngày cả Tần Mộc Thiên cùng thi vào đại học Z như Tô Nhan cũng không có đãi ngộ cao như vậy.

“Phải không? Thật tốt quá.” Có người quen dẫn đường, đó không còn gì tốt hơn nữa.

“Uh, tốt lắm, anh cũng chuẩn bị đi đây, tắt điện thoại trước đã.”

“Vâng, tạm biệt học trưởng.”

Tắt điện thoại, Tô Nhan nhìn thời gian, mới 8h30 thôi. Mẹ Tô nhìn thấy Tô Nhan đã tỉnh ngủ hẳn, đưa cho cô hai chiếc bánh ngọt “Nha đầu, ăn điểm tâm mà còn chưa ăn đi, hiện tại gắng chịu đựng một chút.”

“Không cần, con không đói bụng.” Tô Nhan lắc lắc đầu, đem chuyện tình Tần Mộc Phong sẽ đến đón ở nhà ga xe lửa nói cho cha mẹ Tô biết một chút, rồi lại tiếp tục đi hội cùng chu công.

Thời điểm Tô Nhan lại được mẹ Tô thức tỉnh là khi xe lửa đã bắt đầu dừng tại bến. Ra ngoài, Tô Nhan liếc mắt một cái liền thấy được Tần Mộc Phong trong đám người, vóc dáng 1m83, áo màu lam nhạt, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, tươi cười thân thiết.

“A Nhan, chú đi. Trường học chuẩn bị xe đưa đón, cháu đưa mọi người đi qua.” Tiếp nhận túi xách trong tay Tô Nhan cùng mẹ Tô, Tần Mộc Phong mang theo bọn họ đi đến nơi xe đang chờ.

Tần Mộc Phong chính là người đàn ông thuộc loại ánh mắt trời, chỉ cần hán cười tâm tình của người khác sẽ lập tức sáng khoái lên ngay. Dọc theo đường đi, mẹ Tô thường đánh giá cao thấp về Tần Mộc Phong, đối với chàng trai trẻ nhiệt tình như mặt trời này bà càng xem càng thích. Chờ đến khi lên xe xong, mẹ Tô lôi kéo Tần Mộc Phong rồi đem chuyện của hán hỏi nhất thanh nhị sở, giống như mẹ vợ kén con rể vậy, càng xem càng có xu thế thuận mắt nha.

“A Nhan nhà đi bình thường chính là ngốc, lần này là lần đầu tiên con bé ra ngoài sống một mình, khẳng định sẽ có rất nhiều điều không hiểu, hai chúng ta cũng không chiếu cố được nó... đến lúc đó, cũng chỉ có thể nhờ cháu. Tiểu Phong à, A Nhan đành phải nhờ cháu chiếu cố rồi.”

“Được ạ, không thành vấn đề. Di yên tâm, đến lúc đó có chuyện gì, A Nhan cứ việc tìm tới cháu thì tốt rồi.” Lời của mẹ Tô như gãi trúng chỗ ngứa của Tần Mộc Phong, hán cười cười, đáp ứng.

Tô Nhan cảm giác dường như bị xem nhẹ, khóe miệng co giật nhưng lại bị ánh mắt uy hiếp của mẹ Tô nên không dám xen mồm vào, chỉ có thể mặt không chút thay đổi mà vụng trộm than thở một câu “Con mới không phải là đứa ngốc...”

Sau khi đến trường học, Tần Mộc Phong mang theo Tô Nhan cùng cha mẹ Tô đi làm thủ tục lại đi tìm phòng ngủ, cuối cùng lại dẫn bọn họ đi siêu thị mua một ít nhu yếu phẩm. Đợi sau khi hoàn thành mọi việc, sớm đã vượt qua thời gian cơm trưa, mẹ Tô còn phải chuẩn bị đi về nên lôi kéo Tần Mộc Phong đến một nhà ăn ngoài trường học ăn một chút.

Sau khi ăn uống no đủ, cha mẹ Tô trực tiếp đem con gái giao cho Tần Mộc Phong, chính mình theo đường cũ mà về nhà.

Nhìn chính mình bị trực tiếp quảng cho người khác, cha mẹ vô lương tâm lại nhanh nhẹn mà rời đi, Tô Nhan khóc không ra nước mắt, cái này nói cô làm sao mà chịu nổi chứ. Tuy rằng bọn họ đã đem mọi việc thu xếp ổn thỏa rồi..

Nhưng là... nhưng là như thế nào cũng phải lưu luyến chia tay một chút không phải sao? Cho dù không lưu luyến chia tay, ít nhất cũng nói với cô mấy câu chứ? Vì sao liền như vậy trực tiếp đem cô quảng cho người khác chứ? Chẳng lẽ họ không lo lắng cho sự nhờ vả của họ sao? Cô nhìn những bạn học có cha có mẹ khá, có người thậm chí còn có gia đình cùng ở lại với con mấy ngày.

Huhu, cô cũng không cần họ có thể ở với cô mấy ngày... nhưng là ít nhất... ít nhất đem sinh hoạt phí gửi lại cho cô chứ.

Cha mẹ Tô cái gì cũng chưa quên, duy nhất quên gửi tiền sinh hoạt phí lại cho cô. Nghĩ đến ví tiền không có mấy nhân dân tệ, Tô Nhan ngay cả muốn khóc cũng khóc không được. Chuyện này rút cuộc tính ra làm sao đây? Cái gì để cô thể quên nhưng sinh hoạt phí làm sao có thể quên chứ?

“Làm sao vậy? Luyến tiếc sao?” Nhìn biểu tình biến đổi của Tô Nhan, cuối cùng là dừng lại nơi hình ảnh cực kỳ thi thương trên khuôn mặt, Tần Mộc Phong có điểm lo lắng hỏi.

Tô Nhan gật gật đầu, không nói gì. Cô là luyến tiếc, luyến tiếc cô sắp không có sinh hoạt phí nha. Xem ra chỉ có thể chờ hai người họ về nhà sau đó lại quay lại đây...

Tần Mộc Phong cười cười, “Đi thôi, anh đưa em trở về phòng ngủ.”

“Được,” Tô Nhan là người đầu tiên đến, còn chưa thấy qua ba bạn nữ cùng phòng khác, đối với các cô ấy cảm thấy rất hiếu kỳ. Không biết những người cùng cô trải qua 4 năm nơi giảng đường đại học sẽ là những người như thế nào đây?

“Đúng rồi, học trưởng Mộc Phong, Mộc Thiên đến chưa?”

“Uh, hần hiện tại đang ở phòng ngủ.”

“Như vậy anh không có đi đón cậu ấy sao?”

“Nó nói muốn tự mình độc lập, không cần anh đi đón.” Không chỉ có không quan tâm tới em trai, thậm chí đem ý chí của em trai vụn vụn đi mà Tần Mộc phong cũng không có nửa điểm cảm thấy áy náy, môi khẽ nhếch lên cười ôn hòa.

“Mộc Thiên của chúng ta đều như vậy...” Tô Nhan có chút muốn cảm thán mà nói.

“Đúng, Mộc Thiên của chúng ta đều như vậy...” Tần Mộc Phong hí mắt cười, đem lời nói của Tô Nhan lặp lại một lần nữa, nhấn rõ ràng hai chữ “chúng ta”.

Đáng tiếc tiểu cô nương bên người căn bản không chú ý đến điều đó, càng không nghĩ nhiều, vẫn đơn thuần cười lên như cũ. Đối với con người trước đây của Tô Nhan hoàn toàn giống nhau, không có nửa điểm lớn lên, Tần Mộc Phong nhẹ nhàng cười, không có để ý, chính là đem đề tài chuyển dời đến việc giới thiệu về trường học.

“Học trưởng Mộc Phong, tạm biệt.”

“Uh, tạm biệt.”

Đến dưới lầu phòng ngủ, Tô Nhan cùng Tần Mộc Phong nói tạm biệt rồi một mạch chạy lên lầu.

Tô Nhan ở phòng 215 tầng 10, nhảy vài cái đã đến cửa phòng ngủ của Tô Nhan. Mở cửa đi vào, ba người khá đều đã đến, trong đó có một người không thể quen thuộc hơn nữa chính là bạn học Lăng Sở Sở.

“Sở Sở.” Nhìn thấy Lăng Sở Sở đang thu thập quần áo, Tô Nhan hét to một tiếng làm tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Lăng Sở Sở không nói gì, đối mặt với hai người bạn cùng phòng khác cười cười xin lỗi, “A Nhan, cậu cũng ở phòng này sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Tớ là người đến đầu tiên, khi đó một người đều không có.” Tô Nhan lập tức chạy vội tới bên người Lăng Sở Sở, cho nàng một cái ôm “Sở Sở, tớ nhớ cậu muốn chết.”

“Uh, tớ cũng rất nhớ cậu.” Lăng Sở Sở vỗ vỗ đầu Tô Nhan nói, “Đừng làm trò nữa, còn không mau tự giới thiệu một chút.”

“Uh.” Tô Nhan đứng nghiêm thẳng, đối mặt với hai bạn cùng phòng còn lại giới thiệu, “Các cô nương, tớ là Tô Nhan, họ một chữ Tô trong Tô Tam còn tên là Nhan trong thuốc màu, không biết nhị vị cô nương đây xưng hô như thế nào?”

“Trần Tuyền.”

“Cố Vi Ngôn.”

Đối với mặt với hành vi cùng phương thức cũng như lời nói bán cổ của Tô Nhan, Trần Tuyền cùng Cố Vi Ngôn đều thập phần bình tĩnh tiếp nhận. Cố Vi Ngôn ngẩng đầu đánh giá Tô Nhan một phen từ trên xuống dưới, lần đầu tiên gặp mặt dưới tình huống này đối với Tô Nhan liền có vẻ ra hoàn toàn hứng thú, “Bạn học Tô Nhan, tớ dám khẳng định, hai ta nhất định là một người được sinh ra từ đỉnh núi nha.”

“Một khi đã như vậy, khiến cho chúng ta cùng nhau vui chơi đánh chiếm đại học Z cao vạn trượng này phân cao thấp đi.” Nghe nói như thế, Tô Nhan lập tức nhảy tới bên người Cố Vi Ngôn, nắm cả hai bả vai của cô ấy, vì ngày mai tốt đẹp của các cô mà bắt đầu kế hoạch thôi.

“Được. Vậy chúng ta cùng nhau đánh chiếm đại học Z này phân cao thấp đi.” Cố Vi Ngôn gật gật đầu, hưng trí thêm vào.

Một bên Lăng Sở Sở cùng Trần Tuyền nhìn thoáng qua nhau, đều đọc hiểu được ý nghĩ của đối phương. Không nghĩ tới phòng ngủ của chúng ta, gần nhất còn có hai đóa hoa đại nữa.

Chương 20: Hôm nay chưa có được ăn sao?

Vào ban đêm liền mời dự họp ban hội. Tô Nhan cầm đi động xem tiểu thuyết cũng không có nghe rõ ràng chủ nhiệm lớp rút cuộc ở trên bục giảng nói cái gì nữa. Chỉ biết được Tô cô nương nghe được hai chữ khiến cô sợ hãi nhất – Quân sự.

Bắt đầu tuần sau sẽ tập quân sự sao? Tô Nhan nhìn vào đi động cả nửa ngày, nhìn không được mắt trắng trợn ra. Ông trời ạ. Hôm nay chính là thứ sáu. Tuần sau không phải là ngày kia rồi sao?

Làm một hủ trách, thân thể cùng tố chất của Tô Nhan thực sự làm cho chính cô cũng khó có thể mở miệng được. Đừng nói là tập quân sự, cho dù là bị Lăng Sở Sở lôi ra ngoài đi dạo phố cũng đủ cô phải uống một đồng nước rồi. Nếu như phải tập quân sự mà nói thì cô còn không chết sao? Hơn nữa Tô Nhan có thể xác định là chết khi tập quân sự còn không phải giống chém đầu như vậy, chỉ cần giờ tay chém xuống một chút là trôi qua còn hơn đây là chậm rãi mà tra tấn người, tiêu hao năng lượng của người khác, chờ người ta đầu hết đèn tắt sau đó mới chết được...

“Sở Sở, có biện pháp nào có thể không tham gia tập quân sự không?” Tô Nhan lôi kéo góc áo Lăng Sở Sở rồi hỏi.

Lăng Sở Sở trừng mắt liếc cô một cái, “Đừng nghĩ, cậu lại không thiếu tay thiếu chân gì, nhận mệnh đi.”

“Không phải vậy đâu... Trời nóng như vậy, tớ khẳng định sẽ biến thành con cá khô quắt a.”

Lăng Sở Sở buông tay, tỏ vẻ cô cũng không có cách nào.

“Hi hi, A Nhan, kỳ thật không nhất định phải thiếu tay thiếu chân.” Cố Vi Ngón tiến đến bên người Tô Nhan, cho cô một hi vọng.

Hai mắt Tô Nhan lập tức sáng quắc, “Nói mau.”

Cố Vi Ngón nói cười có chút đáng khinh, tiến đến bên lỗ tai cô nhẹ giọng nói, “Nếu trong bụng cậu có cái kia đại khái cũng có thể không tham gia.”

“Tớ có cái gì mà có, nếu có tớ khẳng định là chết không có chỗ chôn, trực tiếp bị cha mẹ tớ ném trôi sông luôn.” Tô Nhan hung tợn trừng mắt liếc nhìn Cố Vi Ngón một cái, đây mà là ý tốt đây hả?

“Vậy thì thành thật mà đi tập quân sự đi.” Cuối cùng vẫn là Trần Tuyền phán cho một câu. Đúng vậy, tóm lại là không thể trốn, không bằng bình tĩnh tiếp nhận cái sự thật này.

Khai mạc hội chơi, vài người quyết định đi dạo quanh trường học, làm quen một chút miễn cho về sau gặp phải bị kịch lạc đường nữa. Đặc biệt của sự việc này chính là Tô Nhan. Thời tiết nóng có chút làm cho người ta chịu không nổi, Cố Vi Ngón ở lại còn vài người nhanh chóng chạy vội tới siêu thị gần đó mua mỗi người một que kem giải khát.

“Ha... cuối cùng cũng mát mẻ một chút.”

“Đúng vậy, tớ cảm giác kem tan trong miệng liền có một sự mát mẻ lập tức được hấp thụ ngay.”

“Phòng ngủ cũng chưa có điều hòa, tớ cảm thấy chúng ta chết nóng ở phòng ngủ quá.”

“Nghe nói không phải là có thể xin được lắp điều hòa sao?”

“Thật sự? Chúng ta đây cũng nên xin chứ?”

“Trước để xem tình hình thế nào đã, thích hợp thì liền mua lắp vậy.”

“Đúng vậy, trước xem tình huống thế nào đã.”

Vài người bước chậm vào cổng trường, người một lời ta một lời, rất hài hòa. Miệng Tô Nhan đang hàm chứa đủ loại tâm tình, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn kiến trúc bốn phía, nhẹ nhàng đến miễn bàn.

“A Nhan. Kia không phải là Mộc Thiên cùng Hứa Triết Quân đó sao?”

Theo hướng Lăng Sở Sở chỉ, Tô Nhan nhìn đến hai người đang chơi bóng rổ trên sân bóng rổ đằng xa.

“Tật xấu a, trời nóng như vậy còn chơi bóng rổ. Quả nhiên đầu óc không có bình thường.” Nhìn bộ dạng hai người đầy mồ hôi, Tô Nhan đối với hoàn cảnh này không thể lý giải được, trời nóng như vậy còn vận động kịch liệt như vậy làm chi, khẳng định là đầu óc có tật xấu.

“Đi thôi, đi thôi, đừng động vào bọn họ.”

Tô Nhan đang muốn lôi kéo Lăng Sở Sở tiếp tục đi, cô liền nghe được tiếng gào vui mừng của Tần Mộc Thiên, “A Nhan, Sở Sở.”

Cùng lúc đó, Hứa Triết Quân cũng cầm quả bóng rổ trong tay hướng về phía cái giỏ bóng rổ. Trái bóng rơi trúng vào giỏ sau đó cũng quay đầu lại. Cái này là muốn đi cũng không đi nổi nữa rồi, Tô Nhan đã muốn nhắc chân quay lại bấu môi, ánh mắt rơi xuống trên người Tần Mộc Thiên, tựa như muốn đem hân lăng trì ra.

“Các cậu quen nhau sao?” Trần Tuyền cùng Cố Vi Ngôn thấy tình cảnh vậy, đều mở miệng hỏi.

“Uh, bạn học thời trung học.” Nhìn hai người từ sân bóng rổ đi ra, Tô Nhan khô quắt không biết nói gì.

“Oa, thật đáng yêu nha.” Cố Vi Ngôn vừa thấy Tần Mộc Thiên liền nhin không được lôi kéo Tô Nhan, ở bên tai cô nhỏ giọng kêu lên.

Tô Nhan cười gian hai tiếng, ánh mắt dao động trên Tần Mộc Thiên cùng Hứa Triết Quân, nhỏ giọng nói, “Vi Ngôn, cậu nhìn hai người bọn họ một lần, cái người cậu nói thật đáng yêu nhưng là trung khuyển thụ nha. Về phần cái người có mặt quan tài kia, phúc hắc công đó. Thực sự là một đôi thích hợp a.”

“Trung khuyển thụ? Phúc hắc công? Thật vậy chăng?” Nghe Tô Nhan giới thiệu xong, ánh mắt của Cố Vi Ngôn liền sáng lên như ánh đèn pha.

“Hi hi, tóm lại là thực thụ thực công là được.”

Nhìn đến vẻ cười đáng khinh của hai người, Lăng Sở Sở cùng Trần Tuyền nhìn nhau không nói gì. Quả nhiên, hai người này quả nhiên là một đôi hợp nha.

“Không muốn nói cho chúng tớ biết hai cậu cùng một phòng ngủ sao?” Vừa thấy mặt Tần Mộc Thiên thấy một đoàn thể bốn người, liền lộ ra bộ mặt thật của mình.

Lăng Sở Sở mỉm cười, “Thực bất hạnh, bộ mặt thật của cậu không ăn thua rồi. Hai người các cậu chẳng lẽ không phải cũng ở cùng một phòng ngủ sao?”

“Không phải.” Tần Mộc Thiên nhún vai, nhếch miệng cười, “Bất quá cũng không sai biệt lắm, cửa đối diện cửa, có thể đi qua đi lại dễ dàng.”

“Hai người đẹp, xin chào. Tớ là Tần Mộc Thiên, về sau thỉnh chiều cổ nhiều hơn.” Tần Mộc Thiên cười, hướng Trần Tuyền cùng Cố Vi Ngôn tự giới thiệu, lại gặp phải Hứa Triết Quân bên cạnh không có ý tứ muốn quan tâm gì vội vàng kéo hân một phen, “Tên này là Hứa Triết Quân.”

“Ha ha, tớ là Trần Tuyền.”

“Tớ là Cố Vi Ngôn.”

Trần Tuyền cùng Cố Vi Ngôn đối với Tần Mộc Thiên cảm thấy rất hứng thú, về phần cái người Hứa Triết Quân mặt vẫn không chút thay đổi kia thì tuy rằng bộ dạng xác thực nhìn tốt lắm, đáng tiếc các cô đối với cái người như núi băng này không dám hứng thú.

“Chúng tớ đánh bóng rổ xong rồi, muốn hay không cùng đi uống nước đi?” Tần Mộc Thiên cười tủm tỉm, phát ra lời mời.

“Không cần, người đầy mồ hôi khó chịu, ai muốn cùng các cậu đi đâu.” Tô Nhan nhìn hân ghét bỏ một cái, mở miệng phản đối.

Đáng tiếc, ba người kia mặc kệ sự phản đối của cô, đều một miệng đáp ứng, “Được, vậy cùng nhau đi.”

Rõ ràng bị chị em vứt bỏ, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn lên trời, yên lặng không nói gì chỉ có thể đi theo bốn người đang vui một cách dị thường kia. Đúng rồi, bên người cô vẫn còn yêu nghiệt đại nhân Hứa Triết Quân vẫn còn không có mở miệng nói chuyện.

“Mọi thứ đã ổn định chưa?”

“Uh, rồi.”

Liền sau hai câu nói như vậy, hai người trong lúc đó lại lâm vào trầm mặc, chính là im lặng đi theo 4 người đang cãi nhau âm ỉ phía trước. Một đôi thì chìm so với 2 đôi, nhìn qua phi thường quý dị nha.

Tô Nhan lấy khoe mắt trộm ngắm Hứa Triết Quân vài lần, cảm giác phi thường kỳ quái. Giác quan thứ 6 nói cho cô biết, người này hoặc là tâm tình không tốt hoặc là đối với cô có ý kiến gì. Tóm lại hiện tại Hứa Triết Quân không muốn gặp cô.

Vì sao lại như vậy chứ? Tuy rằng thật lâu không liên lạc nhưng là cũng không đắc tội với hân cái gì nha. Chẳng lẽ cô không hay ho như vậy, cố tình liền đụng vào hân sủng sao?

“Hôm nay đưa tin thật thuận lợi chứ?”

Một đường đều không có nói thế nhưng đột nhiên Hứa Triết Quân lại nói chuyện. Tô Nhan có chút thụ sủng nhược kinh, lập tức nhu thuận gật đầu nói, “Uh, rất thuận lợi.”

“Hử?” Hứa Triết Quân dừng cước bộ lại, khó miệng cười một cách kỳ quái, liền như vậy lẳng lặng nhìn Tô Nhan.

“A.. có cái gì không đúng sao?” Đối mặt với ánh mắt đen như mực của Hứa Triết Quân, Tô Nhan cảm thấy có một tia không hiểu, có còn điểm như... sợ hãi? Không đúng, cô Tô Nhan làm sao có thể sợ hãi yêu nghiệt này.

“Không có gì, đi thôi.” Hứa Triết Quân gõ trán Tô Nhan, cười cười.

Nhìn đến Hứa Triết Quân tựa hồ lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, khóe miệng Tô Nhan giật giật. Người này, hôm nay chưa có được ăn sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phạm hão sắc?

Bởi vì Hứa Triết Quân cùng Tô Nhan so với bốn người phía trước đi chậm hơn, đợi cho đến khi hai người bọn họ đi vào trong quán thì bốn người đã phân phối đều vị trí tốt lắm rồi. Ba cô gái ngồi một bên, bên cạnh Mộc Thiên còn hai chỗ trống. Tô Nhan nhìn khuôn mặt tươi cười của ba cô bạn, co giật khóe miệng, ngồi xuống bên người Hứa Triết Quân.

“Ăn cái gì? Đồ ăn ở đây cũng ngon lắm.” Tần Mộc Thiên đem menu đồ uống đưa cho Hứa Triết Quân, để cho cậu ta chọn.

Hứa Triết Quân tùy tiện lật hai trang rồi đem menu đồ uống trở lại cho người phục vụ, “Lấy thêm hai ly nước dưa hấu.” Chưa cho Tô Nhan cơ hội nói gì, liền giúp cô quyết định luôn.

Tô Nhan nhìn Hứa Triết Quân cứ nhất nhất chọn theo ý mình rồi lại nhìn nhìn người phục vụ đã rời đi, còn có nhìn bốn người bọn họ với mỗi người hai cặp mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm cô, khiến đầu cô đầy hắc tuyến. Tình huống tựa hồ có điểm không bình thường a... Dưới đáy lòng Tô Nhan yên lặng nói thầm. Bất quá Hứa Triết Quân vừa vận gọi nước dưa hấu là thứ cô yêu nhất, cô cũng không có phản kháng, lập tức tiếp nhận.

“A Nhan, tớ nghe anh tớ nói, hôm nay hấn đến nhà ga đón cậu hả?” Gặp cảnh không có người nói chuyện, trường hợp này có chút lạnh lùng, Tần Mộc Thiên liền thức thời mở miệng, muốn phá vỡ không khí này.

Ai ngờ lời này vừa nói ra khỏi miệng, hấn liền lập tức cả giác được áp lực quanh mình thấp xuống rất nhiều. Không chỉ một mình hấn mà ba người đối diện rõ ràng cũng cảm nhận được. Hơn nữa các cô còn nhìn đến người có khuôn mặt vẫn không chút thay đổi nào Hứa Triết Quân đang mỉm cười liếc mắt nhìn Tần Mộc Thiên một cái, cái liếc mắt nhìn này như mắt con mèo sáng quắc trong đêm tối thắp hơn ngàn cân, làm cho Tần Mộc Thiên lập tức như bị mắc nghẹn, nói không ra lời.

Thật đáng sợ, rất sắc bén, thật là áp lực khủng khiếp, Tần Mộc Thiên bắt đầu hối hận chính mình đã nói lời không nên nói.

“Đúng vậy, hôm nay học trưởng Mộc Phong buổi sáng đến buổi chiều đều giúp tớ.” Duy nhất chỉ có Tô Nhan không có cảm giác gì vẫn mỉm cười nói. Sau một câu này, Tần Mộc Thiên phát hiện ý cười trên mặt Hứa Triết Quân càng sâu, ánh mắt nhìn về phía chính mình với ý vị thâm trường.

Nhưng mà Tô Nhan vẫn còn chưa nói xong, lại cố sống chết bỏ thêm một câu cho đủ, “Học trưởng Mộc Phong vẫn là tốt như trước đây.”

Sau lời này, Tần Mộc Thiên nhịn không được vụng trộm hướng người bên cạnh mình, hấn cảm giá được rõ ràng sát ý trên người Hứa Triết Quân truyền đến. Nếu hiện tại ở trong gỗ nhỏ không có người, hấn khẳng định đã bị Hứa Triết Quân chém vạn đao rồi. Không, thiên đao vạn đao không chừng còn chưa đủ đâu.

Ngay cả người không có chút cảm tình như Trần Tuyên và Cố Vi Ngón cũng cảm giác được không khí khủng bố này, còn có là thật sâu nữa, rất kỳ dị nha. Dưới bàn, Cố Vi Ngón vụng trộm kéo tay Lăng Sở Sở, dùng ánh mắt hỏi. Lăng Sở Sở chỉ là mỉm cười, ý bảo các cô yên lặng ngồi xem. Trò hay mới mở màn, phải kiên nhẫn xem đã chứ?

“Xem ra anh trai của Mộc Thiên đối với cậu không phải tốt bình thường nha.” Tất cả mọi người đều nín thở, không dám lên tiếng, Hứa Triết Quân nghiêng đầu, đối với Tô Nhan ngây thơ không biết gì mà khề cười nói.

“A.. đúng vậy.” Tô Nhan tuy rằng phát giác không khí chung quanh có gì đó không thích hợp, nhưng vẫn là thành thực gật đầu. “Học trưởng Mộc Phong vẫn đối với tớ tốt lắm, từ lúc trung học đến giờ vẫn vậy.”

Nhớ tới Tàn Mộc Phong từng mua tặng cô vô số thạch hoa quả, socola, sữa chua rồi đồ ăn vặt, trên mặt Tô Nhan hiện ra sự hoài niệm vô tận. Cuộc sống lúc trước tốt đẹp cỡ nào, nhiều đồ ăn vặt liên tiếp như vậy không ngừng xuất hiện ở trong sinh mệnh của cô. Ở trong 18 năm sinh mệnh của Tô Nhan, Tàn Mộc Phong là một người đối với cô rất tốt.

“Tốt lắm.” Nhìn biểu tình hạnh phúc hoài niệm của Tô Nhan, Hứa Triết Quân cười như đèn phát sáng, như mắt ngọc long lánh cũng kiên quyết tương phản với ánh sáng.

“Khụ.. Khụ.. ngày kia sẽ là đợt tập quân sự..” Đang lúc tất cả mọi người đều không dám làm gì, dưới thời điểm như vậy Lãng Sở Sở ho nhẹ hai tiếng, đem đề tài chuyển dời đến đợt tập quân sự.

Vừa nghe đến việc tập quân sự, Tô Nhan lập tức giống như cá tím gặp sương, cúi đầu hờ hợt vô lực nói, “Trời ơi, là ngày kia rồi, chỉ chớp mắt là tới.”

“Trời nóng như vậy, tập quân sự chắc chắn sẽ khiến chúng ta bán mạng mà già đi mất.” Nghĩ đến đợt tập quân sự này, Cố Vi Ngón cả thấy sợ hãi. Trời nóng như vậy, chỉ cần ra bên ngoài ngồi thì toàn thân liền đổ đầy mồ hôi, nếu là chính giữa trưa mà còn đứng dưới cái nắng như vậy thì chẳng phải sẽ bị té xỉu sao?

Trần Tuyên uống ly nước nho trong tay bắt đầu dĩ nhiên nói, “Đây là quy định, ai cũng trốn không thoát đâu.”

“Rút cuộc là ai lại đưa ra cái quy định không có tình người, không có đạo lý thế này?” Bộ dạng Tô Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói, rất giống muốn đem cái người đưa ra quy định này nuốt sống đi

“Không phải chỉ là đợt tập quân sự thôi sao, có cái gì phải sợ. Các bạn nữ sinh thật là ...” Tàn Mộc Thiên nói còn chưa hết câu, liền bắt gặp bốn đạo ánh mắt giết người đến nỗi phải ngậm miệng lại.

“Hừ.” Gặp Tàn Mộc Thiên thành thật cũng ngậm miệng lại, tất cả nữ sinh ngồi ở bàn này đều hừ lạnh một tiếng còn hung hăng trừng mắt liếc nhìn hấn một cái. Động tác cũng như thanh âm đồng loạt làm cho Tàn Mộc Thiên không thể nói gì được.

“Thời điểm đợt tập quân sự mà các cậu có thể chinh tề như vậy, phỏng chừng có thể ăn rất ít đau khổ đó.” Hứa Triết Quân buông ly nước dưa hấu trong tay xuống, khẽ cười nói, kết quả là giống như Tàn Mộc Thiên, ngênh đón bốn đạo ánh mắt khinh bỉ.

Sau khi uống nước xong, mắt thấy thời gian đã không còn sớm, Tàn Mộc Thiên cùng Hứa Triết Quân đưa 4 người phòng Tô Nhan trở về phòng. Đến cửa phòng ngủ, mắt thấy Lãng Sở Sở cùng hai người kia đã đi lên lầu, Hứa Triết Quân kéo Tô Nhan lại.

“A... làm sao thế?” Tô Nhan kỳ quái nhìn tay bị giữ chặt, trong lòng bàn tay Hứa Triết Quân thế nhưng vẫn là hơi lạnh cả người, có một loại cảm giác mát lạnh thấm vào ruột gan, dưới cái nóng bức của mùa hè có vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

Hứa Triết Quân không có trả lời, quay đầu liếc nhìn Tàn Mộc Thiên đứng ở một bên, nói một câu, “Mộc Thiên, cậu đi về trước đi.”

Tàn Mộc Thiên chần chờ một chút, trước mắt chính là người chị dâu mà anh trai mình đã chọn còn có một huynh đệ của mình đối với người chị dâu này như hổ rình mồi, nếu hiện tại đi rồi... Chẳng phải là thực xin lỗi anh trai mình sao? Nhưng nếu không đi mà nói.. Đối mặt với hai mắt đang nhử lại của Hứa Triết Quân, Tàn Mộc Thiên vẫn lựa chọn sáng suốt là nên rời đi.

Đợi cho Tàn Mộc Thiên rời đi, Hứa Triết Quân kéo Tô Nhan đi tới bờ sông nhỏ phía sau phòng ngủ của các cô. Nhìn chằm chằm ánh nắng như đã muốn lập tức nhập vào trong trời đất, Tô Nhan ngồi ở thềm đá ven bờ hồ, ngắm nhìn hoàng hôn.

Đợi một lúc sau, Hứa Triết Quân đều không nói gì, Tô Nhan ngẩng đầu liếc nhìn Hứa Triết Quân đứng bên cạnh mình. Ánh trời chiều vàng óng mang theo nhiều điểm màu đỏ tươi chiếu rọi ở trên mặt Hứa Triết Quân, cảm khẽ nâng lên, lộ ra một độ cong hoàn mỹ, hai mắt đen như mực nhìn thẳng về phía trước. Hứa Triết Quân như vậy làm cho Tô Nhan trong lúc nhất thời nhưng lại nhìn đến ngây người.

“Nhìn đẹp lắm sao?” Hứa Triết Quân nghiêng đầu, nhìn đến khóe miệng Tô Nhan khẽ nhếch lên đang ngốc lảng đang đứng nơi đó nhìn chằm chằm vào mình, khóe miệng lộ ra nét tươi cười hoàn mỹ.

Tô Nhan theo bản năng gật gật đầu, đợi đến khi phản ứng lại mới nhận thấy được đã xảy ra vấn đề gì. Một đôi mắt lớn không động, không dám nhìn nét cười sáng lạn của Hứa Triết Quân, trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ròng ròng, cô đây là .. phạm háo sắc sao? Ông trời à.. Tô Nhan xúc động đến mức muốn đem Hứa Triết Quân giết người diệt khẩu.

Hứa Triết Quân nhìn Tô Nhan rồi rầm rạn phần, cũng không có khi dễ lại cô, chính là nói, “Thời điểm nghỉ đông, chúng ta có cuộc đánh cược kia, còn nhớ rõ chứ?”

“Nhớ rõ a, nếu tớ thi đậu trường này thì cậu mời tớ đi ăn đại tiệc.” Nghĩ đến việc có thể ăn đại tiệc, xấu hổ cái gì, hồi hận hay ngượng ngập đều bị Tô Nhan quăng hết ra sau đầu, tất cả đều là mây bay.

Hứa Triết Quân vô nhẹ đầu của cô, cười nói, “Cuối tuần, tớ mang cậu đi ăn vậy.”

Chương 22: Thần Mã đều là mây bay

Tiến vào cửa phòng ngủ, Tô Nhan liền phát hiện tình huống không đúng, Lăng Sở Sở cùng hai người bạn cùng phòng đều cười tủm tỉm nhìn chằm chằm chính mình, biểu tình trên là đáng khinh không nói nên lời... làm cho Tô Nhan kim lòng không được mà lui ra phía sau từng bước. Sao có cảm giác chính mình giống như kẻ trộm vậy nhỉ?

“Hi hi, không cần trốn, chúng ta đều thấy được.” Cố Vi Ngôn chỉ vào ban công phòng ngủ, bên ngoài chính là bờ sông nhỏ, cười đến cực kỳ gian trá.

Tô Nhan cảm thấy rét, rồi sao? Bình tĩnh đi đến giường của mình ngồi xuống, đối với ba người bạn cùng phòng đang hình thành vòng vây xung quanh người thì nhú mày hỏi, “Các cậu muốn làm gì?”

“Thăm vấn.” Trần Tuyền chống đầu, cực kỳ hứng thú đánh giá Tô Nhan.

Tô Nhan bắt óc nghĩ, tỏ vẻ không hiểu gì cả” Có cái gì mà cần phải thăm vấn?”

“Hừ hừ, đừng đánh trống lảng, đừng cho là tui tở không nhìn thấy. Thành thật khai báo, cậu cùng cái tên họ Hứa kia có quan hệ gì?”

“Phải biết rằng, ánh mắt quần chúng là sáng như tuyết. Huống chi lần này không chỉ có hai mắt của tở nhìn thấy đâu nha.”

“Quan hệ bạn học.” Đối mặt với những Cố Vi Ngôn đang hai tay chống nạnh, làm người đàn bà đứng trước mặt mình, Tô Nhan vẫn rất bình tĩnh và thản nhiên trả lời.

Đối với câu trả lời này, Cố Vi Ngôn cùng Trần Tuyền đều cười nhạt, “Quan hệ bạn học? Bạn học mà sao có quan hệ tốt như vậy? Hắn sao lại không tìm Sở Sở hẹn ra bờ sông hả?”

Tô Nhan nhìn đến Lăng Sở Sở luôn bàng quan ở bên cạnh, biểu tình rất vô tội cùng khó hiểu. Không phải là chỉ đi ra bờ sông thôi sao? Rồi thì có làm sao Cô cùng tên Hứa yêu nghiệt kia là không có gì a.

“Tở đã nói với các cậu, A Nhan còn nhỏ, loại chuyện này cô ấy không hiểu, chính là các cậu không tin thôi.” Lăng Sở Sở chán nản buông tay, nói rõ ràng với hai người bạn cùng phòng về tình trạng thực sự của Tô Nhan. Nhưng là người khác không tin, cô có biện pháp sao?

Nhìn vẻ mặt khó hiểu cùng vô tội của Tô Nhan, Lăng Sở Sở đứng nhìn cũng mang vẻ mặt bất đắc dĩ, Trần Tuyền cùng Hứa Vi Ngôn há miệng thờ đơ, nhất thời lại nói không ra lời. Đợi tới nửa ngày, thì ra là vị tiểu ca kia tình nguyện yêu thầm nha, mà vị chánh chủ bên này căn bản cái gì cũng không rõ, không thông suốt được cái gì.

Trách không được, trách không được vị tiểu ca kia còn trẻ nhưng lại mang vẻ mặt thế kia. Gặp được loại đả kích đến suy sụp thế này, ai có thể chưa già đã yếu đâu? Nhớ tới mặt Hứa Triết Quân không chút thay đổi, Cố Vi Ngôn một trận cảm khái. Đứa nhỏ này, thật không dễ dàng a.

Liền ngay của Trần Tuyền đối với biểu lộ của Hứa Triết Quân cũng 12 vạn phần đồng tình. Gặp được ai không tốt, gặp được người không hiểu tình cảm của mình...

“Các cậu.. đây là đều làm sao vậy? Cái gì tở không hiểu?” Tô Nhan gặp ánh mắt ba người lộ ra vẻ bi ai, ánh mắt nhìn mình có chút không bình thường, buồn bực nói.

“A Nhan, cậu thật sự không nhìn ra được sao?” Cố Vi Ngôn chưa từ bỏ ý định, tiến đến bên người Tô Nhan hỏi.

Tô Nhan trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi, “Nhìn ra được cái gì?”

“Trời ơi. Không thể nào.” Cố Vi Ngôn ôm lấy đầu mình, mặt lộ ra vẻ hồng mắt rồi, “Trời ạ. Chẳng lẽ cậu không thấy được tiểu ca có ý tứ đối với cậu sao?”

“Tiểu ca? Là ai?” Tô Nhan không nhớ rõ mình quen ai là tiểu ca a...

“Chính là cái đồng chí họ Hứa kia. Chẳng lẽ cậu không thấy ra được là hắn thích cậu sao?” Cố Vi Ngôn cầm lấy cánh tay của Tô Nhan, hơi mong đợi nhìn cô.

“Phốc...” Tô Nhan cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Cố Vi Ngôn, cười nói, “Hứa yêu nghiệt thích tở? Đừng nói giỡn... hắn làm sao có thể thích tở chứ? Hắn nếu thích tở, trừ phi... đầu óc của hắn bị hỏng rồi.”

Tất cả yên lặng chỉ để lại một mình Tô Nhan vui cười.

Ý thức được lại không bình thường, Tô Nhan co giật khóe miệng hỏi, “Như thế nào? Có cái gì không đúng sao?”

“Không có, không có gì không đúng. A Nhan, cậu cứ tiếp tục...” Lãng Sở Sở lắc lắc đầu, đối mặt với hai người bạn cùng phòng chỉ có thể tỏ ra đồng tình. Vì phần bi kịch của đồng chí Hứa Triết quân, thì phải nói là bi ai.

Thật lâu sau, Trần Tuyền mới nói ra một câu rất sâu kín, “Tô Nhan, cậu thật là người kỳ lạ nhất từ cổ chí kim tới nay.”

Tuy rằng không làm rõ được chính mình vì sao lại bị nói như vậy nhưng Tô Nhan vẫn cố nói, “Thật không dám nhận, thật không dám nhận.”

“Không, trừ cậu ra, không còn có người nào khác làm được việc này tốt như vậy đâu.” Cố Vi Ngón lắc đầu, ý vị thâm trường nhìn về mặt Tô Nhan.

“A... một khi đã như vậy, tớ đây cũng từ chối thì chẳng phải là bất kinh sao.” Tô Nhan nhúc nhủ, tiếp nhận danh hiệu mới này. Dù sao cũng chỉ là có thêm cái danh hiệu, chuyện này tuyệt đối cũng không cần phải nhiều thêm nữa.

Bởi vì hẹn với Hứa Triết Quân cuối tuần đi ăn đại tiệc, tâm tình Tô Nhan cực kỳ hưng phấn. Buổi tối thứ 7 vẫn là cùng với Cố Vi Ngón cãi nhau âm ỉ, cãi không ngừng nghỉ. May mắn Hứa Triết Quân đối với cô hiểu biết quá sâu, cố ý sau 9h tối gọi một cuộc điện thoại để cho cô ngủ, Tô Nhan thế này mới an ổn lắng xuống, thành thành thật thật đi lên giường ngủ.

Cứ việc như thế, Tô Nhan ngày hôm sau vẫn là dậy muộn. Đợi cho cô thu thập thỏa đáng xong cùng với ba cô bạn vô lương tâm vừa cười nói đi xuống lầu thì Hứa Triết Quân đã đợi dưới lầu trong chốc lát.

Nhìn đến áo T-shirt màu trắng của Hứa Triết Quân, phản ứng đầu tiên của Tô Nhan chính là may mắn cô sáng suốt lựa chọn màu lam, bằng không vừa nhìn sẽ nói cô cùng Hứa yêu nghiệt này mặc đồ tình nhân.

“Xin lỗi vì đã đến muộn.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng biểu hiện trên mặt Tô Nhan cũng không rõ ràng là xin lỗi gì cả.

Tô Nhan hôm nay mặc một cái váy dài màu trắng kết hợp với T-shirt màu lam, trên chân là một đôi giày búp bê có ký tự. Chính thể nhìn qua có vẻ thập phần lười nhác nhưng cũng có vài phần hương sắc của con gái.

“Đi thôi.” Hứa Triết Quân không nói cái gì, nhú mày, đẩy mắt trằm hiện lên một tia kinh ngạc.

Tô Nhan ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Hứa Triết Quân, hai người đi chậm hướng cửa mà đi tới.

“Đúng rồi, hôm nay ăn cái gì?” Hứa Triết Quân chỉ nói cùng cô là đi ăn đại tiệc còn không nói qua cho cô biết cụ thể là ăn cái gì. Làm sao đi nữa cũng là đi ăn, đối tượng món ăn đương nhiên là Tô Nhan phải quan tâm rồi. Nhưng trăm ngàn lần nói rằng ăn đại tiệc mà chỉ ăn qua tùy tiện một chút là xong đâu. Tuy rằng cô không biết Hứa Triết Quân tại sao lại làm ra được cái chuyện tình tang tận thiên lương đó nhưng cũng sợ là vạn nhất thôi.

“Cậu muốn ăn cái gì, chúng ta liền ăn cái đó.” Hứa Triết Quân nhìn vào mặt Tô Nhan, khóe môi nhẹ nhàng giờ lên, trong giọng nói mang theo vài phần sùng nịch mà chính mình cũng không phát hiện ra.

“A... thật sự sao?” Tô Nhan không xác định bèn hỏi lại, không chờ Hứa Triết Quân trả lời liền thẳng thắn nói “Tớ cảm thấy mùa hè mà ăn lẩu khẳng định thực thích, bất quá lại nói tiếp tớ rất nhớ món mì sợi này, sườn lợn rán với com ta nữa này, lần trước sau khi ăn xong tớ trở về vẫn muốn ăn nữa... Đúng rồi, đúng rồi, còn có Pizza nữa, lâu ngày rồi cũng chưa ăn.”

“chẳng lẽ... cậu muốn ăn hết chừng đó sao?” Đợi cho Tô Nhan nói xong, đầu Hứa Triết Quân đầy hắc tuyến, trong óc nha đầu kia có phải hay không trừ bỏ ăn thì cái gì cũng đều không có?

“Có thể chứ?”

Đối mặt với ánh mắt mở to cùng với sự chờ mong vô tận nơi đây mắt kia, Hứa Triết Quân cố mà làm phải gật đầu “Nếu cậu có thể ăn hết được chừng đó như cậu nói.”

“Hi hi, chúng ta trước tiên đi ăn Pizza nha. Làm bữa sáng kiêm đi uống trà sáng luôn ha.” Tô Nhan nhếch miệng cười, lôi kéo Hứa Triết Quân đi về phía trước. Nghĩ nào, nào là Pizza, com sườn rán, lẩu, một đường mỹ thực các ngươi hãy chờ bản cung tiến tới ăn hết đám các ngươi đi.

Hứa Triết Quân không nói gì chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, đỉnh đầu còn trôi nổi một loạt những đám mây. Trong lòng mặc niệm : thần mã đều là mây bay.

Bởi vì tâm lý vội vàng của Tô Nhan mà tốc độ hai người nhanh hơn không ít. Chỉ chốc lát sau liền chạy tới cửa trường học. Hứa Triết Quân giờ tay vẫy xe taxi, đang muốn lên xe thì nghe được bên cạnh có người hô một tiếng “A Nhan?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thực sự là ăn rất ngon

“Học trưởng Mộc Phong.” Tô Nhan theo thanh âm quay đầu lại nhìn đến Mộc Phong đứng cách đó không xa, ánh chiều loang lổ chiếu trên người hắn, ánh mắt trời chiều rọi khiến cho nụ cười của hắn có vẻ chói mắt.

Tay Hứa Triết Quân đang kéo cửa xe một chút cũng theo giọng nói ấy mà quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy mắt của Tần Mộc Phong nhìn về phía hắn. Hai ánh mắt chạm vào nhau, lập tức liền đọc đã hiểu ý tức mà đối phương muốn biểu đạt.

Không tới hai bước, Tần Mộc Phong đã đi đến bên người Tô Nhan, “A Nhan, muốn đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, đi ra ngoài ăn cái gì đó.” Tô Nhan cười cười, nhu thuận gật đầu đáp. Bộ dạng như vậy đối với một người đàn ông khác khiến cho Hứa Triết Quân đặc biệt không vừa mắt, thì ra thâm tình lưu chuyển trong đôi mắt lại thâm sâu không ít.

Tần Mộc Phong cười cười, ánh mắt chuyển đến người Hứa Triết Quân hỏi, “Vị này là..?”

“Hứa Triết Quân” Hứa Trước Quân tiến lên từng bước đứng bên cạnh người Tô Nhan, hé miệng cười, “Học trưởng Mộc Phong, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, A Nhan thường xuyên nhắc tới anh.”

Khóe môi Tần Mộc Phong hơi gợn lên không có nói tiếp, nhưng thật ra là nghiêng đầu hỏi Tô Nhan, “là bạn học?”

“Vâng.” Tô Nhan gật gật đầu, mắt nhìn Hứa Triết Quân rồi cười nói, “Là bạn ngồi cùng bàn với Mộc Thiên.”

“Thì ra là bạn cùng bàn với Mộc Thiên.” Tần Mộc Phong có ý lặp lại một câu, đưa tay sờ đầu Tô Nhan, mang theo một chút sủng nịch, “Đi chơi vui vẻ.”

Nói xong còn quay đầu với Hứa Triết Quân nói, “A Nhan liền nhờ cậu.”

Đối mặt với bộ dạng nghiêm nhiên như một người giám hộ của Tần Mộc Phong, lông mày của Hứa Triết Quân như hếch lên mang theo một lời khó có thể nói hiện chỉ khẽ cười, “Người nhà mình cả mà, tôi tự nhiên nên chiều cô tốt tới cô ấy, không cần học trưởng phải quan tâm.”

Sau đó kéo Tô Nhan nhét vào trong xe, Hứa Triết Quân đối với Tần Mộc Phong hơi hơi cúi đầu rồi cũng lên xe, “Tạm biệt học trưởng.”

Tần Mộc Phong nheo hai mắt lại, nhìn chiếc xe taxi nghênh ngang rời đi, trong gió mang theo một câu nói nhỏ của chính hắn, “Người nhà mình? Mình như thế nào không nhớ rõ đó là người nhà của mình đâu chứ?”

Song song với việc Hứa Triết Quân vui vẻ mang Tô Nhan đi ăn uống thì Tần Mộc Thiên có thể đã thăm, đang chăm chú mê muội chơi game online thì đột nhiên nhận được điện thoại của anh hắn, mở miệng liền nói thẳng vào vấn đề, “Mộc Thiên, nghỉ hè lâu như vậy mà em thật ra còn có chuyện gì vẫn không nói cho anh biết, còn có Hứa Triết Quân là người nào?”

Nghe đến anh trai nhà mình cả cười cả nói, tựa hồ không chút để ý trong lời nói nhưng những ngón tay của Tần Mộc Thiên đang gõ linh hoạt trên bàn phím trong nháy mắt đã cứng đờ, liên quan đến cả người thậm chí là đầu óc của hắn.

“Mộc Thiên?” Gặp em trai thật lâu không có nói gì, Tần Mộc Phong gọi hắn một tiếng.

Tần Mộc Thiên gạt mình một cái, nhớ tới lời nói ngày đó Lăng Sở Sở giáo dục chính mình. Đúng vậy, cái gì hắn cũng không biết chỉ cần đổ thừa cho tên Hứa Triết Quân này ăn tàng quá sâu nên hắn cái gì cũng không biết. Đúng, hắn thật sự là cái gì cũng không biết.

Sau khi âm thầm cấp cho chính mình vô số trạng thái, Tần Mộc Thiên lên tiếng, “Anh hai, vừa rồi đồ uống bị đổ, em chẳng phải là cần nhặt lên sao?”

“Phải không?” Tần Mộc Phong cười cười, không có vạch trần lời nói dối vụng về đến cực điểm của em trai mình, “Lời anh vừa nói em có nghe được không?”

“A... là A Quân sao? Anh hai làm sao có thể biết đến hắn?”

“Vừa mới ở trước cửa trường học gặp hắn mang theo A Nhan đi chơi, người này là thích A Nhan sao?” Tuy rằng là câu hỏi nhưng nghi khí của Tần Mộc Phong là 12 vạn phần chắc chắn.

Tần Mộc Thiên nghiêng người 45 độ kêu lên nhìn nhân vật trong trò chơi của mình ngã xuống, yên lặng không nói gì. A Quân a A Quân, cậu mang theo A Nhan đi chơi thì cứ đi, vì sao còn cố tình sống chết để cho anh hai tôi gặp phải chứ. Tuy rằng trong lòng bị phần không thoải, Tần Mộc Thiên vẫn là khẩu khí như cũ, thập phần ngạc nhiên kêu lên, “Cái gì? A Quân thích A Nhan sao? Không có khả năng đi? Anh hai có phải là suy nghĩ nhiều quá hay không..”

“Suy nghĩ nhiều?” Tần Mộc Phong cười khẽ một tiếng, ngữ khí nói chuyện đột nhiên trở nên cực kỳ ôn nhu, “Mộc Thiên, anh xem sinh hoạt phí tháng này

không cần đưa cho em ha ?”

Tần Mộc Thiên sừng sốt ba giây, nhảy mắt phản chiến, “Anh, em sai rồi...”

Chính là mạch máu kinh tế của mình còn bị anh trai cầm trong tay nếu không sớm thừa nhận sai sớm một chút, hẳn khẳng định chết không có chỗ chôn. Đừng nói là tiền sinh hoạt phí tháng này, nếu anh trai mà ngoa lên không phê duyệt cho tháng sau thì sinh hoạt phí tháng sau cũng không có mà dùng ày chứ. Đến lúc đó hẳn phỏng chừng cuộc sống cơ bản cũng không đảm bảo được...

“Hả?” Tần Mộc Phong lên tiếng, chờ đợi câu tiếp theo.

“Em sai rồi, em không nên báo lại trễ cho anh, lại càng không nên giả vờ như cái gì cũng không biết. Em thật khờ, thật sự em làm sao có thể giấu diếm anh hai được chứ? Anh hai là hỏa nhãn kim tinh, cái gì cũng không chấp nhất mà không phải sao? Em là tôn hầu tử (Tôn Ngộ Không), anh hai chính là phật tổ a. Em như thế nào cũng không thoát ra khỏi lòng bàn tay của anh a.”

Bị Tần Mộc Thiên một trận loạn thất bát tao trong lời nói khiến đã đau đầu càng đau thêm, Tần Mộc Phong không thể không đánh gãy lời hấn, “Được rồi, nói vào trọng điểm đi.”

“Khụ.. Khụ.. trọng điểm là A Quân xác thực là có ý tứ đối với A Nhan, hơn hẳn khẳng định anh hai là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của hấn. Đương nhiên, A Nhan vẫn giống như trước đây, cái gì cũng đều không hiểu.”

Nghe được câu cuối cùng của Tần Mộc Thiên, Tần Mộc Phong không biết là nên vui hay nên buồn. Hi vọng là cô ấy đối với người khác cũng là không có cảm giác, ưu điểm của cô ấy cho tới bây giờ đều còn không có lớn lên.

“Anh hai?” Gặp anh trai mình đột nhiên không nói, Tần Mộc Thiên thử kêu một tiếng.

“Hả?”

Tâm tình Tần Mộc Thiên không ngừng biến chuyển, rồi rầm mồm miệng “Cái kia... cái kia, sinh hoạt phí của em...”

“Anh sẽ đưa cho em.”

Nghe được câu như thế, tâm của Tần Mộc Thiên bị treo ở vách núi nay cuối cùng cũng có thể hạ xuống, đang lúc muốn nói cái gì đó thì bên kia Tần Mộc Phong đã tắt điện thoại. Tần Mộc Thiên nhìn di động trên tay, không khỏi cảm thấy oan ức. Vì sao hấn luôn làm vật hi sinh chứ?

Lại nói Tô Nhan bị Hứa Triết Quân mặc danh kỳ diệu liền nhét vào trong xe, trong lòng nói rằng chuyện thích đó là tuyệt đối không có khả năng. Nhưng lại nghĩ đến đôi phương là đại yêu nghiệt phúc hắc ngàn năm cộng thêm hôm nay lại làm theo chủ ý của cô, Tô Nhan cũng không khách khí mà lựa chọn thuận theo. Giả thuận theo yêu nghiệt thì có thể có đại tiệc để ăn.

Hứa Triết Quân mang theo Tô Nhan đến quảng trường thời đại Tất Thắng, đến một quán Pizza cùng với đồ uống nổi tiếng. Hứa Triết Quân lại mua cho Tô Nhan một khối bánh ngọt Black Forest làm món điểm tâm sau khi trước khi ăn. Nghĩ đến có nhiều mỹ thực có thể hưởng thụ như vậy, điểm khó chịu cuối cùng dưới đáy lòng của Tô Nhan cuối cùng vẫn bị tiêu diệt mất.

Cái khoái duy nhất trong lòng cô lúc này chính là: Tự làm chủ, Hứa yêu nghiệt quả nhiên là thích hợp nhất.

“A.. vừa vào đến miệng đã tan ra, hương vị thuần hậu, vị rất ngon, yếu chết mất thôi.” Đem chiếc bánh Black Forest bỏ vào trong miệng, hai con mắt Tô Nhan mị thành một đường kim, mồm miệng nhin không được mà mở miệng khen ngợi.

“Ăn ngon lắm sao?” Xem biểu tình Tô Nhan cực kỳ thỏa mãn sung sướng, chuyện Tần Mộc Phong khiến cho Hứa Triết Quân không thể nào thích ứng được cũng đột nhiên cảm giác tâm tình tốt lên không ít, nhếch khóe miệng lên hỏi.

“Uh.” Tô Nhan dùng sức gật gật đầu, hai mắt trừng lớn, dùng thái độ thất sự hiếm thấy nói, “Thật sự, rất rất ngon nha.”

“Phải không? Như vậy xem ra tớ cũng nên ăn một miếng thử xem.” Hứa Triết Quân cười, đem chiếc thìa đang còn miếng bánh trên đó mà Tô Nhan muốn ăn cầm lấy vòng tay cô hướng đưa đến chính trong miệng của mình.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn, Tô Nhan giật mình nói không nên lời. Hứa Triết Quân còn vươn đầu lưỡi liếm hết bơ còn lưu lại trên thìa, khẽ cười nói, “Thực sự là ăn rất ngon.”

Đầu óc Tô Nhan kỳ thật đã muốn ngừng vận chuyển hoàn toàn, tuy rằng nghe được Hứa Triết Quân đang nói chuyện nhưng căn bản không biết hấn đang nói cái gì. Tô Nhan nghe rõ ràng được tiếng trái tim của mình đang đập một tiếng rồi một tiếng, bất quá không chậm mà lại giống như càng giống như màng nhĩ tiếp nhận âm thanh vậy, rất rõ ràng.

Tay Hứa Triết Quân vẫn còn cầm chiếc thìa trong tay, Tô Nhan nhìn chăm chăm vào nơi bàn tay phải kia vẫn mang theo cảm giác hơi mát lạnh, đầu chi còn một suy nghĩ: thì ra tay của Hứa Triết Quân lại có bộ dạng dễ nhìn như vậy.

Chương 24: Rất vui về sao?

Tô Nhan cũng nhớ không rõ rút cuộc là như thế nào mà khôi phục trở lại bình thường, tóm lại chờ đầu của cô một lần nữa chuyển động bình thường trở lại thì Hứa Triết Quân đã buông tay ra, ngồi ở đối diện cô mà uống nước dưa hấu.

Nếu không xác định cái bánh ngọt trên cái thìa mình đang cầm trong tay biến mất không thấy, hơn nữa thìa còn bị liếm như thế.... Được rồi, sao lại sáng chói như thế chứ? Bộ dạng bình tĩnh kia của Hứa Triết Quân nhanh làm cho Tô Nhan nghĩ đến vừa rồi chính mình đang nằm mơ..

Tô Nhan nhìn cái thìa trong tay, quay lại gõ lên mặt một cái nữa, rồi rầm này rút cuộc là có nên bình tĩnh tiếp tục dùng nó hay không đây? Vẫn là tìm người phục vụ đổi một cái khác ha? Đang lúc Tô Nhan rói rầm rút cuộc là có nên kêu người phục vụ hay không thì người phục vụ đã đưa tới cho bọn họ một cái Pizza. Thật là đúng lúc, thật là khéo nha.

“Chị ơi, phiền chị giúp em lấy thêm cái thìa nữa.” Ông trời nếu giúp cô quyết định, Tô Nhan tuyệt đối là thuận theo ý trời,

Người phục vụ hồ nghi nhìn chiếc thìa sạch sẽ còn đang nằm trên đỉnh đầu Tô Nhan, chần chờ trong giây lát rồi lập tức cười nói, “Được, hãy chờ một lát.”

Không quá lâu sau, người phục vụ đưa lại đó một cái thìa. Tô Nhan đang muốn giơ tay ra cầm lấy thìa mới thì Hứa Triết Quân lại cầm lấy trước cô, hướng về phía người phục vụ gật đầu cảm ơn.

Tô Nhan đưa tay đến giữa không trung đành cứng ngắc buông tay xuống, đối mặt với vẻ mặt tươi cười của Hứa Triết Quân, Tô Nhan cắn môi chỉ vào cái thìa trong tay hần nói, không về gì lo lắng, “Cái thìa kia là tôi muốn mà.”

“Cậu muốn lấy nó?” Hứa Triết Quân lắc lắc cái thìa trong tay, hai tròng mắt để lộ ra thần thái kỳ dị, “Cậu xác định chứ?”

“Uh. Xác định, nhất định là xác định rồi.” Tô Nhan dùng sức gật đầu, cô mới không cần dùng cái thìa đã bị người nào đó liếm sạch đâu.

Hứa Triết Quân gật gù đầu, cầm thìa trong tay định đưa qua, đang lúc tay Tô Nhan như gần nắm được chiếc thìa thì hần ta lập tức rút tay trở về. Đối mặt với vẻ mặt có chút hoài nghi hoặc thậm chí là phòng bị của Tô Nhan, biểu tình của Hứa Triết Quân đột nhiên trở nên có chút buồn bực, bề ngoài như người mang theo nhiều ủy khuất vậy, “Tô Nhan, tớ không phải chỉ dùng cái thìa kia ăn bánh ngọt thôi sao? Cậu liền ghét bỏ tớ như vậy sao?”

“A...” Đầu Tô Nhan đầy hắc tuyến, chỉ ăn bánh ngọt thôi sao? Đây vị đại ca, ngài có được tính là mất trí nhớ gián đoạn hay không? Ngài thể mà còn liếm qua nữa đó. Chẳng lẽ cái người liếm thìa kia là huynh đệ song bài thai thất lạc nhiều năm của ngài sao?

Gặp Tô Nhan thật lâu không nói gì, Hứa Triết Quân thở dài, cầm thìa trong tay đưa tới trước mặt cô, thờ dài, “Tớ chỉ biết là cậu rất ghét bỏ tớ.”

Tuy rằng tên mặt đã khôi phục lại lại về mặt hòa bình như bình thường nhưng là khẩu hí kia vẫn là như thế... oán niệm? Oán khí? Kỳ thật chuẩn xác mà nói có điểm giống oán phụ nha. Mọi người ngăm lại xem, nếu hé ra khuôn mặt yêu nghiệt mà nói ra lời nói oán phụ như thế, đó là cảm giác kinh khủng đến cỡ nào.

“Cái kia...” Tô Nhan rất muốn mở miệng an ủi hần, nói rằng là không có nhưng những lời như thế là trái với lương tâm làm cho cô như thế nào mở miệng nói được đây.

Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn Tô Nhan đang vịn phần rồi rầm, thản nhiên mở miệng, “Chỉ cho ăn ba miếng thôi.”

“A... cái gì?” Nhanh chóng phục hồi lại, Tô Nhan đã không theo kịp nổi tư duy của yêu nghiệt này.

Tay chỉ vào chiếc pizza, Hứa Triết Quân nói, “Pizza, chỉ cho ăn 3 miếng thôi.”

“Vi sao?” Nghe được câu thế, Tô Nhan lập tức dựng đứng lên. Một cái pizza lớn như vậy chỉ có thể cho ăn 3 miếng thôi sao?

“Nếu cậu không tính giữ bụng để ăn lẩu, buổi chiều còn có cơm sườn lợn rán, buổi tối còn đi ăn đêm nữa thì tớ cũng sẽ không miễn cưỡng cậu đâu.” Hứa Triết Quân lạnh lùng phun ra một câu, lập tức dập tắt oán niệm vừa mới sôi trào lên của Tô Nhan.

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng. Ăn ba miếng như vậy đủ rồi.” Tô Nhan lắc lắc đầu, cười cười lấy lòng.

Hứa Triết Quân cười cười, “Ăn đi.”

Tuy rằng còn lại vài miếng Pizza làm cho Tô Nhan rất tiếc nhưng trên thực tế 3 miếng Pizza với một phần bánh ngọt Black Forest cộng thêm một ly trà

sữa đã làm cho Tô Nhan cảm giác có chút no rồi. Cúi đầu đưa tay vuốt bụng mình, Tô Nhan bắt đầu suy nghĩ đến trách vị của chính mình có mạnh để có thể trong một thời gian ngắn mà tiêu hóa hoàn toàn hết mấy thứ này hay không?

“Đi, đến Tây Hồ đi dạo cho tiêu hóa bớt mấy thứ trong bụng đi.” Hứa Triết Quân lời kéo Tô Nhan đi đến Tây Hồ cách đó không xa.

Tuy rằng thời tiết nóng làm cho người ta hồng mắt nhưng du khách ở Tây Hồ nửa điểm cũng không có giảm bớt. Chung quanh đều là đầu người đang di động, Tô Nhan ngửa mặt lên trời thở dài, “Không phải chỉ là một cái hồ hại người thôi sao? Sao lại nhiều người như thế chứ, có nơi nào đẹp mà đi chứ?”

Hứa Triết Quân dừng lại cước bộ, híp mắt nhìn Tô Nhan trong chốc lát, thẳng đến khi Tô Nhan không muốn nói gì nữa mới mở miệng nói, “Tớ tưởng rằng với đầu óc của cậu không đủ để lãnh hội nội tình văn hóa thâm hậu cùng tinh túy của Tây Hồ nhưng ít ra với cảnh sông nước tươi đẹp thế còn có thể có chút thương thức. Hiện tại xem ra tớ còn đề cao tầm nhìn của cậu quá.”

Khinh bỉ, miệt thị cộng thêm coi rẻ, quả thực chính là vũ nhục quá thể rồi. Tô Nhan cảm giác chính mình hoàn toàn bị tên Hứa yêu nghiệt này khinh thường.

Tay kéo lấy tay của Tô Nhan đang run run lên vì tức, Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn cô một cái rồi nói, “Cậu đem một Tây hồ mà nói thành nơi hại người sao...”

Câu nói kế tiếp không cần phải nói, Tô Nhan cũng có thể hiểu được, bỏ tay Hứa Triết Quân ra, Tô Nhan tức giận hét lên, “Tôi đây là nhìn thấu bản chất qua hiện tượng, có biết hay không? Văn hóa cái gì, nội tình cái gì, tôi chỉ thấy bản chất cuối cùng của sự vật thôi.”

Thì ra không ai có thể đem việc giả mồm mà át lễ phải, nói được đúng lý hợp tình như thế, Hứa Triết Quân coi như là được mở rộng tầm mắt.

“Muốn hay không đến trong hồ xem đi?” Giật gật khoe miệng, Hứa Triết Quân quyết định không hề dây dưa đến vấn đề này nữa, sáng suốt thay đổi đề tài.

“Có thể ngồi lên chiếc thuyền nhỏ kia sao?” chỉ vào chiếc thuyền nhỏ bên bờ hồ, Tô Nhan hứng thú vạn phần.

Hứa Triết Quân lắc đầu, chỉ một hướng khác rồi nói, “Có người nói cho tớ biết, ở bên kia chính mình có thể tự dùng thuyền được, như vậy hợp lý hơn. Hơn nữa người không nhiều lắm, có vẻ yên tĩnh.”

Tô Nhan đưa mắt nhìn đến nơi xa xôi không thích đích kia một chút, trừng mắt nhìn thử rồi gật gật đầu nói, “Được,, chúng ta đi qua đó đi.”

Đợi cho tới khi tới đó, Tô Nhan đã có cảm giác bàn chân của mình đang bị dẫu, muốn động dấy chút nhưng một quá cũng chả muốn động nữa. Nếu không phải vì chiếc thuyền mới này mà phải đi nhiều như vậy, Tô Nhan tình nguyện ghé vào tảng đá nào đó ngồi cũng lười không có lên thuyền. Hứa Triết Quân nói không sai, Tô Nhan này tuy rằng là người không đồng nhất nhưng ở bên này người rất ít, đã không có nhiều đám người đi lại như cũ lại vô cùng an tĩnh.

Hứa Triết Quân đem thuyền chạy đến giữa hồ thì không có điều khiển nó nữa, miễn cưỡng tựa vào chỗ ghé ngồi, cho thuyền tùy tiện trôi dạt.

Năm tháng yên tĩnh, hiện thế an ổn. Tô Nhan đưa tay chân chạm đến mặt nước, cảm thu được những dao động rất nhỏ của hồ nước, còn có cảm giác mát mẻ thấm vào ruột gan. Thời gian tại giờ khắc này Tô Nhan rất thích. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Tô Nhan cảm giác được thời gian có thể tạm dừng ở thời khắc này thì tốt biết bao nhiêu.

Tô Nhan quay đầu phát hiện Hứa Triết Quân đang nhắm mắt lại, tựa hồ như đang ngủ. Ánh mắt trời, hồ nước, liễu xanh còn có khuôn mặt hoàn hảo này làm cho Tô Nhan có chút ghen tị.

Vì sao bộ dạng người này lại dễ nhìn như vậy chứ?

Mang theo sự ghen tị mặc danh kỳ diệu ấy, Tô Nhan đem tay dính đầy nước giơ cao lên, hô hấp tăng nhanh, muốn đem những giọt nước kia hắt lên khuôn mặt tuấn tú kia.

10cm, 7cm, 5cm...

Ngay tại khi Tô Nhan lập tức đang muốn thực hiện ý định của mình thì Hứa Triết Quân không hề dự liệu trước mà mở mắt ra, con ngươi ngăm đen tỏa sáng, tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn chằm chằm cô. Hai người cách nhau thực sự rất gần, liền ngay cả trong con mắt của Hứa Triết Quân hình ảnh của Tô Nhan đều nhìn rất rõ ràng.

Tô Nhan không dám động, Hứa Triết Quân cũng không nhúc nhích, hai người cứ giằng co như vậy.

Đang lúc Tô Nhan tính đưa tay về, trở lại chỗ của chính mình thì Hứa Triết Quân đưa tay bắt được tay của cô, một lần nữa nhắm mắt lại đem bàn tay đang ướt sũng của cô đưa tới trước mặt mình.

“Rất vui về sao?” Khóe môi Hứa Triết Quân gọi lên một chút ý cười nhẹ nhàn, trong giọng nói mang theo ba phần dung túng, bảy phần sùng nịch.

Sự lãnh lẽo trong lòng bàn tay truyền đến khuôn mặt ấm áp của Hứa Triết Quân, từng giọt từng giọt khếch tán rơi xuống. Rõ ràng là vẫn lạnh như vậy, Tô Nhan lại có cảm giác trong lòng bàn tay của mình như đang cháy lên. Còn câu kia của hắn “Rất vui về sao?” ở trong lòng của cô có một cái góc rất kỳ quái, một loại cảm xúc chưa bao giờ từng có. Có chút khẩn trương, có điểm vô thức cũng là sung sướng và an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lễ gặp mặt

Sau khi rời thuyền, Tô Nhan vẫn bị vây trong trạng thái tinh thần do dự. Cho dù là đối mặt với món lẩu mà cô yêu nhất, trong lòng cô cũng luôn không yên, bình thường ăn miếng lẩu mà ngốc lảng trong chốc lát. Đừng nói là Hứa Triết Quan cùng nói với cô, liền ngay cả chiếc đũa ở trên nồi lẩu đang gấp thịt mà cô cũng quên.

Hứa Triết Quan hiển nhiên nhìn ra tâm tư Tô Nhan không ở trong này, nhủ nhủ lòng mày. Hắn thật sự muốn biết, nha đầu kia hiện tại suy nghĩ cái gì. Đến tột cùng là cái gì vậy, thế nhưng có thể làm cho Tô Nhan ngay cả mỹ thực đều bỏ qua một bên.

Kỳ thật, Tô Nhan xem như cũng đang tự hỏi. Cái loại cảm giác chưa bao giờ từng có vẫn quanh quẩn ở trong lòng cô, điều khiến cô khiến cô như thế nào cũng không thể quên được. Nay đến tột cùng là loại cảm giác gì chứ? Tuy rằng so ra kém thời điểm gà bị cắt tiết nhưng không thể nào khắc chế được, hơn nữa còn là hưng phấn cùng với thỏa mãn nữa nhưng là..

Cái loại cảm giác này rõ ràng lan tràn toàn thân, chặt chẽ chiếm lấy sở hữu cảm quan của cô. Thật giống như tại một khách sạn, tất cả có vẻ không còn quan trọng nữa, trừ bỏ người trước mắt này còn có câu nói kia của hắn.

Tô Nhan thực không rõ, đây rốt cuộc là vì sao. Đúng vậy, cô nghĩ muốn nát cả đầu cũng chưa suy nghĩ cẩn thận được.

Nếu có người có thể nói cho cô, như vậy thì tốt rồi. Tô Nhan nghĩ như thế.

“Suy nghĩ cái gì? Ngay cả này nọ cũng chưa ăn bao nhiêu.” Thời điểm Tô Nhan chờ đợi ai đó có thể giải thích giúp cô thì Hứa Triết Quan ngồi đối diện cô rút cuộc cũng mở miệng.

Tuy rằng Tô Nhan thực hoang mang nhưng cũng rất muốn trào bàn tay cá nhân của mình mà hỏi một câu nhưng là bản năng nói cho cô biết người đối diện này được coi là nguyên nhân khởi xướng cho cảm giác này, tuyệt đối không phải là người chọn để có thể giúp cô giải thích nghi hoặc của mình.

Tô Nhan cắn môi nói, “Không có gì.”

Đối với câu trả lời trong dự kiến này, Hứa Triết Quan chính là cười cười “Như vậy, cậu hiện tại đối với ăn uống không có hứng thú gì, không bằng trước tiên cùng tôi đi tới một nơi.”

“A...” nghĩ nghĩ, Tô Nhan gật đầu đáp ứng “Được rồi.”

Làm cho Tô Nhan như thế nào cũng không nghĩ tới chính là Hứa Triết Quan thế nhưng mang cô đến một quầy kinh doanh chuyên về mỹ phẩm của da. Chẳng lẽ, người này muốn mua mỹ phẩm sao? Nghĩ đến đại nam nhân lại đi mua mỹ phẩm, Tô Nhan liền cảm thấy đầu mình đầy hắc tuyến, thậm chí toàn thân da gà đều nổi lên.

Trộm liếc mắt ngắm Hứa Triết Quan bên cạnh một cái, da thịt tinh tế bóng loáng cho cho thân con gái như Tô Nhan đều cam bái hạ phong (chịu thua). Chẳng lẽ... người này vẫn dùng mỹ phẩm sao? Tô Nhan cảm giác thần kinh của chính mình muốn xem như thật thô đều nhanh gặp phải người bên cạnh này.

“Lại ở đây đi, đang miên man suy nghĩ cái gì?” Vừa thấy biểu tình của Tô Nhan, Hứa Triết Quan chỉ biết nha đầu kia lại suy nghĩ cái chuyện gì không tốt rồi, nâng tay gõ trán cô một cái.

Ôm cái trán, Tô Nhan tròn mắt nhìn, “Đau, cậu không thể xuống tay nhẹ một chút sao?”

Hứa Triết Quan liếc mắt nhìn cô một cái, khinh thường nói, “Đau một trăm lần trí nhớ của cậu cũng không dài ra đâu.”

“Cậu tới đây làm cái gì?” Tô Nhan không nói gì, hắn cái gì mà nói thế chứ?

Hứa Triết Quan lười cùng cô giải thích, liếc mắt nhìn cô một cái, “Bình thường dùng cái gì phòng phơi nắng phơi sương?”

“Hả?” Tô Nhan chỉ chỉ vào mình, xác định là hỏi cô rồi sau đó mới lắc đầu, “Trừ bỏ ngẫu nhiên dùng sữa rửa mặt, tớ cái gì cũng không có dùng.”

Kỳ thật ngay cả sữa rửa mặt cũng ít dùng, Tô Nhan ở trong lòng vụng trộm bỏ thêm một câu.

“Cậu cũng thực sự đủ lười.” Hứa Triết Quân không cần nghĩ chỉ biết nguyên nhân khẳng định là điều này.

“A.. cảm ơn đã khích lệ.” Đối với tính lười của chính mình, Tô Nhan cho tới bây giờ đều không biết là mất mặt gì. Kìa cũng là bản tính đặc sắc cá nhân của cô, không phải sao?

Hứa Triết Quân nhìn chung quanh một vòng, lần đầu khó xử. Mỹ phẩm cái gì, hẳn thật đúng là không đọc qua nhiều quá. Suy nghĩ nửa ngày, Hứa Triết Quân mới nhớ tới mẹ mình lần trước có mua nhãn hiệu nào đó cho em gái hẳn. Là Khiếu Thiên cái gì... hẳn là .. chính là cái Thiên Bích kia đi.

“Thiên Bích... cậu dùng được không?” Hứa Triết Quân nghiêng đầu hỏi Tô Nhan.

Đến bây giờ Tô Nhan còn thực không hiểu, nói ra nghi hoặc trong lòng, “Cái kia... Hứa Triết Quân, cậu muốn mua mỹ phẩm sao? Chính mình dùng sao?”

“Đương nhiên là cậu dùng.” Hứa Triết Quân mặc dù là đàn ông thì dùng cái gì phòng nắng phơi sương chứ...đầu óc nha đầu kia nghĩ cái gì thế chứ?

“A...” Tô Nhan mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc, “Cho tớ sao?”

Hứa Triết Quân trừng mắt liếc nhìn cô một cái, “vô nghĩa! Đàn ông sẽ dùng cái này sao? Chẳng lẽ cậu đã từng mua cho ai sao?”

Tô Nhan rụt đầu, “Không có,... bất quá.. nơi này vẫn là quên đi.”

“Hả?” Hứa Triết Quân nhú mày.

“Rất đắt, mua không nổi đâu.” Túi tiền của Tô Nhan nhưng là thuộc loại hình khô quắt, thiên bích cái gì, cô khả năng là không mua nổi rồi. Hơn nữa cô dù mua được, cô cũng không muốn. Trong quan niệm của Tô Nhan, có tiền mua cái này còn không bằng dùng tiền mua nhiều đồ ăn cho chính mình một chút còn thực tế hơn.

“Bất quá phòng nắng phơi sương thì cũng cần nên mua một lọ, bằng không phòng chừng sẽ biến thành cục than đen mất thôi,” Tô Nhan nhớ tới ngày hôm qua Lăng Sở Sở và hai người kia có thảo luận qua vấn đề này, nghĩ nghĩ, kéo Hứa Triết Quân đi ra ngoài, “Đi thôi, tôi đưa cậu đi nơi khác mua.”

“Được.” Khóe môi nhếch lên, Hứa Triết Quân đi theo Tô Nhan ra khỏi cửa hàng.

Đi bộ một vòng, Tô Nhan mới tìm được một quán bán mỹ phẩm khác. Về phần mua nhãn hiệu gì, cô mới lười nghĩ nhiều như vậy. Dù sao ngày hôm qua ba người trong phòng ngủ không biết nói ai đó dùng mentholatum rất tốt, vì thế Tô Nhan tùy tiện cầm bình Mentolathum để phòng phơi nắng phơi sương rồi tính tiền.

Đi theo phía sau cô Hứa Triết Quân yên lặng không nói gì. Ở trong trí nhớ của hắn, đồ trang điểm cùng mỹ phẩm của hắn đều là loại tốt rất khó hầu hạ, mỗi lần đều là soi mói đến cực hạn. Nay nhìn rõ Tô Nhan cực kỳ tùy ý chọn lấy một thứ, hoàn toàn là hai cực trái ngược.

Bất quá trở về mà nói, có đôi khi nha đầu kia thật đúng là không giống một... cô gái.

“Được rồi.” Trải qua nhiều việc như vậy, Tô Nhan sớm đem những điều không cần thiết ném ra sau đầu, nhất bính nhảy dựng lên đi đến bên người Hứa Triết Quân.

Hứa Triết Quân cười cười, “Được, bây giờ còn sớm, cậu có muốn làm cái gì không?”

“Không có gì muốn làm” Suy nghĩ nửa ngày, Tô Nhan đưa ra một cái kết luận này.

Đem gói kẹo mạch vừa mua đưa cho Tô Nhan, Hứa Triết Quân hỏi, “Cậu xác định com sườn lợn rán cùng hải sản đều phải ăn sao?”

“A...” Tô Nhan sờ sờ bụng chính mình, ra vẻ còn đang rất no.Nhớ tới sườn lợn rán kia có chút do dự.

“Hôm nay ăn com chiều rồi cậu hãy như bình thường đi. Rồi chờ tập quân sự xong rồi lại ăn.” Không đợi Tô Nhan nghĩ xong, Hứa Triết Quân liền giúp cô quyết định.

Tô Nhan gật gật đầu, lại bắt đầu rối rắm. Com sườn lợn rán cũng muốn ăn, hải sản cũng muốn ăn, hai cái không thể ăn một lúc, chọn cái nào bây giờ? Tô Nhan một bên cứ đi dạo phố lung tung vậy, một bên suy nghĩ lác lác không chừng. . Đợi cho đến giờ com chiều, vẫn là không hiểu được cái kết luận sẽ là gì. Cuối cùng vẫn là Hứa Triết Quân quyết định, đi đến cửa hàng hải sản.

Vì sao? Bởi vì tùy tiện ngáng đầu, hắn liền thấy được ba chữ quán hải sản.

Sau khi ăn uống no đủ, Tô Nhan ăn no căng bụng, cái loại cảm giác thỏa mãn này không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả. Trở lại phòng ngủ Tô Nhan còn ôm một túi lớn bánh ngọt 85°C thơm ngào ngạt, vừa vào cửa làm ba người trong phòng ngủ bị mùi này hấp dẫn.

Nhìn cái túi thật lớn trong lòng Tô Nhan, Lăng Sở Sở co gập khóe miệng, “A Nhan, cậu làm gì mua nhiều như vậy?”

“Không phải tớ mua.” Tô Nhan thành thực trả lời.

Xem ra... Lăng Sở Sở đại khái biết là ai đó mua rồi, “Đó là ... Hứa Triết Quân mua?”

Tô Nhan gật gật đầu, nhớ tới lời Hứa yêu nghiệt dặn dò bèn nói, “Uh, hần còn nói đây là lễ gặp mặt.”

“Thật sự?” Cố Vi Ngôn nghe xong, lập tức nhảy dựng lên.

“Lễ gặp mặt sao?” Trần Tuyền vuốt cằm, có chút suy nghĩ.

Đợi cho đến khi chiếc bánh ngọt được chia cắt xong, Lăng Sở Sở mới hỏi, “A Nhan, cậu có biết đây là lễ gặp mặt gì không?”

“A...hần không phải mới quen biết Cố Vi Ngôn và Trần Tuyền sao? Hần là lễ gặp mặt này đi.” Tô Nhan nghĩ nghĩ nói.

Ba người dường như đã bị Hứa yêu nghiệt thu phục chỉ còn cách câm lặng .

Dần dần sửa con đường dài này, đồng chí Hứa Triết Quân, cách mạng chưa thành công vẫn còn cần cố gắng nhiều a!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Nguồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Học trưởng Mộc Phong tốt nhất

Dưới thời tiết cực nóng của đợt tập quân sự này, đối với một người hàng năm thiếu khuyết vận động, lười đến trở thành hủ trách mà nói là thời điểm mấu chốt khó có thể vượt qua cỡ nào a.

Vì thế bạn học Tô Nhan cắn răng kiên trì qua hai ngày, hoa lệ ngã xuống.

“Tĩnh rồi sao?” Tô Nhan mở to mắt, điều đầu tiên nhìn thấy chính là vẻ mặt lo lắng của Tần Mộc Phong.

Kéo kéo khoe miệng, Tô Nhan nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Chính là bị cảm nắng, sau đó thân thể có điểm không khỏe, cũng không có gì khác đâu.” Tay Tần Mộc Phong để ý đến tóc mái trên trán Tô Nhan, nhẹ giọng nói “Nếu không ngày tập quân sự lần sau sẽ không đi nữa sao?”

“Có thể chứ?” Tô Nhan có chút chờ mong.

Tần Mộc Phong hé miệng cười “Đương nhiên, nếu em không nghĩ đến thôi.”

“Thật sự sao?” Ánh mắt Tô Nhan tỏa sáng, đây quả thực chính là hạnh phúc từ trên trời giáng xuống a.

Vừa thấy bộ dạng của Tô Nhan thì đã biết cô tuyệt đối không muốn tham gia đợt tập quân sự này. Vừa khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tô Nhan, Tần Mộc Phong cười cười nói, “Anh buổi tối sẽ giúp em đi xin.”

“Vâng.” Tô Nhan nặng nề mà gật gật đầu, trên mặt nở nụ cười tươi sáng cực kỳ, “Học trưởng Mộc Phong tốt nhất.”

Thời điểm Hứa Triết Quân đẩy cửa vào nhìn đến một màn như thế này : tay của Tần Mộc Phong thân mật đặt ở mép tóc của Tô Nhan, Tô Nhan lại còn cười đến động lòng người, trên gương mặt lộ ra vẻ đáng yêu của một đứa trẻ, hai con ngươi lóe sáng, cái kịch tính kia chỉ còn thiếu nước là bỏ nhào trên người Tần Mộc Phong mà thôi.

Đương nhiên câu Tô Nhan nói “Học trưởng Mộc Phong tốt nhất.” Hứa Triết Quân cũng không thể nào bỏ sót.

Đợi cho đến khi Tô Nhan chú ý tới Hứa Triết Quân đang đứng cạnh cửa, nét tươi cười trên mặt cô có chút cứng lại, theo bản năng hướng bên cạnh giường cùng Tần Mộc Phong bảo trì khoảng cách, Không biết vì sao cô đột nhiên có loại cảm giác mình làm sai... cảm giác chột dạ? Cùng cảm giác với thời điểm trước khi thi vào cao đẳng đại học mà vụng trộm lên chơi trên máy tính bị ma trảo của mẹ phát hiện được.

Tóm lại, đối mặt với chính khuôn mặt cười mà như không cười của Hứa Triết Quân, Tô Nhan cảm thấy không có một chút từ trước đến nay nhưng lại có cảm giác như có sự nguy hiểm, tuy rằng Tô Nhan không biết cảm giác nguy hiểm này là sao đây. Khi đầu óc Tô Nhan còn không còn phản ứng kịp thì thân thể đã nhanh có phản ứng rồi.

Nắm chặt trùm lên đầu, không có hổ liên tạo ra cái ổ này nha, ở trong chăn là an toàn nhất.

“Vẫn là vui vẻ nhì, tớ đang hoài nghi cậu có phải hay không là giả bộ bất tỉnh.” Không quá lâu sau, Tô Nhan chợt nghe được thanh âm lạnh lẽo của Hứa Triết Quân vang lên bên cạnh.

Tô Nhan ở trong chăn đuối lý, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khoảng trống trước mặt, muốn định phản bác nhưng là cuối cùng ngẫm lại vẫn là quên đi.

“Bạn học Hứa là tới thăm A Nhan sao?” Động tác liên tiếp của Tô Nhan làm cho đáy mắt Tần Mộc Phong buồn bã.

Hứa Triết Quân loay loan khoe miệng, nhìn Tần Mộc Phong còn không có thu hồi tay bèn cười nói, “Vâng, cảm ơn học trưởng chiếu cố nha đầu kia, vất vả cho anh rồi.”

“Không vất vả, hơn nữa đây là việc mà tôi phải làm.” Tần Mộc Phong nhìn Hứa Triết Quân, khoe miệng khề nhếch lên mang theo vài phần khiêu khích nói “Cha mẹ A Nhan đem cô ấy phó thác cho tôi, tôi đương nhiên phải chiếu cố tốt cô ấy rồi.”

“Phải không?” Hứa Triết Quân từ chối cho ý kiến, chống lại ánh mắt mỉm cười của Tần Mộc Phong, không có nửa phần nhượng bộ.

Tay nhẹ nhàng chụp lấy cái chăn, Hứa Triết Quân lôi chăn rút ra chống đỡ khuôn mặt ngơ ngác của Tô Nhan, ngữ khí mang theo vài phần giáo dục, “Còn không mau đi ra sao? Cậu là đồ ngu ngốc, như thế nào không biết xấu hổ như thế hả? Luôn làm phiền học trưởng như thế chứ? Còn không mau cùng học trưởng nói tiếng cảm ơn đi.”

Tô Nhan chớp mắt to có chút đáng thương nhìn Hứa Triết Quân, đại khái bình thường bị Hứa Triết Quân giáo dục quen rồi, nghe hắn nói như vậy thì Tô Nhan lập tức nhu thuận hướng về phía Tần Mộc Phong nói lời cảm ơn, “Học Trưởng Mộc Phong, cảm ơn anh. Lần này thật sự là phiền đến anh rồi.”

Kết quả là sắc mặt Tần Mộc Phong cứng đờ, mà Hứa Triết Quân thì vừa lòng nở nụ cười.

“Đưa gối, cùng anh nói cảm ơn gì chứ. Đây là việc anh nên làm mà.” Tần Mộc Phong vỗ vỗ đầu Tô Nhan, cười nói.

Nhìn đến động tác của Tần Mộc Phong, ánh mắt Hứa Triết Quân xẹt qua một tia u ám. Nhìn vật sở hữu của chính mình bị người khác nhúng chàm, khoe mặt Hứa Triết Quân bị động tác kia làm cho cười đến đáng sợ, con người thâm đen nhìn chằm chằm vào ánh mắt Tần Mộc Phong, làm như cảnh cáo mà Tần Mộc Phong cư nhiên là không chút nào nhượng bộ đón nhận ánh mắt của hắn.

Nhìn hai người cứ mắt đối mắt một chỗ giống như hỏa tinh phát ra ma sát “tách, tách” vậy.

Tô Nhan xê dịch thân mình về phía sau, ánh mắt di động trên hai người kia, trên mặt có chút ngờ ngợ.

Đúng lúc này cửa phòng y tế lại một lần nữa bị mở ra, đầu tiên là Lăng Sở Sở rồi sau đó là Cố Vi Ngôn và cuối cùng là Trần Tuyền. Nhìn đến hai người đàn ông đang ở bên giường Tô Nhan giằng co, ba người nhìn thoáng qua nhau không biết là các cô đến tốt cùng là có đến đúng lúc không nữa? Còn có phải hay không là thời điểm không tốt?

“Khụ khụ... A Quân, học trưởng Mộc Phong, hai người đều ở đây sao?” Lăng Sở Sở ho khan hai tiếng, di dời sự chú ý của hai người đàn ông.

Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn ba người một cái, cười cười gật đầu xem như chào hỏi qua.

“Sở Sở, các em cũng đến đây rồi.” Tần Mộc Phong hướng Lăng Sở Sở gật gật đầu, đối với Trần Tuyền cùng Cố Vi Ngôn cười cười nói, “Các em là bạn học cùng phòng của A Nhan sao, anh là Tần Mộc Phong.”

“Xin chào học trưởng, em là Cố Vi Ngôn.”

“Trần Tuyền.”

Thay cho Cố Vi Ngôn cười ho hớ mà trả lời thì Trần Tuyền chính là há miệng thờ đốc một cái, không có biểu tình gì.

Lăng Sở Sở chạy tới bên giường Tô Nhan, cầm theo chiếc bánh trong tay đưa cho cô, “Đói bụng lắm rồi phải không? Tớ mang bánh đến cho cậu ăn đây.”

“Hihi, đúng là tri kỷ Lăng Sở Sở của tớ nha.” Tô Nhan lấy mặt cọ cọ vào Sở Sở, cười hi hi nói.

“Được rồi.” Lăng Sở Sở cười cười, quay đầu đối với hai người đàn ông nói, “Các anh đều còn có chưa ăn qua cơm chiều đi? A Nhan đã có chúng em chiếu cố rồi, hai người đi ăn cơm đi.”

Trong ánh mắt Lăng Sở Sở rõ ràng viết, hai người các người cho dù quyết đầu cũng đi ra ngoài cho tôi, đừng quấy nhiễu A Nhan nhà tôi tình duyên.

Hứa Triết Quân cùng Tần Mộc Phong nhìn ánh mắt đối phương, đều sáng suốt lựa chọn rời đi.

“Tốt lắm, đều đi rồi. Cậu có thể nói, vừa mới rồi cậu rút cuộc là suy nghĩ cái gì đi.” Thấy hai người đều đi ra ngoài, Lăng Sở Sở nhìn vào Tô Nhan đang vui đầu ăn, trong ánh mắt tràn đầy hứng thú.

“A...” Nhìn về mặt hứng trí cao của Lăng Sở Sở, Cố Vi Ngôn hỏi, “Chuyện thú vị nhỉ?”

“Hi hi.... dù sao tớ cảm thấy sẽ làm cho lòng tớ tích lũy thêm chuyện tình thú vị này nữa.” Lăng Sở Sở lộ ra một hàm răng trắng nõn, cười gian nói, “Nói đi... biểu tình của cậu tớ có thể đoán được ba phần.”

“Khụ khụ...” Tô Nhan ho khan hai tiếng, hé miệng nói, “Hai người bọn họ, làm sao có thể như vậy đâu?”

Hai mắt Cố Vi Ngôn sáng lên, đi lên bên cạnh hỏi “Như thế nào?”

Tô Nhan nhìn cô ấy nhủ mày một cái rồi nói, “Hứa Triết Quân đã có Mộc Thiên rồi, một cái phúc hắc công một cái trung khuyển thụ, rất xứng đôi a. Học trưởng Mộc Phong nói như thế nào cũng là anh trai của Mộ Thiên, như thế nào lại cùng em trai của mình tranh chứ? Như vậy là không đúng... tuy rằng loại chuyện này không có thứ tự trước sau nhưng là...”

“Hả?” Trần Tuyền có cảm giác hóa thạch nha.

“Các cậu vừa mới không thấy được sao? Tầm mắt hai người kia giằng co cùng một chỗ, hoàn toàn đem một người đang sống lù lù như tớ đây đá sang một bên.. tớ đều cảm giác được hai người bọn họ yêu ra hỏa ra hoa nha. Ai, việc chuyện tình cảm này quả nhiên rối rắm a.” Tô Nhan hoàn toàn không nhìn đến ba người bạn bên cạnh mình đã muốn hóa đá từ lâu, cứ tự mình nói thì thầm như thế.

Học trưởng Mộc Phong, A Quân... các người hãy bảo trọng, Lăng Sở Sở nhìn không được ngứa mắt 45 độ lên nhìn trần nhà, yên lặng cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lấy quyền mưu tư?

Sau khi bị ngắt, Tô Nhan liền thề không bao giờ tham gia cái đợt tập chết tiệt này nữa, muốn cô mạng già đi vì cái đợt tập này sao. Thời điểm các học sinh đứng ở dưới nắng quay dọc quay ngang thì cô chỉ cần ngồi một bên hưởng thụ, ngẫu nhiên thành chân chạy vật mà thôi. Đường nhiên cái này cũng chỉ là thời điểm mới bắt đầu, về sau sẽ không thấy bóng bạn học Tô Nhan đâu nữa cả.

Thời điểm buổi chiều Tần Mộc Phong liền mang Tô Nhan đi, nói là giúp cô thư ký sửa sang lại tư liệu nhưng thực tế thì sao? Tần Mộc Phong mang theo Tô Nhan đi ra bên ngoài trường học đến thư viện, ngẫu nhiên nói chuyện phiếm, cuộc sống khá tương đối dễ chịu. Nét cười trên mặt Tô Nhan như đóa hoa nở rộ, so với ánh nắng mặt trời của buổi tập quân sự còn đẹp hơn nhiều, đây quả nhiên là thiên đường. Đặc biệt khi Tần Mộc Phong mua cho cô một ly kem thật lớn.

Cầm cuốn tiểu thuyết xuyên không, cả người ngồi trên ghế sofa ngẫu nhiên ăn ly kem, Tô Nhan nhìn không được mà cảm than, “Con người sinh ra như vậy thật là quá tốt đẹp.. Tuy rằng đối diện với người này có điểm hiểm nghị lấy quyền mưu tư lợi riêng nha.

Đúng vậy, làm học muội của hội trưởng hội học sinh, Tần Mộc Phong đối với chuyện này thật là lấy quyền tư mưu cầu giải quyết chuyện riêng. Như vậy thật sự không có việc gì sao? Tô Nhan ngậm chiếc thìa, có chút lo lắng nhìn về phía Tần Mộc Phong đang ngồi đối diện.

“Làm sao vậy?” Phát hiện Tô Nhan đang nhìn mình, Tần Mộc Phong cười cười hỏi.

“Học trưởng...” Tô Nhan cân nhắc một chút, quay đầu hỏi, “Anh cứ như vậy đưa em đi, cái này có tính là lấy quyền mưu tư không?”

Nghe được bốn chữ “lấy quyền mưu tư” Tần Mộc Phong sừng sốt một chút, rồi sau đó nở nụ cười, “Lấy quyền mưu tư? Uh, từ này dùng cũng không sai đâu.”

“Bị người ta phát hiện cũng không có việc gì sao?” Trong đầu Tô Nhan đã muốn tưởng tượng khi mọi chuyện bại lộ, hai người bị huấn luyện phụ đạo ra không nhỉ? Nói rằng người kia chỉ là phụ đạo viên nhưng xem ra chính là một người mẫn lão xử nữ rồi, nếu có báo nổi lên khẳng định thực không bố nha.

“Sẽ không đâu, em yên tâm đi.” Đuôi lông mày Tần Mộc Phong khẽ nhếch lên, trấn an suy nghĩ miên man của tiểu cô nương này, “Em an tâm đọc sách là tốt rồi, không có việc gì.”

Gặp bộ dạng Tần Mộc Phong như nắm chắc vậy, Tô Nhan an tâm, “Vâng, dù sao trời có sụp xuống cũng có người vóc đáng cao chống đỡ.”

“Uh, anh chống đỡ cho.” Người vóc đáng cao này rõ ràng là chính mình, Tần Mộc Phong sừng nịch nhìn Tô Nhan tặc lưỡi trước mặt.

“Sở Sở, Vi Ngôn còn có Trần Tuyền khẳng định sẽ khinh bỉ em đến chết.” Nghĩ đến những người bạn cùng phòng nay còn phải chịu khổ, Tô Nhan biết

chính mình trở về khẳng định sẽ bị các cô ấy thay nhau khinh bỉ một lần. Không có biện pháp, chênh lệch lớn như vậy, các cô có tâm hồn yếu ớt như thế nào thừa nhận được.

Đáy mắt Tần Mộc Phong ôn nhu cười, nghĩ đến hội sinh viên sắp kết nạp thêm người nên hỏi “Sau đợt tập quân sự này hội sinh viên sẽ thêm người mới, A Nhan muốn tham gia hay không?”

“Hội sinh viên?” Tô Nhan sờ sờ cái mũi, lắc lắc đầu, “Vẫn là không cần.”

Tần Mộc Phong liếc mắt nhìn Tô Nhan một cái, ngầm hiểu hỏi, “Là ngại rất phiền toái sao?”

“Khụ khụ..” Tô Nhan xấu hổ ho khan hai tiếng, thấp giọng nói, “Cái này trong lòng học trưởng anh hiểu được thì tốt rồi.”

“Uh, anh hiểu được.” Nhìn ánh mắt lấp lánh ngượng ngùng của Tô Nhan, Tần Mộc Phong thấp giọng cười.

Tô Nhan bĩu môi, buồn bực nói, “Học trưởng cười em?”

Chẳng lẽ sinh mệnh trời cho cô chính là sự chê cười sao? Nhìn trời...

Tần Mộc Phong ngừng cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô, “Không phải đang cười em”

Tô Nhan giương mắt nhìn hấn một cái rồi than thở, “Không phải đang cười em sao? Thế chẳng lẽ là cười chính anh sao?”

“Uh, là đang cười chính anh.” Tần Mộc Phong gật gật đầu, nhìn qua rất giống như thật.

Tô Nhan kinh ngạc, vì sao cô căn bản không rõ được chứ? Tư duy của học trưởng Mộc Phong cũng rất kỳ quái nha.

“Đừng rồi, A Nhan, người tên Hứa Triết Quân kia là bạn trai em sao?” Tần Mộc Phong khép sách lại, giống như lơ đãng hỏi.

“Phức...” Tô Nhan phun một ngụm kem ra, “Khụ khụ.. Hứa Triết Quân? Bạn trai em?”

Tần Mộc Phong nhìn bộ dạng của Tô Nhan ý như nói không phải làm cho nét cười gian của hấn càng thêm sâu, “Không phải sao? Anh gặp bộ dạng của hai người có vẻ rất tốt, còn tưởng là thật.”

Học trưởng? Anh là đang ghen sao? Tô Nhan tròn mắt há hốc mồm mà nhìn đến nét cười so với bình thường của học trưởng Tần Mộc Phong còn ôn nhu hơn rất nhiều, chẳng lẽ chính mình biến thành kẻ địch của học trưởng sao?

“Đương nhiên không phải. Học trưởng, anh trăm ngàn lần đừng hiểu lầm. Em cùng với tên kia chỉ là bạn học bình thường. Hoàn toàn chỉ là như vậy, không có ý gì khác.” Tô Nhan vội vàng giải thích, sợ Tần Mộc Phong hiểu lầm cái gì đó.

“Uh, anh biết. A Nhan, em không cần kích động.” Tần Mộc Phong đưa khăn tay cho Tô Nhan, đáy mắt hiện lên một nét cười.

Tô Nhan oán niệm nhìn hấn một cái, anh đưa ra cái vấn đề như vậy, em có thể không khăn trương sao, có thể không kích động sao?

“Thế A Nhan muốn tìm một người bạn trai như thế nào?” Tần Mộc Phong tiếp tục hỏi.

“A... bạn trai?” Tô Nhan lắc lắc đầu, nói không sao cả, “Tìm bạn trai làm gì? Hữu dụng sao? Bạn trai lại không thể làm cơm ăn.”

Bạn trai cái gì chứ, phiền toái nhất. Nghĩ đến Lăng Sở Sở ba ngày thì hai ngày lại cùng Lâm Phong đi hẹn hò, Tô Nhan mới không nghĩ tìm cho mình một sự phiền toái như vậy. Chính cô mỗi ngày vào trong các diễn đàn, xem GV... nhìn xem... nhân sinh thực tốt đẹp cho nên nói tới chuyện tìm bạn trai, chuyện dư thừa đó Tô Nhan cô không cần.

Nghe được câu trả lời này của Tô Nhan, Tần Mộc Phong sững sốt một chút, cười khổ nói, “Tuy rằng bạn trai không thể làm cơm ăn nhưng ít nhất có thể mang em đi ăn được, lấy đồ ăn cho em”

“Chính là phiếu cơm dài hạn sao?” Tô Nhan đột nhiên nhớ tới ba người trong phòng ngủ đã từng đề cập qua từ ngữ này.

“A.. nếu em muốn lý giải như vậy thì theo một trình độ nào đó cũng có thể tính là như vậy đi.” Tần Mộc Phong bất đắc dĩ cười cười, “A Nhan không tính tìm bạn trai sao?”

Tô Nhan gật gật đầu, thành thực trả lời, “Vâng, em không có ý nghĩ này.”

“Uh.” Tần Mộc Phong lên tiếng, cũng không có nói tiếp.

“Học trưởng có bạn gái rồi sao?” Nhưng thật ra bây giờ Tô Nhan nổi lên cơn bất quá, mắt lóe sáng hỏi.

Tần Mộc Phong lắc đầu cười, “Không có.”

“A... không thể nào.” Tô Nhan nhú nhú mày, vuốt cằm về mặt khó hiểu, “Bộ dáng của học trưởng suốt như vậy, lại là hội trưởng hội sinh viên làm sao

có thể không có bạn gái chứ? Các cô ấy đều bị mù mắt sao? Một người đàn ông tốt như vậy, thế nhưng không có người nào muốn sao?”

Không có người nào muốn sao? Tần Mộc Phong bắt đầu nhìn Tô Nhan, phiên toái lớn nhất của hắn đến bây giờ chính là xử lý những người theo đuổi hắn nha.

“Học trường không có người trong lòng sao?” Trong đầu Tô Nhan nhớ tới hắn cùng Hứa Triết Quân đang ghen nhóm tia gian tình, chẳng lẽ học trường thật sự...

“Có a.” Tần Mộc Phong nhếch miệng cười, xa cuối chân trời gần ngay trước mắt.

Tô Nhan trừng mắt hỏi, “Người này em biết sao?”

“Em biết.” Tần Mộc Phong gật gù đầu, tươi cười đầy mặt.

“Người này em quen sao?” Tô Nhan đập đầu tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên.” Tần Mộc Phong mân miệng, không chút do dự trả lời.

“A...” Tô Nhan có chút nghĩ ra vội sờ đầu, lùi về ghế sofa.

Người này cô biết mà còn rất quen thuộc... đợi chút sẽ không phải là Sở Sở chứ? Tô Nhan giật mình nhảy dựng lên hỏi, “Học trường, người này hiện tại là hoa đã có chủ sao?”

Tần Mộc Phong lắc đầu, “Còn chưa có.”

Tô Nhan nhẹ nhàng thở ra, may mắn không phải là Sở Sở. Không đúng, không phải Sở Sở thì... chẳng lẽ thật là... Hứa yêu nghiệt sao?

Tô Nhan gian nan ngẩng đầu nhìn Tần Mộc Phong, trong mắt hiện lên một tia hoang mang chưa bao giờ có, có kích động, có vui mừng còn có một loại bất khả tư nghị.

“A Nhan, làm sao vậy?” Nhìn đến ánh mắt Tô Nhan lộ ra vẻ kỳ quái, Tần Mộc Phong hỏi.

“Không, không có việc gì. Đọc sách, đọc sách.” Tô Nhan cười cười, cầm lấy quyển sách trên tay giả giả vờ xem.

Bất qua trong đầu óc của cô đến tận cùng là suy nghĩ cái gì đây?

Học trường coi trọng Hứa yêu nghiệt sao? Như vậy hai người bọn họ ai là công, ai là thụ đây? Tính tình của Hứa yêu nghiệt thì tuyệt đối không chịu làm thụ... chẳng lẽ là học trường? Cũng không có khả năng, học trường cũng không phải là không có khí chất a...

Hai người bọn họ đều là công vậy nếu ở chung một chỗ... Tô Nhan cúi đầu nghĩ, rút cuộc là Hứa yêu nghiệt phục tùng học trường sao? Hay vẫn là học trường bị Hứa yêu nghiệt áp đảo nhỉ? Cái này còn chờ suy tính a...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hai người ấy rất xứng đôi

Một lần tập quân sự, bao nhiêu bi kịch. Bi kịch nhất chính là một người nguyên bản da trắng nõn thom mềm nay trở nên ngăm đen như than. Nhưng mà sau đó còn có cái bi kịch hơn, chính là một cái bóng trắng từ trên xuống dưới cứ lác lác trước mặt mình, lại tạo nên cảm giác sờn da, kích thích thần kinh người yếu ớt.

Phòng ngủ 215 trừ bỏ Tô Nhan thì ba người còn lại đều là người có bi kịch như thế.

Mặt Cổ Vi Ngôn lộ ra vẻ dữ tợn, “Tô Nhan, tớ thật muốn đem cậu nhét vào trong nước tẩy sạch nhất sau đó đem lời ra.”

Trần Tuyền gật đầu, có chút suy nghĩ, “Không, như vậy rất nhanh là có thể rửa rồi, tớ đề nghị dùng sơn đi.”

Tô Nhan yên lặng không nói gì, người nhìn đáng thương lại là Lăng Sở Sở, hi vọng đến viện trở cuối cùng.

“Như vậy không tốt lắm đâu...” Thường thức một dúm tóc, Lăng Sở Sở mở miệng nói.

“Làm sao không tốt?” Cố Vi Ngôn cùng Trần Tuyền quay đầu lại, hung tợn hỏi.

Lăng Sở Sở nhếch môi, cười nói “ý tứ của tớ là dùng sơn làm gì, quá lãng phí. Chúng ta muốn kiên trì tạo cuộc sống với than thì biện pháp bảo vệ môi trường nhất chính là...”

Nhìn Tô Nhan từ trên xuống dưới khi cô lui từng bước một về sau, đôi mắt Lăng Sở Sở sáng lên như răng nanh trắng nõn mà cười nói, “Đem A Nhan buộc lên trên cột cờ, phơi nắng vài ngày cam đoan hiệu quả cực kỳ tốt.”

“Sở Sở, cậu như thế nào làm được chứ?” Tô Nhan khóc không ra nước mắt, tức giận run người, rất giống như bị Lăng Sở Sở bội tình bạc nghĩa.

“Làm sao có thể chứ? Tớ chỉ là đưa cho các cậu ấy chủ ý thôi, tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ.” Lăng Sở Sở đưa tay sờ sờ hai má của Tô Nhan, da thịt trơn mịn này cảm xúc thật tốt.

“Hu hu...” Tô Nhan cực kỳ bi thương, hai mắt đầm lệ mông lung, lên án nói “cậu quả nhiên không thương tớ. Quả nhiên không thương tớ. Dù sao hiện tại Lâm Phong cũng ở đại học Z, có hẳn cậu không còn thương tớ nữa.”

Lăng Sở Sở xấu hổ, buông tay, “Tớ đây cũng giúp cậu tìm một người nhé? A Quân? Mộc Thiên? Hay là học trưởng Mộc Phong? Cậu tùy tiện chọn một người đi.”

“Phốc.. cậu đây là đi chợ rau chọn rau cải trắng sao?” Tô Nhan thâm khốc, không nói gì nhìn về mặt chân thành tha thiết của Lăng Sở Sở “Tớ mới không cần. Đàn ông đều như mây bay.”

“Đúng rồi, A Nhan cậu mấy ngày nay đều đi theo học trưởng đúng không? Hẹn hò sao?” Cố Vi ngôn chuyển cái ghế dựa lại gần, ngồi vào bên cạnh Tô Nhan, về mặt tò mò.

Tô Nhan liếc mắt nhìn cô một cái, “Chính là đem sách đi đến nơi nào có điều hòa để đọc thôi, cậu suy nghĩ nhiều quá.”

“Cái gì chứ? Có điều hòa thôi sao. Cậu đúng thật là hội tị của sự hâm mộ, ghen tị và đáng giận đấy nhì.” Cố Vi Ngôn cắn răng giọng căm hận nói.

Tô Nhan ngạc nhiên, quay cái đã thấy ba người ngồi thành một vòng tròn, nói với bọn họ, “Tớ phát hiện học trưởng giống như rất coi trọng Hứa Triết Quân.”

Một câu làm cho sắc mặt ba người trong nháy mắt đều trầm mặc xuống. Lăng Sở Sở nhìn Cố Vi Ngôn, Cố Vi Ngôn nhìn Trần Tuyền, Trần Tuyền lại nhìn lại Lăng Sở Sở. Trong mắt các cô đều hiện lên một ý tức, “Chúng ta đem đầu Tô Nhan bỏ ra nghiên cứu xem bên trong chứa gì.”

“Thật sự mà.” Tô Nhan thấy vẻ mặt các cô như không tin, liền đem đôi拖鞋 ngày đó của cô cùng học trưởng Mộc Phong nói lại lần nữa, nhằm nhấn mạnh độ tin cậy.

Cái này.... toàn bộ phòng ngủ so với vừa rồi còn im lặng hơn. Tô Nhan hung hãn hỏi, “Không đúng sao?”

“Làm sao mà đúng được chứ?” Cố Vi Ngôn có cảm giác phát điên, may mắn Tần Mộc Phong không biết được ý nghĩ này của Tô Nhan, nếu mà biết còn không đi nhảy lầu sao?

Tô Nhan không hiểu trừng mắt nhìn “Có chỗ nào không đúng sao?”

“A Nhan...” Trần Tuyền bắt lấy hai bả vai Tô Nhan, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, lời nói thâm thía, “Cậu không biết là người mà học trưởng Mộc Phong nói thích kia chính là cậu sao?”

“Tớ?” Tô Nhan chỉ vào chính mình, khoát tay cười mỉa nói, “Đừng nói giỡn. Học trưởng Mộc Phong vẫn xem tớ như em gái thôi.”

Lăng Sở Sở trầm mặc, học trưởng àh anh cố gắng nhiều năm như vậy... kết quả vẫn là vị trí anh trai mà thôi, không có tiến bộ lấy nửa tắc nào cả. Nha đầu kia vẫn là giống như trước kia, chuyện tình cảm ngây thơ không biết, giống như một đứa trẻ. Có đôi khi em đều hòa nghi cô ấy có phải hay không sinh ra thiếu đi mất một phần trí não? Hay là do cô ấy còn chưa gặp được người làm cho cô ấy nguyện ý hiểu ra vấn đề này chứ?

Sau khai giảng là thời kỳ các câu lạc bộ kết nạp vào sinh viên mới. Buổi chiều thứ tư, từ sân vận động ngoài trường học đến sân thể dục đều tập trung đầy đủ quầy hàng của các câu lạc bộ, các nhóm trường và các thành viên ra sức mời các sinh viên khóa mới tham gia vào câu lạc bộ của mình mà các sinh viên mới vào trường thì hưng trí 10 phần, tập trung xung quanh nhìn nhìn, lo lắng rút cuộc là nên tham gia vào câu lạc bộ nào.

“Sở Sở, nếu không chúng ta tham gia câu lạc bộ Anime đi?” Cố Vi Ngôn nhìn mấy hình ảnh trên mấy cái áp phích, vẻ mặt thêm nhỏ dãi.

Trần Tuyền nhìn nhìn, tỏ vẻ không có hứng thú ngược lại chỉ câu lạc bộ thư pháp “Tớ cảm thấy chúng ta vẫn là đi luyện thư pháp đi, thu thân dưỡng tính cho đời.”

“Hoặc là tham gia câu lạc bộ vũ đạo đi? Học Khiêu vũ còn có thể giảm béo được.” Lăng Sở Sở có hứng thú nhất vẫn là câu lạc bộ vũ đạo, có thể rèn luyện ra một chút sức hút của con gái cũng tốt thôi.

Tô Nhan đâu? Sự chú ý Tô Nhan đã sớm bị hai câu lạc bộ hấp dẫn rồi. Nhìn ảnh chụp COS hoa lệ tới cực điểm, còn có nhân viên hiện trường COS, Tô

Nhan như muốn chảy cả nước miếng, thậm chí còn có loại cảm giác đói bụng nữa (COS = cosplay = Costume Play)

Nhưng đối diện là dàn nhạc MAYA với những ca sĩ rất đẹp trai, còn có cái đàn ghita kia nữa... từ sau khi học hết cấp ba Tô Nhan đã không chạm qua cây đàn điện tử nên ngứa ngón tay rồi. Nếu đi vào chạm thử thì chắc cũng không sao đâu nhỉ.

“Sở Sở, tớ là vào câu lạc bộ COS hay dàn nhạc hơn?” Tô Nhan lôi kéo ống tay áo của Sở Sở, rồi rầm hỏi.

“A... câu lạc bộ COS hả?” Lăng Sở Sở nhìn một đồng người đủ màu sắc mà đầu đầy hắc tuyến, Tô Nhan nhà cô quả nhiên càng ngày càng đáng yêu nha “A Nhan muốn đi dàn nhạc làm hát chính sao?”

“Không phải, tớ muốn đánh đàn thôi. Cậu cũng biết tớ mấy ngày nay không chạm vào đàn điện tử rồi...” Tô Nhan vờn mười ngón tay giật giật giờ lên, hướng tới trước mặt Lăng Sở Sở “Nhưng tớ lại luyện tiếng sự nghiệp COS nha...”

“Vậy đều tham gia cả hai cái, lại không quy định chỉ có thể tham gia một câu lạc bộ mà.” Cố Vi Ngôn vỗ vỗ bả vai của cô, “Cái câu lạc bộ COS kia tớ cũng tính đi, chúng ta cùng đi đi?”

“Ừ.” Ánh mắt Tô Nhan lóe sáng, cầm lấy tay Cố Vi Ngôn vọt qua.

Lăng Sở Sở sờ trán của mình cảm thán, “Hiện tại là người trẻ tuổi nha...”

“Thanh xuân thật tốt.” Trần Tuyên có chút hâm mộ nhìn bóng dáng hai người đang cấp tốc rời đi.

Cuối cùng Tô Nhan tham gia câu lạc bộ COSS và dàn nhạc MAYA, Lăng Sở Sở tham gia câu lạc bộ vũ đạo, Trần Tuyên tham gia câu lạc bộ Hàn Mặc (câu lạc bộ thơ văn), Cố Vi Ngôn ngoại trừ tham gia câu lạc bộ COS còn tham gia câu lạc bộ Anime.

Bảo danh xong, coi như là đã thỏa mãn tâm sự nhất, bốn người cười cười nói nói, quyết định đi ra bên ngoài ăn cái gì đó ngon một chút.

“A, kia không phải là Hứa Triết Quân sao?” Cố Vi Ngôn chỉ vào bên cạnh sân thể dục, thấy Hứa Triết Quân dưới tán cây liền kêu lên.

Tô Nhan nhìn theo phương hướng mà bạn chỉ thì thấy Hứa Triết Quân cùng một bạn nữ sinh đứng chung một chỗ, hai tay nắm ở quai túi xách, đầu hơi cúi, khoe miệng mỉm cười, hai người chính là nói cái gì đây đó. Cái nữ sinh kia da trắng như tuyết còn mặc một chiếc áo sơ mi, phía dưới là một quần Jean Short, cặp đùi thon dài cân xứng làm cho người ta cực kỳ hâm mộ, cô ta chính là ngẩng đầu nhìn Hứa Triết Quân, tươi cười đến kiêu my.

Tóm lại, hai người đứng chung một chỗ thấy thế nào đều là rất xứng đôi.

“A Nhan, Hứa Triết Quân nhà cậu ở bên ngoài...” Cố Vi Ngôn sáng mắt nhìn Tô Nhan, nhỏ giọng nói.

Tô Nhan ngạc nhiên không biết nói cái gì, “Cái gì mà nhà tớ? Tớ cùng hắn không có quan hệ được không?”

Đúng, hai người bọn họ không có vấn đề gì, hắn lại càng không phải của nhà cô. Tô Nhan ở trong lòng yên lặng lặp lại một lần, đưa mắt nhìn người thanh niên đứng dưới tàng cây kia, lôi kéo Cố Vi Ngôn, “Đi thôi, đi ăn cơm. Đẻ lát nữa không còn chỗ đâu.”

“uh, đi nhanh đi.” Lăng Sở Sở cùng Trần Tuyên phụ giúp hai người nhanh bước rời đi.

Vì sao đột nhiên cảm thấy ngực có điểm đau chứ? Tô Nhan kéo kéo tóc, nhìn trời xanh mây trắng, lắc đầu cố gắng đem cảm giác kỳ quái này quăng ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hay là thôi đi!

"Lam trời xanh không, thái dương công công, con chó nhỏ đuổi theo tiểu ong mật ~~~" vừa mới chấm dứt luyện tập ở câu lạc bộ xong Tô Nhan sung sướng hát bài nhạc thiếu nhi thì bị Trần Tuyên khinh bỉ nhưng vẫn cứ vui nhảy nhót hướng tới phòng ngủ của mình.

Buổi tối ăn cái gì thì tốt đây? Vùng sông nước Giang Nam có gan lợn và bánh canh mật nhĩ? Tiểu thần trong nhà bếp sắp xếp nấu cơm sao? Nếu không sao cứ đi hai bước lại cất lực nghĩ đến việc về nhà ăn cơm thế chứ? Nếu có thể đều ăn một lần thì tốt rồi, cô cũng không phải rồi rầm mà ăn như vậy. Tô Nhan ngửa mặt lên trời thở dài, vì sao một ngày chỉ có ba bữa ăn chứ? Không đúng, cô còn chưa tính bữa ăn khuya, kỳ thật là có bốn bữa chứ. Nhưng là vì sao 4 bữa như vậy mà vẫn là không đủ đâu?

Rất nhiều người đối với việc không chế ăn như thế nào để không mập thì đây là một loại hãm mộ lẫn ghen tỵ đi? Được lắm, các người phải đi hãm mộ lẫn ghen tỵ với Tô Nhan đi. Bởi vì cô ấy chính là một loại người như thế.

Cổ Vi Ngôn từng vô số lần chỉ vào mặt Tô Nhan, bị phần muốn chết mà gào, “Vì sao? Vì sao? Vì sao Tô Nhan cậu mỗi ngày trừ bỏ ba bữa ăn chính còn có thêm buổi trà chiều, bữa khuya, ăn giống như trư thế mà không có mập được là sao. Vì sao tớ ngẫu nhiên ăn khuya nhiều một bữa mà liền béo lên nhiều như vậy? Thiên đạo bất công quá.”

Đương nhiên người vô tâm vô phế như bạn học Tô Nhan cũng co giật khóe miệng, sau đó cái nên ăn vẫn là tiếp tục ăn.

Thời điểm Tô Nhan đang đắc chí vui mừng mà nhảy nhót thì cô đột nhiên ngừng lại. Cách ghế đá còn hơn năm thước kia, hai tay vòng trước ngực, chính là tựa tiêu phi tiêu (cười mà như không cười), không phải là Hứa yêu nghiệt sao?

Chết tiệt, sớm biết rằng sẽ thế này cô liền đi ra bờ sông nhỏ cho rồi... Tô Nhan ảo não, ở trong lòng kêu lên.

Được rồi, kỳ thật hiện tại đã là một tháng sau ngày các câu lạc bộ thu nhận thêm sinh viên mới. Từ một tháng trước nhìn đến Hứa yêu nghiệt cùng nữ sinh kia, hai người thân mật khăng khít đứng dưới tán cây nói chuyện phiếm xong thì Tô Nhan lại càng nhìn Hứa yêu nghiệt này càng không vừa mắt. Nguyên nhân sao? Xem người không vừa mắt mà cũng cần nguyên nhân sao? Dù sao cô chính là nhìn hấn không vừa mắt thôi.

A, đúng rồi. Sau đó Cổ Vi Ngôn còn báo cáo lại rằng cô ấy nhìn đến Hứa yêu nghiệt cùng nữ sinh kia hai người cùng nhau đi ăn com.

Cái này trực tiếp làm cho miếng sườn lợn rán vừa vào đến miệng Tô Nhan cũng bị cự tuyệt, sau đó bất kể là QQ hay tin nhắn điện thoại thì Tô Nhan đều nhắn qua loa cho xong, một câu “mình bận nhiều việc.”

Đúng vậy, Tô Nhan thực sự bận nhiều việc. Tham gia 2 câu lạc bộ, dàn nhạc MAYA sẽ bắt đầu biểu diễn, đến lúc đó suốt một thời gian dài, bọn họ mỗi buổi tối đều phải ở trong trường tập diễn xuất. Lúc mới gia nhập trở thành một thành viên đánh đàn, Tô Nhan chẳng những muốn luyện tập nhiều mà cũng phối hợp với mọi người rất tốt.

Cho nên, giờ học nhiều, tập luyện ở câu lạc bộ hơn nữa cố ý lảng tránh nên hơn một tháng nay Tô Nhan cũng chưa thấy qua Hứa Triết Quân.

Kết quả là xuất hiện trường hợp này, Tô Nhan lảng tránh hơn một tháng, tình nhắn nại của Hứa Triết Quân bị đánh tan không còn một mảnh, rút cuộc là tới cửa bắt người.

Tô Nhan cúi đầu, thu hồi ánh mắt không nhìn tới cái phương hướng kia, cước bộ nhanh hơn, quyết định xem nhẹ người này.

“Tô Nhan.” Đang lúc Tô Nhan lập tức muốn đi qua thì Hứa Triết Quân trầm giọng gọi cô lại.

Tô Nhan quay đầu chống lại ánh mắt mang theo vài phần lãnh liệt kia. Ánh mắt như vậy làm cho tâm can của Tô Nhan không tự chủ được mà run rẩy, về mặt Hứa Triết Quân không chút thay đổi nhìn cô, thật nguy hiểm.

Khẽ cắn môi, Tô Nhan hỏi, “Làm sao? Tớ vội về phòng. Sờ Sờ cùng mọi người đang chờ tớ về cùng đi ăn com.”

“Ngay cả việc nói chuyện cũng không có thời gian sao?” Hứa Triết Quân đứng lên đi đến bên người Tô Nhan, từ trên cao nhìn xuống cô.

Tô Nhan im lặng không nói gì.

Giăng co trong chốc lát, Hứa Triết Quân thờ dài, ngữ khí có chút nhu hòa, “Vì sao trốn tránh tớ?”

“Ai trốn cậu?” Tức giận tích tụ đã lâu, Tô Nhan liền trả lời, “Tớ là thực sự bận nhiều việc, giờ học nhiều còn muốn rút thời gian tham gia luyện tập, chạy tới chạy lui chân không chạm đất.”

Hứa Triết Quân cười khỏ, “Thật sự không phải trốn tránh tớ chứ?”

“Vô nghĩa, không có việc gì trốn tránh cậu làm chi?” Tô Nhan liếc mắt nhìn hấn một cái, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hờn giận.

“Nếu không phải vậy cùng tớ đi ăn một bữa com đi.” Hứa Triết Quân kéo tay cô, không ngờ lại bị Tô Nhan gạt ra.

Mắt nhìn tay phải rỗng tuếch, đáy mắt Hứa Triết Quân xẹt qua một tia âm đạm, khóe môi gợi lên một nụ cười khỏ, liền như vậy lẳng lặng nhìn Tô Nhan.

Tô Nhan hé miệng, ánh mắt không được tự nhiên bỏ qua một bên, “Sờ Sờ cùng hai người kia còn đợi tớ về đi ăn com. Tớ đi về trước.”

Nói xong, Tô Nhan liền vội vàng rời đi. Hứa Triết Quân đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Tô Nhan bước nhanh rời đi, hơi hơi rừ mắt xuống không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mấy ngày nay, Tần Mộc Phong rất hay tìm đến Tô Nhan. Trừ bỏ ngẫu nhiên ăn bữa com, thời gian rảnh rỗi Tần Mộc Phong thậm chí sẽ đi đến chỗ luyện tập của dàn nhạc MAYA đã xem Tô Nhan luyện tập.

Mỗi lần đi tìm Tô Nhan, Tần Mộc Phong đều mang theo cho cô một ít đồ ăn vặt, có đôi khi sẽ là một ít thạch được làm lạnh, có đôi phi là bánh ngọt ở

cửa hàng bên cạnh trường hoặc chính là một ly trà sữa trên đường đi thuận tay mà mua đến.

Dần dần, Tô Nhan đại khái hiểu được lời nói mà lần trước Lăng Sở Sở nói là thật sự.

Học trường là thích cô. Cho nên mới làm những việc như vậy, không lúc nào là không đối tốt với cô.

“Sở Sở, học trường Mộc Phong hần.... hần thật sự thích tớ sao?” Nhìn ánh trời chiều, nhìn màu sắc thức ăn trong tay, Tô Nhan đột nhiên hỏi.

Lăng Sở Sở sững sốt một chút, vẻ mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, ba qua giây mới hết lên, “A Nhan! Cậu thông suốt rồi.”

Tô Nhan toát mồ hôi hột, cái gì mà nói là cô thông suốt rồi chứ? Cô nương này trời sinh tâm tính thiện lương lung linh bấy sắc sao?

“Cậu đã thông suốt, lần này học trường Mộc Phong cho dù chết cũng có thể sáng mắt.” Lăng Sở Sở lôi kéo Tô Nhan, một đôi mắt to bao hàm nước mắt vui mừng. “Học trường Mộc Phong từ trung học liền bắt đầu coi trọng nhà đầu chết tiết cậu, nhưng là lúc ấy cậu còn không có thông suốt cái gì cũng đều không hiểu. Anh ấy theo đuổi cậu hai năm nhưng mà cậu thế nào? Liền đem anh ấy trở thành anh trai của cậu. Bị kịch a.”

Nghĩ đến chuyện năm đó, Lăng Sở Sở còn có loại cảm giác tiê rên sắt không thành thép, “Cậu nói học trường lúc trước mỗi ngày đều mua đồ ăn cho cậu, đưa cậu đi học, cuối tuần còn tìm cậu đi chơi, thế nào không phải là người theo đuổi cậu? Nhưng là cậu như thế nào không cảm giác được chứ?” “... tớ nghĩ rằng chỉ là anh trai em gái nên mới như vậy.” Tô Nhan trầm mặc vài giây, mới mở miệng nhẹ giọng nói.

“Thôi đi, cậu gặp qua anh trai nhà ai tri kỷ như vậy không?” Lăng Sở Sở sờ sờ trán, thuận khí nói, “Quên đi, đã qua rồi thì tớ cũng không nhắc nữa. Cậu hiện tại đã biết, tình làm sao bây giờ?”

“A.. Tớ làm sao mà biết. Hiện tại học trường thường xuyên tìm tới tớ, mua đồ ăn cho tớ, theo giúp tớ luyện tập...” Tô Nhan cúi đầu, vụn phần rồi rậm, “Tớ nên làm cái gì bây giờ?”

Lăng Sở Sở sờ sờ trên mái tóc Tô Nhan hỏi, “Vậy cậu có thích học trường không?”

Tô Nhan nhú nhú mày, suy nghĩ nửa ngày rồi lắc lắc đầu nói “Tớ không biết. Dù sao mọi người tớ đều rất thích.”

Lăng Sở Sở không nói gì mà chống đỡ, thì ra chỉ là mở ra được một nửa thôi sao? Được rồi, một nửa mở rồi cũng coi như là mở đi, có chút ít còn hơn không.

“Nếu không biết thì cứ duy trì hiện trạng như hiện tại đi.” Lăng Sở Sở nghĩ nghĩ, mở miệng nói, “Có một ngày cậu sẽ biết chính mình rút cuộc là thích hay không thích. Hoặc là tìm được người trong lòng cậu.”

Tô Nhan có chút khó hiểu, “Thích một người là cái cảm giác gì?”

“A... thích một người...” Lăng Sở Sở tự hỏi một chút, hơi thấp giọng xuống nói, “Khi thích một người, cậu thường xuyên nhớ tới người đó, hần cùng người khác là bất đồng. Có thể dễ dàng lay động cảm xúc của cậu, cho cậu vui vẻ hoặc cũng làm cho cậu khổ sở. Kỳ thật quan trọng nhất chính là cảm giác tim đập mạnh, từ đáy lòng truyền đến cảm giác vui mừng khẩn trương, mang theo vài điểm hưng phấn làm cho người ta vô cùng quyến luyến không muốn bỏ, chỉ muốn thời gian dừng lại tại một giây cảm giác kia.”

Động tác ăn kem của Tô Nhan có chút dừng lại, cô đột nhiên nhớ tới một ngày trước đợt tập quân sự, một màn kia của cô cùng Hứa Triết Quân ở trên thuyền. Hần nhắm mắt lại đem bàn tay dính đầy nước của cô đưa tới trên hai mắt của hần, mang theo điểm dung túng nói “rất vui vẻ sao?”.

Một khác kia, cô từng có cảm giác như vậy, cảm thấy vĩnh viễn muốn đứng lại ở một giây kia.

Giương mắt nhìn ráng đỏ lên miền nơi chân trời, Tô Nhan bắt giác bủ môi, ra vẻ tự nhủ, “Loại cảm tình này nọ rất phiền toái, hay là thôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: MAYA!!

Trước khi ra khỏi cửa, Tần Mộc Thiên lên đến phòng ngủ đối diện, mở cửa ra thấy Hứa Triết Quân vẫn còn dán mặt vào cái máy tính, hai tay không có tạm dừng, không ngừng ở trên bàn phím mà gõ, trên màn hình xuất hiện hàng loạt số liệu. Tần Mộc Thiên xấu hổ, người này rút cuộc là từ cái hành tinh nào đến vì sao hần cảm giác cái gì cũng khác lạ?”

“A Quân.” Tần Mộc Thiên tựa vào cánh cửa, do dự mở miệng, “Cậu không đi sao?”

Ngón tay Hứa Triết Quân hơi hơi tạm dừng nửa giây rồi lại tiếp tục gõ bàn phím mà nói, “Đi đâu?”

“Tôi hôm nay là lần đầu tiên A Nhan lên sân khấu biểu diễn, cậu không biết sao?” Tần Mộc Thiên hai tay giao nhau ở trước ngực, đánh chết hấn cũng không tin người này lại không biết.

“Uh.” Hứa Triết Quân không chút để ý lên tiếng, vốn không có câu tiếp theo.

Tần Mộc Thiên không nói gì, hai người này gần đây có vẻ là gây nhau rồi. Bất qua... nghĩ đến anh trai hấn đang nắm mạch máu kinh tế của mình, Tần Mộc Thiên thực hiểu được rút cuộc chính mình nên đứng ở bên nào. Huống chi, anh trai nhà hấn gần đây luôn chăm chỉ theo đuổi Tô Nhan.

“Tớ đi đây.” Gặp bộ dạng Hứa Triết Quân không có hứng thú gì, Tần Mộc Thiên lắc đầu, đi ra ngoài.

Đợi cho Tần Mộc Thiên đi rồi, Hứa Triết Quân ngừng lại, đem đoạn vừa mới viết loạn thất bát tao gì đó bỏ đi. Ngồi trước màn tính máy tính, Hứa Triết Quân phát hiện hấn cái gì cũng làm không được. Mắt thấy thời gian cũng đã đến gần 6h, Hứa Triết Quân thờ dài, đứng dậy ra ngoài.

Tô Nhan ngồi trong phòng sau hậu trường để chuẩn bị, ôm túi khoai tây chiên lớn vừa ăn vừa kiểm lại niềm vui, như đói bụng đã ba ngày ba đêm giống nhau, bỏ từng miếng lớn vào chính miệng mình. Đúng vậy, Tô Nhan đang cố gắng giảm sức ép, chỉ có như vậy càng không ngừng ăn mới có thể giảm bớt một chút khản trương trước khi lên sân khấu.

“Tiểu Nhan Nhan, tôi tới bây giờ chưa thấy qua người nào không hề có kỹ như vậy, con gái gì mà tùy tiện ăn như thế chứ..” Lạc Thiên tay cầm đàn tay vỗ trán, vẻ mặt như là hồng mắt rồi.

Đối mặt với Tô Nhan như vậy, vẻ mặt người hát chính Tống Cẩn cũng là bất đắc dĩ, “A Nhan, có cần khăn trương như vậy không?”

Tô Nhan buông miếng khoai trong tay, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tống Cẩn một cái, tức giận nó, “Đội trưởng đại nhân, nếu chính là làm người đánh đàn thì tôi sẽ khăn trương như vậy sao?”

Cũng không ngăn lại là ai hại cô hiện tại khăn trương như vậy sao?

“Khụ.. khụ...” Thân là đầu sỏ gây chuyện nên Tống Cẩn xấu hổ bỏ qua một bên đầu, ánh mắt lóe ra.

“Hihi, A Nhan nhà người ta là người đánh đàn, cậu còn muốn cô ấy lên đài ca hát không phải là ép buộc sao?” Tần Nguyệt là tay chơi Bass cười hớ hớ ngồi vào bên người Tô Nhan, tay thò lấy miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng.

Tống Cẩn nhìn mặt cười của Tần Nguyệt rồi nói, “Tớ là thấy A Nhan hát rất êm tai thôi...”

“Thôi đi, rõ ràng là cậu lười.” Tay trống Tư Tĩnh nam vừa vào cửa đã nghe được lời nói của Tống Cẩn, không chút do dự mà chọc thùng lời nói đó.

Chúng bạn xa lánh khiến Tống Cẩn ngồi xổm xuống một bên vẽ vòng tròn, bọn họ đều không hiểu hấn. Hấn chỉ là vì sự phát triển của dàn nhạc mà lo lắng, muốn bồi dưỡng tốt Tô Nhan về sau làm trụ cột. Thế nhưng không một người hiểu được cho hấn... khóc. Tống Cẩn thân là đội trưởng, tâm linh non nớt lại lần nữa bị đá thương nặng nề.

“Tớ nói này A Nhan, cậu khi ở trung học không phải hàng năm đều tham gia ca hát sao? Chẳng lẽ cậu mỗi lần đều...” Tần Nguyệt đối với phán đoán của chính mình có điểm sợ hãi.

Tô Nhan tạm dừng một chút, hai mắt đều là ai oán, nặng nề mà gật đầu “Mỗi lần đều ăn..”

Đáp án như vậy làm cho những thành viên trong dàn nhạc MAYA đều yên tĩnh một mảnh...

“Làm sao vậy?” Vừa đẩy cửa vào Tần Mộc Phong thấy không khí yên tĩnh đến kỳ quái nên bèn hỏi.

Tống Cẩn thấy bạn tốt đến đây, đem hấn kéo qua một bên chỉ vào Tô Nhan mà nói, “Tô Nhan trước khi lên biểu diễn đều khăn trương như là sắp chết vậy, nếu không cậu thử xem có cách nào làm cho cô ấy thả lỏng không?”

Nghe được đề nghị của Tống Cẩn, tất cả mọi người gật gật đầu, “Đúng đúng, Mộc Phong, cậu nghĩ cách làm cho cô ấy thả lỏng đi.”

Tần Mộc Phong đi đến trước mặt Tô Nhan, nhìn đến bao khoai tây chiên lớn trong người cô thì biết, “Như thế nào vẫn giống trước kia như vậy, lần này chỉ làm người đánh đàn cũng không phải ca hát, khăn trương cái gì chứ?”

“Đội trưởng nói để cho em làm người hát chính thứ hai...” Tô Nhan ngẩng đầu, cực kỳ u oán nói.

“Tống Cẩn?” Tần Mộc Phong quay đầu nhìn Tống Cẩn, nhìn thì như cười nhưng trong ánh mắt là ý tứ cảnh cáo rất mạnh.

Xong rồi, tìm làm đối tượng xin giúp đỡ rồi. Tống Cẩn hối hận gần chết, vội vàng giải thích, “Tô Nhan hát hay như vậy, tớ đây chỉ là không muốn để mất người tài thôi mà.”

Tần Mộc Phong trừng mắt nhìn hồi lâu, mới xoay người nói với Tô Nhan, “Đừng khẩn trương, cũng không phải là lần đầu tiên ca hát. Hơn nữa hát không tốt cũng không sao.”

Tô Nhan quyết miệng, không hiểu được sao không thể giảm bớt đi một nửa mà vẫn cứ tiếp tục như cũ nhưng động tác bỏ khoai vào miệng còn nhanh hơn.

Không cần lực nha.. tất cả các thành viên của dàn nhạc đều vô lực gục đầu xuống.

Tần Mộc Phong nhìn căn phòng rồi sờ đầu Tô Nhan, cười nói, “Mau bắt đầu đi, anh ra ngoài trước. A Nhan, thả lỏng, không có việc gì. Mọi người đều cố lên.”

Đợi cho Tần Mộc Phong đi rồi, Tần Nguyệt tiến đến bên người Tô Nhan, thần bí hề hề hỏi, “A Nhan. Cậu tính khi nào thì nói tuyên bố chính thức với Tần đại soái ca của chúng ta thế?”

“A... tuyên bố chính thức?” Tô Nhan trong lúc nhất thời không lý giải được hàm nghĩa của cụm từ “Tuyên bố chính thức.”

“Chính là cậu chừng nào thì chấp nhận Tần đại soái ca làm bạn trai của cậu?” Tần Nguyệt hỏi trắng ra.

Tô Nhan sững sờ một chút, không nói gì chỉ cúi đầu tiếp tục cầm lấy miếng khoai chiên bỏ vào miệng.

Tần Nguyệt tròn mắt há hốc mồm mà kêu lên, “A Nhan, cậu sẽ không quyết định chuyện này sao?”

Lông mày Tô Nhan nhíu lại thành một hàng, mân miệng rồi rầm không biết trả lời như thế nào. Nói thật cô xác định không quyết định chuyện này nhưng nói thật có thể hay không có nguy hiểm?

“Được rồi, đã đến giờ lên sân khấu. Đầu đã chuẩn bị tốt, phía dưới là thời khắc của chúng ta.” Tổng Cảnh phát hiện thời gian sắp đến, kêu mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Lạc Thiên là người đứng lên đầu tiên, “Ai nha, nhóm yêu âm nhạc khẳng định rất nhớ tới chúng ta nha.”

Tô Nhan không nói gì, vì sao người này vừa nghe đến chuyện lên sân khấu tựa như là cắt tiết gà vậy, lập tức tràn đầy sức sống. Nhưng tim của cô lại đập rất nhanh có loại cảm giác vô lực không thể nói? Được rồi cô vẫn là thừa thời gian cuối cùng ăn nhiều thêm một chút khoai tây để giảm sức ép đi.

Dưới khán đài tối đen một mảnh, ngọn đèn chợt sáng rồi âm nhạc vang lên.

“Cõi lòng đầy ưu thương lại không ngăn được nước mắt....” Thanh âm của Tống Cảnh vang lên trong khoảnh khắc, nguyên bản toàn hội trường còn có các thanh âm to nhỏ nhưng nháy mắt cái đã im lặng xuống, kế tiếp là tiếng hoan hô làm cho người ta rung động.

“MAYA!! MAYA!!”

“Tống Cảnh... Tống Cảnh...”

Toàn bộ hội trường như là những chiếc phao chẳng mấy chốc bị thổi phồng lên, nháy mắt như ngọn lửa bốc cháy lên, kịch tính mạnh mẽ như vậy chỉ nháy mắt cũng đã đủ.

Tuy rằng sớm biết dàn nhạc MAYA cũng có địa vị ở đại học Z nhưng mà nay đứng ở trên sân khấu lại là một loại cảm giác khác. Tô Nhan bị trường hợp như vậy làm cho rung động, máu trong cơ thể trong giờ khắc này giống như đang sôi lên, nhất thời có loại cảm giác không thể hô hấp được chỉ còn lại có 10 đầu ngón tay không ngừng khiêu vũ trên bàn phím rồi xoay tròn.

Đây không chỉ là một lần diễn xuất, càng giống như một lần vui chơi hết mình, như một yến tiệc.

Khóe miệng Tô Nhan mỉm cười, ánh mắt đảo qua hội trường liền nhìn được dáng vẻ hưng phấn trên người của Lăng Sở Sở, Cố Vi Ngôn và Trần Tuyên, bên cạnh các cô ấy còn có hai anh em Tần Mộc Phong và Tần Mộc Thiên.

Nhìn qua nhìn lại ba lần, đáy lòng Tô Nhan xuất hiện một sự thất vọng mạnh mẽ. Hội trường dù có vui vẻ nhiệt liệt như thế cũng vô pháp che đi sự thất vọng này. Người kia còn chưa có tới...

Tô Nhan kéo kéo khóe miệng, cúi đầu cố gắng làm cho chính mình xem nhẹ chuyện này, một lần nữa nhập tâm vào trong âm nhạc. Chính là trong lòng cái nỗi niềm kia như thế nào lại không có ngừng lại.

Vì sao? Vì sao chưa có tới?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cần phải chém nát hần ra?

Một hai ba năm tay, bốn năm sáu ngàng đầu

Bây chúng ta cùng bỏ trốn lên mặt trăng...

.....”

Thời điểm Hứa Triết Quân đến chính là nhìn thấy Tô Nhan đang hát cùng Tống Cẩn bài

Trên sân khấu, Tô Nhan mặc giống như ngày thường, mái tóc dài tùy ý buộc ở đằng sau đầu, áo T-shirt màu đen có thêm mấy hoa văn hơn nữa còn mặc quần bò màu lam nhạt, còn cô đôi giày dưới chân của cô cũng không buông tha.

Mang theo vài phần cảm giác thanh thản, Tô Nhan hí nửa mắt, trên mắt là nét tươi cười hưởng thụ, tay của cô đặt ở trên bàn phím, cúi thấp đầu gần tới phone để hát. Giọng hát ngọt ngào lưu luyến lan tràn ở trong toàn hội trường, giống như làm nũng ở bên tai người ta, làm cho người ta tìm đập thành thịch.

Đắm chìm trong cảm giác âm nhạc, mặt mày Tô Nhan tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, giống như là một khối nam châm thật lớn làm cho ánh mắt Hứa Triết Quân ngay từ lúc mới bắt đầu vào đã không thể nào rời khỏi. Cho dù đứng ở cuối hội trường, Hứa Triết Quân vẫn là rõ ràng cảm nhận được giờ khắc này cô đang rất vui vẻ, khỏe môi không tự giác được mà nhếch lên. Cô vui vẻ, hần cũng liền vui vẻ.

“Mọi người phía dưới hãy chào đón thành viên mới của dàn nhạc chúng ta, người chơi đàn piano Tô Nhan sẽ gửi đến chúng ta bài hát... ‘Tình yêu của chúng ta’, hy vọng của mọi người sẽ thích.”

Tống Cẩn đi đến bên người Tô Nhan, tiếp nhận vị trí của cô. Thấy Tô Nhan có chút luống cuống, Tống Cẩn vỗ vỗ bả vai của Tô Nhan, nhẹ giọng nói, “Tô Nhan, thoải mái đi, vừa rồi hát rất tốt.”

Tô Nhan hướng hần thè lưỡi, từ từ đi đến trước chiếc phone, dưới sân khấu đen nhánh số đầu người không thể đếm hết. Hít sâu vài á, đem phone chính thấp xuống, Tô Nhan quay đầu cho Tống Cẩn một cái biểu tình Ok.

Tiếng nhạc vang lên, ánh mắt Tô Nhan còn đang ngấm loạn xung quanh, không chỗ dừng.

“Nhớ lại rồi lại nhớ tới mơ hồ mới trước đây

Đám mây lững lờ trôi ở trên bầu trời xanh

Khi đó anh có nói sẽ cùng em tay trong tay

Cùng nhau đi đoạn thời gian cuối cùng...”

Ánh mắt Tô Nhan vẫn không ngừng nhìn xa hơn, rút cộc kéo dài đến cuối hội trường, cô nhìn thấy Hứa Triết Quân mặc áo T-shirt trắng, hai tay đang thọc trong túi quần, tựa lưng lên vách tường. Trên khỏe môi của hần hiện ra một độ cong ẩn chứa sự ôn nhu, tầm mắt lướt qua mọi người chuyên chú dừng ở Tô Nhan.

Hần đến đây... Tô Nhan ngẩn ra, thanh âm xuất hiện trong nháy mắt làm cho người ta khó có thể phát hiện được sự run run trong đó.

Hứa Triết Quân lại đã nhận ra, hần cười cười, cánh môi khẽ mở, không tiếng động mà nói một câu.

Cách xa như vậy, khẩu hình của Hứa Triết Quân tuy rằng Tô Nhan cũng không phải nhìn rõ ràng gì nhưng cô vẫn là biết hần nói cái gì.

Người này khẳng định đang nói: Ngu ngốc, hát cho tốt vào. Không biết vì sao, Tô Nhan lại xác định chính là như vậy.

Tâm vẫn khẩn trương bất an rút cuộc cũng tìm được chỗ ổn định. Ánh mắt Tô Nhan như loan cong lên như ánh mắt của trẻ con, trên mặt dào dạt ánh mặt trời cùng má lúm đồng tiền lộ ra hai con ngươi đáng yêu, giống như một viên ngọc lóe sáng trong ánh mặt trời, trong phút chốc chiếu sáng toàn bộ hội trường. Giờ khắc này, Tô Nhan mới hoàn toàn buông cổ họng ra, tận tình đưa cao âm lại không có lấy nửa điểm nhất gan.

.....

“A Nhan hôm nay tài năng của em phát huy thật sự là vượt xa người thường. Đều hơn cả Tống Cẩn nữa.” Vừa xuống sân khấu, Tần Nguyệt liền một tay ôm lấy Tô Nhan vào trong ngực, càng không ngừng vuốt ve.

Tô Nhan phát hiện bộ ngực của Tần Nguyệt thật lớn cơ hồ ép cô đến không thở nổi, Lạc Thiên không thể kéo cô ra đành cảnh cáo nói, “Nguyệt Nguyệt, cẩn thận chút. Cô nếu đem Tiểu Nhan Nhan ép hỏng rồi thì người nào đó sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

“Ta thương A Nhan còn không kịp, làm sao có thể ép hủ cô ấy được chứ?” Tần Nguyệt xoa thắt lưng, vẻ mặt hung tợn.

“Khụ... khụ... Chị Nguyệt, em thiếu chút nữa bỏ mạng vì hít thở không thông..” Tô Nhan không thể không nhắc nhở người nào đó một chút, bằng không lần sau không phải cô sẽ chết thật ở bộ dưới bộ ngực nhân gian của chị Nguyệt này chứ.

Tần Nguyệt sững sốt nửa giây, cười nói, “Hiện tại không có việc gì đó thôi? Yên tâm, chị Nguyệt đều biết mà.”

Cô đều biết mới là lạ! Tô Nhan ở trong lòng thầm kêu rên..

“Tô Nhan, tôi nói rồi, cậu có thể. Nhìn xem, ta không để nhân tài không đất dụng võ nha.” Tổng Cảnh cười đến làm nhộn nhạo.

“Hi hi, đến 8h30 rồi, lão Tổng mời chúng ta đi ăn bữa khuya đi.” Nhìn đến Tổng Cảnh, phản ứng đầu tiên của Tần Nguyệt chính là hung hăng chèn ép hất một chút.

Tổng Cảnh hào hứng vô cùng, vung tay lên, “Không thành vấn đề, chúng ta đi.”

“Hôm nay không được, ngày mai muốn giao cho lão Trần cái gì đó mà tôi còn chưa có làm. Tôi phải chạy trở về làm đây.” Tư Tình Nam thu thập mấy thứ rồi khoát tay với mọi người “Mọi người cứ đi đi, tôi về trước.”

Còn lại ba người, Tô Nhan cười cười cùng Tổng Cảnh và Tần Nguyệt, “Tôi cũng không đi...”

“Tôi biết, Mộc Phong khẳng định là đang đợi cô ở bên ngoài, đi thôi đi thôi.” Không đợi Tô Nhan nói xong, Tổng Cảnh liền khoát tay áo, vẻ mặt hiểu rõ.

Tô Nhan sững sốt một chút, cũng không có giải thích nhiều, lưu lại hai người sắp trở thành vợ chồng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Mới ra khỏi hội trường, Tô Nhan liền thấy được Tần Mộc Phong chờ ở cửa.

“A Nhan.” Gặp Tô Nhan đi ra, Tần Mộc Phong hướng cô mà đi tới.

Tô Nhan nhìn trái nhìn phải vài lần, phát hiện chỉ có một mình Tần Mộc Phong, trong lòng âm thầm có điểm thất vọng.

“Làm sao vậy?” Bất gặp hai con mắt của Tô Nhan đang nhìn khắp nơi, Tần Mộc Phong còn tưởng rằng cô là tìm Lăng Sở Sở cùng hai người bạn kia, “Sở Sở cùng hai người kia đã trở về phòng ngủ trước. Anh đưa em trở về?”

“Hả? Vâng, được.” Tô Nhan gật gật đầu, “Thế chúng ta đi thôi.”

“Hôm nay hát rất khá.”

Nghe được lời nói của Tần Mộc Phong, Tô Nhan ngẩng đầu cười với hắn, “Hihi, may mắn không có làm hỏng.”

“Như thế nào lại không tin tưởng vào chính mình như vậy?” Tay của Tần Mộc Phong vỗ vỗ trên đầu của cô, cười nói, “Phải tin tưởng ở chính mình, A Nhan là tuyệt nhất.”

“Tuyệt nhất? Điều đó là không có khả năng.” Tô Nhan quyết cái miệng nhỏ nhắn lắc đầu.

Tần Mộc Phong dừng lại cước bộ, nhìn Tô Nhan, trong ánh mắt hàm chứa sự ôn nhu đến chết người, “Ồ trong mắt anh, A Nhan chính là tuyệt nhất.”

Tô Nhan sững sốt, ánh mắt như vậy làm cho cô có loại cảm giác tránh không kịp mà cô cũng không thể thừa nhận..

Im lặng đi trên con đường nhỏ không có người thứ ba, Tần Mộc Phong cúi đầu, thanh âm mang theo vài phần từ tính của nam nhân độc thân, “A Nhan, anh thích em. Không phải giống như anh trai đối với em gái, mà loại tình cảm của người con trai đối với người con gái.”

Nói trắng ra như vậy lại làm cho Tô Nhan không thể tránh đi. Cúi đầu nhìn dưới chân mình, hai tay theo bản năng nắm chặt, Tô Nhan không biết nên làm thế nào mới tốt.

Thật lâu sau không nhận được lời đáp lại, Tần Mộc Phong liền hiểu ý có chút cười khổ, ngữ khí vẫn là như bình thường lui tới ôn nhu bao dung, “A Nhan, anh chỉ muốn nói với em ý nghĩ của ah. Ít nhất trước làm cho em có thể biết, về sau trả lời của em anh cũng không muốn gấp.”

“Học trường...” Tô Nhan mân miệng, không biết nói như thế nào.

“Không có việc gì, em có thể chậm rãi suy nghĩ. Nhiều năm đợi như vậy cho đến bây giờ, hiện tại cũng có làm sao đâu?”

Lời nói của Tần Mộc Phong làm cho trong lòng Tô Nhan sinh ra loại cảm giác áy náy. Đúng vậy, nhiều năm như vậy, chính mình nay mới phát hiện. Hiện tại thế nhưng lại không cách nào có thể đáp lại.

“Đi thôi, anh đưa em trở về.” Tần Mộc Phong nâng tay sờ sờ đầu Tô Nhan, cười nói.

Tô Nhan gật gật đầu, đi theo bên cạnh hân yên lặng đi trở về phòng ngủ.

“A Nhan, người hát rất hay.” Trước cửa phòng ngủ, Tô Nhan liền nhận được một cái ôm đầy kích động từ Lăng Sở Sở.

“Đúng vậy, đúng vậy. A Nhan, hôm nay khi cậu ở trên sân khấu hát, tớ đều ngây cả người. Rất có cảm giác, rất mê người.” Cố Vi Ngôn cũng kích động vọt đi lên, về mặt sùng bái “Tớ thật sự là yêu cậu chết mất.”

Thật vất vả ở giữa sức ép của hai người mà đi ra, Tô Nhan tiếp nhận chai nước từ Trần Tuyền, uống một ngụm, “Các cậu nhìn một chút đi, vẫn là Trần Tuyền tốt nhất, biết tớ hiện tại cần nhất là nước.”

Cố Vi Ngôn thè lưỡi, “Chúng ta chỉ là kích động chút thôi mà.”

“A Nhan, tớ có cảm giác dàn nhạc MAYA của câu lạc bộ càng ngày càng được yêu thích, cậu số đỏ thật nha.” Lăng Sở Sở chuyển ghế dựa lại, “Lâm Phong vừa mới gọi điện thoại lại đây, nói phòng ngủ của hân có người đã bắt đầu hỏi thăm cậu là ai. May mắn, bọn họ cũng không biết Lâm Phong quen biết cậu...”

Khóe miệng Tô Nhan co gập, “Sẽ không phải khoa trương như vậy chứ...”

“Cậu chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón những người kế tiếp theo đuổi cậu đi.” Cố Vi Ngôn đồng tình nói, “Trừ phi, cậu sớm ngày có chủ bằng không ngày này phòng chừng có thể xảy ra...”

Lăng Sở Sở gật gật đầu đồng ý, “Cậu vẫn là sớm một chút, giữa học trường cùng Hứa Triết Quân nên đáp ứng đi một người.”

“Học trường đi, cậu nhìn một cái xem học trường đối với cậu tốt như thế. Tìm được người chịu khó như vậy, hơn nữa nhiều năm như vậy thủy chung như một, quả thực là người đàn ông tốt tuyệt thế đang kề cận với sự tuyệt chủng nha.”

Trần Tuyền luôn luôn ở một bên làm người nghe đột nhiên mở miệng, “Tớ cảm giác Hứa Triết Quân cũng không tệ lắm.”

“Không tệ cái gì? Vừa nãy chúng ta không phải còn nhìn thấy hân cùng nữ sinh kia đi cùng nhau sao? Loại đàn ông này, tuyệt đối không thể chọn hân. Trực tiếp bài trừ.” Cố Vi Ngôn vỗ bàn, tức giận, hiển nhiên đối với Hứa Triết Quân có ý kiến rất lớn.

Tô Nhan đang cầm chén trà, ngẩng đầu nhìn Cố Vi Ngôn hỏi một câu, “Hứa Triết Quân cùng nữ sinh kia là sao?”

“Đúng vậy, chúng tớ mời từ hội trường kịch đi ra không bao lâu thì liền gặp được hân cùng cái nữ sinh kia đi cùng nhau. Cái nữ sinh kia còn nắm lỗ tai của hân mà hân cũng không có phản kháng vừa thấy chỉ biết là một đôi gian phu.” Cố Vi Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lăng Sở Sở xấu hổ, “Khụ.. khụ... Vi Ngôn, từ gian phu này không phải dùng như vậy đâu.”

“Đúng vậy, cậu kích động cái gì chứ?” Trần Tuyền đối với người ngoài cuộc Cố Vi Ngôn phần nộ cùng kích động như vậy có cảm giác khó hiểu.

“Hừ! Loại đàn ông này, cần phải chém nát hân ta.” Lời nói chính nghĩa từ Cố Vi Ngôn.

“Phốc..” Lăng Sở Sở cười lên, “Cần phải chém nát hân ta? Vi ngôn, năng lực tạo từ của cậu rất là cường đại, tớ bội phục sát đất.”

“A Nhan, làm sao vậy?” Trần Tuyền chú ý đến vẻ trầm mặc của Tô Nhan, quan tâm hỏi.

“Hả?” Tô Nhan ngẩng đầu, kéo kéo khóe miệng, “Các cậu thử nhìn xem đứng ở trên sân khấu hoạt động cả mấy tiếng đồng hồ.. Tớ đã muốn nửa chết nửa sống rồi...”

“A...” Lăng Sở Sở nghe xong lập tức kéo Tô Nhan, “Còn không đi tắm rửa rồi đi ngủ?”

Tô Nhan cười cười, nghiêm chỉnh cúi đầu chào, “Tuân mệnh, nương tử đại nhân.”

Chuẩn bị quần áo tắm rửa, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại thì nét cười trên mặt Tô Nhan bỗng dung biến mất đi.

Mở vòi tắm hoa sen ra, Tô Nhan nhắm mắt lại ngẩng đầu, cảm thụ được sự lãnh lẽo đang xối đến trên mặt mình rồi sau đó theo cổ uốn lượn xuống, tùy ý ăn mòn đi nhiệt độ da thịt.

Cùng với người con gái kia ở cùng một chỗ sao?

Tô Nhan nâng tay lên, bịt kín lấy hai con mắt của chính mình, khóe miệng mang theo một ý cười rất khó coi.

Giống như là không mấy vui vẻ đâu...

Chương 32: Đang ghen sao?

Sau khi biểu diễn xong, Tô Nhan không còn ở hội trường nhìn thấy thân ảnh của Hứa Triết Quân. Cứ việc đến sau đó Tô Nhan lại nói với chính mình, hẳn sẽ không đến. Nhưng mà chỉ cần vừa đứng lên trên sân khấu, cô liền không tự chủ được mà nhìn xung quanh tìm kiếm thân ảnh kia.

Thời điểm chấm dứt cuối cùng, trên mặt Tô Nhan vẫn duy trì nụ cười thân nhiên như cũ, đứng ở trên sân khấu cùng thành viên nhóm cúi chào cảm ơn, lần này dàn nhạc MAYA đã hoàn thành buổi biểu diễn một cách rất hoàn mỹ.

Nhưng là thật sự hoàn mỹ sao? Tô Nhan cup mí mắt, lông mi dài mà nồng đậm ngăn trở sự mát mắt chảy qua trong mắt.

“Cuối cùng đã xong, hôm nay làm bữa tiệc liên hoan để cảm ơn sự góp sức của mọi người. Đội trưởng đại nhân tôi đã chọn được địa điểm rất tốt.” Thu thập xong mọi thứ này nọ, Tống Cẩn cười đến rất vui vẻ nhộn nhạo, đem Tư Tĩnh Nam người đang chuẩn bị muốn tránh đi giữ lại thật chặt, “Tĩnh Nam, hôm nay cậu cũng đừng hồng muốn chạy trốn.”

“Đúng rồi, Mộc Phong cũng sẽ tham gia.” Tống Cẩn quay đầu lại, cười tùm tùm đối với Tô Nhan đang thất thần.

Tô Nhan co giật khóe miệng lên tiếng, “Vâng.”

“Được, vậy chúng ta đi thôi. Tàn đại soái ca còn đứng đợi chúng ta ở bên ngoài.” Tàn Nguyệt một phen ôm chầm lấy Tô Nhan, dần dần mang theo cô hướng bên ngoài đi đến.

Buổi tiệc liên hoan đã có điểm uống nhiều, Lạc Thiên cầm một ly bia đến trước mặt Tô Nhan, đối với người bên cạnh dùng ánh mắt cảnh cáo hắc hắc của Tàn Mộc Phong thì hẳn làm như không thấy rồi nói, “Tiểu Nhan Nhan, đến đây nào. Học trường kính rượu, cô thể nhưng lại không thể không uống.”

“A Nhan sẽ không uống rượu.” Tàn Mộc Phong che ở trước mặt Tô Nhan, giọng lên một chén rượu rồi cười nói, “Lạc Thiên, nếu cậu nghĩ muốn uống rượu như thế, vậy tôi sẽ uống cùng cậu.”

“Học trường, em uống.” Vòng ra khỏi sự che chắn trước mắt của Tàn Mộc Phong, Tô Nhan trước kia không uống rượu bia nay lại rót cho chính mình một cốc bia, cùng Lạc Thiên cùng ly sau đó uống một hơi hết sạch.

Tất cả mọi người sững sốt một chút, chỉ có người đang muốn uống như Lạc Thiên thì cười như hoa nở, “Tốt. Tiểu Nhan Nhan, tôi quả nhiên không nhìn lầm người.”

Đây là câu nói cuối cùng khi Tô Nhan vẫn còn ý thức mà nghe được. Đúng vậy, Tô Nhan kỳ thật là người trong truyền thuyết một ly đã đổ, mặc kệ là loại rượu gì, chỉ cần một ly thì người này liền lên tiếng trả lời rồi ngã xuống đất, không có ngoại lệ.

Thời điểm Tô Nhan tỉnh lại, cô đang ghé vào trên lưng Tàn Mộc Phong, những người khác trong dàn nhạc không biết đều đã đi nơi nào, chỉ còn lại có hai người bọn họ. Gió đêm lạnh lạnh thổi vào mặt khiến cho Tô Nhan lập tức thanh tỉnh không ít.

Đầu hỗn loạn có điểm mịt mờ, ánh mắt của Tô Nhan mị thành một đường nhỏ, phạm vi tầm mắt mơ hồ, không phải thực rõ ràng. Tàn Mộc Phong đi rất ổn định, Tô Nhan ghé vào trên lưng hẳn chỉ có thể cảm thấy những chấn động rất nhỏ. Như là nằm trên một chiếc thuyền phiêu đảng giữa biển vậy, làm cho Tô Nhan thoải mái có điểm muốn ngủ tiếp,

Nhanh như vậy đã đến phòng ngủ sao? Nhận thấy được bước chân của Tàn Mộc Phong đột nhiên ngừng lại, đã nhìn thấy chu công hướng mình ngoắc ngoắc rồi nhưng Tô Nhan vẫn cố sức mở mắt.

Thì ra là mới đến thư viện.... Không đúng, vì sao lại ngừng ở đây chứ? Tô Nhan ngáp một cái, ánh mắt bị đình trệ phía trước bên trái thư viện cách đó không xa có hai người. Tay ôm cô Tàn Mộc Phong không từ giác nắm thật chặt, Tô Nhan đem đầu vùi về phía sau gáy Tàn Mộc Phong, nhắm mắt lại như không muốn liếc mắt nhìn một cái.

Trách không được cũng không có đến xem, thì ra người ta là không có thời gian a...

Tàn Mộc Phong hướng tới phía trước, mặt không chút thay đổi thậm chí có thể đối với khuôn mặt đen xám xịt của Hứa Triết Quân mà cười gật gật đầu, tiếp tục cổng Tô Nhan hướng phòng ngủ của cô mà đi đến.

“Ai ôi... Tựa hồ bị người ta đoạt trước một bước rồi, vậy phải làm sao bây giờ?” Hứa Mộng Kỳ đứng ở bên cạnh Hứa Triết Quân che miệng cười, vui sướng khi nhìn người gặp họa bên cạnh mình, đứa em họ này đang có sắc mặt kém tới cực điểm. Đứa em họ này của cô từ nhỏ đã rất thông minh, chuyện gì đến tay hẳn nhiên sẽ không có cái gì là không làm được. Không thể tưởng tượng hôm nay cô có thể gặp được chuyện thú vị như vậy, Hứa Mộng Kỳ rất hưng phấn.

Hứa Triết Quân mắt lạnh nhìn cô một cái, không nói gì. Nếu không phải mấy ngày nay bị cô bắt lấy đi làm mấy cái kế hoạch kia, ngày đêm điên đảo thì sự tình làm sao có thể lại phát triển đến nước này chứ? Hiện tại thế nhưng còn không biết xấu hổ nói như vậy?

“Khụ khụ...” Hứa Mộng Kỳ mắt tự nhiên, đưa tay chải qua mái tóc, vì cô làm chị mà bị đưa em này liếc mắt một cái sẽ không phải là không sao chứ? Rất dọa người, dọa người mà.

“Em đi về trước.” Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn cô một cái, liền bỏ lại Hứa Mộng Kỳ một mình mà đi trở về.

Nhìn đưa em họ nhà mình rời đi mà cô không có chút đồng tình nào, buổi tối thế này mà để cô một nữ sinh đang ở tuổi thanh xuân như hoa như ngọc ném ở đây một mình, Hứa Mộng Kỳ khóc không ra nước mắt. Chị nói em trai à, em cứ như vậy, theo đuổi được con gái nhà người ta mới là lạ. Nếu là chị, chị tuyệt đối sẽ chọn Tần Mộc Phong kia, thoạt nhìn ôn nhu như ánh mặt trời lại rất đáng tin cậy.

“A Nhan, tỉnh lại, đến phòng ngủ của em rồi.” Đến dưới lầu phòng ngủ, Tần Mộc Phong nghiêng đầu đánh thức Tô Nhan.

“Vâng.” Tô Nhan lên tiếng, nhảy xuống đất, cảm giác rất nhức đầu “Lần này lại phiền tới học trường rồi.”

Tần Mộc Phong thở dài, “A Nhan, không phải khách khí với anh như vậy.”

Tô Nhan cắn môi, không biết nói cái gì cuối cùng chỉ có thể cười cười, “Em đi lên trước, hẹn gặp lại học trường.”

“Uh, không nên uống rượu bia nữa, lần sau không nên uống.” Tần Mộc Phong gật đầu dặn dò.

“Vâng, lần sau sẽ không uống nữa.” Tô Nhan gật gật đầu với Tần Mộc Phong rồi đi lên lầu.

Nhìn chằm chằm bóng dáng của Tô Nhan đang dần biến mất, khóe miệng Tần Mộc Phong hiện lên một tia cười khỏ. Tóm lại là cùng với trước đây bất đồng, nếu trước đây nói thì cô ấy sẽ không như vậy. Bất quá, nếu nghĩ tiến thêm một bước, quá trình này cũng là không thể tránh được. Tưởng chờ chính Tô Nhan phát hiện nhưng còn không biết phải đợi tới khi nào. Có lẽ đến cuối cùng cô vẫn là ngây thơ không biết.

Tô Nhan trở lại phòng ngủ không bao lâu thì Hứa Triết Quân gọi điện thoại tới. Nhìn tên lóe lên trên màn hình di động, Tô Nhan không chút do dự ấn lựa chọn kết thúc chấm dứt cuộc gọi. Nhìn đến tên Hứa Triết Quân trên điện thoại, Tô Nhan lại táo bạo tới phi phàm, bộ mặt dữ tợn, phần nộ muốn lật bàn.

Ta phi nhỏ vào. Gọi gọi gọi, gọi cho cô em của người đi.

Hiện tại mới biết gọi điện thoại cho lão nương? Người sớm chết đi?

Hẹn hò xong rồi mới nhớ gọi điện thoại cho bà mày đây, người cho rằng bà đây là cái gì chứ?

Khí thế bức người khi Tô Nhan nổi giận lan ra cả toàn bộ phòng ngủ, còn lại ba người đều khiếp sợ đột nhiên nhìn Tô Nhan nổi bão. Không phải mới từ tiệc liên hoan trở về sao? Như thế nào đột nhiên lại nổi bão lên thế này rồi? Ba người đưa ánh mắt nhìn nhau đều là vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm.

“A Nhan, làm sao vậy?” Lăng Sở Sở thử hỏi.

Lăng Sở Sở hỏi, Tô Nhan mới phát hiện chính mình đang tức giận. Phía sau tên đầu sỏ gây chuyện lại điện thoại tới nữa. Mặt Tô Nhan không chút thay đổi cầm lấy điện thoại, ngắt cuộc gọi rồi tắt máy.

Phòng ngủ trong nháy mắt yên tĩnh thế nhưng không ai có thể chộc cho thuần gốc này tức giận đến thế?

“Không có việc gì, một đứa thần kinh gọi điện thoại cho tớ thôi. Tớ lên đi ngủ đây.” Tô Nhan bĩu môi, đi lên giường.

Phía sau điện thoại Lăng Sở Sở vang lên, vừa thấy tên người gọi điện tới lóe sáng trên màn hình, Lăng Sở Sở đã biết kẻ có bệnh thần kinh trong miệng Tô Nhan là ai. Lo lắng ba giây, Lăng Sở Sở đứng dậy đi ra ban công, đóng cửa lại, ấn nút trò chuyện.

Điện thoại được chuyển, câu đầu tiên Hứa Triết Quân mở miệng chính là, “Cô ấy làm sao vậy?”

“Cũng không có gì, nghe nói là bị một kẻ có bệnh thần kinh làm phiền. Hiện tại đã lên giường đi ngủ.” Khóe miệng Lăng Sở Sở gọi lên nụ cười sung sướng, mang theo vài phần thú vị, “Bất quá theo kinh nghiệm của tớ thì cậu ấy mới tức giận xong sẽ không ngủ được. Cũng không biết rút cuộc là người nào có bệnh thần kinh thế nhưng có thể làm cho A Nhan tức giận đến vậy. Tớ thật rất muốn biết.”

Nghe được lời nói sung sướng của Lăng Sở Sở khi có người gặp họa, Hứa Triết Quân trầm mặc, “cô ấy gần đây là làm sao vậy?”

“Hừ, cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi sao? Tôi xem cậu gần đây không phải cùng mấy nữ kia ở cùng một chỗ sao? Hứa Triết Quân, cậu nghe cho rõ đây nếu đã có người con gái khác thì cũng đừng đến trêu chọc A Nhan nhà chúng tôi. Bằng không tôi sẽ cho cậu sống mà rất khó coi.” Hứa Triết Quân há miệng thở dốc, sừng sốt nửa giây sau rồi cười nói, “Cô ấy biết sao?”

“Vô nghĩa.” Lăng Sở Sở nghe được tiếng cười của Hứa Triết Quân, nhú nhú mày, “Cậu còn có tâm tư cười sao?”

“Tớ nói cô ấy làm sao có thể trốn tớ.” Hứa Triết Quân vừa mới hậm hực trở thành hờ hững, khóe môi khẽ nhếch lên, “Nữ sinh mà mọi người nói kia là chị họ tớ.”

“A..” Đến phiên Lăng Sở Sở sùng sốt.

Không đợi Lăng Sở Sở nói chuyện, Hứa Triết Quân tiếp tục nó, “Đại khái là nửa tháng này, tớ gia nhập vào nhóm của chị ấy hỗ trợ làm hạng mục mới cho nên có rất nhiều việc phải làm”

“Theo tớ giải thích có ích lợi gì?” Phạt hiện hiểu lầm người ta, Lăng Sở Sở có chút xấu hổ.

Hứa Triết Quân cười khẽ, “Sở Sở, người nói nha đầu kia là đang ghen sao?”

Lăng Sở Sở cắn cắn môi, nhất thời không biết nói như thế nào. Nếu dựa theo sự ăn khớp bình thường mà nhìn vào, phản ứng A Nhan nhà cô khẳng định là ghen. Nhưng là Tô Nhan có thể sử dụng sự ăn khớp bình thường mà đối đãi sao? Lăng Sở Sở thế nhưng không dám khẳng định...

“Đại khái là thế đi... Nha đầu A Nhan kia, tớ cũng nói không chính xác.” Lăng Sở Sở bĩu môi, quyết định đã kích tên có chút đắc ý này, “Cậu cũng đừng đắc ý, điều kia chính là cậu đơn phương cảm thấy như vậy thôi. Học trưởng Mộc Phong gần đây theo đuổi Tô Nhan rất gắt gao, hơn nữa... Người ta cũng đã thổ lộ cùng A Nhan, cậu thật sự nếu không có hành động gì phòng chừng sẽ không có được gì đâu.”

Nhớ tới tới hôm nay Tần Mộc Phong công Tô Nhan, đôi mắt đen sắc của Hứa Triết Quân chợt lóe lên, “Tớ bàng quan như vậy có phải hay không khiến cậu rất thích ý hả?”

“Cậu nói xem?” Lăng Sở Sở cảm thụ được sự mát mẻ của gió đêm, tâm tình rất tốt.

“Vây chúc cậu xem diễn vui vẻ.”

Lăng Sở Sở hé miệng cười, “Một khi đã như vậy, tớ đây liền nhắc nhở cậu động tác phải nhanh lên. A Nhan hình như đã đem cậu ném vào sổ đen rồi, từ trước đến nay cậu là người duy nhất. Cậu ấy cho tới bây giờ còn không có xoay người, cậu chắc sẽ hoàn toàn chết ở lịch sử đồng dài đấy.”

“Đa tạ đã chỉ điểm. Ngủ ngon.”

“Không cần cảm ơn, cũng đừng làm cho tớ thất vọng.” Tắt điện thoại, Lăng Sở Sở nhìn qua Tô Nhan đang ở trên giường, đáy mắt nhu hòa.

Thuần ngọc nhà cô rút cuộc cũng thông suốt rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nha đầu này là hoa đã có chủ.

Tối hôm qua trần trọc cả nửa đêm, sáng hôm nay có tiết học đầu tiên, Tô Nhan ngủ không đủ nên trong tiết học cứ thế ngủ cho đến trời, cái gì cũng không biết. Đợi cho đến thời điểm Tô Nhan ăn no ngủ tỉnh lại thì đã kè cận giờ tan học của tiết thứ 3.

“A Nhan, cậu đủ lợi hại đi. Cậu ngủ hơn hai tiết học, kều sao cũng không chịu tỉnh... may mắn là Từ không có điểm tên của cậu bằng không cậu liền gặp bị kịch rồi.” Gặp Tô Nhan rút cuộc cũng tỉnh lại, Cố Vi Ngôn cảm thán nói.

Ngáp một cái, Tô Nhan thay đổi cái tư thế, tiếp tục nằm úp sấp ở trên bàn híp mắt dưỡng thần.

Cố Vi Ngôn ghen ghét tràn trề nhìn Tô Nhan, người này như thế nào mà còn tiếp tục ngủ được chứ?

“Đề cho cậu ấy ngủ đi.” Lăng Sở Sở lôi kéo Cố Vi Ngôn, nhẹ nhàng lắc đầu. Xem trạng thái nha đầu kia hiện tại, tối hôm qua phỏng chừng là ngủ không tốt. Chẳng lẽ sự thật là mất ngủ sao? Nếu quả thực là đúng như vậy, Hứa Triết Quân có hi vọng.

Tô Nhan là bị chuông tan học đánh thức, vắn vắn cái thất lưng của mình, Tô Nhan cảm giác chính mình đã nạp điện xong, tỉnh lực dư thừa.

“Hôm nay buổi chiều cũng có tiết học, nếu không chúng ta đi dạo phố đi?” Cố Vi Ngôn đề nghị nói.

Trần Tuyền nghĩ nghĩ rồi lại nói, “Nếu không chúng ta đi sang cửa hàng bên kia mua quần áo đi?”

“Được, liền định như vậy đi. Tớ còn muốn mua một cái túi xách mới.” Lăng Sở Sở gật gật đầu, nhắc tay tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn ba cô gái cùng đột nhiên giống như ăn phải thuốc kích thích, đầu Tô Nhan đầy hắc tuyến, chỉ cần nghĩ thôi mà tay chân cô hiện tại đã bủn rủn vô lực rồi, đi về phòng ngủ còn cảm thấy mệt, càng đừng nói chuyện muốn cô đi dạo phố mua này nọ.

“Tớ...” Tô Nhan nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định thoát ly tổ chức.

“Tô Nhan? Bạn là Tô Nhan của dàn nhạc MAYA phải không?” Một nam sinh mặc áo sơ mi kẻ ô màu lam nhạt, cao cao đẹp trai đột nhiên xuất hiện ở bên người Tô Nhan, gọi cô lại.

Tô Nhan trừng mắt nhìn tình hình này, trong chốc lát cô không hiểu nhưng vẫn là gật gật đầu nói, “Vâng, là tôi. Có việc gì sao?”

“Tớ gọi là Triệu Bản, sinh viên năm nhất chuyên ngành thương mại quốc tế. Lúc dàn nhạc MAYA diễn, tớ có đi xem.” Triệu Bản hướng Tô Nhan cười cười, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng nõn, “Cậu hát nghe rất hay.”

“Cảm ơn sự khen ngợi của cậu.” Tô Nhan lễ phép cười cười.

“Cái kia...” Triệu Bản vò đầu, mân miệng, có chút không yên hỏi, “Tô Nhan, từ khi nhìn thấy cậu biểu diễn tớ liền thích cậu. Tớ rất thích cậu, cậu có thể làm bạn gái của tớ sao?”

Tô Nhan há miệng thờ dốt, bị tỏ tình bất thành linh ở trên lớp học thể này. Cô không nghĩ tới sau khi hội diễn kết thúc, thể nhưng là thật sự có người chạy tới tỏ tình cùng với cô? Rất khoa trương đó. Tô Nhan cắn môi, nhìn khuôn mặt Triệu Bản vô cùng khẩn trương ở trước mặt có chút dờ khóc dờ cười, “Cái đó...”

“Thực xin lỗi nhưng nha đầu này đã có chủ rồi.” Hứa Triết Quân không biết xuất hiện khi nào, cười meo meo rồi đưa tay đem Tô Nhan ôm vào trong lòng, đánh gãy lời nói của Tô Nhan.

“Á.. đây là... thật có lỗi, tớ không biết. Đã quấy rầy rồi.” Tuy rằng không rõ ràng mọi người đều nói là Tô Nhan độc thân nhưng thế nào đột nhiên đã có chủ, nhìn ánh mắt cảnh cáo của Hứa Triết Quân thì Triệu Bản vẫn là cười cười, nhanh chóng tránh người.

Tô Nhan tránh khỏi ôm ấp của Hứa Triết Quân, mặt không chút thay đổi còn giương mắt nhìn hắn một cái. Đối với người này, cô trực tiếp không muốn nhìn nữa, quay đầu chạy lấy người. Gặp phản ứng này của Tô Nhan, Hứa Triết Quân sờ sờ cái mũi, vẻ mặt cười khổ, bước nhanh đi theo.

“Đi thôi, chuyện của hai người bọn họ thì để cho chính bọn họ giải quyết, ba chúng ta đi dạo phố đi.” Lăng Sở Sở đứng dậy kéo hai người đi, hướng tới một hướng khác mà đi tới.

“Nhưng là... nhưng là cái tên kia không phải...” Cố Vi Ngôn cẩn thận bước đi, thấp phần lo lắng.

Lăng Sở Sở cười cười, an ủi cô, “Không có gì mà nhưng là cả, tất cả đều là hiểu lầm, trên đường đi tớ sẽ nói dần với các cậu.”

Tô Nhan đi rất nhanh nhưng là có nhanh nữa cũng không nhanh bằng Hứa Triết Quân đi phía sau cô. Bước chân của người ta so với cô còn lớn hơn nhiều, ưu thế trời sinh của hắn liền áp đảo cô.

Hứa Triết Quân tiến lên giữ chặt tay Tô Nhan, lập tức bị cô bỏ ra.

“Tô Nhan...” Hứa Triết Quân có chút bất đắc dĩ, lại tiến đến kéo Tô Nhan lại. Cái này hắn cũng thêm lực, mặc kệ Tô Nhan giãy giụa như thế nào đều không có biện pháp bỏ tay hắn ra.

Tô Nhan cảm tức đánh vào cánh tay của hắn, nhưng là mặc kệ giãy giụa như thế nào thì người này cũng chính là không buông tay cô ra, ngược lại càng nắm chặt hơn làm cho Tô Nhan đau đến nhủu mày. Trời sinh Tô Nhan rất sợ đau, đã bị một lần rồi nên không giãy giụa nữa mà cúi đầu không để ý đến Hứa Triết Quân, áp dụng không bạo lực không cần phải làm về ta đây.

Gặp bốn phía đều là người vừa tan học đi ra, đại bộ phận đều tò mò nhìn hai người bọn họ, Hứa Triết Quân lắc đầu cười khổ một chút.

“Đi thôi, cậu cũng không muốn ở trong này bị người khác xem diễn chứ?”

Cái này Tô Nhan không có phản kháng, ngoan ngoãn bị hắn lôi kéo hướng bờ sông nhỏ mà đi tới.

Hứa Triết Quân mang theo Tô Nhan đi ra bờ sông nhỏ ở bờ rừng trúc, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp hơn nữa người đến luôn rất ít, được xem là nơi hẹn hò của các đôi tình nhân ở đại học Z.

Dọc theo đường đi, Tô Nhan đều không có hé răng, đến nơi này cô lại càng không muốn nói gì, kiên quyết không mở miệng.

“Cậu tính cứ như vậy, không cùng tớ nói chuyện sao?” Hứa Triết Quân đối mặt với Tô Nhan, hai người chỉ cách nhau nửa bước chân, khoảng cách rất gần.

Tô Nhan ngay cả đầu cũng lười nâng, tiếp tục nhìn chăm chăm vào đôi giày của mình. Đôi giày này có vẻ đã nhạt màu đi mà cũng có điểm bẩn rồi, màu lam nhạt đều nhanh biến thành màu bụi lam, còn có trên đầu mũi giày còn có một khối màu đen gì đó, trở về nên lau sạch thôi. Cô quả nhiên vẫn là rất lười.

Hứa Triết Quân thờ dài .“Tô Nhan, cậu trốn tớ cũng đã mấy ngày rồi, hiện tại lại đột nhiên không để ý đến tớ. Cậu cũng nên cho tớ cái lý do chứ?”

Lý do? Không để ý đến cậu cũng cần lý do sao? Ai trốn cậu chứ? Cày xin cậu, không cần chính bản thân cậu có cảm giác tốt rồi là được sao? Cậu là ai chứ? Tôi cần gì phải trốn cậu chứ? Có làm hay không vậy? Tô Nhan ở trong lòng tạo bạo phản bác một đồng lớn nhưng miệng lại vẫn là bẻ chặt chẽ, một âm điệu cũng chưa từng phát ra.

“Tớ không nhớ rõ, tớ đã làm cái gì có lỗi với cậu vậy...” Trong lời nói của Hứa Triết Quân lộ ra sự bất đắc dĩ cùng khó hiểu sâu sắc, còn có một chút oan uổng cùng ủy khuất nữa.

Chưa làm qua chuyện có lỗi với tôi? Người nha, mỗi ngày cùng người đẹp hẹn hò.. Nghe được câu đó, phản ứng đầu tiên của Tô Nhan ở trong lòng là hung hăng lên, không cần khách sáo với hắn làm chi. Nhưng mà sau lại khinh bỉ bản thân mình, tâm của Tô Nhan liền trầm xuống. Vì sao? Có vì sao lại muốn để ý tới vấn đề đó chứ? Hứa yêu nghiệt cùng ai hẹn hò cùng cô không có cái quan hệ gì? Hắn tìm bạn gái cùng cô cũng không có cái quan hệ gì cả?

Nghĩ đến đây, Tô Nhan theo bản năng cắn môi dưới, tay không tự chủ được mà nắm chặt. Cô làm sao có thể để ý đến điều đó chứ?

“Người đêm qua là chị họ của tớ. Mấy ngày nay tớ bị chị ấy lôi kéo tham gia vào đoàn đội bọn họ, làm một cái hạng mục. Vì bề bộn nhiều việc, ngày đêm điên đảo cho nên không có thời gian đi xem các cậu biểu diễn.”

Hứa Triết Quân đột nhiên giải thích làm cho ánh mắt Tô Nhan không ngừng tròn to. Cô giật mình ngẩng đầu nhưng lại rơi vào cặp mắt sáng ngời như nước, tinh thần sáng như ngọc kia, con ngươi ôn nhu mang theo một phần sùng nịch cùng bất đắc dĩ.

“Không cần tức giận, cũng không cần lại giận đối với tớ, lại càng không cần phải trốn tớ.” Hứa Triết Quân nhìn không chuyển mắt vào Tô Nhan, khóe môi nhếch lên lộ ra một nụ cười cực kỳ ôn nhu.

Tâm Tô Nhan bỗng dưng vui lên, thật là... không nhìn tới hắn. Bị Hứa Triết Quân nói như vậy, Tô Nhan trong lòng bất ổn. Có thoải mái cũng có rối rắm, không biết đến tốt cùng là cao hứng nhiều hơn hay buồn bực ít hơn đi nữa. Còn có lại không biết làm sao mà như vậy, giống như cảm xúc sở hữu đều xuất hiện toàn bộ, trong lòng nói không rõ rút cuộc là có bao nhiêu loạn.

Nhìn đến phản ứng của Tô Nhan, Hứa Triết Quân cười khẽ, cũng không tính như vậy mà liền quên đi. Tựa như Lăng Sở Sở nói tối hôm qua vậy, phải xuống tay thật nhanh. Đối với nha đầu này như hồ rình mồi cũng không chỉ riêng mình Tần Mộc Phong, nếu không sớm chút đem cô xác định quyền sở hữu, không chừng còn muốn xảy ra chuyện gì nữa.

“Tô Nhan, về sau lại gặp được người thổ lộ cùng cậu thì nhớ nói rõ cậu là hoa đã có chủ.” Hứa Triết Quân vươn đầu ngón tay búng lên trán Tô Nhan một cái, như là nói giỡn vậy.

Tô Nhan ôm cái trán của chính mình, tức giận trừng mắt liếc nhìn Hứa Triết Quân một cái, “Đau! Tớ khi nào thì biến thành hoa đã có chủ.”

“Như vậy, cậu là muốn cho những người tiếp theo đến thổ lộ càng nhiều sao?” Hai mắt Hứa Triết Quân hơi nheo lại, lộ ra vẻ nguy hiểm, “Hay là cậu muốn hưởng thụ có người đột nhiên chạy tới thổ lộ cùng cậu?”

“Cậu mới hưởng thụ.” Tô Nhan tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Hứa Triết Quân cười cười, tớ cũng vì muốn tốt cho cậu mà thôi, “Nếu không phải là tốt rồi. Chỉ có cậu đã có chủ thì người khác sẽ không đột nhiên chạy tới thổ lộ với cậu nữa. Bằng không đủ loại quấy rầy khẳng định làm cho cậu phiền đến chết.”

Tô Nhan cảm thấy đúng nên gật gật đầu, “Cậu nói cũng đúng.”

“Cho nên nhớ kỹ, cậu là hoa đã có chủ.”

Tô Nhan thuận thế gật đầu, đột nhiên có cảm giác có chút không đúng, “Nhưng là... người chủ kia ở đâu?”

Hứa Triết Quân cười mà như không cười nhìn Tô Nhan, hai mắt khẽ nhếch lên lộ ra vẻ nguy hiểm, “Cậu nói xem?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cậu hãy thử thích tớ đi

“Cái kia, tớ cảm thấy đi... chuyện này vẫn là...” Tô Nhan rút lui dần phía sau, cố gắng nói ra.

Hứa Triết Quân tiến lên từng bước, “Cái cái gì nữa?”

“A... kỳ thật, hoặc là tớ tìm...” Trong đầu óc Tô Nhan vừa hiện lên khuôn mặt ngốc của đồng chí Mộc Thiên, Tô Nhan liền phát hiện khoảng cách của mình và Hứa Triết Quân ngày càng gần hơn, hai mắt hơi nheo lại tràn ngập ý cảnh cáo. Vì thế, lời nói đến bên miệng của Tô Nhan đành phải nuốt trở vào.

Hứa Triết Quân nhũn mảy, thanh âm hơi trầm xuống, “Tìm gì?”

Tô Nhan lắc đầu, “Không, không gì cả...”

Ngươi nha, hai con mắt như bắn ra tia laser thế kia, ai mà dám nói chứ.

“Hả? Nếu cậu thật sự không tìm thấy người để lựa chọn như trong lời nói...” Hứa Triết Quân nhếch mảy, bộ dạng thoát nhìn rất khó xử, “Tớ đây liền có mà làm...”

“Hả? Cái này không cần phiền toái.” Không đợi Hứa Triết Quân nói hoàn “có mà làm...” Tô Nhan liền đánh gãy lời của hắn.

“Không phiền toái, làm sao có thể phiền toái được chứ?” Hứa Triết Quân liếc mắt đánh giá Tô Nhan, trong ánh mắt rõ ràng mang theo sự nguy hiểm, “Cũng là cậu muốn tìm người khác sao?”

Tô Nhan theo bản năng lắc lắc đầu, “Không, không có.”

Hứa Triết Quân vừa lòng cười khê, “Một khi đã như vậy, tớ đây trước hết là nên thu một chút tiền đi cọc đi.”

Tiền đặt cọc? Tiền đặt cọc cái gì? Tô Nhan không hiểu, trừng mắt nhìn người trước mặt, còn không có suy nghĩ cẩn thận thì Hứa Triết Quân đã cúi người xuống, không hề báo động trước mà hôn lên môi của cô.

Tô Nhan mở to hai mắt, cả người cứng đờ, không dám làm động tác gì, lại không tự chủ được mà ngừng lại hô hấp, khiếp sợ nhìn Hứa Triết Quân gần trong gang tấc, khuôn mặt phóng đại lên. Hắn nhắm hai mắt, mặt mảy giãn ra, Tô Nhan thậm chí có thể đếm được rõ ràng những sợi lông mi trên khuôn mặt của Hứa Triết Quân.

Động tác của Hứa Triết Quân rất nhẹ, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô như chuồn chuồn lướt nước, sau đó vờn đầu lưỡi tinh tế liếm lên cánh môi mềm mại như hoa kia, nhẹ nhàng mút vào, cực độ mềm nhẹ.

Mở mắt ra gặp ngay bộ dạng ngây ra như phồng của Tô Nhan, Hứa Triết Quân nhẹ nhàng nhếch khóe môi, trong mắt có sự ôn nhu, mở miệng ra dụ dỗ nói, “Hít vào, nhắm mắt lại.”

Đầu óc Tô Nhan đã sớm bị đình chỉ mọi hoạt động, thực dịu dàng ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị, nhắm hai mắt lại.

Giống như có vị ngọt như sữa, rất quen thuộc như là... Tô Nhan suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra là hương vị gì, nhận không được vờn đầu lưỡi liếm liếm.

A, hương vị này hẳn là hương vị nồng đậm của cô mật sao, hơi chút liếm xuống, Tô Nhan phải rút ra kết luận.

Đầu lưỡi còn chưa kịp thu hồi đã bị Hứa Triết Quân trụ lại, còn chưa chờ Tô Nhan phản ứng lại, Hứa Triết Quân đã muốn vờn đầu lưỡi cuốn vòng trụ đầu lưỡi của cô, như là trừng phạt sự bướng bỉnh của cô, hăng hăng mà mút vào.

“A...” Tô Nhan ưm một tiếng, thân thể mất đi trọng tâm đổ về phía sau nhưng lại bị Hứa Triết Quân nắm tay kéo lại.

Cơ hồ không gặp được sự chống cự nào, Hứa Triết Quân dễ dàng đẩy cánh môi của cô ra, mang theo hương vị ngọt ngào của sữa tiến quân một cách thần tốc, công thành đoạt đất, nhắm nháp dung mạo này.

Sau khi nụ hôn dài triền miên chấm dứt, Hứa Triết Quân buông Tô Nhan ra, liền im lặng như vậy nhìn Tô Nhan đang cúi đầu. Tô Nhan mím môi, chau mày, không biết suy nghĩ cái gì.

Hai người liền trầm mặc như vậy, ai nấy đều không nói gì.

Qua một hồi lâu, Tô Nhan mới thì thào mở miệng, “Cậu đã từng trải qua?”

Ánh mắt Hứa Triết Quân trầm xuống, mặc hắn nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ được câu đầu tiên Tô Nhan mở miệng lại là câu này. Khóe miệng co gập, Hứa Triết Quân không mang theo cảm xúc gì, “Không phải như vậy.”

“A...đây không phải là nụ hôn đầu tiên của cậu chứ?” Tô Nhan nghi ngờ liếc mắt nhìn hắn một cái, hiển nhiên đối với giả thiết này không có ôm hi vọng gì rồi.

Đề nén xúc động muốn đưa tay bóp chết đũa ngọc trước mặt này, Hứa Triết Quân hừ lạnh một tiếng, đông cứng nói, “Nụ hôn đầu tiên.”

“A, thực kéo, tớ cũng vậy.” Đầu năm nay tìm nụ hôn đầu tiên của người đàn ông cơ hồ là không có khả năng, không thể tưởng tượng được thế nhưng lại để cho cô gặp phải, cũng không tính là thiệt. Tô Nhan ở trong lòng tính toán.

Vì thế hai người lại một lần nữa trầm mặc xuống, giằng co không thôi.

Cuối cùng Tô Nhan thật sự chịu không nổi không khí quý dị này, há miệng thở dốc, “Cái kia, không có việc gì nữa thì tớ đi về trước.”

“Tô Nhan...”

“Đợi chút.” Tô Nhan khần trương đánh gãy lời nói của Hứa Triết Quân, do dự vài giây dường như phải quyết tâm ra một quyết định, nhẹ giọng nói, “Chúng ta coi như vừa mới cái gì cũng chưa phát sinh qua.”

Thanh âm của Hứa Triết Quân trầm trầm, ánh mắt thâm thúy nhìn Tô Nhan chằm chằm, trong thanh âm có sự tức giận như là muốn cắn nát cái tên của cô, “Tô Nhan.”

“Tớ phải đi về.” Tô Nhan rũ mắt xuống, hết sức xem nhẹ biểu tình đáng sợ của Hứa Triết Quân, xoay người muốn cất bước rồi đi.

Hứa Triết Quân đuổi theo hai bước, giữ cô lại, ánh mắt trầm đen như mực nhìn chằm chằm vào cô, con ngươi đen lưu chuyển khó phân biệt được cảm xúc.

Tô Nhan rút cổ, cắn môi, cúi đầu không dám nhìn hắn. Trong lòng lại không ngừng bồn chồn, có chút sợ hãi.

“Coi như không có chuyện gì phát sinh qua sao?” Ngực khí của Hứa Triết Quân mang theo vài phần lãnh ý, làm cho Tô Nhan cúi đầu càng thấp.

Vừa dứt lời, môi Hứa Triết Quân lại một lần nữa rơi xuống trên môi Tô Nhan, không giống như sự ôn nhu vừa rồi, lần này thô bạo mà cắn lấy môi của cô. Nụ hôn này như một sự trừng phạt, Hứa Triết Quân dùng sức nuốt lấy đầu lưỡi của Tô Nhan, trần trọc xâm nhập, đoạt lấy đường khí trong miệng của cô.

“ồ...” Tay Tô Nhan muốn phản kháng lại bị hắn dùng tay ngăn lại, đưa hai tay cô ra phía sau lưng.

“Như vậy thì sao? Vẫn là chưa phát sinh qua chuyện gì sao?” Hứa Triết Quân nhìn chằm chằm Tô Nhan đang bị mình giam cầm trong lồng ngực của mình, nhẹ nhàng mở miệng, ngực khí đông cứng như đá.

Tô Nhan ngoảnh mặt đi, không chịu nhìn hắn, có chút tức giận lại có chút chột dạ sợ hãi. Rõ ràng là cô bị cưỡng hôn mà, như thế nào kết quả lại là hắn tức giận chứ, cô chột dạ cái gì? Tô Nhan cau mày, miệng mằn thành đường nhỏ, hai con mắt trong nháy mắt biến thành bộ dạng ủy khuất rất đáng thương.

“Thật sự có thể coi như chưa phát sinh chuyện gì sao?” Ngực khí của Hứa Triết Quân không dễ dàng phát hiện ra đã mềm mại đi không ít.

Tô Nhan cúi đầu, không nói gì. Nhưng là trong lòng cô cũng rõ ràng, quý cũng không thể làm cái gì cũng chưa phát sinh qua được.

“Đừng ngốc như vậy, lừa mình dối người, không được coi là cái gì cũng chưa phát sinh qua. Phải nhớ kỹ, cậu là hoa đã có chủ.” Hứa Triết Quân đưa tay qua đầu Tô Nhan, làm cho cô đối mặt với chính mình, nghiêm mặt nói, “Còn có, cách xa cái tên Tần Mộc Phong một chút, không được cùng hắn đi gần như vậy, lại càng không được để cho hắn công nữa.”

Tô Nhan quyết miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một mảnh. Cái này không được, cái kia cũng không được..

“Tô Nhan, tớ thích cậu từ rất lâu rồi.”

Lời nói kế tiếp của Hứa Triết Quân làm cho hai mắt Tô Nhan bỗng dưng mở to ra, không dám tin nhìn hắn.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của cô, Hứa Triết Quân tươi cười ôn hòa, trong mắt là sự ôn nhu đến chết người nhưng cũng mang theo vài phần bá đạo, “Mặc kệ cậu thích cũng tốt, không thích cũng thế, tớ đều sẽ không bỏ qua cậu đâu.”

Tô Nhan trương mồm rộng, lại phát không ra tiếng. Trong lòng giống như đột nhiên bị cái gì nhồi cho, người kia ám áp ôn nhu tươi cười giống như có thể thấm thấu đến tâm lòng của cô, ám áp, ôn nhu và vô cùng thoải mái.

“Tô Nhan, hãy thử thích tớ đi.” Hứa Triết Quân nhẹ giọng nói ở bên tai Tô Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thuần ngọc bùng nổ một cách kinh người?

Ba người Lăng Sở Sở đi dạo phố mua sắm xong, thời điểm mang theo bao lớn bao nhỏ đẩy cửa phòng ngủ ra liền nhìn thấy Tô Nhan đang ôm một bao khoai tây chiên thật lớn, ngồi ở vị trí của mình, lâu lâu lại bốc một miếng khoai bỏ vào miệng, nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào máy tính tương công của mình, mà trên màn hình là động tác đầy mùi tình yêu của hai vị soái ca...

“Đã về rồi sao?” Nghe thấy động tĩnh, Tô Nhan ngay cả đầu cũng chưa chuyển.

Buông mấy thứ này nọ ra, Lăng Sở Sở đi đến bên người Tô Nhan, đưa tay cầm lấy mấy miếng khoai rồi hỏi, “Ừh, về rồi. Cậu ăn com chiều chưa?”

Tô Nhan gật gật đầu, “Ừh, ăn rồi.”

“Oa, bắt gặp phải một màn kinh bạo này nha. Đồi này chất lượng rất tốt nha. A Nhan, cậu thế nào mà lại tàng trữ được tài nguyên tốt như vậy hả?” Vừa tới Cổ Vi Ngôn đã trừng to mắt, nước miếng đều muốn rớt ra.

Trần Tuyên cũng đi lại, liếc nhìn màn hình rồi nói, “Đây là của tớ trước đây send cho cô ấy.”

“Tiểu Tuyên!! Cậu thế nhưng lại không cho tớ.” Vừa nghe được là Trần Tuyên đưa cho Tô Nhan, Cổ Vi Ngôn xoay người cầm lấy cánh tay của Trần Tuyên mà kháng nghị.

Bị lắc tới đau đầu, Trần Tuyên nhanh chóng nắm lấy tay Cổ Vi Ngôn rồi bắt đắc dĩ nói, “Lại đây, tớ đưa cho cậu một phần.”

“Thật sao?” Hai mắt Cổ Vi Ngôn tỏa sáng, lập tức cầm lấy USB trên bàn mình, chạy như điên qua.

“A Nhan.” Lăng Sở Sở lắc đầu, châm chọc nên mở miệng như thế nào, “Cậu cùng Hứa Triết Quân.. hôm nay..”

Tay Tô Nhan đang cầm miếng khai đột nhiên cứng đờ, bĩu môi, thanh âm giống như lờ đờ mà đáp lại, “Sao?”

Nhận thấy Tô Nhan không đúng, Lăng Sở Sở hỏi, “Hôm nay hấn có nói với cậu cái gì không?”

Tô Nhan nhếch miệng, “Không có gì.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Không gạt tớ?”

“Không lừa cậu.”

Lăng Sở Sở nặng nề mà thở dài, đem đầu Tô Nhan quay lại, hai mắt như hai quả cầu nước trong suốt, vô cùng đau đớn nói, “A Nhan, cậu ngay cả tớ cũng không chịu nói sao? Cảm tình nhiều năm như vậy của chúng ta...”

Tô Nhan nhìn cô, trầm mặc.

Lăng Sở Sở đột nhiên nghĩ tới cái gì hỏi lại, “Cũng là cậu bị khi dễ mà cậu không dám nói sao? Nếu Hứa Triết Quân mà dám khi dễ cậu, cậu lập tức vọt tới cho hấn biết hấn sống 20 năm là đã lâu rồi.”

Nhớ tới chuyện giữa trưa, sắc mặt Tô Nhan trầm xuống, căn môi dưới tựa hồ như ẩn nhẫn cái gì đó.

“Thực sự là bị khi dễ sao?” Gặp phản ứng này của Tô Nhan, hai mắt Lăng Sở Sở bốc hỏa, giận lên mà nói, “Tên Hứa Triết Quân này đáng chém ngàn đao, cũng dám khi dễ cậu. Xem lão nương không bắt hấn rút gân cho hả dạ đi. Làm thành nem rán.”

“Không phải...” Tô Nhan đưa tay nắm lấy tay Lăng Sở Sở, lắc đầu.

“A.. không phải? Vậy chứ là làm sao?” Lăng Sở Sở cảm thấy đầu mình có chút choáng váng.

Hai tay Tô Nhan nắm thành quyền, bả vai run run lên, trong mắt toát ra lửa giận cơ hồ là không thể dập được. Cô đột nhiên bật dậy, nhe răng nhếch miệng kêu lên “Tên kia... tên kia...”

“Con mẹ nó chứ, cái gì mà có chủ! Em hấn mới là có chủ. Hấn nói tớ có chủ... có chủ gì? Hấn còn tính cái gì này nọ? Bỏn cô nương bảo trì đơn phương độc mã một thân một mình 18 năm mà hấn nói là có chủ.. có chủ sao? Con mẹ nó chứ còn nói cổ mà làm...”

“Còn không hứa cái này, không được làm cái kia. Hấn nghĩ mình là cô gái cách vách còn hấn chính là thần mã chắc?”

“Đánh, đánh, đánh! Đánh nát cái đầu quỷ này. Trừ bỏ nguy hiểm với tớ còn uy hiếp tớ, còn có thể làm thần mã của tớ nữa? Dám làm điều gì khác sao?”

“Tớ phi nhỏ vào, đàn ông nên thích đàn ông. Thích con gái làm cái gì? BG không có tiền đồ. BL mới là vương đạo. Hần có Mộc Thiên còn chưa đủ sao? Tên này không biết chừng mực gì cả. Tớ nguyên rủa hắn bị trời tạo phạt, trời giáng thiên lôi oánh hắn.”

“Bà ngoại đây một người quá tốt, làm sao cứng rắn để bị một cước chứ. Ta đây không cần. Tớ nói các cậu nghe thần mã cũng chưa từng có, thần mã cũng chưa từng phát sinh ra bao giờ.”

“Tên chết tiệt, đi tìm cái chết đi, đi tìm cái chết đi!” T_T

Tô Nhan chưa bao giờ phun trào đến khủng bố như vậy, khiến cho ba người còn lại trong phòng ngủ 215 lâm vào tình trạng khiếp sợ cực độ. Giáng thiên lôi xuống là đánh các cô sao, cái loại cảm giác tắm rửa mà có thiên lôi ở trên đầu, trên tinh thần như thế nào cũng cảm giác được đều rõ ràng như thế.

Một thuẫn ngọc trì độn không hề báo trước mà bùng nổ một cách kinh người như thế này, rút cuộc là đã bị bao nhiêu đả kích chứ.

“A Nhan..” Lăng Sở Sở vươn tay huyých A Nhan một chút.

“Về sau ai còn muốn nhắc đến cái tên kia, tớ liền cắn chết người đó.” Tô Nhan quay đầu, mặt lộ ra tia hung dữ, một màu trắng nõn của chiếc răng nanh sáng loáng lên làm cho người ta kinh hãi.

Lăng Sở Sở giật giật thu hồi ngón tay, rất hợp tác mà gật gật đầu. Ánh mắt Tô Nhan chuyển qua trên người Cố Vi Ngôn cùng Trần Tuyền, sau khi nhìn đến hai người gật đầu mới vừa lòng trở lại chỗ ngồi của chính mình, tiếp tục xem lửa đảo.

Lăng Sở Sở, Cố Vi Ngôn cùng Trần Tuyền, ba người nhìn nhau không nói gì nhưng các cô đều đọc được ý tứ trong mắt đối phương.

Hứa Triết Quân, người nha đã làm cái chuyện tình tâng tặn lương tâm gì? Cưng nhiên có đem thuẫn ngọc trì độn trong nháy mắt kích thích biến thành một kẻ bùng nổ đến kinh người thế này. Cái này không phải lượng tăng lên mà hoàn toàn là chất chuyển biến a. Từ trì độn thuẫn ngọc trở thành kiêu ngạo khinh người, không thích hợp mà cũng là chuyện xưa nay chưa từng có, tuyệt đối là chuyện hiếm có, có một không hai nha.

Nghĩ đến Tô Nhan hiện tại đang bạo phát, Lăng Sở Sở cũng không dám đi qua bên đó mà động chạm gì đến cô nữa. Nghĩ trước tiên nên biết chân tướng sự việc, cũng chỉ có thể tìm kiếm nhân vật chính thứ hai – Hứa Triết Quân.

Sửa sang lại mọi thứ cho tốt, Lăng Sở Sở chạy đến ngoài ban công đóng cửa lại rồi gọi điện thoại cho Hứa Triết Quân.

“Hứa Triết Quân, cậu đối với A Nhan của nhà chúng tôi làm cái gì rồi...” âm thanh âm trầm sâu của Lăng Sở Sở lộ ra hàn khí lạnh lạnh.

Hứa Triết Quân nhũ mày một chút, “Cô ấy làm sao vậy?”

“Cậu rút cuộc là làm cái gì mà kích thích cậu ấy như vậy? Thế nhưng có thể làm cho cô ấy từ một thuẫn ngọc trì độn hóa thành một người kiêu ngạo khinh người thế hả? Cường độ này đều nhanh vượt quá ra ngoài dự đoán rồi.”

“Thuận ngọc? Kiêu ngạo khinh người?” Thuận ngọc thì hắn còn có thể hiểu được nhưng mà kiêu ngạo khinh người là cái gì chứ?

Lăng Sở Sở vỗ trán không nói gì, “chính là Tô Nhan từ một tiểu ngọc không thông suốt, đột nhiên chuyển biến trở thành người rất luống cuống...”

“A, đúng rồi, cô ấy vừa mới ở trong phòng ngủ hung hăng mắng cậu một chút. Chúc mừng cậu, tớ cho tới tận bây giờ không có gặp qua người nào có thể đem cô ấy bức thành như vậy, cậu là người đầu tiên đó.”

“A, đúng rồi cô ấy còn nói, chúng tôi ai nhắc đến tên của cậu thì sẽ cắn chết người đó...”

Hứa Triết Quân trầm mặc, trên đường trở về Tô Nhan vẫn là rất tốt. Như thế nào lúc này liền biến thành như vậy rồi?

“Cậu cảm thấy cô ấy sẽ thế nào?” Hứa Triết Quân có chút đau đầu.

Lăng Sở Sở sờ sờ cằm, “Tớ dự cảm được, cậu đại khái sẽ bị nhốt vào 18 tầng địa ngục không có ngày ra.”

“Tớ thực sự đã ôn hòa..”

“Hừ...” Lăng Sở Sở bĩu môi, “Ôn hòa? Vậy lúc cho nói cho Mộc Thiên cũng là người nhà học trường, như thế nào sẽ không cảm thấy A Nhan sẽ bạo phát đi chứ?”

“Khụ...khụ...” Hứa Triết Quân ho khan hai tiếng không nói gì. Hắn không thể nói cho Lăng Sở Sở vì hắn trực tiếp chuyển hóa sang hành động đi? Phòng chùng sau khi nói, Lăng Sở Sở sẽ chạy nhanh như bay tới mà chém chết hắn...

“Qua vài ngày có thể đỡ hơn không?”

Lăng Sở Sở suy nghĩ rồi hỏi lại, “Cậu rút cuộc là đã làm cái gì?”

“..” Hứa Triết Quân trầm mặc.

“Không nói sao? Quên đi. Chúc cậu may mắn.”

“Đợi chút.” Hứa Triết Quân sau khi trầm mặc một lúc lâu, gian nan mở miệng, “Khụ... là tớ hôn cô ấy...”

“Phốc..” Lãng Sở Sở như muốn phun ra một ngụm máu tươi, “Tớ nói đại ca àh, động tác của cậu cũng quá nhanh đi?”

Hứa Triết Quân đầu đầy hắc tuyến, “Không phải cậu nói xuống tay phải nhanh sao?”

“Nhưng cũng không thể nhanh như vậy chứ. Cậu đây là nhảy qua bao nhiêu bước rồi. Trách không được A Nhan bạo phát như vậy. Cậu cho là A Nhan là một đứa nhỏ bình thường thôi sao? Có thể lập tức tiếp nhận được nhiều như vậy?”

Hứa Triết Quân không nói, đứa nhỏ bình thường sao?

“Cậu trước tiên để cho cô ấy hai ngày tiêu hóa hết đi. Đứa nhỏ A Nhan này, tiêu hóa này nọ cần mấy ngày đó.”

“Uh.”

“Nghe ý tứ của cô ấy là không nghĩ yêu đương.”

“...”

“Bất quá tớ cảm thấy cậu so với ai khác đều có hi vọng hơn?”

“Sao?”

“Không có người nào xuống tay so với cậu mà ngoan độc hơn.”

“...”

“Hơn nữa trừ cậu ra, cũng không có người nào có thể làm cho A Nhan kích động như vậy.”

“...”

“Cố gắng thật tốt, tớ còn rất xem trọng cậu đó.”

“...”

“Được rồi, cậu đã không còn gì nói nữa thì tớ tắt máy đây.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

Tắt điện thoại, Lãng Sở Sở trở lại phòng ngủ, chuyển ghế dựa của chính mình đến ngồi sát bên cạnh Tô Nhan.

“A Nhan, cảm giác hôn môi cũng không tệ lắm đi?”

Tô Nhan đang uống sữa, thiếu chút nữa là bị sặc chết, “khụ khụ...”

“Tớ cảm thấy hẳn là không tệ đi.” Lãng Sở Sở nhíu mày nhìn màn hình máy tính đang chiếu cảnh yêu đương, quay đầu trong mắt tràn đầy ý cười hỏi Tô Nhan, “Cậu nói sao?”

Có một người mà chính là người đang ở trước mắt, chỉ cần nhẹ nhàng liếc mắt một cái liền không chỗ nào che giấu. Đối với Tô Nhan mà nói, Lãng Sở Sở chính là người như vậy.

“Cứ như vậy đi..” Bị Lãng Sở Sở liên tục không ngừng nhìn chăm chú khiến Tô Nhan mặt đỏ tai hồng mà nói.

Lãng Sở Sở như biết được điều gì đó, gật gật đầu cười nói, “Đúng là phải nói không tệ chứ.”

Tô Nhan trầm mặc, làm bộ sự chú ý của chính mình đều tập trung trên màn hình máy tính.

“Tớ cảm thấy nếu đem người ta ăn cho đến hết, hay là có điểm muốn chịu trách nhiệm. Làm người phải phúc hậu.” Lãng Sở Sở cười tủm tỉm nhìn Tô Nhan, ý vị thâm trường nói.

“Phốc...” Tô Nhan đang uống một ngụm sữa liền phun ra, bị phản muốn chết, “Tớ mới là người bị hấn ăn đến hết kia.”

“A, thì ra cậu mới là người bị ăn sạch sao?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của Tô Nhan, Lãng Sở Sở mỉm cười, “Tớ tin tưởng bạn học Hứa Triết

Quần nhất định rất thích ý với việc chịu trách nhiệm này.”

Tô Nhan hừ lạnh một tiếng, “Tớ không cần.”

“Mấy ngày hôm trước ăn một hũ dấm chua thật lớn còn nói không cần sao?”

“A Nhan, trốn tránh là vô dụng.” Lăng Sở Sở thở dài, thấp giọng nói, “Một khi đã động tâm, cậu lại như thế nào trốn tránh. Khi đó cũng không làm nên chuyện gì đâu.”

Tô Nhan khép hờ mi mắt, ánh mắt lóe ra, không biết nghe lọt được bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Như vậy cũng không muốn sao?

Giáo sư dạy toán của Tô Nhan là một phụ nữ mang thai cỡ 4 hoặc 5 tháng. Mỗi lần nhìn đến giáo sư một tay chống thắt lưng, một tay cứ như thế cố sức viết lên bảng, viết xong lại kiên nhẫn giảng chờ bọn hán tửng chủ đề. Tô Nhan nhìn không được ngửa mặt lên trời thở dài, cái này thật sự là không dễ dàng nha.

Đúng vậy, gặp được người làm hết phận sự phụ trách như vậy, giáo sư lại phí sức lao động, khả năng nữa là phụ nữ có thai, người như thế nào nhẫn tâm đi học lại ngủ đây? Nhưng trên thực tế thì sao? Mặc kệ giáo sư lại bị khổ bức tới bị kịch như thế nào, người đi học ngủ vẫn là cứ ngủ mà chơi đi động cùng xem tiểu thuyết cũng như những sinh viên ngày xưa.

Tô Nhan đương nhiên cũng là bệnh nhân của ba loại bệnh này. Lên trời làm chứng, đối với việc giáo sư Lục mang thai mà còn đi dạy thì trong lòng Tô Nhan vẫn rất tôn kính. Nhưng là ai kêu giáo sư Lục là đang dạy về vi phân và tích phân chứ? Vi phân và Tích phân là cái gì? Đó là so với toán trung học vẫn làm cho Tô Nhan học không được a. Loại ý tưởng khắc trời sinh này, Tô Nhan làm sao có thể nghe vào cho được?

Bình thường cũng giống nhau, Tô Nhan cố gắng tinh thần cũng chống đỡ được hơn nửa tiết, nhìn những cơn buồn tẻ của giáo sư cùng thanh âm ôn hòa vững vàng mà vô thanh vô thức ngủ đi.

Tiết học Toán chấm dứt, thời điểm chuông tan học vang lên thì miệng Tô Nhan vẫn còn đang chép miệng vì đi theo chu công tranh nhau ăn gà, thời điểm ý thức hơi chút thanh tỉnh lại phát hiện Lăng Sở Sở không có kêu cô. Tô Nhan nghĩ đến còn có một tiết nữa, lại lần nữa nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ một hồi nữa.

Qua một hồi lâu, nhận thấy được âm thanh bốn phía đều chậm rãi biến mất, cuối cùng ngay cả thanh âm giảng bài của giáo sư cũng không thấy. Tô Nhan cảm thấy ở trên đầu có điểm không đúng, vội mở mắt ra.

Nhưng mà chuyện kinh khủng nhất đã xảy ra!!

Tô Nhan đỡ đỡ tầm mắt nhìn tình hình, thậm chí vươn tay mà chỉ chỉ, mới tin tưởng vào hai mắt của mình không có nhìn lầm. Cô nghĩ đến cả phương án cuối cùng, hao hết thủ đoạn, cơ hồ có thể là người không từ thủ đoạn né hán cả hai tuần lễ, vừa cảm giác tỉnh ngủ thì hán lại xuất hiện bên người cô. Mà đối phương mang theo một nụ cười yếu ớt, lẳng lặng nhìn chính mình.

“Tăng...” Tô Nhan nghe được thanh âm của tiếng dây cây đứt trong đầu mình.

“Tăng... Tăng...” Tiếng thứ hai rồi thứ 3... liên tục là một đoạn âm thanh này.

Đầu óc máy móc chuyển hướng bên kia, Tô Nhan bị kịch phát hiện đừng nói là Lăng Sở Sở cùng hai người kia mà người trong toàn bộ phòng học đều không thấy. Trách không được không có thanh âm. Toàn bộ cầu thang phòng học, trợ trợ lè loi chỉ còn lại cô cùng Hứa Triết Quân hai người.

Sở Sở, cậu làm sao có thể liền bỏ rơi tớ như vậy chứ?

Không đúng, đây là bán đúng. Bán đúng một cách trắng trợn. Ở trong lòng Tô Nhan thầm khóc thầm, tức giận mà nói. Mặc cho cô luôn nghĩ trong đầu cũng không có nghĩ đến, Sở Sở cùng hai người kia cứ nhiên bỏ lại cô mà Hứa Triết Quân lại đột nhiên xuất hiện như vậy.

“Rút cuộc cũng tỉnh rồi?” Thanh âm thần nhiên của Hứa Triết Quân, mang theo vài phần ý cười.

Tô Nhan cả người cứng đờ, quay đầu nhìn Hứa Triết Quân ung dung ngồi bên cạnh, giọng căm hận nói, “Cậu làm sao có thể ở chỗ này?”

Hứa Triết Quân nhủ mày, trong ánh mắt tràn ngập ba chữ “đừng giả bộ”.

“Cậu nói là thế nào?”

“Tớ làm sao mà biết?” Tô Nhan tức giận hừ lạnh một tiếng, “Tớ đi trở về.”

Để cô tiêu dao tự tại vui vẻ hai tuần lễ rồi, Hứa Triết Quân làm sao có thể liên như vậy mà để cô đi, tay liền đề lên bả vai cô mà cười nói, “Nhanh như vậy trở về làm gì chứ?”

Tô Nhan trừng mắt liếc nhìn hai tay của người nào đó đang đặt trên vai mình, cả giận nói, “Ăn cơm. Không phải bây giờ đang là giờ cơm trưa sao? Không sớm đi chút, còn có mà ăn sao?”

Hứa Triết Quân nhếch môi, đứng dậy, “Tớ mang cậu ra ngoài ăn, muốn ăn cái gì?”

“Không ăn.” Tô Nhan tức giận, cô không phải vì một chút cơm mà liền đem bản thân mình bán đứng đâu.

“Tớ là cảm thấy cậu mấy ngày nay rất vất vả nên muốn khao cậu.”

Nghe xong những lời này, Tô Nhan có chút không hiểu, cô vất vả cái gì? Nhưng là Hứa yêu nghiệt đến khao cô?

“Bằng chỉ số thông minh của cậu, thì chỉ cần chỉnh một chút liên chặn cuộc gọi điện thoại, còn luôn ả đèn mỗi khi lên QQ với tớ. Những cái này thực là không dễ dàng.” Hứa Triết Quân từ trên cao nhìn xuống, nhìn Tô Nhan đang ngồi ở trên ghế, “ah” một tiếng lại nghĩ tới cái gì, “cuối cùng cậu rõ ràng đem tớ đi, đứng rồi cậu còn hỏi lịch học từ Tần Mộc Thiên nữa.”

Hứa Triết Quân bắt gặp sắc mặt Tô Nhan trắng rồi lại xanh, khóe môi mang ý cười rõ ràng hơn, “Không dễ dàng nhất chính là mấy ngày này thế nhưng lại một đường đi từ phòng ngủ tới lớp học, ngay cả cơm ở căn tin cũng không ăn. Nếu Sớ Sớ không giúp cậu mang cơm thì cậu liền kêu người khác mua hộ, hoặc là ăn mì ăn liền hay bánh gì đó sống tạm. Vì né tránh tớ có thể làm đến những việc này, thật sự là không dễ dàng gì rồi.”

Tô Nhan mân miệng, cắn răng, trong lòng bị phẫn lên. Người này tuyệt đối là tới để cười nhạo cô!

“Kỳ thật...” Hứa Triết Quân đang nói bỗng nhiên chuyển sang vẻ bất đắc dĩ, “Cậu không cần trốn tớ như vậy.”

“Hả?” Tô Nhan ngẩng đầu, trong mắt mang theo dấu hỏi.

Hứa Triết Quân thờ dãi, sắc mặt hiện lên một chút cười khò, “Tớ biết là tớ có chút nóng nảy, nhưng là... Tô Nhan, cậu có nghĩ tới hay không cậu vì cái sao lại trốn tớ chứ?”

“Theo tớ được biết, Tần Mộc Phong cũng đã thổ lộ với cậu nhưng cậu cũng không có trốn tránh hắn. Như vậy vì sao muốn trốn tránh tớ chứ?”

“Tô Nhan, nói cho tớ biết vì sao đi?” Hứa Triết Quân cúi đầu, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Tô Nhan, đợi câu trả lời của cô.

Tô Nhan nhủ mày, cắn môi suy tư cả nửa ngày, căn bản không biết nên trả lời như thế nào. Vấn đề này, kỳ thật cô cho tới bây giờ không có nghĩ tới, chính là theo bản năng né tránh hắn mà thôi. Đứng vậy, rút cuộc là vì sao muốn tránh hắn chứ?

“Chán ghét tớ cho muốn né tránh tớ?” Gặp Tô Nhan căn bản là không hỏi đáp được, Hứa Triết Quân lại hỏi.

Tô Nhan lắc lắc đầu.

“Thế không thích tớ sao?” Hứa Triết Quân lại hỏi.

Tô Nhan tiếp tục lắc đầu.

Hứa Triết Quân cười khê, “Thế là thích sao?”

“Cậu mới thích.” Tô Nhan bỗng dưng mở to hai mắt, phát giác chính mình như đang rơi vào bẫy của người này, phần nộ trùng mắt lên.

Hứa Triết Quân vỗ nhẹ đầu của cô, ôn nhu trấn an, cười thừa nhận, “Tớ là thích a, hơn nữa là thích thật lâu rồi. Cậu không biết phải không?”

Mặt Tô Nhan đỏ lên một chút, quay đầu qua một bên không nhìn tới hắn. Người này đã vậy da mặt còn quá dày đi.

Hứa Triết Quân ôn nhu nhìn cô, hỏi “Tô Nhan, thử một lần không tốt sao?”

Tô Nhan cúi đầu, trái tim như là bị vô số dây mây quấn quanh, rối rắm không biết nên trả lời như thế nào.

Thử một lần, không tốt sao? Kỳ thật, không có gì không tốt.

Tô Nhan bị chính đáp án trong lòng mình làm cho hoảng sợ. Là không có gì không tốt, đó chính là nơi cô chưa từng bao giờ chạm đến, cô không biết

đến tốt cùng là đi vào tốt hay vẫn là ở lại tại chỗ.

Nếu ở lại tại chỗ như thế này ít nhất vẫn an toàn, cho nên cô theo bản năng né tránh.

Hứa Triết Quân thờ dài, mang theo chút thất vọng cùng cô đơn, nhiều hơn là sự bất đắc dĩ.

Tô Nhan nắm tay thật chặt, cảm giác thời gian như rất dài, khiến lòng của cô khẩn trương lên.

“Như vậy vẫn là giống như trước kia có được không? Ít nhất không cần lại trốn tránh ta.”

Tô Nhan ngẩng đầu nhìn thấy trên khuôn mặt Hứa Triết Quân mang theo ý cười khổ nồng đậm cùng mất mát, cảm xúc hỗn loạn nói không rõ ràng, ánh mắt thâm thúy kia đối với cô vẫn là dung túng, chỉ cần cô nguyện ý điều gì thì bất kể cái gì đều có thể dung túng mà đáp ứng cho cô.

Tô Nhan đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bóp ở cổ của cô, làm cho cô nói không nên lời mà cũng bắt đầu cảm thấy khó thở.

Cô không nghĩ như vậy, không nghĩ biến thành cái dạng này, cũng muốn nhìn đến biểu tình như vậy của Hứa Triết Quân. Tô Nhan cắn môi, trong lòng một mảnh hỗn loạn, không biết nói thế nào là tốt nữa.

Hứa Triết Quân cup mi mắt xuống, che lại cảm xúc trong mắt nhẹ giọng hỏi, “Như vậy cũng không muốn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Con đường dạy bảo còn rất lâu dài..

“Không phải.” Tô Nhan theo bản năng lên tiếng phản bác.

“Không phải cái gì?” Hứa Triết Quân giương mắt nhìn cô, ánh mắt nhuốm ánh nắng ngoài cửa sổ chảy xuôi ôn nhuận sáng bong.

Tô Nhan ngẩng đầu, chống lại ánh mắt ôn hòa mềm mại kia, ánh mắt kia thực sáng ngời, có ý cười ấm áp bao dung và cổ vũ cho cô. Tô Nhan há miệng thờ dốt, rút cuộc vẫn là nói ra, “Không phải là không muốn.”

“Hả?” Hứa Triết Quân hơi nâng cao giọng, chờ cô tiếp tục nói tiếp.

Tô Nhan hạ ánh mắt xuống, nhìn bàn tay trái của Hứa Triết Quân, cái tay kia so với tay của cô còn lớn hơn rất nhiều, ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, nhìn rất đẹp. Tô Nhan kính ngạc nhìn chăm chăm cái tay kia, suy nghĩ không tự giác được mà bay tới nơi khác.

Phát hiện Tô Nhan thế nhưng lại thất thần, Hứa Triết Quân có chút bất đắc dĩ nhẹ giọng kêu lên, “Tô Nhan..”

Bị gọi hoàn hồn, Tô Nhan phát hiện chính mình nhưng lại dỗi theo tay của hắn đến gần người, vội vàng xấu hổ di chuyển ánh mắt sang một bên.

Trên mặt Hứa Triết Quân hiện lên một tia cười yếu ớt, “Tô Nhan, cậu còn vẫn còn chưa nói xong.”

“A... chưa nói xong cái gì?” Tô Nhan mơ hồ hỏi.

“Không phải là không muốn, là có ý gì?”

Tô Nhan cúi đầu, k nói lời nào. Không phải là không muốn, chính là cảm thấy nếu cứ như vậy thì sẽ làm hắn thực thất vọng đi... tựa như vừa mới như vậy, cô không nghĩ hắn lại có biểu tình như thế. Nhưng là nói như vậy làm cho cô biết nói như thế nào bây giờ?

Tay Hứa Triết Quân mon trớn bên thái dương Tô Nhan, đặt tay lên trên mái tóc mềm mại của cô, động tác nhẹ nhàng làm cho Tô Nhan cảm giác được một loại cảm giác bản thân được quý trọng. Mặc kệ như thế nào, người này sẽ không thương tổn tới cô. Trong lòng Tô Nhan nảy lên một ý nghĩ như vậy, cơ hồ là tin tưởng chắc chắn.

“Tô Nhan, nói cho tớ biết là ý gì?”

Giọng nói của Hứa Triết Quân không lớn, đã làm cho Tô Nhan an tâm hơn.

“Thời gian qua cậu có phải hay không rất thất vọng về tớ?” Tô Nhan ngẩng đầu, hỏi ra chính bản khoăn trong lòng mình.

Tay Hứa Triết Quân đang sờ trên tóc Tô Nhan liền cứng đờ, ngoài ý muốn nhìn Tô Nhan trong chốc lát, sau đó khẽ mỉm cười gật đầu, “Uh, không chỉ có rất thất vọng còn có cực kỳ giận và rất khó quên nữa.”

“A... vì sao?” Tô Nhan ngẩng đầu, đối với điều này cô thật sự rất khó lý giải.

“Cái này...” Hứa Triết Quân suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Tô Nhan, hiện tại muốn ăn cái gì?”

Đột nhiên lời nói lại chuyển sang đề tài khác làm cho Tô Nhan sững sốt một chút nhưng vẫn là trả lời rất nhanh, “Thịt... thịt nướng.”

“Nếu nói như vậy, hiện tại bụng của cậu là rất đói đi, có một mâm thịt nướng đặt ở trước mặt cậu, bên cạnh còn có vài người như hồ rình môi vây quanh cậu, mơ ước có được mâm thịt nướng của cậu, cậu vẫn là lập tức muốn ăn luôn sao? Hay là vẫn tiếp tục làm ra vẻ há?”

“Vô nghĩa! Đương nhiên là lập tức ăn luôn.” Tô Nhan không chút nghĩ ngợi lập tức liền trả lời.

Trả lời xong, Tô Nhan đột nhiên cảm giác tựa như có điểm là lạ. Ngẩng đầu quả nhiên Hứa Triết Quân đang nhìn mình cười đến phi thường... được rồi, cười phi thường sáng lạn đi? Không đúng, rạo rực mới đúng? Cũng không đúng, tóm lại lại là cười với ý nghĩa xấu xa là được. Hôn nữa cặp mắt đang nhìn cô kia rõ ràng là đang nói, cái này cậu đã hiểu chưa?

Tô Nhan nháy mắt lập tức phản ứng lại, tức giận mà trừng mắt nói, “Vô lại. Tớ mới không phải là thịt nướng, cậu mới là thịt nướng.”

“Được, được. Cậu không phải là thịt nướng, tớ mới là thịt nướng.” Tâm tình Hứa Triết Quân tốt lên, lặp lại lời nói của Tô Nhan một lần nữa.

Tô Nhan xám cả mặt, người này ở mặt ngoài là tính tình tốt lắm, thực thuận theo nhận thức nhưng thực tế rõ ràng chính là trơ trên, thật là châm chọc lớn.

“Cho nên với trường hợp như vậy tớ làm sao có thể yên tâm tiếp tục làm ra vẻ với cậu nữa chứ?”

Trong giọng nói của Hứa Triết Quân ẩn ẩn đầy ý cười, giống như chỉ cần hơi dùng sức một chút thì lập tức sẽ phát tán ra bốn phía. Nhìn mặt mày hân hoan ra sung sướng, Tô Nhan quyết miệng rồi lẩm bẩm nói, “Tớ mới không phải là thịt nướng...”

“Uh.” Hứa Triết Quân cười lên tiếng, “Nhưng nếu cứ để cậu tiếp tục làm ra vẻ như vậy thì tớ thật sự không có cách nào khác mà an tâm được, cuộc sống hàng ngày gian nan khó khăn, ngày không thể ăn, đêm không thể ngủ...”

“Phốc...” Không đợi Hứa Triết Quân nói xong, Tô Nhan nhin được mà cười ra tiếng. Gặp Hứa Triết Quân nhìn chính mình nhin không được mà cười lên, Tô Nhan vội khoát tay nói, “Đừng động tới tớ, cậu cứ tiếp tục, tiếp tục đi...”

“Khụ...” Hứa Triết Quân ho khan một tiếng, chính ngữ sắc mặt cùng ngữ điệu trở nên có chút kỳ dị. Hắn khom người xuống, cúi đầu nhìn Tô Nhan rất gần, môi khẽ mở giọng nói ôn nhu hỏi, “Tô Nhan, cậu từ bỏ được sao?”

Một câu hỏi đơn giản như vậy làm cho tâm Tô Nhan không hiểu rất nhanh chóng dựng lên, một loại cảm giác tê dại từ đầu đến chân lập tức xuất hiện, truyền khắp toàn thân. Tô Nhan rất rõ ràng cảm nhận được trái tim của mình đang nhảy dựng lên, giống như không có một chút lưu ý thì sẽ nhảy ra ngoài vậy.

Từ bỏ được sao? Không được... Lần đầu tiên Tô Nhan rõ ràng câu trả lời của chính mình như vậy.

Giờ khắc này, Tô Nhan rút cuộc cảm nhận được đáp án ngày đó mà Lăng Sở Sở nói thích một người là có cảm giác gì? Cái loại cảm giác tim đập nhanh, từ đáy lòng truyền đến sự vui mừng, khẩn trương lại mang theo điểm hưng phấn, làm cho người ta vô cùng quyền uy không buông, muốn cảm giác kia dừng lại tại giờ khắc đó.

Như vậy, cô là thích Hứa Triết Quân sao? Thì ra là Thích.

“Nếu như không thể từ bỏ được, vậy ở cùng một chỗ với tớ có được không?” Hứa Triết Quân tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của Hứa Triết Quân nên liền tiếng hỏi,

“Được.” Tô Nhan vô ý thức há mồm đáp.

Hứa Triết Quân nở nụ cười không giống với bình thường, nét uốn lượn dựng lên trên mặt tựa hồ như là đóa hoa nở rộ, sinh động mà mê hoặc lòng người. Đợi cho Tô Nhan ý thức được chính mình vừa nói gì đó, hé ra khuôn mặt tươi cười đỏ bừng, chỉ còn kém đến không có giọt máu nào xuất ra nữa thôi. Đồng ý cũng đã đồng ý rồi, cô hiện tại muốn đổi ý cũng không có cơ hội.

Mà Hứa Triết Quân thì cứ như vậy, cười tùm tùm nhìn Tô Nhan, cúi người xuống đem cô ôm lấy, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, “Tô Nhan, tớ thực rất vui về.”

Đầu Tô Nhan chon trong lòng Hứa Triết Quân, hân nhin không thấy giờ khắc này trên mặt cô cũng là tươi cười, có chút ngượng ngùng, có chút ngốc nhưng cũng là rõ ràng rất động lòng người. Cô cũng thực vui vẻ, tuy rằng cũng không có nói ra điều gì.

“Cái kia, Hứa Triết Quân... ăn cơm thì sao?” Tô Nhan vươn đầu, tuy rằng cảm thấy lời nói trong chính miệng mình nói ra khả năng có thể sát phong cảnh hiện tại, nhưng là... vấn đề ẩm no tóm lại là quan trọng nhất.

Hứa Triết Quân sững sốt một chút rồi sau đó cúi người xuống, đặt đầu ở trên vai Tô Nhan, bật cười thành tiếng.

“Có cái gì buồn cười. Hiện tại chính là giờ ăn cơm mà.” Tô Nhan có chút bức, đưa tay đánh hấn một phen.

“Muốn ăn cái gì?” Thật vất vả ngừng cười, Hứa Triết Quân hỏi lại.

Tô Nhan liếc mắt nhìn hấn một cái thốt ra, “Thịt, thịt nướng.”

“Được, vậy đi ăn thì tự mình phải nướng thịt nha?”

“Uh.” Tô Nhan gật gật đầu, đi theo hấn ra khỏi phòng học. Cô rút cuộc là có thể ăn thịt, suy nghĩ xem hình như đã lâu chưa ăn thịt, khoảng 2 tuần gì đó... phải biết rằng trong hai tuần này thức ăn của cô có chút bức khổ nha... nay rút cuộc có thể cải thiện điều kiện ẩm thực một chút.

“Hứa Triết Quân, vậy cậu có phải hay không sẽ là phiếu cơm dài hạn của tớ?” Tô Nhan bị tay Hứa Triết Quân lôi kéo đi bên người hấn.

Hứa Triết Quân nghe được vấn đề này, trầm mặc vài giây sau vẫn là gật đầu nói “Uh..”

“Được.” Tô Nhan đối với câu trả lời đó thật vừa lòng.

Hứa Triết Quân nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi lại, “Ai nói cho cậu về phiếu cơm dài hạn.”

“A... Sở Sở cùng hai người kia lần trước ở trong phòng ngủ có thảo luận đến, nói rằng ở đại học vẫn là nên tìm ra một phiếu cơm dài hạn thật tốt.”

Hứa Triết Quân trầm mặc, hấn tin tưởng nếu vẫn đem nha đầu này đặt ở trong phòng ngủ đó, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị làm hư thôi.

“Tô Nhan, lời nói của các cậu ấy nghe ít đi thôi.”

“Vi sao?”

“Bởi vì tớ không chỉ là phiếu cơm dài hạn..”

“Thế là cái gì?”

“Tớ là bạn trai cậu.”

“A.. được rồi.”

“...”

Đúng là con đường dạy bảo còn rất lâu dài..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Lễ Noel sao?

Yêu đương là thế nào?

Người khác thế nào Tô Nhan không biết nhưng là Lăng Sở Sở cùng với Lâm Phong này đối với cô là biết được rõ nhất. Từ sau khi hai người ở cùng một chỗ thì luôn dính lấy nhau làm cho Tô Nhan có vô số lần phải nổi cá da gà. Cứ tưởng rằng qua hai năm trung học đến khi học đại học thì giai đoạn ngọt ngào cũng nên phai đi một chút sao?

Căn bản không có. Nhưng mà ngược lại càng tăng thêm...

Mỗi ngày sau giờ cơm tối, Sở Lâm Phong đều đứng giờ đứng dưới lầu phòng ngủ, sau đó hai người cùng nhau đi dạo bộ tới tối. Chờ Lăng Sở Sở sau khi trở về phòng ngủ thì lại nấu cháo điện thoại thêm vài giờ nữa. Trừ lần đó ra, ngày thường chỉ cần có thời gian, Sở Lâm Phong đều đến làm sinh viên dự thính của khoa bọn họ, cuối tuần lại hẹn hò một lần.

Nếu tính ra kỳ thật phần lớn của Lăng Sở Sở đều ngọt ngào ở cùng với Sở Lâm Phong.

Cho nên quay đầu nhìn lại chính mình, đừng nói là ba người trong phòng ngủ thấy kỳ quái, Tô Nhan cũng có chút nghi hoặc.

Cô cùng Hứa yêu nghiệt được xem như đang yêu đương sao? Tô Nhan có đôi khi cũng không có thể xác định được.

Hắn là xem như thế đi....

Tuy rằng hai người bọn họ gọi điện thoại vào buổi tối mà số lần cùng thời gian cũng không nhiều, cũng ít đi ra ngoài đi bộ, cuối tuần hẹn hò nhiều lắm cũng là ra ngoài đi ăn một bữa cơm, tán mạn một vài chuyện. Được rồi, Tô Nhan tổng kết một chút, kỳ thật cùng với hiện tại cũng không có gì khác biệt lớn lắm.

Cho nên làm cho Lăng Sở Sở, Cố Vi Ngôn và Trần Tuyền ba người lần lượt hỏi “Hai người các cậu thật sự là đang yêu đương sao?” Về vấn đề này, Tô Nhan cũng nảy sinh hoài nghi. Đây được xem là yêu đương sao?

Đại khái xem như vậy đi...

Tô Nhan cũng không biết cho nên cô chỉ có thể nhìn trời mê man.

“Hứa Triết Quân, hai chúng ta là đang yêu đương đây sao?” Đem miếng bánh ngọt cuối cùng cho vào miệng, mê mang thật lâu sau thì Tô Nhan rút cuộc đưa ra vấn đề làm cô khó nghĩ mấy ngày nay.

Vẫn đang tựa vào trên ghế, Hứa Triết Quân đang nhàn nhã nhìn Tô Nhan ăn cơm cũng sừng sốt một chút, hẳn thật ra không nghĩ tới cái nha đầu kia lại đưa ra vấn đề này. Nhìn về mặt rồi rầm mê mang của Tô Nhan, Hứa Triết Quân cười cười hỏi “Làm sao không phải?”

Tô Nhan trở thành người bất ngờ bị hỏi nên ngẩn ngơ “Sở Sở cùng hai người kia đều hỏi em, hai người các cậu thật sự đang yêu đương sao...”

Hứa Triết Quân bắt chéo chân, về mặt thích ý, “Vậy em nói đúng hay là không?”

“Đại khái xem là như thế đi...” Kỳ thật Tô Nhan đúng là không có nắm chắc cái gì.

“Đại khái sao?” Hứa Triết Quân nhún mày, nhìn Tô Nhan, trong mắt mang ý cười, “Vậy em cảm thấy như thế nào mới được xem là yêu đương thực thụ đây?”

“Hắn là nên giống Sở Sở cùng Lâm Phong đi...”

“Thế hai người bọn họ như thế nào? Có phải hay không mỗi ngày dính một chỗ với nhau, hạn không thể 24h đều không xa rời sao?”

Hứa Triết Quân lập tức nói vào chỗ mấu chốt, Tô Nhan có chút giật mình, “A... anh làm sao mà biết?”

Uống một ngụm trà sữa, Hứa Triết Quân khẽ cười nhìn Tô Nhan trong chốc lát, mới chậm rãi phun ra hai chữ “Thường thức.”

Người này rõ ràng là đang cười nhạo cô không biết thường thức. Tô Nhan cắn môi, đầu vừa chuyển, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, “Rút cuộc làm cho em biết anh có kiến thức để mà thường thức nha, thật sự không dễ dàng đó.”

“Đâu có, đâu có.” Hứa Triết Quân không để ý lắm, người kém cỏi về thường thức bắt tay vào xử lý cái thìa, giống như vô tình mà nói một câu “So cho tới bây giờ đều không nhiều người để anh thường thức được, anh cũng đã hiểu biết rất nhiều rồi.”

“Hứa Triết Quân!” Tô Nhan nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người đàn ông nhàn nhã đối diện này đang thích ý, mắt lộ ra tia hung dữ. Quả nhiên, từ miệng người này không phun ra ngà ra ngọc được mà.

“Tô Nhan, nếu giống như bọn họ mỗi ngày đều ở cùng một chỗ thì em sẽ thích sao?” Đối mặt với Tô Nhan đang tức giận thở phì phì, Hứa Triết Quân lựa chọn trực tiếp chuyển đề tài.

“Không thích.” Nghi đến mỗi ngày đều như vậy, Tô Nhan đầy hắc tuyến trên mặt, cảm thấy sợ hãi. Cô cùng Hứa yêu nghiệt giống với hai người kia đều mỗi ngày ở cùng một chỗ thì cô sẽ chịu không nổi.

“Thế không phải được rồi sao. Hơn nữa anh muốn cho em thời gian để thích ứng.” Hứa Triết Quân cười, có câu nói gì liền nói ran gay. Hắn cùng đồng dạng như cô, cần có thời gian để phân phối, dạy bảo cô nhiều điều nữa.

Tô Nhan có thể lý giải được điều này nên gật đầu “Uh.”

“Thứ sáu tuần sau chính là lễ Noel, chúng ta nên làm gì đây?” Qua một hồi lâu, Hứa Triết Quân đột nhiên hỏi.

Lễ Noel? Quả thực là đến đúng lúc. Tô Nhan nhức đầu, suy nghĩ đã lâu vẫn là nghĩ không ra nên làm như thế nào cả. Ai kêu lễ Noel năm vừa rồi đều là đi học chứ? Cuối cùng, Tô Nhan chỉ có thể đem ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Hứa Triết Quân.

“Đi dạo phố? Xem phim? Ăn cái gì?” Hứa Triết Quân vừa nói vừa quan sát biểu tình của Tô Nhan, phát giác nha đầu kia tựa hồ không có hứng thú với cái gì.

“Hoặc là thừa dịp từ thứ 6 đến chủ nhật có ba ngày đi du lịch vậy, ví dụ như Ô Trấn chẳng hạn.” Nói tới đây Hứa Triết Quân phát hiện ánh mắt Tô Nhan sáng rực lên, có chút chờ mong “Như thế nào?”

Tô Nhan nuốt nước miếng, biểu tình có chút gượng gạo. Ô Trấn nha, cô kỳ thật suy nghĩ đã lâu. Từ lần trước nhìn đến trà sữa được quảng cáo làm ở Ô Trấn, linh hồn bé nhỏ của cô vẫn ôm lấy cái địa danh này. Chính là không tìm thấy cơ hội đi mà thôi, nay cơ hội cuối cùng cũng xuất hiện. Nhưng là... Tô Nhan nhìn Hứa Triết Quân ngồi đối diện, trong lòng đột nhiên hiện lên một vấn đề, chỉ đi cùng hắn... có hai người thôi sao?

“Chỉ có hai người chúng ta đi thôi sao?”

“Không thể thì sao?” Khóe môi Hứa Triết Quân cong lên, nhắc nhở Tô Nhan “Em cảm thấy ai sẽ thích làm bóng đèn sao? Hay là em nghĩ muốn đi cùng người khác, hà?”

Tô Nhan mân miệng, ánh mắt của Hứa Triết Quân rõ ràng là đang nói cho cô biết : Tô Nhan em hiện tại là hoa đã có chủ, những ngày như thế đương nhiên chỉ có hai người cùng đi thôi.

Hứa Triết Quân không sao cả mà chỉ cười, “Em không muốn đi... vậy thì thôi...”

Đối với Hứa yêu nghiệt tươi cười nói không sao cả, cùng với ánh mắt mạo hiểm chứa đầy gian kế kia, xúc động của Tô Nhan thực sự bị nén lại thành từng mảnh ném ra ngoài cửa sổ. Đúng vậy, đây là một mối như nhưng cô lại nguyện ý mắc câu.

Hứa yêu nghiệt tuy rằng không phải là mối như nhưng hắn đã muốn làm cho con cá Tô Nhan này rất muốn, rất muốn, rất muốn... đều không thể cự tuyệt mối câu, cho nên hẳn chắc chắn biết là Tô Nhan sẽ mắc câu.

Ánh mắt khẳng định rằng em sẽ mắc câu thật sự rất là đã thương tự tôn của Tô Nhan rồi. Cô hiểu ra liền muốn có khí chất mà chụp mạnh lên bàn, sau đó kiên định nói “Em không đi.” Nhưng là... vì cái gì mà cô nói không nên lời chứ? Cô thật sự là rất không có lực. Ý thức được chính mình căn bản không thể mở miệng cự tuyệt là sự thật, trong lòng Tô Nhan yên lặng rơi lệ. Tâm của cô như viên thủy tinh đều đã vỡ ra, nghiền thành bùn rồi.

“Nghĩ như thế là không tốt sao? Nếu em không thích đi đến đó vậy chúng ta đi dạo Tây Hồ cũng được.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đã nhăn lại, Hứa Triết Quân lại một phen thêm lửa.

“Đi... vì sao không đi chứ?” Tô Nhan cắn chặt răng, cảm giác giống như là nghẹn khuất, “Chúng ta đi theo đoàn sao?”

“Chính mình đi thôi, người trẻ tuổi cùng đi theo đoàn làm gì? Cũng không phải là các ông già bà lão mà đi theo đoàn.” Hứa Triết Quân thực khinh bỉ, liếc mắt nhìn Tô Nhan một cái.

Tô Nhan bĩu môi, “Chính mình đi rất nhiều phiền toái, muốn chuẩn bị rất nhiều thứ này nọ, còn muốn phải tìm nơi ở nữa chứ.”

“Cũng không phải để em đi chuẩn bị mà.” Hứa Triết Quân dùng ánh mắt như muốn nói anh biết em là kẻ lười biếng rồi, “Việc này anh đều đã chuẩn bị tốt rồi, em chỉ cần chuẩn bị mọi thứ cho tốt, thứ 6 cùng đi với anh là đủ rồi.”

“A... vâng.” Ánh mắt Tô Nhan có điểm sáng lên, vui vẻ gật đầu.

Thì ra có bạn trai vẫn là rất hữu dụng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đây là hành động che chở sao

Ngày mai chính là lễ Noel, Hứa Triết Quân cùng Tô Nhan cùng nhau đi vào siêu thị bên cạnh trường học, tính mua một chút đồ ăn vặt trên đường mang theo ăn. Nhìn cái giỏ xách trên tay mình thì vắng vẻ còn của ai đó ở một bên thì vẫn như cũ lác lác đủ thứ. Hứa Triết Quân bất đắc dĩ giữ chặt tay của cô, chỉ chỉ vào cái giỏ xách, “Tô Nhan, em tính mua bao nhiêu thứ để đưa đi vậy?”

“A! Làm sao có thể nhiều như vậy rồi.” Nhìn đến cái giỏ xách đã đầy, Tô Nhan kêu lên một cách quái dị, thập phần khiếp sợ. Đánh giá đũa nhỏ này chính là thả bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, hoàn toàn không có khái niệm.

Hứa Triết Quân đề thái dương đang run rẩy mà nổi gân xanh, có chút không biết nói gì nữa, “Em nói xem? Chẳng lẽ là tự mấy thứ này nhảy vào giỏ sao?”

Ánh mắt Tô Nhan ngưng ngừng mà đảo loạn, lúng túng nói, “Em chỉ là không chú ý thôi mà?”

“Vậy rồi sao?”

Nhìn những thứ trong giỏ xách của mình, Tô Nhan cân nhắc rồi bỏ ra mấy thứ. Lúc này mới đánh nhịp mà nói, “Chùng này hẳn là đủ rồi.”

“UH.” Hứa Triết Quân vỗ vỗ đầu của cô, cười nói, “Bất quá, em có phải hay không quên thứ gì rồi?”

“A.. có sao?” Tô Nhan nhìn lại đồng đồ ăn vặt trong giỏ, không cảm thấy thiếu cái gì cả.

Hứa Triết Quân thở dài “Sữa chua Tây Hồ. Cũng không biết đến tột cùng là ai mỗi ngày âm ỹ la hét muốn ăn một hộp chứ?”

“A...” Tô Nhan trầm mặc. Người mỗi ngày âm ỹ la hét đều phải ăn một hộp là người rất quen, chính là cô mà.

“Đi thôi, đi lấy hai hộp.” Hứa Triết Quân nắm lấy tay Tô Nhan, hướng khu sữa chua mà đi tới.

Mua toàn đồ ăn vặt, tâm tình Tô Nhan đặc biệt tốt. Đem những thứ đêm nay muốn ăn lấy ra sau đó những thứ còn lại ném cho Hứa Triết Quân, dù sao làm cu li cho tới bây giờ cũng không phải là cô. Một bên hát điệu hát dân gian, vừa ăn sữa chua Tây Hồ, Tô Nhan thập phần vui vẻ. Đương nhiên, nếu xem nhẹ lời nói ác độc của người đàn ông phúc hắc bên cạnh hay là lời nói bậy của người đó thì lại càng hoàn mỹ hơn.

Được rồi, nói như thế nào thì đối phương cũng là chủ của bông hoa cô đây, cô vẫn là không nên cùng hắn so đo mấy cái này làm gì.

“Tô Nhan.”

Nghe được Hứa Triết Quân kêu mình, Tô Nhan dừng lại cước bộ, quay đầu chớp mắt hỏi hắn muốn làm gì.

Hứa Triết Quân chỉ chỉ vào hũ sữa chua trong tay Tô Nhan, “Anh cũng muốn ăn.”

“Uh.” Tô Nhan gật gật đầu, quyết định đem buổi ăn tối dư trữ của mình mà kinh dâng lên.

Hứa Triết Quân nhủ mảy, không có đưa tay đón lấy mà ánh mắt nhìn chằm chằm cái hộp đang còn dở trong tay của Tô Nhan. Thực rõ ràng, vị đại gia này muốn ăn đúng là nửa cái hộp kia của cô.

“A... cái này?” Tô Nhan quơ quơ trong tay nửa hộp sữa chua đã ăn rồi.

Hứa Triết Quân đương nhiên là gật gật đầu.

Tô Nhan trầm mặc. Vị đại ca này tuy rằng không phải là thân cây trên đường, hơn nữa hiện tại phía sau dòng người đi tới cũng rất thưa thớt... Nhưng là... vẫn là tính rõ như ban ngày a. Không đúng, mặt trời đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa nhưng vấn đề lớn nhất là... như vậy sẽ không vệ sinh. Thực sự... thực là không vệ sinh... vì khuẩn rất nhiều... Tuy rằng cô cùng Sở Sở cho tới bây giờ đều là ăn cùng...

“Sao?” Hứa Triết Quân hừ một tiếng, mang theo vài phần khêu gợi làm cho Tô Nhan ngẩn ra.

Đáng tiếc trong ánh mắt Hứa yêu nghiệt có sự uy hiếp đem sự phản kháng trong ánh mắt của Tô Nhan tiêu diệt ngay tức khắc. Tô Nhan rõ ràng có thể đọc ra, nếu không dứt cho anh ăn thì anh liền XXXX... dù sao tóm lại là vô số uy hiếp là được.

Tô Nhan nhìn Hứa Triết Quân một cái, nhìn nhìn lại sữa chua trong tay, do dự một lúc vẫn là nịnh hót quyết định thuận theo cường quyền. Trước mặt vị đại nhân này không chỉ có các phương diện đều áp chế chính mình, vẫn là chính mình tự chủ có thêm bạn trai cho nên tổng kết ra, phản kháng vị đại nhân này là cực không sáng suốt.

“Ăn ngon.” Hứa Triết Quân vẫn chưa đủ liên liếm liếm môi, híp mắt cười mà nói.

Tô Nhan không nói gì nhìn hắn một cái, nhìn chằm chằm cái thìa trong tay mà do dự, cuối cùng vẫn là múc một thìa sữa chua đưa tới miệng hắn. Quên đi, hôm nay bắt đầu liền đem Hứa Triết Quân miễn cưỡng nâng cấp lên vị trí của Sở Sở đi. Uh, chính là như vậy, khảo sát vài ngày. Tô Nhan nghĩ như vậy, giương mắt nhìn lại phía trước, phát hiện Tàn Mộc Phong thế nhưng đứng ở phía trước cách đó không xa mà nhìn bọn họ. Hiên nhiên một màn vừa rồi hẳn đã thấy được.

Tô Nhan liếc mắt qua nhìn Hứa Triết Quân bên cạnh mình, trực giác nói cho cô biết người này tuyệt đối là có ý. Hắn tuyệt đối đã sớm nhìn thấy Tàn Mộc Phong đứng ở đằng trước, sau đó mới có ý kêu cô đi lên, uy hiếp cô dứt cho hắn ăn.

Nghĩ đến đây Tô Nhan hung tợn hướng Hứa Triết Quân liếc mắt một cái, cái loại tình cảnh này mà có thể biểu diễn cho người khác xem sao?

Hứa Triết Quân đưa tay vỗ vỗ nhẹ đầu cô, nhếch khóe môi một chút, “Ngoan, đi thôi.”

“Hừ.” Tô Nhan hừ một tiếng, mắt hướng quan tâm hắn nhưng vẫn là ngoan ngoãn bị hắn nắm tay rồi đi qua.

“A Nhan.” Nhìn đến hai người đối diện đang đi tới, Tàn Mộc Phong cười âm trầm, cố gắng che giấu sự mất mát trong đôi mắt kia.

Đối mặt với Tần Mộc Phong, Tô Nhan có chút xấu hổ, theo bản năng muốn rút tay về nhưng mà người nào đó lại giống như đã sớm đoán trước được nên chặt chẽ cầm lấy tay cô. Tô Nhan trong lòng âm thầm khách sáo mà cách xa hắn một chút, trên mặt lại vẫn là tươi cười nhưng không cách nào tự nhiên được “Học trường.”

Nhìn ra Tô Nhan xấu hổ cùng mất tự nhiên, Tần Mộc Phong cười khổ một chút, “Anh vội đi họp nên đi trước.”

Về mặt Tô Nhan rõ ràng là đã buông lỏng, “Vâng, tạm biệt học trường.”

“Uh, tạm biệt.” Tần Mộc Phong gật gật đầu, bước đi lướt qua hai người bọn họ.

“Anh nha, có ý có phải không? Anh một mình chết cũng không cần kéo theo em. Em đáng ra không nên để ý tới anh.”

“Được. Được. Lần này là anh sai.”

Nghe được Tô Nhan đề thấp thanh âm hờn dỗi cùng Hứa Triết Quân nói cười nhưng hoàn toàn không có gì là hối lỗi cả, trên mặt Tần Mộc Phong hiện lên một tia cười khổ cùng âm ỉ, trong lòng là nói không nên lời chua xót cùng bất đắc dĩ.

Quay đầu để chính mắt mình nhìn hai người đùa giỡn, Tần Mộc Phong nắm thật chặt nắm tay của mình rồi xoay người rời đi. Rõ ràng là hắn gặp trước, yên lặng chờ đợi mấy năm nay, lại chung quy bị người khác đoạt đi mất.

“Hứa Triết Quân, anh đây là... hành động che chở sao?” Tô Nhan suy nghĩ nửa ngày, miễn cưỡng tìm ra một từ thích hợp.

Hứa Triết Quân co giật khóe miệng, trong lòng đột nhiên phát hoảng. Quên đi, đầu óc nhà đầu kia ngoài việc ăn ra thì có thể nghĩ đến chuyện che chở thật là không dễ dàng. Xoa xoa thái dương, Hứa Triết Quân miễn cưỡng gật gật đầu, “Xem như là vậy đi...”

“Uh.” Tô Nhan mân miệng, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn mà cười nói, “Không thể tưởng được, anh còn có thể che chở người khác nha. Theo như anh nói vậy anh giống như tiểu tiểu bạch ở dưới lầu nhà em rồi...”

Tiểu Bạch dưới nhà Tô Nhan thì Hứa Triết Quân có biết đến, là một nhà có một cái siêu thị nhỏ nuôi dưỡng con cún, nhà đầu kia là đang đem hắn so sánh với con cún kia sao? Hứa Triết Quân nhéo nhéo hai má Tô Nhan nhẹ giọng cười, “Vậy em không phải là tiểu bạch sao?”

Uh, tiểu tiểu bạch chính là có đôi có cặp với tiểu bạch, nói một cách khác thì cún cũng có cặp có đôi và theo cách nói này cô...

“Phốc...” Tô Nhan nhất thời nhịn xuống không được mà cười to lên.

“Vi lòng của em tốt giống tiểu bạch như vậy, chính anh cũng vậy... vậy chúng ta sắp xếp thứ tự tiểu bạch xem hử?” Nhớ tới bí ẩn của tiểu bạch, đáng người to con mà Tô Nhan rơi lệ. cô mới không phải mập mạp mà chết đâu.

“Tiểu Tiểu Bạch là công, Tiểu Bạch là thụ. Chẳng lẽ em là nam sao?” Hứa Triết Quân nhìn kỹ Tô Nhan từ trên xuống dưới một lần, bưng bình đại ngộ, “Trách không được anh vẫn cảm thấy không thích hợp. Thì ra em...”

“Em cái gì?” Tô Nhan giống như ác quỷ trừng mắt nhìn Hứa Triết Quân.

Hứa Triết Quân hé miệng cười, “Không có gì, anh là muốn nói đã đến phòng ngủ của em rồi.”

Tô Nhan không nói gì, qua nhiên hai người đã đi tới dưới lầu phòng ngủ.

“Ngao, lên nghỉ ngơi sớm một chút. Sáng mai dậy sớm, đừng ngủ quá trễ.” Từ khi bắt đầu làm bạn trai Tô Nhan, ngay cả người không nói nhiều như Hứa Triết Quân cũng có xu hướng biến thành kẻ hay lái nhai. Ai kêu nhà đầu kia thật sự là... tập hợp đủ loại khuyết điểm.

“Uh, mai gặp.” Tô Nhan khoát tay ảo, nhảy nhót đi lên lầu.

Hứa Triết Quân mỉm cười nhìn bóng dáng Tô Nhan lên lầu, đợi cho đến khi cô lên đến phòng mới quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Có cho lại lần nữa cũng không cần

Tô Nhan tối hôm qua thực sự là rất hưng phấn, tuy rằng từ lúc 10h tối Hứa Triết Quân đã thúc giục lên giường đi ngủ nhưng là cứ thế lần qua lần lại ép buộc đến rạng sáng tầm 1 hay 2h gì đó mới chính thức ngủ được. Cho nên dù hẹn nhiều cái đồng hồ để rời giường nhưng buổi sáng đó đúng là gian nan vạn phần, đợi xe đến khi lên xe thì Tô Nhan rút cuộc là chịu không được nữa, nắm mặt lại liền ngủ ngay.

Đợi cho đến thời điểm Tô Nhan bị Hứa Triết Quân đánh thức, xe đã đến bến xe của trấn. Sau khi xuống xe, Hứa Triết Quân kêu hai xe ba bánh, trực tiếp đi đến phía tây hàng rào cảnh khu. Tô Nhan cúi đầu, dùng tay nghiền cứu tòi để không lâu sau có thể đơn độc phản kháng lại yêu nghiệt này. Đợi cho Hứa Triết Quân lấy được hai phiếu, hai người liền vào cảnh khu.

“Oa, thế nhưng là đi thuyền sao?” Tô Nhan nhìn thuyền gỗ đang chậm rãi lướt trên mặt hồ, tay không ngừng nghĩ chụp ảnh chút nào.

Hứa Triết Quân nhìn về mặt hưng phấn, hai mắt lóe sáng của Tô Nhan mà mỉm cười. Tính tình nha đầu kia khẳng định lười đến cái gì cũng chưa lên mạng tìm hiểu qua. Lần này Hứa Triết Quân nghĩ oan uổng Tô Nhan rồi, nói như thế nào tốt xấu gì cô cũng ngó qua một chút chứ, lên mạng tìm hiểu qua về Ô Trấn xem một chút. Đương nhiên cũng không cần ghi nhớ cái gì.

Tô Nhan đưa tay kéo kéo một hồi lâu đã rất hưng phấn không thể khống chế được mình nữa rồi, Hứa Triết Quân nhéo nhéo cái mũi của cô, khẽ cười nói, “Chúng ta đến nơi nghỉ ngơi trước, đem đồ đạc cất đi rồi hãy đi dạo. Vẫn còn thời gian mà, đừng nóng vội.”

Mắt nhìn thấy hành lý trên tay Hứa Triết Quân, Tô Nhan cũng biết là mình đã rất kích động, gật gật đầu, ưng thuận theo “Uh, chúng ta trước đi đến nơi nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“Nếu ở Cổ Trấn thì đương nhiên là nghỉ ngơi ở nhà trọ của người dân ở đây rồi.” Nắm tay Tô Nhan, Hứa Triết Quân mang theo cô hướng tới bên trong cảnh khu bên cạnh mà đi tới.

Buông mọi thứ trong tay ra, Tô Nhan tùy tiện đi một vòng. Đúng, rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, phương tiện đều đầy đủ hết, Tô Nhan đối với nơi nghỉ ngơi này rất vừa lòng. Thuận tiện, trong bụng Tô Nhan còn đang phỉ báng ba người trong phòng ngủ của mình một chút.

Từ khi biết Tô Nhan cùng Hứa Triết Quân, hai người muốn đi Ô Trấn qua Noel, hơn nữa chỉ có hai người thì ba người trong phòng ngủ của cô đã không còn bình tĩnh được nữa. Các cô theo thứ tự thay phiên nhau không ngừng nhắc nhở Tô Nhan phải cẩn thận, nói cái gì hai người ở thì rất nguy hiểm, trăm ngàn lần đừng để bị hấn ăn cho mặt hết.

Nhưng là Hứa Triết Quân thuê phòng hai người, hai giường, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đi chứ. Đứa nhỏ này vẫn là thực chính trực, ba người trong phòng ngủ của mình thật rất đáng khinh, nghĩ loạn thất bát tao nhiều như vậy, Tô Nhan nghĩ như vậy.

“Như thế nào lại ngăn người? Vừa rồi còn không phải là la hét muốn đi ra ngoài dạo sao?” Phát hiện Tô Nhan ngồi một mình ngăn người, Hứa Triết Quân đi đến bên người cô, đưa tay bấn nhẹ lên trán cô một chút.

Tô Nhan phục hồi lại tinh thần, cười hi hi, “Chúng ta đi ra ngoài đi.”

Nói xong, trên lưng mang balo nhỏ, đưa tay lên kéo Hứa Triết Quân ra cửa.

“Thật xinh đẹp.” Ngồi ở trên chiếc ghế đu, Tô Nhan nhìn không được mà tán thưởng. Cô thật sự rất thích Ô Trấn, xinh đẹp im lặng, tràn ngập ý nhị, làm cho người khác không thể rung động. Đi ở Ô Trấn, Tô Nhan cảm nhận được sự thoải mái trước nay chưa từng có. Giờ khắc này, cô cái đều không cần nghĩ, chỉ cần dụng tâm lắng lắng cảm thụ hết tất cả mọi thứ chung quanh là được rồi.

Trên mặt Hứa Triết Quân hiện lên nụ cười thân nhiên mà yếu ớt, “Uh, mệt sao?”

“Không sao.” Tô Nhan lắc đầu, sờ sờ bụng có chút khô quắt, nhìn nhìn sắc trời đã hơi tối, quyết miệng, đôi mắt liền sáng ngời làm nũng nói “Nhưng là em đói bụng. Anh xem, bụng cũng đã bắt đầu kêu rồi nè.”

“Bên trong bụng em ẩn dấu hình cầu gì sao? Như thế nào lại kêu như vậy? Sẽ không phải là quả bóng đá đi?” Hứa Triết Quân nhìn cô vuốt bụng của mình, nhìn bộ dạng đáng yêu của đôi mắt tròn to của cô, nhìn không được muốn đùa giỡn cô.

“Nào có?” Tô Nhan cả giận nói, trừng mắt liếc mắt nhìn hấn một cái, “Rõ ràng là đã đói khô quắt thành như vậy, ngực với lưng dính với nhau rồi nè. Hứa Triết Quân, anh muốn để em chết đói sao?”

Rõ ràng là khẩu khí bắt đầu phẫn nộ, đến cuối cùng thế nhưng lại biến thành giọng làm nũng thế này.. Cánh môi hồng quyết thật cao, như là mời người hái. Đôi mắt đen như mực của Hứa Triết Quân chằm xuống, khoe mắt thoáng nhìn tới đám người, cuối cùng vẫn là nhìn xuống.

“Đi thôi. Anh mang em đi ăn nào.”

Tô Nhan không tự giác khi nghe đến ăn cơm mà lập tức đứng lên, cười cười “uh.”

Ăn uống no đủ, Tô Nhan vỗ vỗ bụng tròn vo, thế này mới biến thành quả bóng thật. Vụng trộm liếc mắt ngắm nhìn Hứa Triết Quân bên cạnh một cái, Tô Nhan nhẹ nhàng thở ra. Hoàn hảo, người này không chú ý, bằng không còn không biết hấn sẽ cười thành cái dạng gì đâu.

“Ăn nữa sao?” Hứa Triết Quân có chút buồn cười hỏi.

Tô Nhan xấu hổ nhìn sang một bên, quả quyết phủ nhận, “Không có.”

Khéo môi Hứa Triết Quân nhếch lên, cũng không mở miệng bóc trần cô, chính là nắm tay cô rồi cười “Đi thôi, đi tới hàng rào phía Tây kia, nơi địa danh nổi tiếng du ngoạn buổi tối nào.”

Thấy hẳn khó có khi không nói lời ác độc, Tô Nhan có chút kinh ngạc nhưng vẫn là gật gật đầu, đáp “uh.”

Hai người bước đi chậm, xuyên qua những ngõ hẹp dài ở Ô Trấn, đôi lúc dừng lại chụp ảnh lưu niệm.

“Anh xem qua ‘Kiếm Vũ’ chưa?” Vuốt tảng đá lạnh lẽo nơi tay, đứng ở trên cầu đá, nhìn dòng nước cùng những con thuyền đang ở phía dưới, Tô Nhan nghiêng đầu mở miệng hỏi.

“Ta nguyện hóa thân thành cầu đá, chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm mưa đánh nhưng cây cầu ấy chỉ cho cô gái trẻ đi qua trên đó.” Hứa Triết Quân xoay người nhìn Tô Nhan, ánh mắt trầm thấp, đôi môi mỏng phun ra những lời này.

Tô Nhan kinh ngạc nhìn Hứa Triết Quân giống như bị ánh mắt kia ghim tại chỗ, không thể nhúc nhích. Khéo môi Hứa Triết Quân hiện lên nụ cười nhạt, ánh mắt đầy ôn nhu kia muốn đem Tô Nhan hòa tan vào trong người mình. Hắn cúi đầu ở bên tai Tô Nhan nhẹ giọng nói, “Tô Nhan, anh nguyện ý.”

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp, làm khuôn mặt Tô Nhan hồng tới tai. Lời nói của hắn rất nhẹ, dừng lại trong lòng Tô Nhan, nổi lên một gợn sóng, không thể đình chỉ rung động. Thời khắc như vậy, Tô Nhan không thể nói cũng không thể suy nghĩ được gì. Những lời này của Hứa Triết Quân giống như một câu chú ngữ, đem linh hồn của Tô Nhan đi mất.

Màn đêm đã sớm buông xuống, đối mặt với người trước mắt đang thất thần có chút ngốc, Hơn nữa khuôn mặt của Tô Nhan đỏ rần lên còn không hề nhúc nhích khiến Hứa Triết Quân không còn nhẫn nại được nữa, cúi đầu thường thức đôi môi đỏ mọng ngọc ngào kia, trần trọc mút lấy, nhấp nhấm lấy vị ngọt làm cho hắn khó có thể quên kia.

“Em tính đứng như vậy tới khi nào?” Cúi đầu nhìn Tô Nhan đang chôn ở trong lòng mình không chịu đi ra, Hứa Triết Quân cười nói. Nha đầu kia từ sau khi phục hồi lại tinh thần, liền hoàn toàn như thế.

Nghe được tiếng cười của Hứa Triết Quân, Tô Nhan cảm thấy bức tức, đưa tay hung hăng đánh hắn một phen. Khi nghe được tiếng hắn đau mà kêu rên thì cô mới có chút bớt giận. Tên này đúng là không làm được gì tốt thế nhưng lại đứng ở đây mà hôn cô. Cũng không phải không có người khác đi ngang qua. Cái này khẳng định bị người khác nhìn thấy. ... Tô Nhan khóc không ra nước mắt, tâm như muốn nhảy sông.

Hứa Triết Quân sờ sờ lên đầu của cô, nghe được tiếng hát từ dưới cầu truyền tới, mới nói, “Anh mạng em đi quán bar chơi nhé?”

Quán bar? Tô Nhan sững sốt, lớn như vậy nhưng cô cho tới bây giờ không có đi qua quán bar chơi lần nào. Tô Nhan cũng nghe được tiếng hát từ dưới cầu truyền tới, nhưng là nghĩ đến chuyện vừa rồi lại nhất thời rối rắm. Cô không biết nên làm như thế nào mới tốt.

“Nếu em nghĩ muốn tiếp tục làm phong cảnh cho người ta ngắm nhìn thì anh cũng không ngại đâu.”

“Đi. Hiện tại phải đi.” Nghe nói như thế, Tô Nhan lập tức liền đưa ra quyết định.

Đợi cho đến cửa quán bar, nhìn đến tên quán bar Tô Nhan lập tức nghĩ đến câu nói vừa rồi của Hứa Triết Quân với cô khi ở trên cầu. Gọi tên là gì cũng không được, cổ tình gọi là trở về năm trăm năm. Tô Nhan có chút buồn bực, cô hôm nay thật sự cùng năm trăm năm có nghiệt duyên.

Nhìn đến người sai vặt của quán bar, Hứa Triết Quân cũng không nhịn được bật cười. Phát hiện khuôn mặt rối rắm của Tô Nhan, Hứa Triết Quân cũng không tính nói thêm cái gì kích thích cô nữa, trực tiếp mang cô vào trong quán bar.

Múc một ly kem, Tô Nhan khá khinh bỉ trừng mắt nhìn Hứa Triết Quân một cái. Người này gọi cho chính mình một ly whisky nhưng đến phiên cô thì chỉ có ly kem cùng nước chanh. Cô vừa định kháng nghị hai câu thì đã bị cái nhìn ôn nhu như nước kia kìm hãm lại, trên thực tế làm cho cô sợ hãi, tươi cười mà đem lời đến cửa miệng nuốt về. Trong lòng Tô Nhan rất tức giận.

“Làm sao vậy?” Cảm nhận được ánh mắt của Tô Nhan như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Hứa Triết Quân nghiêng đầu hỏi.

“Hừ.” Tô Nhan hừ lạnh một tiếng, mắt hướng quan tâm hắn.

Hứa Triết Quân nhũn mảy, “Anh vì muốn tốt cho em, từ lượng của em mới một ly đã gục mà còn muốn uống rượu sao? Anh cũng không nghĩ em sau khi uống rượu...”

“Còn anh? Có cho em cũng không cần?” Tô Nhan bùng nổ, lời nói này làm cho người ta oán giận. Nhưng lời đã ra khỏi miệng, một ánh mắt lạnh lẽo liền làm cho Tô Nhan đông cứng. Hứa Triết Quân nhếch môi, cười đến rất chi là ôn nhu, chính là ánh mắt kia lại làm cho tiểu tâm can của Tô Nhan cảm thấy lạnh, rất lạnh, đáng sợ...

Tô Nhan nhìn không được rụt đầu, cô cảm thấy sự an toàn của cô hiện tại không có đảm bảo.

Không ngờ được Hứa Triết Quân đưa tay gõ lên trán của cô, thần nhiên nói một câu, “Đừng suy nghĩ miên man nữa, hãy nghe hát đi. Ngồi chơi, nghỉ ngơi một lát. Chờ tối nay chúng ta lại trở về.”

“Uh.” Tô Nhan như được đại xá, dùng sức gât gât đầu, có điểm kích động nhưng cũng cảm thấy may mắn cho nên cô hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt của Hứa Triết Quân, còn có khéo miệng nhếch lên nhưng lại như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bây giờ còn quá sớm

Tô Nhan tựa vào đầu giường, có chút buồn bực, cô không ngừng đổi kênh, chính là tìm không thấy một tiết mục nào trên tivi có thể xem được.

“Chi dát...” Nghe được tiếng cửa phòng tắm mở ra, Tô Nhan theo bản năng quay đầu lại. Hứa Triết Quân vừa mới tắm xong, chỉ mặc một chiếc quần dài có màu sắc như khói bụi, cầm một cái khăn mặt lau tóc.

Tô Nhan không tự giác được mà nuốt nước miếng, cô vẫn nghĩ rằng Hứa Triết Quân gầy, đáng người hẳn là không có gì để xem. Nhưng lúc này xem ra... cô hoàn toàn sai lầm rồi, hơn nữa là 10 phần sai. Cái gì kêu là thâm tàng bất lộ, Tô Nhan hôm nay cuối cùng hiểu được kiến thức đó.

Hứa Triết Quân mặc dù có hút hơi gầy nhưng lại thập phần cân xứng, đầy đủ cơ bắp trên người, đường cong cơ bụng lại xinh đẹp, tỉ lệ vừa phải, đúng là Tô Nhan khó có thể ngăn cản mà không nhìn dáng người kia. Càng không cần nói người kia vừa mới tắm rửa xong, lộ ra làn da trắng non có chút hồng, Tô Nhan nhìn mà trong lòng như có trăm kiến đốt, bắt đầu sinh ra ý nghĩ muốn trực tiếp bỏ nhào vào thân hình ấy.

“Xem đến ngây người thế sao?” Hứa Triết Quân nhếch khóe môi nhìn Tô Nhan đang ngây dại, trong mắt hiện lên một ý vị không xác định.

Tô Nhan lập tức phục hồi lại tinh thần, vội vàng quay đầu sang một bên, hai gò má ửng hồng. Người này không chỉ là một yêu nghiệt mà còn là một kẻ họa thủy.

Nhìn đến khuôn mặt ửng đỏ của Tô Nhan, tâm tình của Hứa Triết Quân vô cùng tốt, cũng không muốn khi dễ cô, “Anh tắm xong rồi, tới lượt em.”

“Vâng.” Tô Nhan phản ứng lại, nhanh chóng dậy khỏi giường, cầm quần áo đã được chuẩn bị tốt từ trước rồi lủi vào phòng tắm.

Nhìn Tô Nhan cơ hồ chạy trốn chết, trên mặt Hứa Triết Quân hiện lên nét cười, “Không phải là có cho lại em cũng không cần sao?”

Thời điểm Tô Nhan tắm rửa xong đi ra, Hứa Triết Quân đã mặc một quần đen với áo T-shirt trắng, đang ngồi ở trên giường xem tin tức.

“Lại đây.” Nghe được tiếng mở cửa, Hứa Triết Quân nghiêng đầu, đưa tay hướng Tô Nhan vẫy vẫy.

“Há? Vâng.” Tô Nhan run sợ một chút nhưng vẫn là đi qua.

Hứa Triết Quân đứng dậy, để cho Tô Nhan ngồi ở trên giường, tiếp nhận chiếc khăn trên tay cô, tình tế lau tóc cho cô. Sau khi đem đầu tóc ẩm ướt của Tô Nhan lau khô, Hứa Triết Quân không biết từ nơi nào biến ra một cái máy sấy, ngồi đó sấy tóc cho Tô Nhan.

Tô Nhan có chút kinh ngạc, “A... máy sấy ở đâu mà có vậy?”

“Vừa đi lấy dưới quầy.” Nhìn mái tóc đen dài mềm mại của cô, ánh mắt của Hứa Triết Quân trở nên ôn nhu hơn.

“Uh.” Tô Nhan thuận miệng lên tiếng, không biết là do trong phòng điều hòa bật ở nhiệt độ cao hay là máy sấy làm nóng hay là do mình vừa mới tắm xong mà hai má của Tô Nhan ửng hồng, dường như là muốn thiêu cháy. Ngón tay Hứa Triết Quân thon dài xuyên qua mái tóc dài của cô, Tô Nhan cảm nhận được ngón tay của hắn không ngừng dao động trên đầu của cô.

Trong thời gian sấy tóc dài lâu Tô Nhan cảm giác như chính mình đang bị bao phủ trong không gian không tiếng động đầy ám muội.

“Được rồi.” Tắt máy sấy, Hứa Triết Quân vuốt vuốt mái tóc của cô đang toát loạn.

“Uh, cảm ơn.” Tô Nhan quay đầu hướng về phía Hứa Triết Quân cười cười.

Môi Hứa Triết Quân khẽ nhếch lên, trong mắt ôn nhu ý cười, tay liền cầm lấy nhúm tóc dài của Tô Nhan, đưa đến bên khóe miệng khẽ hôn lên một cái, “Tóc dài rất đẹp.”

Nét hồng trên mặt Tô Nhan càng lan tràn ra rộng hơn, tốc độ cực nhanh đã lan đến tận tai rồi cổ. Ánh mắt Hứa Triết Quân rất sáng, như là một con lốc xoáy thật lớn làm cho Tô Nhan như có cảm giác nhìn không được gì.

“Ngủ đi.” Xoa đầu rồi sau Hôn lên trán Tô Nhan một cái thật nhẹ nhàng, Hứa Triết Quân cười buông Tô Nhan ra.

Tô Nhan không nói gì, gật gật đầu, mặt đỏ giống như rắng chiều, vội chạy tới giường của mình, tiến ngay vào trong chăn, ngay cả đầu cũng rụt vào trong chăn. Nhìn một loạt động tác cực kỳ nhanh nhẹn của Tô Nhan, khóe môi Hứa Triết Quân không tự chủ được mà hiện lên nụ cười, cũng không có khi để cô mà thẳng đi đến tắt đèn trên giường ngủ.

Đợi cho Hứa Triết Quân tắt đèn, Tô Nhan rất sợ đầu sợ đuôi mới đem đầu lòi ra, hô hấp một chút không khí mới mẻ. Đầu vừa chui ra khỏi chăn không được vài giây, Tô Nhan liền nghe được tiếng cười của Hứa Triết Quân.

“Anh cười cái gì thế?” Giống như là con mèo bị giẫm phải đuôi, cảm giác một lần nữa bị cười nhạo khiến Tô Nhan trong nháy mắt mà xù lông lên.

Hứa Triết Quân nén cười, “Không có gì, còn không có cho anh cười nữa sao?”

“Hừ.” Tô Nhan thờ phỉ phỉ hướng hân trừng mắt liếc nhìn hân một cái, xoay người đưa lưng về phía hân, quyết định không để ý đến tên yêu nghiệt này nữa.

Hai người đều không có nói gì nữa, trong lúc nhất thời chỉ còn có tiếng hít thở của mỗi người, nhất thời yên tĩnh.

Tô Nhan nhắm mắt lại, nghĩ tới bánh rồi sùi cảo để cho mình nhanh chóng ngủ, trong đầu lại càng thanh tĩnh hơn, hoàn toàn không có chút nào buồn ngủ. Thói quen không có quen giường của mình đúng là thói hư tật xấu. Như thế nào ngay cả lúc này mà còn mất ngủ chứ? Tô Nhan khóc không ra nước mắt.

“Ngủ không được sao?” Tô Nhan đang nghĩ đến người đang ngủ kia thì Hứa Triết Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

Tô Nhan thay đổi tư thế, xoay người nằm ngửa lên, rầu rĩ đáp, “Uh, giống như là mất ngủ.”

“Em có muốn lại đây không?” Giọng nói của Hứa Triết Quân mang theo sự ôn nhu cùng nét cười nhẹ nhàng, giống như đang nói một chuyện bình thường vậy, đương nhiên ngữ khí lại làm cho người ta không thể kiên định được.

“Không cần.” Trong đầu Tô Nhan đột nhiên hiện lên lời dặn dò vắn vắn của Lăng Sở Sở cùng mấy người kia trước khi đi nên nhanh chóng cự tuyệt.

“Vậy anh qua đó.” Trong bóng tối truyền đến tiếng cười của Hứa Triết Quân, lộ ra một sự vui sướng.

“A?” Tô Nhan bị những lời này làm cho đông cứng, trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào, cái gì mà là “Anh qua đó.”? Không đợi Tô Nhan phục hồi lại tinh thần, Hứa Triết Quân đã từ giường của mình đứng lên đi đến bên giường của Tô Nhan.

Tuy rằng tắt đèn, cửa sổ vẫn có một chút ánh sáng tiến vào, Tô Nhan mở mắt ra nhìn thấy Hứa Triết Quân đứng bên giường, chẳng những thấy không rõ lắm mắt của hân, lại như trước có thể cảm nhận nét cười trên mặt hân. Nhưng là vị đại ca này, anh làm sao có thể lại đây?

Đáng tiếc Hứa Triết Quân không có khả năng biết được những điều mà Tô Nhan đang hò hét trong lòng, cho dù đã biết cũng phỏng chừng sẽ xem nhẹ.

Tô Nhan lúc này phỏng chừng là có chút mộng cho nên sau khi Hứa Triết Quân tiến vào chăn của mình mà cô cũng không có nói được nửa câu. Thứ nhất là cô bị sự việc xảy ra thành này làm làm cho chấn kinh rồi. Hai là động tác của Hứa Triết Quân quá nhanh, chờ đến khi cô phản ứng lại thì hân đã ở trên giường...Đều như vậy, Tô Nhan càng thêm không biết nói là tốt hay không tốt nữa.

Hứa Triết Quân đem Tô Nhan đã cứng lại ôm vào trong ngực, đưa tay捏捏 cái mũi nhỏ của cô rồi cười nói, “Em choáng váng rồi sao?”

Tô Nhan muốn khóc, vị đại ca này anh đột nhiên như vậy mà đi lên giường người ta, hỏi xem có thể ngủ không em?

“Hừ, động tác có thứ tự như vậy, anh về giường của anh đi thì hơn?” Biết chính mình hoàn toàn không thể nào đem yêu nghiệt đuổi đi xuống, Tô Nhan rõ ràng muốn phá bình cho người nào đó ngủ. Quên đi, chỉ cần người này đừng làm cái gì, cô sẽ không đem hân đá xuống giường. Đương nhiên nếu không liền trực tiếp đá xuống.

“uh, vì có thứ tự nên anh ở phòng ngủ luyện thật nhiều lần. Xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.” Hứa Triết Quân gật đầu, nói chuyện rất chi là lạ, cuối cùng còn không quên hỏi lại Tô Nhan một câu “Thân thủ mạnh mẽ phải không?”

Tô Nhan như có cảm giác bị sét đánh trên đỉnh đầu, cháy xém tới cả ruột gan, hết sức không thoải mái. “Hứa Triết Quân, hôm nay chưa ăn được?”

“A Quân.”

“A? Cái gì?”. Lời nói của Hứa Triết Quân mặc danh kỳ diệu làm cho Tô Nhan không hiểu gì.

“Gọi anh là A Quân.” Hứa Triết Quân tiến đến bên tai Tô Nhan, hơi thở ấm áp đảo qua da thịt nơi cổ cô, rất ngứa.

Tô Nhan không nói gì, người này như thế nào đột nhiên rồi rầm đến cả vấn đề xưng hô nữa, bắt qua cô vẫn là biết nghe lời kêu “A Quân.”

Giọng nói ôn nhu ở trong ban đêm im lặng có vẻ quyết rũ mê người, Hứa Triết Quân không lên tiếng, cảm thấy vừa động, đôi môi nóng rực đã rơi xuống

cánh môi của Tô Nhan. Cánh môi bị đẩy ra, hơi thở Hứa Triết Quân lập tức hùng dũng tiến vào, Tô Nhan như người đang chìm sắp chìm giữa dòng nước, theo bản năng đưa tay choàng qua cổ Hứa Triết Quân, nhận lấy nụ hôn này lửa này.

Hứa Triết Quân lặng lẽ từ môi Tô Nhan dần dần chuyển qua nơi khác, hai gò má, mắt, cổ, từng nơi từng nơi bị hắn xâm lược. Tô Nhan không biết chính mình đến tột cùng là làm sao vậy, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là hơi thở của Hứa Triết Quân, môi của hắn dừng ở trên da thịt của cô khiến cô cảm thấy rất nóng. Tô Nhan cảm giác chính mình cũng sắp bị thiêu cháy rồi.

“A... A Quân.” Tô Nhan không tự chủ được mà tay trên cổ Hứa Triết Quân càng xiết chặt, vô ý thức kêu to. Khó nhin, khát vọng, tiếng kêu mang theo vài phần mỉa mai hoặc làm cho cô hòng hứa Triết Quân căng thẳng, vội ôm lấy thân thể của Tô Nhan.

“Ngaoan, ngủ đi.” Cô nén dừng lại động tác, Hứa Triết Quân hôn lên mắt Tô Nhan, nhẹ giọng nói.

Tô Nhan xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng, đầu chôn vào trong ngực của hắn, vẫn không nhúc nhích. Cảm nhận được thân thể Tô Nhan cứng ngắc, Hứa Triết Quân không có nói nữa, chính là đưa tay ra sau lưng cô, từng chút từng chút một nhẹ nhàng mà vỗ. Như vậy cứ không tiếng động mà trấn an, làm cho Tô Nhan dần dần trầm tĩnh lại, bất tri bất giác trong lúc đó ngủ ở trong lòng của hắn.

Thời điểm ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Nhan phát hiện đã không thấy Hứa Triết Quân đâu. Xác thực mà nói là người này đã không ở trong phòng. Tô Nhan có chút buồn bực, sáng tinh mơ người này đã đi đâu vậy?

Thời điểm Hứa Triết Quân đẩy cửa vào trùng hợp gặp Tô Nhan thay quần áo, cúc áo của chiếc áo ngủ đã được cởi ra hơn một nửa, lộ ra đằng sau chiếc áo ngủ nửa hở là làn da trắng nõn như tuyết cùng với hai nửa vòng tròn no đủ mượt mà như ẩn như hiện, rất mê người. Dù một người lúc bình thường rất định lực như Hứa Triết Quân cũng bị cảnh trí hấp dẫn như vậy nhất thời làm cho á khẩu.

“Anh xoay mặt đi.” Tô Nhan lập tức kéo áo ngủ, chỉ vào Hứa Triết Quân mà hô lớn.

Hứa Triết Quân cũng phản ứng lại, lập tức xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tô Nhan, chính là trên mặt đã xuất hiện rãnh hòng.

“Được rồi.” Thay quần áo xong, Tô Nhan buồn bực muốn chết. Yêu nghiệt hỗn đản, cố tình chọn lúc cô thay quần áo mà trở về.

“Ăn sáng thôi.” Hứa Triết Quân đã sớm khôi phục lại bình thường, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, đưa phần cháo trên tay đến cho Tô Nhan, cười nói “Ăn xong chúng ta đi tới phía đông của trấn tham quan một chút.”

Tô Nhan không có nhìn hắn, gật gật đầu, nhận lấy phần cháo rồi ăn.

Ở phía đông của trấn mà nói thì Tô Nhan càng thích phía tây hơn. Không từ mà biệt, cửa vào cho du khách rất nhiều, cái kiểu người cầu người trên này làm cho Tô Nhan có điểm mất đi sự hứng thú. Nhiều người như vậy, căn bản không có biện pháp nào mà ngắm nhìn cảnh sắc được, đừng nói gì là chụp ảnh. Đây rút cuộc là ngắm người hay là ngắm phong cảnh đây?

Cơ hồ là theo dòng người đến các phong cảnh rồi nhìn thoáng qua một chút, cái miệng nhỏ nhắn của Tô Nhan quyết ngày càng cao. Ở khu vực dạo chơi ăn qua cơm trưa xong, Tô Nhan đã không có hứng thú tiếp tục lưu lại đây nữa.

“Chúng ta trở về đi.” Tuy rằng người ở phía Đông phong cảnh cũng sẽ không ít nhưng tóm lại so với bên chật ních người này có lẽ sẽ tốt hơn.

Hứa Triết Quân cười cười, “Uh, chúng ta đi ra ngoài cảnh khu đi dạo đi, thuận tiện mua chút đồ ăn.”

Ra khỏi cảnh khu, Tô Nhan lập tức cảm giác được tốt hơn rất nhiều, ngay cả hô hấp đều tốt lên không ít. Đi không bao lâu, Tô Nhan liền nghe thấy một mùi hương thật mê người, ngẩng đầu nhìn bốn phía liền tìm ra được nơi phát ra mùi hương. Ở phía bên trái của đường lớn có một cửa hàng mở cửa bán bánh lớn, hơn nữa nhìn số khách chờ đợi chung quanh, hẳn là làm ăn rất tốt.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi qua mua một cái.” Vừa thấy biểu tình của Tô Nhan, Hứa Triết Quân chỉ biết cô đã bị thức ăn câu dẫn mất linh hồn nhỏ bé rồi.

Bánh lớn nhà này có cái đầu rất lớn, tròn vo, vừa thyes có thể xác định cắn vào chắc chắn sẽ xóp giòn. Sau khi mua một cái bánh lớn, ông chủ dùng dao đem cắt cái bánh lớn cắt thành hai nửa, đưa cho mỗi người một nửa.

Cắn một miếng, Tô Nhan kinh ngạc kêu lên, “Ăn rất ngon.”

Quả nhiên, quần chúng nhân dân không chỉ có ánh mắt sáng như tuyết, vị giác cũng rất chi là tốt nha.

Tục ngữ nói rất đúng, bất cứ việc gì có lần đầu tiên thì sẽ có lần hai.

Nhưng là... vào lúc ban đêm Hứa Triết Quân lại bình tĩnh thông dong mà đi đến giường của Tô Nhan. Cùng với lần trước là bất đồng, lần này hắn ngay cả giường của chính mình cũng chưa đến mà trực tiếp đi đến giường Tô Nhan. Vì thế Tô Nhan không bình tĩnh được, rõ ràng chính mình có giường làm sao lại bay sang giường của cô rồi?

“Anh trở về giường của anh đi.” Tô Nhan ngồi một bên, ngón tay chỉ vào một cái giường khác, biểu tình nghiêm túc.

Hứa Triết Quân tựa đầu vào giường, cười dài nhìn Tô Nhan, có chút vô lại, “Đây là giường của anh.”

Tô Nhan co giật khóe miệng “Em qua bên kia ngủ...” Không thể trêu vào, cô còn trốn không được sao?

Ai ngờ Hứa Triết Quân cầm lấy tay cô, cười nhẹ nhàng, “Giường của em ở đây thì còn muốn đi đâu ngủ nữa chứ?”

“Anh không biết là hai người ngủ trên một cái giường rất chật sao?” Tô Nhan cảm thấy tinh thần của mình cũng hồng hót rồi từ khi tiếp xúc với người bên cạnh này.

“Tuyệt đối không chật, tối hôm qua không phải là ngủ rất tốt sao?”

Trong đầu Tô Nhan vẫn là kiên quyết chặt đứt, “Em không! Thế anh không đặt cái giường đôi đi.”

“Thì ra em là đang trách anh không đặt giường đôi mà đặt giường đơn sao...” Hứa Triết Quân cười, tới gần Tô Nhan, như bưng tỉnh đại ngộ mà nói.

“Hứa Triết Quân.” Tô Nhan giận dữ, người này quả thực là vô si đến cực điểm.

Những lời Tô Nhan còn muốn nói đều bị Hứa Triết Quân dùng miệng chặn lại, Tô Nhan bị Hứa Triết Quân đè lại buộc đến góc tường, cánh môi mềm mại bị cắn cắn nhẹ nhàng, hàm răng bị cạy ra, lửa nóng đầu lưỡi trực tiếp tiến vào, càn quét trong khoang miệng của Tô Nhan. Mới đầu Tô Nhan còn phản kháng muốn đẩy Hứa Triết Quân ra, nhưng mà nụ hôn dần dập tắt dần, khí lực trên người Tô Nhan ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ có thể nằm ở trên người Hứa Triết Quân, uyển chuyển mà thừa nhận lấy.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Tô Nhan đã bị Hứa Triết Quân đặt ở dưới thân. Sức nặng trên người làm cho Tô Nhan có cảm giác không thở nổi, nhịn không được mà động vài cái, muốn tìm cái khe hở để mà hít thở chút không khí.

Khẽ cắn vành tai Tô Nhan một chút, giọng nói của Hứa Triết Quân có chút ám muội, mang theo từ tính nồng đậm, “Tô Nhan, đừng nhúc nhích.”

“Làm sao?” Tô Nhan bĩu môi, lại từ chối vài lần. Người bị áp dưới thân là cô, có được không? Chẳng lẽ cử động liên tục cũng không được sao?

Động tác như vậy đối với Hứa Triết Quân hiện tại mà nói quả thực là một loại tra tấn, Hứa Triết Quân cắn răng nhẫn nại, cúi đầu hung hãn hôn ở trên môi Tô Nhan, mang theo ý tứ hàm xúc là trừng phạt, liên tục xâm nhập làm cho Tô Nhan thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Đừng nhúc nhích, bằng không anh cũng không cam đoan có thể hay không nhịn nữa.” Trong mắt Hứa Triết Quân hiện lên sự nguy hiểm, uy hiếp nói.

Nghe nói như thế, Tô Nhan liền lập tức cứng lại, nháy mắt liên lộ ra sự lo lắng, mà Hứa Triết Quân đang gần trong gang tấc. Qua một lát, Hứa Triết Quân nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Tô Nhan, nhịn không được lại muốn khi dễ cô, khẽ cười nói “Sợ sao?”

“Có thể không sợ sao?” Tô Nhan có chút buồn bực than thở.

“Đừng sợ.” Hứa Triết Quân đem Tô Nhan ôm vào trong ngực, hôn lên chóp mũi của cô, trấn an nói, “Anh sẽ không ăn em đâu.”

Tô Nhan hồ nghi nhìn hắn một cái, cặp mắt kia rõ ràng đang nói, nhân phẩm của anh làm em thực hoài nghi.

Hứa Triết Quân sững sốt, đưa tay gõ lên trán cô một cái, “Không tin lời anh nói sao, anh hiện tại ăn em luôn.”

“Tin... tin... sao có thể không tin chứ?” Tô Nhan đáng thương cười cười lấy lòng.

Hứa Triết Quân có chút buồn cười, vỗ vỗ đầu của cô rồi nói, “Uh, không còn sớm nữa. Em ngủ đi.”

Đợi cho Tô Nhan ở trong lòng mình ngủ thiếp đi, Hứa Triết Quân hôn hôn lên cái trán của cô, nhẹ giọng nói, “Bây giờ còn quá sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cá nằm trong lòng bàn tay

Noel qua đi vài ngày chính là tới tết nguyên đán, thừa dịp ba ngày nghỉ, Tô Nhan tranh thủ trở về nhà cũng nhị vị Tô gia đoàn viên. Cách xa lâu ngày chưa được ăn mỹ vị hải sản, Tô Nhan cắn chiếc dưa mà roi lệ đầy mặt, thời điểm khi cô còn ở thành phố H thì như ngóng sao ngóng trăng, nay cuối cùng cũng để cho cô viên mãn.

Ngày nghỉ nguyên đán chấm dứt, sau khi trở lại trường học việc đầu tiên phải đối mặt chính là đợt kiểm tra cuối kỳ sắp diễn ra. Các môn khác đối với Tô

Nhan mà nói là không vấn đề gì, ngọn núi cao duy nhất chính là toán cao cấp. Tôn Nhan không chỉ một lần muốn chết ngay trên quyển sách, toán cao cấp học có ích lợi gì? Hứa nữa cái mà Tô Nhan nghĩ không ra là vì sao tiếng anh chuyên ngành còn có cả toán cao cấp ở trong đó chứ?

May mắn trên thế giới này còn có một Hứa Triết Quân, thân là bạn trai nên hẳn tự nhiên nhận lấy chức trách gia sư cho riêng Tô Nhan. Trước khi đến kỳ thi, chỉ cần có thời gian hẳn đều chủ động đem Tô Nhan bắt đến thư viện rồi chỉ cho cô cách giải bài tập toán cao cấp. Dù là như thế, sau kỳ thi toán cao cấp, tâm Tô Nhan vẫn là như tro tan bởi vì cô ngay cả nửa phần nắm chắc cũng đều không có.

Chuyện này làm cho Hứa Triết Quân lần đầu tiên trong đời có cảm giác thất bại, như thế nào hẳn giúp cô giảng giải về toán cao cấp trong vòng hơn nửa tháng, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ. Hứa Triết Quân đương nhiên không biết vấn đề là chính mình, nhưng là Tô Nhan ở phương này chỉ số thông minh quá cao, thật sự làm cho hắn cảm khái rất nhiều. Nếu về sau đứa nhỏ ở phương diện toán học kế thừa chỉ số thông minh của Tô Nhan...

Như vậy, Hứa Triết Quân chỉ có an ủi chính mình, so với gien của Tô Nhan thì gien của hắn cường bạo hơn vài lần. Dựa theo phép tắc không sống mong chết, hẳn là sẽ không lưu lạc đến mức độ bị thương như vậy.

Nghỉ đông về nhà, Hứa Triết Quân đem Tô Nhan về nhà sau đó lại ngồi xe lửa trở về thành phố S. Cha mẹ vô lương tâm của hắn cuối cùng cũng phát hiện, cảm thấy đem con trai một mình bỏ lại ở quê nhà lâu lắm rồi nên cũng có chút băn khoăn, quyết định qua năm mới trở về đoàn tụ gia đình một chút.

Về nhà giống như là quyên điều hồi sào (chim bay mỏi cánh quay về tổ), Tô đại nương cảm thấy Tô Nhan trở lại thành phố H học có mấy ngày mà nay đã gầy xuống, mỗi ngày đều đòi đủ thứ món ăn ngon cho cô ăn, tranh thủ thời gian nghỉ đông làm cho Tô Nhan béo lên một chút nữa. Tô Nhan đối với điều này tự nhiên là mừng rỡ mà nhận ấy, mỗi ngày ăn đồ ăn ngon, không hề cố kỵ. Nhưng là đại khái đã nửa tháng trôi qua, dường như là béo lên thành một vòng, Tô Nhan ngay cả nửa vòng cũng chưa béo, vẫn một bộ dạng như trước.

Điều này làm cho Tô đại nương hoài nghi thân thể Tô Nhan không tốt, đem cô mang đi tới viện thuốc Đông Y mua một ít thuốc bổ trợ về. Đối mặt với thứ nước đen tuyền, vừa chua lại vừa chát, làm cho người ta muốn nôn khan thì Tô Nhan thực sự xúc động đến muốn đâm đầu vào tường mà chết. Nhưng là mỗi lần uống thuốc, Tô đại nương đều đứng ở một bên nhìn gắt gao làm cho Tô Nhan không thể không đem bát thuốc mà uống sạch sẽ.

Tô Nhan bên này bị thuốc Đông Y tra tấn nửa sống nửa chết còn bên Hứa Triết Quân cũng xuất hiện một vấn đề chọn lựa khó khăn.

“A Quân, cha mẹ đã đem hạng mục lần trước của con đưa cho Brian xem, hắn rất thích hạng mục này của con, muốn nhận con làm đệ tử. Cho nên lần này trở về, cha muốn hỏi con một chút xem có hứng thú đi học ở Princeton không?”

Hứa Triết Quân ngừng động tác trên tay một chút, ánh mắt chuyển hướng cha mình đang ngồi ở phía đối diện, “Brian? Brian Cook?”

“Đúng vậy, Brian Cook.” Hứa Phàm mong đợi nhìn con “Con cũng nên biết cơ hội này là rất khó có được cho nên...”

“Con sẽ suy nghĩ một chút.” Trầm mặc vài giây, Hứa Triết Quân buông quyển sách, đứng dậy chuẩn bị về phòng của mình.

“A Quân, năm sau cha với mẹ con sẽ đi Hà Lan. Cha hi vọng trước khi đi có thể cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục.”

Nghe được lời nói của cha mình, Hứa Triết Quân dừng lại cước bộ, xoay người lại rồi nói, “Vâng, con biết.”

“Làm sao vậy?” Viên Lộc từ phòng bếp đi ra nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái cùng khó hiểu của chồng mình thì mở miệng hỏi.

“Anh đã nghĩ rằng A Quân khi nghe được tin Brian mời hắn thì sẽ nhanh chóng đáp ứng ngay.”

Viên Lộc buông đĩa trái cây trong tay xuống có chút kinh ngạc, “Con chẳng lẽ là không có đồng ý sao?”

“Nó nói sẽ suy nghĩ một chút, lấy tính tình của nó, hơn nữa còn đối với Brian sùng bái như vậy thì hẳn là phải nhanh chóng đồng ý mới đúng chứ.” Hứa Phàm cau mày, đối với hành động của con trai cảm thấy khó nghĩ.

“Có lẽ có cái gì làm cho con nó không thể buông tay cơ nên hẳn không biết lựa chọn như thế nào.”

“Ý em nói là...”

“Nếu trực giác của em đúng thì...” Viên Lộc nghiêng đầu, đối với chồng mỉm cười, “Anh nói A Quân sẽ đi sao?”

Hứa Phàm sờ sờ cái mũi rồi cười nói, “Theo anh thấy, con nó vẫn sẽ đi.”

Viên Lộc từ chối cho ý kiến, “Phải Không?”

“Vậy mới mất mà chờ đợi thôi.” Hứa Phàm nhiu mày, bằng hiểu biết của hắn thì con trai nhà mình tuyệt đối sẽ không buông tay cơ hội tốt như vậy.

Mất thấy sắp nhanh qua năm mới, Tô Nhan bị Tô đại nương lôi kéo đến các cửa hàng lớn trong thành phố đi dạo một vòng, cuối cùng lấy lòng mua bộ đồ đón năm mới. Đang nghĩ tới cuối cùng thì cái miệng cũng được nghỉ lại bị Tô đại nương túm đứng lên, kéo vào trong siêu thị mua hàng tết. So với việc mua quần áo mà nói, Tô Nhan đối mặt với việc mua hàng tết nhiệt tình tăng vọt rất nhanh, Loại chuyện mua đồ ăn vặt này, cô ăn mà còn không thể không nhiệt tình được sao?

Thời điểm nhận được điện thoại của Hứa Triết Quân, Tô Nhan chính là mang theo túi này túi nọ đi lên cầu thang.

“Cái gì? Ngày mai?” Tô Nhan kinh ngạc, lỗ tai của cô không có nghe nhầm, vậy khẳng định chính là đầu óc của Hứa Triết Quân đầu kia điện thoại bị mắc lỗi rồi, “Ngày mai đã là ngày 30 cuối năm rồi, anh tại sao lại tới đây được chứ?”

“Như thế nào? Em không muốn anh sang đó sao?” Giọng nói Hứa Triết Quân ôn hòa làm cho Tô Nhan sợ hãi.

“Làm sao có thể chứ? Đại nhân người có thể đến đây, tiểu nhân tôi tất nhiên phải hoan nghênh rồi.” Đối với chính mình không hề có cốt khí hành vi, Tô Nhan sớm cũng đã chết lặng hoàn toàn.

Hứa Triết Quân có thể tượng tượng ra biểu tình đáng thương của Tô Nhan giờ phút này, ánh mắt nhất định là đang trừng lớn, cánh môi nhỏ nhắn mẩn lại, bộ dạng rất đáng thương. Nghĩ đến đây, Hứa Triết Quân không khỏi bật cười, mấy đen mấy ngày liên hoành hành trong lòng giờ khắc này cũng bị xem nhẹ đi hoàn toàn, “Cha mẹ anh nói năm nay qua nhà ông bà nội đón năm mới cho nên sẽ về lại bên đó.”

“A, như vậy à.” Tô Nhan buông này nọ, trở về phòng mình.

“Cứ như vậy sao?” Hứa Triết Quân cười khế, “Xem ra em một chút cũng không có nhớ đến anh.”

Tô Nhan vừa cầm hộp khoai lên thì cứng đờ, những lời này cô nên trả lời như thế nào? Vì sao cách nhau khoảng cách xa xôi như vậy mà cô cũng thấy sau lưng lạnh lẽo như thế chứ? Nếu nói thật, chờ ngày mai Hứa Triết Quân trở lại thì cô khẳng định sẽ không có trái cây ngon mà ăn. Nhưng là nếu nói dối... chẳng lẽ nói em nhớ anh muốn chết sao? Loại lời nói này cô không có khả năng nói lời.

Đi từng bước tiến đến con đường chết phía trước, lui ra phía sau từng bước là vách núi đen... Tô Nhan tuyệt vọng.

“Nhưng là anh rất nhớ em. Tô Nhan, làm sao bây giờ?” Trong mắt Hứa Triết Quân tràn đầy sự giãy giụa, hẳn là luyến tiếc nhưng cũng không muốn buông tha.

Không biết vì sao, căn bản hẳn là lời nói tỏ tình ngọt ngào nhưng giờ khắc này Tô Nhan lại cảm thấy có chút thân nhiên đau thương, hẳn là không vui sao? Tô Nhan nhíu mày, giọng nói cũng không tự chủ mà mềm mại đi vài phần, “Anh đang nói ngốc cái gì vậy? Không phải ngày mai là có thể gặp mặt rồi sao?”

Hứa Triết Quân nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ rồi trả lời “uh, ngày mai có thể gặp em rồi.”

“A Quân.” Không hiểu sao Tô Nhan có chút lo lắng.

“Sao em?”

“Anh không vui sao?”

Hứa Triết Quân sững sốt một chút, lập tức cười nói, “Làm sao có thể? Trong đầu của em cả ngày toàn miên man suy nghĩ cái gì đâu không thể?”

Tô Nhan bĩu môi, có chút buồn bực, “Quan tâm cái người không có lương tâm như anh không bằng đi quan tâm Tiểu Bạch còn hơn.”

“Tô Nhan.” Hứa Triết Quân co giật khóe miệng, giọng nói có hơi hơi đề cao lên vài phần “Em dám?”

“Có cái gì không dám?” Tô Nhan tức giận.

“Phải không? Vậy em nên đề ý chút, trăm ngàn lần đừng để Tiểu Bạch cắn chết.”

“Anh rủa em.” Tô Nhan giận, “Họ Hứa, đừng để cho em nhìn thấy anh. Em thấy anh liền cắn chết anh.”

Hứa Triết Quân hé miệng cười, đề thấp giọng nói mang theo ý tứ khiêu khích nhẹ nhàng, làm cho tim Tô Nhan không khỏi đập nhanh thêm vài phần “uh. Anh sẽ chờ em đến cắn anh.”

Lời nói ái muội như vậy làm cho mặt Tô Nhan lập tức đỏ ửng lên, “Anh đi chết đi. Không thèm nghe anh nói nữa.”

Cơ hồ xem như là chạy trốn chết, Tô Nhan không đợi Hứa Triết Quân nói gì nữa mà ngắt điện thoại.

Nghe được thanh âm đồ đồ đầu kia điện thoại, Hứa Triết Quân cũng là cười đến vui sướng hơn, không cần nghĩ cũng biết Tô Nhan giờ phút này chắc chắn sẽ có khuôn mặt ửng hồng giống như đất khi. Nhưng mà cười xong lại chỉ lưu lại cảm giác vắng vẻ, Tô Nhan như vậy làm như thế nào buông tay đây? Nhưng là cơ hội kia, hẳn cũng không thể nào bỏ qua. Hứa Triết Quân nắm chặt di động, khóe miệng nhếch lên, cúi đầu nên không nhìn ra hẳn đến tốt cùng là suy nghĩ cái gì.

Lần đầu tiên, hẳn không biết nên lựa chọn như thế nào.

Thời điểm Hứa Triết Quân nhìn thấy Tô Nhan, cô mặc một áo bông màu hồng nhạt, giày màu socola xen lẫn trong tuyết, hương hân mà chạy tới, mái tóc dài có phần xỏa ra ở xung quanh, rất đẹp.

Bởi vì chạy một đường tới đây, hai má Tô Nhan lộ ra nét hồng hồng, đỏ bừng làm cho người ta rất yêu thích. Tô Nhan chạy đến trước người Hứa Triết

Quân, khi Tô Nhan vừa chạy đến đã hướng Hứa Triết Quân cười cười, giọng nói thanh thúy, “Vị tiên sinh này, đã lâu không gặp.”

“Uh, đã lâu không gặp.” Hứa Triết Quân vươn tay đem Tô Nhan ôm vào trong ngực, cảm thấy lên đỉnh đầu cô, khẽ cười mà nói.

Nơi hai người hẹn nhau là ngã tư đường giao nhau giữa Kim Quế Hoa Viên cùng với Ngân Quế Hoa Viên, bình thường lui tới nhiều người, lại đủ người quen. Tô Nhan như thế nào cũng không nghĩ tới, Hứa Triết Quân thế nhưng đột nhiên lại ôm lấy cô khiến cô muốn gãy dựa thoát ra. Sau đó lại nhìn phải trái trước sau một vòng, phát hiện không có người quen mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tô Nhan.” Đối với hành động của Tô Nhan, Hứa Triết Quân rõ ràng rất bất mãn liền nhíu mày nhìn cô.

Tô Nhan bĩu môi, trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, “Nếu như bị người quen nhìn thấy, nói cho cha mẹ em thì em sẽ bị chôn sống không chừng đó.”

Hứa Triết Quân nhíu mày, khẽ nhếch môi, khuôn mặt thản nhiên lộ ra vẻ nguy hiểm, “Như thế nào? Anh còn không thể quanh mình chính đại gặp người yêu của mình sao?”

Tô Nhan hé miệng phản bác, “A... cái kia cũng không phải.”

“Nếu như em nói không phải vậy thì qua năm mới anh nên đi chào hỏi bác trai bác gái một tiếng rồi?” Khóe miệng Hứa Triết Quân nhếch lên, vẽ nên một nụ cười yếu ớt.

“Hả?” Tô Nhan há miệng thở dốc, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, “Phiền toái anh lặp lại lần nữa...”

“Anh nói nếu không phải thì qua năm mới anh nên đi chào hỏi bác trai bác gái một tiếng rồi?” Hứa Triết Quân nói chậm lại, đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần nữa.

Những lời này đối với Tô Nhan mà nói không khác nào đột nhiên ném lên mặt cô một quả bom, hoặc là cũng có thể nói trời nắng mà có sấm làm cho cô hoàn toàn lờ mờ đi. Qua một hồi lâu, cô mới lắp bắp nói, “Này... này... vẫn là không cần đi.” Nói xong cô còn vụng trộm quan sát biểu tình của Hứa Triết Quân một chút, sợ hấn bùng nổ.

Hứa Triết Quân không nói gì thêm, chính là cười cười với cô rồi nắm lấy tay cô, “Chúng ta đi ra mặt sau công viên một chút đi.”

“A Quân, anh xem anh xem, em sau khi trở về mỗi ngày đều ăn bốn bữa cơm, còn phải uống thuốc bổ đáng chết trong vòng một tuần nhưng là một chút cũng không có béo lên. Mẹ em đều đang rồi rấm muốn chết.”

“Ngày hôm qua em đi theo mẹ mua hàng tết, bà ấy còn liên tiếp nhắc tới chuyện này nữa.”

“Em ngày hôm qua mua rất nhiều đồ ăn vặt về nhà, có thể ăn đến hết kỳ nghỉ đông này mới thôi.”

Tô Nhan líu ríu nói không ngừng, giống như muốn đem những chuyện tình gần nhất nói ra cho hết trong một lần mới tốt. Trên mặt Hứa Triết Quân mang theo nụ cười nhợt nhạt, ngẫu nhiên đáp lại vài câu, còn lại thời gian đều để cho cô nói. Hấn thực hưởng thụ thời gian như vậy, cái gì đều không quan trọng, chỉ cần có người trước mắt này cười vui vẻ như vậy là đủ rồi.

“Anh không vui.” Lần này Tô Nhan vô dụng đã hỏi một câu, chính là trần thuật một chuyện có thực. Cô dừng lại cước bộ, lôi kéo tay Hứa Triết Quân kèm theo một đôi mắt mở to tràn ngập lo lắng “A Quân, anh làm sao không vui vậy?”

Hứa Triết Quân mỉm cười, dừng chân lẳng lặng nhìn Tô Nhan, không nói gì.

“Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?” Gặp Hứa Triết Quân không nói lời nào, Tô Nhan càng thêm lo lắng.

“Giáo sư Brian mời anh đi Princeton.”

“Princeton?” Tô Nhan sững sốt một chút, không phản ứng được Princeton là cái gì.

“Nước mỹ, Princeton University.”

“Thật sự sao?” Tô Nhan hô to một tiếng, lập tức nhảy đến trên người Hứa Triết Quân, “Thật tốt quá.”

Hứa Triết Quân tiếp nhận được thân thể của Tô Nhan nhảy đến, trong lúc nhất thời không biết nói như thế có phải là tốt hay không nữa. Mấy ngày nay hấn vẫn rồi rấm vẫn đề đi hay ở, còn chưa kịp nghĩ tới phản ứng Tô Nhan là như thế nào. Tô Nhan dán chặt trên người Hứa Triết Quân, lộ ra khuôn mặt đáng yêu, ánh mắt lóe sáng sự sùng bái. Cô đã nói, “A Quân, anh thật lợi hại.”

“Hứa Triết Quân sững sốt một chút rồi hỏi, “Tô Nhan, em muốn anh đi sao?”

Tô Nhan gật gật đầu, trên mặt là vẻ mặt đương nhiên, “Vô nghĩa, cơ hội tốt như vậy, không đi mới là kẻ ngốc.”

Hứa Triết Quân đưa tay vỗ vỗ đầu của Tô Nhan, “Nhưng là anh đi rồi, em làm sao bây giờ.”

“A... đúng rồi. Anh mà đi thì hai đứa mình bị ngăn cách hai bờ đại dương rồi.” Tô Nhan bĩu môi, lúc này mới phản ứng lại. Nếu Hứa Triết Quân đi Mỹ,

hai người bọn họ liền phải chia cách.

“Nếu như phải chia cách như vậy, em không thương tâm sao?” Hứa Triết Quân nhìn Tô Nhan, nét cười nơi khóe miệng không biết khi nào đã không còn thấy, trong ánh mắt đen sâu khi có lời nói không nên, làm cho hô hấp của Tô Nhan cũng dần trở nên kim hãm lại.

Gặp Tô Nhan không nói gì, đáy mắt Hứa Triết Quân buồn bã, khóe môi gọi lên một nụ cười tự chế giễu. Bọn họ trong lúc đó từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình hấn cố gắng, Tô Nhan đã tiếp nhận rồi nhưng đối với hấn cũng lại càng ngày càng ý lại, nhưng chung quy vẫn là bất đồng. Nhân loại luôn vô cùng vô tận, không hiểu được những thứ đã chiếm được trước kia có phải đủ rồi hay không, đủ thỏa mãn chưa? Nhưng cho tới bây giờ, lại vẫn hi vọng cô ấy có thể giống như mình, muốn đem đối phương dung hòa vào cuộc sống của chính mình, giống mình không muốn cách xa người mình yêu một chút nào, giống như không thể vứt bỏ đi một chút nào của người ấy.

Đầu ngón tay của Hứa Triết Quân chạm tới hai má của Tô Nhan, đáy mắt xẹt qua một tia đau đớn, “A Nhan, em thật sự không thương tâm sao?”

“Đối với em mà nói thì anh ở hay đi đều giống nhau có phải không?”

“Không phải.” Tô Nhan lắc lắc đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy sâu không đáy này cô chỉ có thể mân miệng không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Hứa Triết Quân thu lại ánh mắt, cười khổ một chút, “Anh biết kỳ thật vẫn đều là anh đang ép em. Bức em đối mặt, bức em nhận. Nếu anh không bức em, em tuyệt đối sẽ không lựa chọn cùng anh hẹn hò, đúng hay không? Giống như hiện tại, anh cũng đang ép em vậy. A Nhan, nói cho anh biết, đối với em mà nói anh rút cuộc là gì?”

Tô Nhan ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Hứa Triết Quân, biểu tình bất đắc dĩ lần bị thương kia làm cho trong lòng Tô Nhan đau xót. Cô đây là làm tổn thương hấn sao?

Tay cô giữ chặt lấy tay của Hứa Triết Quân, cắn môi lại không biết nên nói như thế nào mới tốt, gấp đến độ hai con mắt đều đỏ rực.

“A Nhan, đối với em mà nói, anh rút cuộc là gì?” Nhìn biểu tình thiếu chút nữa khóc thành tiếng của Tô Nhan, Hứa Triết Quân đau lòng nhưng cũng không muốn buông tha cho cô, lại hỏi lại một lần. Nếu bỏ qua cơ hội này, không cho cô hiểu được tâm ý của mình thì sợ là không có cơ hội nữa.

“Bạn trai...” Đợi nửa ngày, Tô Nhan mới thốt ra hai chữ như vậy...

Nghe được đáp án như thế, Hứa Triết Quân thờ dãi, trong lòng thất vọng. Chẳng lẽ chỉ có mình hấn thôi sao?

“Em biết, em thích anh không có nhiều như anh thích em, em vẫn luôn biết điều đó.” Tô Nhan nhìn chăm chăm tay của mình nằm trong lòng bàn tay của Hứa Triết Quân, mở miệng thì thảo, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại rất rõ ràng, “Nhưng là em vẫn cần phải cố gắng, cố gắng càng ngày càng thích anh thêm một chút. Tuy rằng em không biết chính mình rút cuộc là thích anh nhiều như thế nào...”

“Nhưng là em vẫn biết, em thích cũng chỉ có một mình anh, cũng chỉ có một mình anh thôi mà...”

Tô Nhan còn chưa nói xong, miệng đã bị môi Hứa Triết Quân che lại, vội vàng, nóng bỏng, đầu lưỡi tham lam quyết luyến, quấn quanh đầu lưỡi Tô Nhan, tiến thêm một bước làm sâu nụ hôn này.

“A Nhan, anh rất vui về.” Hứa Triết Quân ôm Tô Nhan, cúi đầu cười yếu ớt, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chờ anh trở lại

Về nhà, nhìn đến cha đang cùng ông nội xem tivi, Hứa Triết Quân cũng đi qua rồi ngồi xuống bên người cha mình.

“Con đi.” Một bên xem tivi với chương trình nhảm chán, một bên lột quả phi (một loại cây dẻ), Hứa Triết Quân học ra hai chữ.

Trên mặt Hứa Phàm tràn ra một tia cười, quay đầu nhìn con trai dường như không có việc gì mà vẫn xem tivi rồi hỏi, “Bỏ được sao?”

Nghe nói như thế, Hứa Triết Quân hé miệng cười, không có nói tiếp, chính là chuyên tâm dùng tay bóc vỏ quả phi. Nhớ tới Tô Nhan đứng ở trước mặt hấn, mở to mắt, biểu tình nghiêm túc, gần từng tiếng còn thật sự nói ra lời nói, tâm của Hứa Triết Quân như có điểm bị tràn đầy.

“Cơ hội này rất khó, anh cũng khẳng định không muốn cứ như vậy mà buông tha cho. Không cần lo lắng cho em, không phải chỉ chia cách ba năm thôi

sao, nháy mắt liền trôi qua. Anh nếu lại do dự như thế, em sẽ khinh thường anh. Nam tử hán đại trượng phu, muốn làm gì phải quyết định thật nhanh.”

Hắn do dự, cô liền quyết định thay hắn một lần. Tô Nhan của hắn luôn cùng người khác bất đồng.

Buổi tối đầu năm mới, đợi ăn cơm chiều xong. Tô Nhan liền chạy tới cùng Hứa Triết Quân đi bắn pháo hoa.

“Muốn mua cái lớn hơn không?” Hứa Triết Quân chỉ vào một cái hình lập phương lớn rồi hỏi Tô Nhan.

Tô Nhan co rút khóe miệng, dùng sức lắc đầu. Làm ơn, lớn như vậy mà chỉ có hai người bọn họ sử dụng, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì không phải là gây thành thảm kịch nhân gian sao? Cô cũng không nghĩ lão nhân gia hắn muốn bởi cô đi tây thiên bá kiến phát sớm thế đâu.

Cuối cùng hai người mua hai cây pháo bông dùng cho nữ phù thủy, cộng thêm đủ loại pháo bông nhỏ linh tinh nữa. Đợi cho đến không gian trống vắng trong công viên, Tô Nhan đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, ra về không có mua cái bật lửa.

“A Quân, anh có bật lửa không?” Trong mắt Tô Nhan lóe ra sự chờ mong vô hạn.

“Không có.” Hứa Triết Quân nói câu đầu tiên đem sự chờ mong của Tô Nhan hủy diệt đi, “Em ở chỗ này chờ anh, anh trở về mua một cái đến đây.”

“Vâng.” Tô Nhan gật gật đầu, đến lúc này đường về cũng không gần, cô lười lại đi một chuyến nữa.

Thừa dịp Hứa Triết Quân đi mua cái bật lửa, Tô Nhan đưa cây pháo hoa, từng cây găm ở trên cỏ, hợp lại thành hình dạng một trái tim tình yêu.

“Uh, được rồi.” Tô Nhan vỗ vỗ tay, ngồi xổm ở giữa trái tim, đối với chính tác phẩm của mình rất vừa lòng.

“Đúng rất đẹp. Nếu hiện tại đều đốt thì càng đẹp hơn.” Mua được cái bật lửa trở về, Hứa Triết Quân đứng ở trước trái tim tình yêu kết bằng những cây pháo hoa. Tô Nhan đang cười dài ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu vô tội nhìn chính mình.

Tô Nhan nháy mắt, cắn môi, về mặt vô tội, “Anh thật sự là muốn đốt đó phải không? Em sẽ bị pháo hoa bắn đến đó.”

Hứa Triết Quân cười đến ôn nhu, đi đến một cây pháo hoa, lấy ra cái bật lửa làm ra bộ muốn đốt pháo, “Sẽ không đâu. Em yên tâm”

“Oa này...” Tô Nhan hú lên quái dị, một chút tính đi ra ngoài, chỉ vào cây pháo bông mà Hứa Triết Quân bắt đầu đốt rồi kêu lên, “Hứa Triết Quân, anh là kẻ đáng chết, không có lương tâm. Thế nhưng thật sự đốt sao.”

Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn cô một cái, ném cái bật lửa trong tay cho cô rồi cười nói, “Anh không phải chờ em nhảy ra ngoài rồi mới đốt sao? Đừng ngây ngốc đó nữa, còn không mau theo anh cùng nhau đốt đi? Bằng không trước khi nó cháy hết, em không nhìn được trái tim tình yêu đâu.”

Tô Nhan bĩu môi, cầm lấy cái bật lửa cùng hắn cùng nhau đốt pháo.

“Quả nhiên rất được.” Tô Nhan nhìn trước mắt phun huyết lệ khói lửa tình yêu, trên mặt tràn đầy nụ cười thỏa mãn, “Xem nhiều phim truyền hình cùng tiểu thuyết như vậy, em đã sớm muốn nhìn xem một lần. Hôm nay rút cộc đã được đền bù mong muốn bấy lâu nay.”

Hứa Triết Quân đứng ở phía sau Tô Nhan, hai tay ôm lấy thắt lưng của cô, cằm để ở trên vai của cô mà hỏi “Em còn nghĩ muốn làm gì? Anh làm cùng em.”

“Muốn.. ngồi ở Ma Thiên Luân. Đứng rồi, chúng ta còn chưa có chơi qua trò chơi ở công viên.” Tô Nhan lắc đầu, mở miệng than thở, “Nói ra kỳ thật em muốn chơi đua xe, thuyền hải tặc, ngựa gỗ xoay vòng. Tất cả em đều muốn đi thử.”

Tô Nhan nói xong, đợi đã lâu cũng chưa thấy Hứa Triết Quân mở miệng. Cô quay đầu lại nhìn Hứa Triết Quân rồi hỏi, “Anh làm sao vậy?”

“A Nhan, ngày kia anh phải đi về rồi.” Hứa Triết Quân nhẹ giọng nói.

Tô Nhan sững sốt, lẩm bẩm nói, “Nhanh như vậy?”

“Uh, cha mẹ anh có một số việc nên muốn nhanh chóng trở về. Chờ thủ tục xong xuôi, liền trực tiếp đi sang bên đó.”

“Như vậy sao...” Tô Nhan không có nói gì, ngực như bị cái gì đó bóp nghẹt, có loại cảm giác không thở nổi, rất khó chịu.

“Thực xin lỗi.” Đôi tay của Hứa Triết Quân đang ôm Tô Nhan ngày càng siết chặt, giọng nói của hắn rầu rĩ.

“Chờ anh trở lại.”

“Vâng.”

“Chờ anh trở lại, nhất định cùng em đi hết cuộc đời.”

“Vâng.”

“Không cần mỗi ngày phải mỗi ngày làm trạch nữ ở trong nhà mà ngủ, ngẫu nhiên đi ra ngoài cùng các cô ấy dạo chơi.”

“Vâng.”

“Không được thường xuyên ăn mì ăn liền, cần phải đi căn tin mà ăn cơm vào.”

“Vâng.”

“Không cần phải luôn thức đêm xem này nọ, cần phải ngủ sớm dậy sớm.”

“vâng.”

“Cách xa Tần Mộc Phong một chút, cách người đàn ông khác cũng xa một chút.”

“Vâng.”

“Chờ anh trở lại nghiệm thu.”

“Vâng.”

“Đưa ngọc, khóc cái gì chứ?” Hứa Triết Quân xoay người Tô Nhan lại đối diện với chính mình, đưa tay lau đi nước mắt cô đang dàn dụa, đem cô ôm vào trong ngực rồi nhẹ giọng nói, “Em không phải nói rằng ba năm nháy mắt sẽ trôi qua sao? Anh sẽ trở về cho nên em cũng phải luôn luôn ở đây chờ anh.”

Tô Nhan nói không ra lời, chỉ có thể gật gật đầu. Cô biết là hần phải đi nhưng đến giờ phút này mới cảm nhận rõ ràng như vậy của sự chia ly. Hứa Triết Quân phải đi, về sau không có cơ hội đi cùng hần, không còn người giúp cô dần xếp tốt mọi thứ, không có cơ hội ở cùng hần nữa, không có người kiên nhẫn như vậy mà giúp cô học toán, không có cơ hội ở bên cạnh hần, không có người xấu xa khi dễ cô, sau đó lại dùng phương pháp ngọt ngào nhất mà dỗ cô. Không còn có một người như vậy....

Giờ khắc này, Tô Nhan mới giật mình, thì ra người này đã sớm bắt tri bắt giác trở thành một người quan trọng như thế, quan trọng đến nỗi không ai có thể thay thế. Tô Nhan đưa tay cầm lấy góc áo của Hứa Triết Quân, hai con mắt đỏ rực, như con thỏ nhỏ sắp chết mà nghẹn ngào, “Em sẽ chờ anh trở về.” Cô không biết còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nói cho hần, cô sẽ chờ.

“Uh, chờ anh trở về.” Ôm Tô Nhan, Hứa Triết Quân khẽ mỉm cười, ở môi cô nhẹ nhàng ấn xuống những nụ hôn.

Hứa Triết Quân đeo lên tay trái của Tô Nhan một chiếc vòng tay lạnh lạnh, màu tím lẳng đọng lại, màu sắc đậm rực rỡ tinh thuần, hoa văn rõ nét, liếc mắt một cái liền đi vào lòng người. Tô Nhan ngẩng đầu nhìn Hứa Triết Quân, dùng ánh mắt để hỏi.

“Mẹ anh nói, đây là lễ gấp mặt đưa cho con dâu tương lai.” Hứa Triết Quân khẽ khều môi, nhớ tới buổi sáng hôm nay mẹ mình kêu lên phòng ngủ, vẻ mặt của mẹ thần bí nhìn không được mà nở nụ cười.

Bốn chữ “con dâu tương lai” làm cho khuôn mặt của Tô Nhan nháy mắt một cái nhiễm màu đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

Hứa Triết Quân hôn lên hai má Tô Nhan, ở bên tai cô nhẹ giọng nói nhỏ, “Tô Nhan, em nhất định chỉ có thể là con dâu của Hứa gia chúng ta.”

Ngày mừng 5 tết, là ngày Hứa Triết Quân đi Mỹ.

Tô Nhan cùng hai đại nhân của Tô Gia đi nội thành dạo phố, trừ bỏ Tô đại nương liệt ra những thứ cần phải mua, thuận tiện còn có thể cùng Tô Nhan và ông chồng của mình chà xát một chút cho thật tốt, thỏa mãn một chút có lộc ăn.

Đối với vòng tay đột nhiên xuất hiện trên tay Tô Nhan, ban đầu Tô đại nương chính là cười mà không nói gì. Tối hôm qua thì bà liền lôi kéo Tô Nhan vào trong phòng, bà ấy hàn huyên như hiểu tâm tình và biết thêm về chuyện của Tô Nhan. Tô Nhan cũng không dám giấu diếm, ngoan ngoãn nói ra rõ ràng. Tô đại nương cũng không có nói gì khác, chính là nói Tô Nhan hãy làm theo những gì trái tim con mách bảo, như vậy là được rồi.

Lúc này, cái tên kia nên đi đăng ký rồi.

Tô Nhan cười cười, tay sờ cái vòng tay ở tay trái. Ba năm, rất nhanh sẽ đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: A Quân, hoan nghênh anh trở về

Tô Nhan mơ mơ màng màng tỉnh dậy, tay sờ soạng một chút, tìm được đi động đặt ở bên gối, khởi động máy. Mở mắt nhìn, thế nhưng đã 12 giờ 35 phút, đã đến giờ này rồi. Nhóm người dậy nhìn quanh phòng ngủ, quả nhiên một người đều không có. Ba người kia có bạn trai liền vứt bỏ bạn thân là cô đi ra ngoài hẹn hò...

Trong lòng Tô Nhan không khỏi dâng lên cảm giác bi thương, cô thật sự là vô cùng đáng thương. Nghĩ đến buổi chiều 1 30 còn có một môn duy nhất của học kỳ cuối năm tư này nữa, Tô Nhan lo lắng ba giây, cuối cùng tìm "chuyên gia trốn học", mở điện thoại nói.

"Này Tiểu Thiên, hôm nay khóa học buổi chiều tớ không đi, cậu nhớ rõ điểm danh giúp tớ." Tô Nhan hừ khí vô lực nói.

Đầu bên kia điện thoại Vương Tiểu Thiên trầm mặc vài giây, đồng dạng hừ khí vô lực, "Cái kia... A Nhan, thực khéo là tớ cũng không tính đi."

Tô Nhan thanh tỉnh nửa phần, "Tớ quyết định trốn! Vay mặc cho số phận đi."

"Theo kinh nghiệm của tớ, hôm nay sẽ không điểm danh, yên tâm ngủ đi."

Xét theo kinh nghiệm của "Nữ vương trốn học", Tô Nhan tắt điện thoại, tiếp tục an tâm ngủ.

Cô thật sự là không nghĩ đi học, đặc biệt từ sau khi trong một tiết bị thiên lôi đánh đến chết khiếp. Thầy giáo Cát đã nói như thế nào đó tại nơi cực kỳ yêu thương sau giữa trưa nào đó nhưng ông ta lại nói, "Tôi có một loại bi thương không thể nói nên lời, em thay tôi đi Tây hồ xem hoa có nở không?" Ông trời làm chứng mà! Lúc ấy Tô Nhan vốn là cúi đầu xem tiểu thuyết Tiềm Thủy, đang ngơ ngẩn lại bị những lời này làm cho nổ tung!

Đây là chuyện tình bi thảm làm cho người ta cỡ nào, ưu thương cỡ nào, thời điểm xuân về hoa nở chính là thời gian làm cho người ta mệt mỏi muốn ngủ. Thầy Cát nói một câu nhẹ nhàng băng quơ, khiến cho tất cả học trò vốn đang nửa chết nửa sống nháy mắt đều trong tình trạng sống lại tại chỗ. Từ sau lúc đó, Tô Nhan đổi bộ dạng của vị thầy giáo coi như anh tuần này hoàn toàn không nói gì, hiện tại ngay cả khóa học này cũng không nghĩ muốn đi.

Tô Nhan ngủ chưa được bao lâu, đã bị một trận tiếng chuông điện thoại đánh thức .

"A Nhan, người cũng dậy đi, chúng ta đi ăn cơm trưa." Điện thoại truyền đến giọng nói của Trần Văn Văn.

"Uh, được. Cậu chờ tớ một lát." Sau khi bị ba người thấy sắc quên bạn vứt bỏ cô trong phòng ngủ, Tô Nhan rốt cục tìm được quân đồng minh, bạn học Trần Văn Văn ở phòng ngủ cách vách. Quan trọng nhất là, các cô đều có múi giờ giống nhau, ví dụ như thời gian giữa trưa mới rời giường, thời gian buổi chiều mới ăn cơm. Được rồi, thời gian nghỉ ngơi gần đây của cô thật sự là đảo lộn hết rồi.

Mọi dạn dò của yêu nghiệt nào đó? Làm ơn, đều đã qua ba năm, bạn học Tô Nhan đã sớm quên không còn một mảnh.

Trời cao hoàng đế xa, kỳ thật ba năm này bạn học Tô Nhan sống rất dễ chịu.

"Hôm nay ăn cái gì?"

Mặc xong quần áo, Tô Nhan kéo tay Trần Văn Văn, hưởng thụ ánh nắng trời áp áp dễ chịu ở thời gian giữa trưa, hít thở hết sức thoải mái.

"Malatang? Bất quá ngày hôm qua vừa ăn rồi. Cơm rang trứng Tuyết thái nhục tử? Cơm gà Giang Nam? Nếu không kỳ thật cơm chân gà nướng cũng không tồi. Hay là, dù sao hôm nay cũng trốn học, thời gian còn nhiều, không bằng dứt khoát đi bộ thêm hai bước nữa đi Long Nghi ăn. Chúng ta đã lâu không có đi Long Nghi ăn."

(Malatang : là một món ăn cay truyền thống, nổi tiếng của Trung Quốc)

Không sai biệt lắm đem những món ngon trong menu đều báo một lần, Tô Nhan cùng Trần Văn Văn cuối cùng xác định mục tiêu là Long Nghi.

"Ăn cơm gì được nha? Hôm nay thời tiết tốt như vậy, nếu không chúng ta ăn món xào đi." Tô Nhan liếm liếm môi nghĩ tới rau xào ở Long Nghi, cũng đã lâu chưa ăn .

"Dựa vào hai chúng ta, có thể ăn rau xào gì?" Trần Văn Văn ngáp một cái, vấn đề này quả nhiên thực nghiêm trọng.

"A... để hỏi ông chủ, để cho ông chủ giới thiệu."

Đến Long Nghi, Tô Nhan cùng Trần Văn Văn đều biết phải kêu người hỏi. Vừa nghe các cô muốn ăn món xào, ông chủ liền giới thiệu cho hai người món gà hấp muối cách thủy trên bếp than. Hai người không hề nghĩ ngợi đáp ứng, thuận tiện còn thêm nắm hương rau xanh, cộng thêm hai chén cơm.

Thời điểm gà hấp muối được bung lên, Tô Nhan cùng Trần Văn Văn hai người liếc mắt nhìn đối phương một cái, quả nhiên trong mắt hai người đồng dạng đều tỏa ra quang mang hạnh phúc thỏa mãn. Cùng như lời ông chủ nói, gà này đã muốn hầm đủ thời gian, độ lửa vừa vặn, da thơm ngon thịt tròn nhẵn, hương vị non mềm nhiều nước. Người cắn một miếng, mùi vị kia cũng đủ làm cho người nhớ mãi hương vị. Mỹ vị như thế, thật sự làm cho người ta hạnh phúc muốn rơi lệ.

Tục ngữ nói đúng, ngàn vạn lần đừng coi thường phụ nữ. Đừng nhìn Tô Nhan cùng Trần Văn Văn vóc dáng thoát nhìn đều nhỏ nhoi, lúc ăn tuyệt nghiêm túc, gắp muối cứ thế bị các cô hai người tiêu diệt hết sạch. Cơm nước xong, uống trà, Tô Nhan vỗ cái bụng tròn vo, thật là hạnh phúc. Nhân sinh như vậy, thật sự là viên mãn.

"A Nhan, nghe nói Dur Nhược Hàn của Hạng Thành Quốc Tế gần đây theo đuổi cậu nhưng không được. Hấn cũng không giống nam sinh trong trường, cậu tính làm sao bây giờ?" Lấy chiếc thìa gạt gạt mấy miếng thịt gà còn thừa, Trần Văn Văn hỏi.

Tô Nhan giương mắt, nhớ tới người đàn ông bá đạo tới cực điểm này, cô có chút đau đầu. Cô nhàn rỗi không có việc gì làm, xem phim thì tốt rồi, cố tình đi tìm tội chịu. Hiện tại tốt lắm, gắp gờ sát tinh này, bỏ cũng không xong! Kéo kéo khoe miệng, Tô Nhan đành phải nói, "Hết cách. Tớ đã nói với hấn rằng tớ đã có bạn trai nhưng tên kia chính là không tin."

Trần Văn Văn cười cười, "Đừng nói là hấn không tin, người khác cũng không tin. Ai chẳng biết cậu ba năm nay đều là lẻ loi một mình. Nếu hai đứa mình không thân thiết như vậy, tớ cũng không tin đâu."

Tô Nhan ngẩng đầu nhìn trời không ngoài cửa sổ, có chút không biết nói gì, "Tớ thật sự đã có bạn trai rồi, chỉ là hiện tại không ở đây thôi?"

"Uh, tớ biết. Nhưng là đã ba năm, cậu không lo lắng sao? Người là sẽ thay đổi, đặc biệt là đàn ông."

Tô Nhan theo bản năng vuốt ve vòng tay trên cổ tay trái, mỉm cười, "Không cần lo lắng, anh ấy sẽ không thay đổi."

Trần Văn Văn bắt đầu dĩ mà than, "Đáng tiếc hấn sớm như vậy phải đi Mỹ, bằng không tớ cũng thật nghĩ muốn cẩn thận nhìn một chút, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mà, có thể làm cho một bông hoa của hệ Anh Văn khẳng khái một mực như thế. Vì hấn chẳng những cự tuyệt thâm tình chờ đợi mấy năm của học trưởng, còn đối với những người đàn ông chen chúc mà đến thì kính nhi viễn chi, lại chờ đợi ba năm như một."

Tô Nhan nhếch môi, trên mặt lộ ra tươi cười động lòng người, "Hấn sao? Bất quá là một tên yêu nghiệt hỗn đản."

Ăn xong cơm trưa, Tô Nhan cùng Trần Văn Văn quyết định ra ngoài đi bộ một vòng, để tiêu thức ăn. Dù sao, lần này thật sự ăn nhiều lắm.

Ai biết đi chưa được mấy bước, Trần Văn Văn liền nhận được điện thoại nói tiết cuối khóa này sẽ điểm danh. Hai người nhìn khoảng không trước mắt, qua 10 phút sẽ vào học, nhân sinh vô cùng ưu thương, không có biện pháp, chỉ có thể vội vã chạy về.

Thời điểm chuông vào lớp vang lên, hai người khó khăn bước vào phòng học, ngồi xuống bàn cuối cùng. Tô Nhan thờ hông học ghé vào trên mặt bàn, lười nhúc nhích. Trần Văn Văn chọc chọc cô, nói, "A Nhan, có vẻ đối thầy dạy, chẳng trách không được hôm nay lại điểm danh."

"Như vậy..." Tô Nhan ngay cả mí mắt đều lười nâng một chút, quản thầy nào dạy làm cái gì, điểm danh đều là hỗn đản!

"Nếu mọi người đều đến đông đủ, như vậy điểm danh sẽ không cần thiết."

Nghe cái giọng nói này, Tô Nhan đột nhiên cảm thấy có điểm quen tai. Hơn nữa hành vi của thầy giáo này, thật sự là làm cho người ta giận sôi. Cô cùng Văn Văn hai người chính là chạy một quãng dài thật vất vả mới chạy tới! Chính là người này... thế nhưng nói không điểm danh sẽ không điểm danh? Trên thế giới này còn có loại người không bằng cảm thú này sao? Tô Nhan giận dữ, giương mắt lên nhìn, vừa thấy cả người hoàn toàn cứng lại rồi.

"A Nhan, tuy rằng là soái ca nhưng cậu cũng đừng nhìn như vậy a, tội phạm hảo sắc cũng không như vậy. Tớ vừa mới khen cậu yêu sâu sắc nhất, cậu liền đối với thầy giáo điển trai này hảo sắc rồi. Cậu như thế này làm cho kẻ làm chị như tớ làm thế nào mà chịu nổi?" Phát hiện Tô Nhan ngây ra như phỗng nhìn thầy giáo trên bục giảng, Trần Văn Văn há miệng thờ dốt, có chút giật mình.

Tớ phi vào! Cậu làm cái gì mà không chịu nổi? Làm sao mà chịu nổi, từ ngữ này đặt ở trên người tớ mới là thỏa đáng nhất! Tớ không phải tội phạm hảo sắc được không? Là muốn giết người được không?! Tô Nhan ở trong tâm rít gào, đáng tiếc đây là đi học, cô lại không có khả năng rít gào thực.

"Bạn yêu, cậu không phải vẫn rất hiếu kỳ rốt cuộc là tên hỗn đản nào làm cho tớ chờ ba năm sao?" Tô Nhan co giật khoe miệng, biểu tình thật là âm u, hai con mắt lạnh buốt như chứa vạn đao, muốn đem tên trên kia loạn đao băm chết.

"A.. người đàn ông kia không phải ở nước Mỹ sao?" Trần Văn Văn có chút rối loạn.

"Đúng vậy, là ở nước Mỹ đó." Tô Nhan âm trầm cười, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, "Lão nương tớ cũng thực muốn biết, rõ ràng tên hỗn đản này nên ở nước Mỹ nhưng như thế nào lại đột nhiên cút lên bục giảng rồi!"

"Phốc ——" Trần Văn Văn có chút súp đồ, chỉ vào thầy giáo trên bục giảng, ngón tay hơi hơi run, "A Nhan, cậu đừng nói với tớ... Người này chính là người đàn ông của cậu?"

"Cút, cái gì người đàn ông của tớ, lão nương đây từ giờ khắc này thăng cấp trở thành quý tộc độc thân." Tô Nhan nhìn Hứa Triết Quân cười yếu ớt trên bục giảng, tức giận nhe răng nhếch miệng. Trách không được tuần này đột nhiên liền muốn mất tích, còn tưởng rằng hấn lại làm hạng mục bí mật gì. Mẹ nó, chỉ chớp mắt một cái người này lại đột nhiên cút lên trên bục giảng rồi! Thời gian chuẩn bị tâm lý một chút đều không có?

Ba người Lãng Sở Sở ngồi ở phía trước, cũng quay đầu về phía sau, mặt lộ vẻ đồng tình nhìn Tô Nhan. Lãng Sở Sở lấy ra di động của mình, chỉ chỉ đi động, lại chỉ chỉ Tô Nhan. Tô Nhan đột nhiên nhớ tới di động của mình còn đang để chế độ yên lặng, vừa lấy ra, mười mấy cuộc gọi nhờ mà gần nhất đều là của Lãng Sở Sở, còn có vài tin nhắn. Nội dung tin nhắn đều cùng một nội dung: A Nhan, thằng nhãi Hứa Triết Quân đã trở lại, còn biến thành đại

gia dạy thay Thầy Cát! Cậu mau trở lại, người này nhìn không thấy cậu ở đây, nói muốn điểm danh! Chỉ vì cậu mà làm hại tới các đồng chí không có đến, cậu gây tai họa rồi!

Tô Nhan không nói gì, cô cũng là người bị hại được không? Cũng không nhìn xem cô cùng Văn Văn hai người chạy cả đoạn đường xa như vậy mới tới được! Nhìn Hứa Triết Quân trên bục đối mình mỉa mỉ cười, Tô Nhan dùng khẩu hình nói cho hắn: Dám trêu em, anh nhất định phải chết.

Hứa Triết Quân nhìn vẻ mặt tức giận của Tô Nhan giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, không sao cả, chỉ cười môi cười, bình tĩnh giảng bài.

Tô Nhan nằm úp sấp ở trên bàn, cắn ngón tay, vẻ mặt giống oán phụ. Cảm thú! Không bằng cảm thú! Cái gì cũng chưa nói liền đột nhiên xuất hiện như vậy, điều này làm cho cô làm sao mà chịu nổi? Bất quá người này giống như không có thay đổi gì, chính là so với ban đầu thì thành thực hơn, đáng người cao ngất, khuôn mặt tuần lãng, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt ôn hòa, thoát nhìn một người trưởng thành vô hại. Đáng tiếc nội tâm người này lại hắc ám cỡ nào, trong ngoài cực kỳ không đồng nhất, vẻ ngoài thì nhã nhặn bên trong biến chất a!

Nghe giọng nói quen thuộc, nhìn Hứa Triết Quân trên bục giảng ba năm không thấy, Tô Nhan cắn chặt môi, gắt gao nhìn xuống sự xúc động mà muốn khóc. Hồn dân, yêu nghiệt đáng chết, rốt cục đã trở lại.

Chuông tan học vang lên, Tô Nhan quả thực có thể nói là tông cửa xông ra, lập tức từ cửa sau chạy trốn ra ngoài. Hừ! Trở về cũng không thông báo trước cho cô một tiếng, khiến cho cô một chút tâm lý chuẩn bị đều không có. Người như thế, tuyệt đối kéo vào sổ đen, vĩnh không trao thân.

Tô Nhan nghĩ như vậy, mắt thấy lập tức đã tới đầu cầu thang, lại bị người ngăn cản xuống dưới. Vừa thấy người đứng trước mắt, Tô Nhan trong lòng "Lộp bộp" một chút, cảm thấy chính mình gần đây nhất định là đắc tội vị thần tiên nào đó, thế nhưng phải chịu đến nỗi này thì làm người ta vô cùng phẫn nộ.

"Chị dâu, đại ca hỏi chị buổi tối có thể cùng nhau ăn một bữa cơm hay không?" Nhìn đến Tô Nhan, Dư Quyết Hâm cười đến vô cùng vui vẻ, nghĩ thầm hôm nay cuối cùng đã chặn được người, hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, đại ca nhà mình cuối cùng sẽ không nói cái gì nữa đi?

"Chị dâu? Tôi thế nhưng không nhớ rõ chính mình khi nào thì có thêm một người em trai."

Tô Nhan ngẩn ra, chỉ cảm thấy sống lạnh lùng cả mình, từ chân xông lên đỉnh đầu. Xoay người, quả nhiên Hứa Triết Quân đã đứng ở phía sau cô, trên mặt là tươi cười cực kỳ ôn nhu. Cho dù tươi cười như vậy lại làm cho Tô Nhan không tự chủ được run lên một chút, có người càng cười ôn nhu lại càng là đáng sợ, Hứa Triết Quân chính là điển hình trong đó.

Em là vô tội, em thật là vô tội. Tô Nhan dùng ánh mắt hướng Hứa Triết Quân truyền đạt hết tin tức, sau đó cảm giác hàn ý trên lưng giảm bớt không ít. Tô Nhan quay đầu lại, đối mặt với Dư Quyết Hâm hại cô không chỉ có bị tóm, lại bị hiểu lầm này, cô chỉ kéo kéo khoe miệng lộ ra biểu tình không giống bạn bè, "Bạn học Dư, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần, mời cậu không cần gọi chị dâu vậy ạ, tôi không phải chị dâu của cậu."

"Nhưng là chị dâu..." Dư Quyết Hâm vừa muốn biện giải cái gì, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Tô Nhan quét qua lập tức ngậm miệng lại.

"Tôi nói rồi, tôi đã có bạn trai, hiện tại cậu cũng thấy đấy cuối cùng tin chưa?" Tô Nhan chỉ chỉ Hứa Triết Quân phía sau, tiếp tục nói, "Còn có phiền cậu về nói với đại ca cậu một chút, về sau không cần lại tới tìm tôi."

Nói xong, Tô Nhan kéo Hứa Triết Quân phía sau, vòng qua Dư Quyết Hâm đi xuống lầu.

Dư Quyết Hâm đứng ở tại chỗ, thần sắc bị thương. Tin tức như vậy nói cho lão ca, hắn có thể hay không bị thương mà dùng đao chém hắn thành hai đoạn? Nghĩ đến đây, Dư Quyết Hâm không khỏi run run một chút. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, hắn trốn không thoát đâu, còn không bằng sớm chết sớm siêu sinh.

Tô Nhan sau khi lôi kéo Hứa Triết Quân xuống lầu, trực tiếp buông hắn ra, một mình yên lặng quay về phòng ngủ. Đối với người đàn ông không nói một tiếng mà trở lại này, cô hiện tại giống như không cần gặp. Vì tránh không nghĩ sẽ động thủ giết người, cô quyết định không để ý tới hắn.

Hứa Triết Quân cũng không nói, liền như vậy bình tĩnh theo phía sau Tô Nhan, không xa không gần. Tô Nhan hiện tại đang rất phẫn nộ, hắn nên chậm rãi. Thời gian ba năm đã trôi qua, trong khoảng thời gian này hắn vẫn là chờ đợi. Huống chi ba năm không gặp, nha đầu kia là càng ngày càng xinh đẹp, vô tội kính nhi một chút cũng không giảm bớt. Bất quá ruồi bọ cũng tương đối nhiều, không ít a.

"A Nhan."

Tô Nhan dừng lại cước bộ, cũng không quay đầu.

"Anh đã trở về."

Nghe thấy câu "Anh đã trở về", hốc mắt Tô Nhan mạnh mẽ đỏ lên một chút, không hiểu sao cảm thấy ủy khuất.

"Hôm nay buổi sáng mới đến, buổi chiều liền tới đây."

Giải thích này làm cho oán giận của Tô Nhan lập tức tiêu tan không ít, nhưng là vẫn như cũ không muốn quay đầu nhìn hắn. Chính là thời điểm rồi rắm muốn hay không để ý đến hắn một chút, Tô Nhan đã rơi vào một cái ôm ấm áp, quen thuộc nhất nhưng cũng là cái ôm xa lạ.

"A Nhan, Anh rất nhớ em."

Bên tai truyền đến giọng nói thanh nhuận của Hứa Triết Quân, một cái ôm ấp như vậy, một người như vậy, cô đợi ba năm. Ba năm nhớ nhung như cỏ dại mọc dài, không phải không có oán giận, cũng không phải là tâm không có thương tổn, thậm chí từng muốn buông tha cho ý niệm trong đầu. Chính là trong lòng luôn có một thân ảnh, cố chấp đứng ở nơi đó, bất luận đuổi như thế nào đều không đi, ném không xong. Nay, cô rốt cục đợi được.

Nhưng là trong ba năm xa cách, giữa bọn họ còn có thể giống như trước sao?

"Đưa ngực, khóc cái gì?" Hứa Triết Quân thân thủ lau đi nước mắt Tô Nhan lưu lại, động tác dịu dàng, cười nói, "Em xem, thời gian ba năm nháy mắt liền trôi qua. Anh đã trở về, em cũng còn đứng ở nơi đây."

Tô Nhan hít hít mũi, vừa khóc nức nở vừa nói, "A Quân, hoan nghênh anh trở về."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trở lại để giữ lấy cô

Vào buổi tối, Hứa Triết Quân mời ba người ở phòng ngủ 215 còn có Tần Mộc Thiên cùng nhau ăn cơm.

Nhìn thấy Hứa Triết Quân, phản ứng đầu tiên của Tần Mộc Thiên chính là xông lên cho hắn một quyền.

"Được lắm anh em? Đi cũng không thông báo một tiếng, vô thanh vô tức cứ như vậy đi. Hiện tại trở về cũng vậy, sớm một chút cho chúng ta biết còn có thể đi đón cậu."

Hứa Triết Quân cười cười, "Thật có lỗi, lúc ấy cha mẹ tớ có việc gấp cho nên phải đi gấp. Về phần trở về, đây không phải kinh hi sao?"

Đối với "Kinh hi" mà Hứa Triết Quân vừa nói, Lăng Sở Sở cười nhạt, "Thôi đi, còn kinh hi sao? Tớ xem kinh hách cũng không sai biệt lắm!"

"Đúng vậy, nhìn thấy cậu vào lớp, trong nháy mắt ba chúng tớ đều ngây người!"

"Không chỉ ngây người, còn có chút sụp đổ! Cậu phải chịu trách nhiệm tổn thất tinh thần của chúng tôi nha."

Vừa đi chính là đi tận ba năm, người đàn ông này đem A Nhan vứt bỏ, Trần Tuyền cùng Cố Vi Ngôn đều có ý kiến tương đối lớn.

"Mấy năm nay, nhờ có các cậu chiếu cố A Nhan. Cảm ơn." Hứa Triết Quân đứng lên, giơ chén rượu trong tay lên, một hơi uống hết.

"Hừ, một chén rượu đã nghĩ xong công sức của tất cả chúng tôi rồi sao?"

"Đúng vậy, tớ nói này Hứa Triết Quân, cậu đây là đang nằm mơ chưa tỉnh sao?"

"Nói như thế nào cũng ít nhất một người một ly đi? Tất cả mọi người mà chỉ có một chén rượu sao? Nói giỡn sao?"

"Nam tử hán đại trượng phu, rất không rõ ràng, khinh bỉ."

Mấy người thay nhau tiến công, Hứa Triết Quân cũng không có phản đối, khẽ mỉm cười tiếp nhận tất cả. Ai biết mấy vòng qua đi, những người này chẳng những không có dấu hiệu yên tĩnh, ngược lại càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng, một người lại tiếp một người, cơ hồ không để cho Hứa Triết Quân có cơ hội ngừng lại. Mà người duy nhất không uống rượu - Tô Nhan cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể trông mong nhìn mấy người luân phiên thay nhau rót rượu cho Hứa Triết Quân.

"A Quân, cậu vẫn ổn chứ?" Cơm nước xong, Tần Mộc Thiên cũng không nhớ là đã rót bao nhiêu rượu cho Hứa Triết Quân, có chút lo lắng.

Hứa Triết Quân lắc lắc đầu, "Không có việc gì."

Nhìn Hứa Triết Quân sắc mặt đỏ lên, ánh mắt dao động, đi cũng không vững, Tô Nhan không nói gì, như vậy mà kêu không có việc gì sao? Quả nhiên người uống rượu tuyệt sẽ không thừa nhận chính mình uống rượu. Nếu để cho hắn một mình trở về, nửa đường đều có thể ngã xuống đường mà ngủ. Tô Nhan đề thái dương mà hỏi, "Anh buổi tối ở chỗ nào?"

Hứa Triết Quân trong nháy mắt, tựa hồ có điểm cổ sức, "Ở nhà, mẹ anh ở phụ cận nội thành có mua một phòng nhỏ."

Tô Nhan thở dài, "Em đưa anh về."

Nghe được Tô Nhan muốn đưa Hứa Triết Quân trở về, Lăng Sở Sở dừng lại cước bộ, mắt nhìn Hứa Triết Quân say chúi choáng, đàn ông uống say chính là sinh vật nguy hiểm nhất. Lăng Sở Sở không thể không nhắc nhở Tô Nhan một chút, "A Nhan, cậu xác định?"

"Bằng không làm sao bây giờ?" Tô Nhan đương nhiên biết lo lắng của Lăng Sở Sở, cho cái cô ánh mắt yên tâm.

"Nếu không cứ để cho Mộc Thiên đưa hân trở về?" Lăng Sở Sở vẫn là lo lắng.

"Cậu cảm thấy Mộc Thiên thế này, còn có năng lực đưa người về nhà?" Liếc mắt nhìn Mộc Thiên đang ngồi xỏm bên cạnh cái cây non, Tô Nhan từ chối cho ý kiến.

Lăng Sở Sở vỗ trán thở dài, ra vẻ chỉ có thể như vậy. Nhìn Hứa Triết Quân say chúi choáng, Lăng Sở Sở có chút lo lắng, trăm ngàn đừng để xảy ra sự cố. Ai biết, Hứa Triết Quân thế nhưng còn hướng cô cười cười, đôi mắt đen thui một mảnh thanh minh, rõ ràng là ánh mắt của người thanh tỉnh mới có. Người này thế nhưng giả say! Lăng Sở Sở co giật khóe miệng, dùng ánh mắt báo cho hân đừng có xằng bậy.

"Được rồi, hai người các cậu chính mình cẩn thận, chúng tớ đi về trước." Biết để Tô Nhan đi là an toàn, Lăng Sở Sở hướng Tô Nhan gật gật đầu, giúp đỡ Cố Vi Ngôn say không còn biết gì hướng trường học đi đến.

Sau khi hỏi địa chỉ rõ ràng, Tô Nhan bắt taxi cùng Hứa Triết Quân lên xe. Đại lộ Z cách Thanh Tuyền hoa uyển rất gần, ban đêm tình hình giao thông thập phần thông thoáng, đi không tới 10 phút đã đến nơi. Tô Nhan vát vớ đỡ Hứa Triết Quân thân hình vạm vỡ lên lầu.

Sau khi vào cửa rồi bật đèn, Tô Nhan đem Hứa Triết Quân ném trên sô pha, thở hồng hộc.

"Thật là... không có việc gì uống nhiều như vậy làm gì? Không muốn sống nữa sao? Bọn họ cho anh uống thì anh liền uống sao? Ngủ ngốc.." Tô Nhan xoa thắt lưng, nhìn Hứa Triết Quân nửa chết nửa sống nằm trên sô pha, giáo dục một trận. Nếu không uống thành như vậy, cô phải mệt như vậy sao?

Đồ môi mơn trớn độ cong đẹp mắt, Hứa Triết Quân từ trên sô pha đứng lên, "Anh không có say."

Tô Nhan không nói gì, tức giận nói, "Anh gặp qua người nào uống say thừa nhận mình say?"

Hứa Triết Quân có chút vô tội, "Anh thực không có say."

"Được được được, anh không có say." Tô Nhan thuận theo hân một câu, bất quá hiển nhiên không cho là thật.

Hứa Triết Quân vừa muốn nói gì, đã bị Tô Nhan đánh gãy lời nói, "Người đầy mùi rượu, còn không mau đi tắm rửa."

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Tô Nhan, Hứa Triết Quân cười cười, "Vậy còn em?"

"A... Em?" Tô Nhan sững sốt một chút, "Em đương nhiên là đi về."

"A Nhan." Thanh âm Hứa Triết Quân gọi A Nhan thập phần mềm mại, tiếng nói trầm thấp mười phần từ tính, trong đó ý tứ hàm xúc không cần nói cũng biết, bầu không khí bốn phía nháy mắt trở nên phi thường ái muội.

Tô Nhan cắn môi, cảnh giác nhìn hân một cái, "Làm sao?"

"Không cần vứt bỏ anh." Hứa Triết Quân rất là ai oán nhìn cô, giống như chính mình là một khí phụ sắp bị vứt bỏ.

"Khụ, khụ khụ ——" Tô Nhan cảm giác chính mình như bị sét đánh, có điểm không chống đỡ nổi, người này quả nhiên say.

"Không cần vứt bỏ anh." Hứa Triết Quân lập lại một lần nữa, lần này càng kỳ quái hơn, tay dứt khoát bắt lấy góc áo Tô Nhan, biểu tình càng ngày càng đáng thương, hai con mắt chột lóe chột lóe, lộ ra biểu tình vô cùng lo lắng. Lần này từ khí phụ thẳng cấp trở thành con chó nhỏ sắp bị vứt bỏ.

Tô Nhan đầu đầy hắc tuyến, thiên lôi cuộn cuộn, chính mình rốt cuộc đã tạo cái nghiệt gì, cư nhiên lại gặp được người này? Cho dù là lúc trước cũng không đến mức này a! Cô thà rằng người này là phúc hắc, lời nói ác độc, biến thái, yêu nghiệt, cũng so với bây giờ thì tốt hơn gấp trăm ngàn lần!

"A Nhan..." Hứa Triết Quân thanh âm tha thiết, vô cùng chờ mong.

"Anh trước đi tắm rửa đi." Tô Nhan nhu nhu huyết thái dương, thập phần vô lực.

"Em ở lại!?" Hứa Triết Quân phi thường vui vẻ, vẻ mặt hưng phấn.

Tô Nhan co giật khóe miệng, bắt đầu đi gật gật đầu, cô thực hoài nghi tim mình có phải hay không làm bằng thủy tinh, còn bị thiên lôi một lượt lại một lượt nện xuống. Thế giới này rất ưu thương, cô vẫn là nên tôi luyện lại đi thôi.

Mục đích đạt thành, hai mắt Hứa Triết Quân hí lại, cố gắng che đi ý cười đạt được, khi Tô Nhan thúc giục mới ngoan ngoãn đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, đầu Hứa Triết Quân vẫn có chút nặng nề tức thanh tỉnh không ít. Nhìn đến Tô Nhan tựa vào trên sô pha nhắm chán đổi kênh TV, Hứa

Triết Quân nhếch khóe môi một cái rồi hỏi, "A Nhan, muốn hay không tắm một chút? Trên người em mùi rượu cũng rất nặng."

Tô Nhan giương mắt liếc nhìn hắn một cái, bĩu môi, "Em không mang quần áo tắm rửa."

"Đổi một chút là tốt rồi. Em có thể lấy áo sơ mi size T của anh vừa vặn cho em làm áo ngủ."

Nhớ tới chính mình ngày hôm qua lười không tắm rửa, hơn nữa Tô Nhan cũng chịu không nổi chính mình người đầy mùi rượu, liền gật gật đầu đồng ý.

Từ trong ngăn tủ lấy ra áo sơ mi trắng size T, Hứa Triết Quân đưa cho Tô Nhan, "Này, đi đi."

Trong lúc Tô Nhan tắm rửa, di động đặt trên bàn trà vang lên. Hứa Triết Quân cầm lên vừa thấy trên màn hình chớp động ba chữ Dư Nhượng Hàn. Dư Nhượng Hàn? Nhớ tới cái tên họ Dư mới gặp buổi chiều hôm nay, ánh mắt của Hứa Triết Quân không khỏi mị lên.

Tuy rằng rất muốn trực tiếp tắt đi, Hứa Triết Quân vẫn là đi tới cửa phòng tắm rồi nói, "A Nhan, em có điện thoại."

"Ai thế?" Cách cánh cửa, giọng nói Tô Nhan có chút mơ hồ.

"Dư Nhượng Hàn." Hứa Triết Quân có chút khó chịu phun ra ba chữ.

Tô Nhan sững sờ, hắn như thế nào lại gọi điện thoại lúc này? Bất quá, thật đúng là biết chọn thời điểm.

"Anh tiếp đi." Tô Nhan nghĩ nghĩ, hôm nay yêu nghiệt trở về, cô cuối cùng có thể thoát khỏi cái tên bá đạo kia.

Nghe được lời này của Tô Nhan, Hứa Triết Quân khóe môi không tự chủ được dương lên, "Em xác định?"

"Vô nghĩa, xác định với chả khẳng định gì! Đừng làm phiền em tắm rửa."

"Được, tiểu nhân lui xuống, ngại từ từ tắm rửa." Được Tô Nhan đem quyền lợi tiếp điện thoại cho hắn, Hứa Triết Quân tâm tình phi thường tốt.

"Ping——" Tô Nhan lại bị thiên lôi đánh một cái cho chói mắt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống ở phòng tắm. Trời a, thế giới này điên rồi.

Đè thấp giọng nói trò chuyện, Hứa Triết Quân cũng không có ra tiếng. Nghe được giọng nói trầm ổn của đối phương cùng với kia tiếng gọi "Tô Nhan", Hứa Triết Quân khôn ngoan mang tàn mạn nói, "Anh Dư sao? Xin lỗi, A Nhan đang tắm, không thể tiếp điện thoại. Có chuyện gì anh có thể nói trước với tôi, tôi có thể giúp anh chuyển cáo."

Đầu bên kia điện thoại, Dư Nhượng Hàn trầm mặc hai giây rồi hỏi, "Anh là?"

Ngồi trên sofa, chân bắt chéo, Hứa Triết Quân tâm tình rất tốt, "Tôi là bạn trai A Nhan."

"Tôi không có nghe nói Tô Nhan có bạn trai."

Hứa Triết Quân nhếch khóe môi một cái rồi cười nói, "Không có nghe nói không có nghĩa là không có, nha đầu kia cùng tôi từ khi học trung học đã xác định quan hệ. Tuy rằng ba năm nay tôi không ở bên cô ấy, nhưng là cô ấy vẫn là bạn gái của tôi. Tôi nghĩ anh Dư là nghĩ sai rồi."

Dư Nhượng Hàn từ chối cho ý kiến cười, "Nếu thích sẽ không nên để cô ấy một mình ba năm. Huống hồ qua ba năm, anh cho rằng hai người trong lúc này cùng ba năm trước đây giống nhau sao?"

Hứa Triết Quân híp con ngươi trầm xuống, "Mặc kệ bây giờ cùng ba năm trước đây có giống nhau không, tôi sẽ không buông tay. Huống chi, ba năm đối hai chúng tôi mà nói cũng không phải vấn đề gì."

"Phải không?" Dư Nhượng Hàn lắc lắc ly rượu hồng trong tay, đối với những lời này không để ý lắm.

"A Nhan nếu đã để cho tôi tiếp điện thoại, ý tứ đã muốn phi thường rõ ràng. Anh Dư vẫn là biết khó mà lui đi."

"Tôi là người rất thích đi ngược dòng nước, biết khó nhưng vẫn vào."

Hứa Triết Quân sắc mặt trầm xuống, "Rất nhiều chuyện không phải cố gắng là có thể thành công."

Dư Nhượng Hàn cười vang, "Không thử làm sao có thể biết đâu?"

Hứa Triết Quân đang muốn nói tiếp, phát hiện cửa phòng tắm mở ra, Tô Nhan tắm rửa xong đi ra. Nhìn đến Hứa Triết Quân còn đang nói chuyện điện thoại, Tô Nhan nhú nhú mày, đi đến bên người hắn ngồi xuống, "A Quân, anh còn chưa có nói chuyện xong?"

Hứa Triết Quân gật gật đầu, đưa điện thoại di động cho Tô Nhan, "Chính em nói với hắn?"

Tô Nhan liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu, gấp một cái, một bên cầm lấy khăn mặt lau tóc.

Hứa Triết Quân thân thủ xoa bóp bàn tay nhỏ bé của cô, trấn an cười, nói vào di động nói "Anh Dư, xin lỗi thời gian không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi."

Ngủ ngon."

Cắt điện thoại, Hứa Triết Quân xoay người, thuận tay tiếp nhận khăn mặt trên tay Tô Nhan giúp cô lau khô tóc, động tác mềm nhẹ tự nhiên, giống như đã làm tốt mấy trăm lần.

"A Nhan, Dur Nhực Hàn này, em như thế nào lại trêu chọc hần? Hần giống như không phải sinh viên."

Nhớ tới chuyện này, Tô Nhan liền ân hận. "Lần trước câu lạc bộ của Vi Ngôn có công việc thiếu một người, em nhàm chán liền đi theo góp đủ quân số. Vừa vặn là lễ khánh thành của Hạng Thành Quốc Tế, em đi bung cái khay nhỏ để cho người ta cất bằng khánh thành."

"Nghe lễ khánh thành?" Hứa Triết Quân mỉm cười trong đôi mắt rõ ràng chứa ý tứ hàm xúc nguy hiểm.

"Không phải giúp Vi Ngôn góp đủ quân số sao? Chốt lần này, về sau quyết không." Tô Nhan chớp ánh mắt, trong lòng thầm hận Cố Vi Ngôn hại thảm mình, dưới ánh mắt của Hứa Triết Quân tiếp tục chiến run rẩy mà nói tiếp, "Dur Nhực Hàn là tổng giám đốc của Hạng Thành Quốc Tế, sau khi cất bằng khánh thành xong, trên đường trở về em bị ngã..."

Hứa Triết Quân một trận đau đầu, loại chuyện này rơi xuống trên người nha đầu kia, xác thực thực bình thường.

"Em lại không quen đi giày cao gót, chân bị trật, đều sưng lên, sau đó Dur Nhực Hàn nhìn thấy liền giúp em đến bệnh viện. Em cảm thấy chung quy vẫn nên cảm tạ hần một chút, liền hỏi hần xin số điện thoại của hần. Đợi sau đó cảm ơn hần, mời hần ăn bữa cơm. Ai biết..."

"Ai biết người ta liền coi trọng em, sau đó theo đuổi không bỏ." Hứa Triết Quân thay Tô Nhan nói xong câu kể tiếp.

Tô Nhan cắn môi, thực vô tội cũng thực oan uổng. "Em đều nói cho hần em đã có bạn trai, hần chính là không tin."

"Anh biết." Hứa Triết Quân cúi đầu, trán để trên trán Tô Nhan, nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt Tô Nhan, giọng nói ôn hòa như lúc ban đầu làm cho Tô Nhan an tâm, "Anh đã trở về, tất cả đều tốt rồi."

Bị Hứa Triết Quân ôm vào trong ngực, Tô Nhan gật gật đầu. Đúng vậy, hần đã trở lại. Về sau bất luận có chuyện gì, đều đã có hần bên cạnh, không bao giờ phải sợ hãi lo lắng một mình không tốt. Lần đầu tiên trong ba năm qua, Tô Nhan cảm thấy hoàn toàn tâm an.

Đem Tô Nhan ôm trên đùi mình, ngón tay Hứa Triết Quân nhẹ nhàng vuốt về mái tóc còn ẩm ướt của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, "A Nhan, anh đã trở về. Mặc kệ phát sinh sự tình gì, đều có anh ở đây, em không hề đơn độc một mình."

"Anh sẽ cùng em đi chơi trò chơi trong công viên, cùng em đi ngồi Ma Thiên Luân, ngồi cáp treo, ngựa gỗ xoay tròn..."

"Anh sẽ cùng em xem phim, mang em đi ăn những món ngon mà em thích."

"Anh sẽ cùng em đi học, đi dạo phố cùng em mỗi khi em buồn chán."

"Chỉ cần em muốn làm, anh đều sẽ cùng em làm."

Tô Nhan vui đầu trong Hứa Triết Quân, hai tay ôm chặt hần, "A Quân, anh đã trở lại, thật tốt."

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn Hứa Triết Quân rồi hỏi, "Anh còn phải đi nữa sao?"

Hứa Triết Quân lắc đầu, "Không cần đi nữa."

"UH" Tô Nhan lên tiếng, tiếp tục hỏi, "Vậy anh ở lại thành phố H Lâm cái gì?"

"Tham gia một hạng mục nghiên cứu ở đại lộ Z."

Tô Nhan gật gật đầu, yên lòng.

"A Nhan, bọn em học kỳ này có một môn học cuối khóa thôi sao? Tính thực tập sao rồi?"

"Uh, cũng chỉ có một môn học nữa. Hiện tại lo lắng là muốn tìm một chỗ thực tập."

"Uh, ngày mai chúng ta đi đập thanh?"

"Anh không cần làm việc?"

"Còn chưa có bắt đầu."

"Uh..."

... ..

Nhìn Tô Nhan trong lòng nặng nề ngủ, Hứa Triết Quân cúi đầu ẩn nhẹ môi cô sau đó liền hôn. Hắn đã trở lại, trở lại để giữ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Như vậy không chân thực

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ chui vào phòng, trên sàn nhà xuất hiện những tia nắng chiếu lên, căn phòng yên tĩnh chậm rãi đón chào một ngày mới bắt đầu. Như là ngửi được hơi thở của ánh mặt trời, Tô Nhan nhú nhú mày, ra vẻ còn sớm, cô mới không cần tỉnh lại. Cảm giác đầu vai lộ ra có chút lạnh lạnh, Tô Nhan theo bản năng rút đầu lại, muốn tới gần nguồn nhiệt bên cạnh thêm một chút.

Không đúng, vì sao cô trên giường còn có một thứ gì khác? Nóng nóng, mềm, có điểm co dãn, tựa hồ không phải gối ôm. Kìa là cái gì? Tô Nhan không tỉnh nguyện mở to mắt, chỉ là nâng tay sờ thử. uh, cảm giác không tồi, mịn màng bóng loáng. Rồi sau đó thần trí Tô Nhan tỉnh lại hơn, mười giây sau đứt gãy, cảm giác này...

Nếu không sai, cảm giác này giống như là một người. Trí nhớ quay cuồng ùn ùn kéo đến, nhớ tới người nằm bên cạnh mình này là ai, tay Tô Nhan ý thức co rút lại. Hắn là anh ấy không tỉnh lại đi?

Tô Nhan nhanh nhắm mắt lại, tự thôi miên mình, làm bộ chính mình còn không có tỉnh, tâm trạng giống như có cơn sóng gió động trời đang dấy lên, rồi rầm rạn phần. Không cần tỉnh, trăm ngàn lần đừng tỉnh lại, a di đà phật, trời cao phù hộ. Tô Nhan lấy lại bình tĩnh, cẩn thận mở nửa con mắt, một đôi ô mầu tựa tiểu phi tiểu đang lẳng lẳng nhìn cô, tình hình này phỏng chừng người này đã muốn nhìn một hồi lâu rồi. Nói cách khác, hành vi sờ thử của Tô Nhan toàn bộ một chút cũng đều bị đối phương nhìn thấy.

Bình tĩnh đem khe hở của ánh mắt một lần nữa khép lại, nước mắt của Tô Nhan đều muốn chảy ra. Ông trời ơi, người lại trêu đùa tôi!

Gặp Tô Nhan nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Hứa Triết Quân bạc môi khẽ nhếch, lộ ra tươi cười đẹp mặt. Nha đầu này, vẫn là giống như trước. Biết rõ loại trốn tránh này cũng không có hiệu quả gì, vẫn là ngốc như vậy.

Đầu ngón tay xẹt qua trán Tô Nhan, theo mũi khéo léo trượt xuống chóp mũi, rồi sau đó kéo xuống dừng trên cánh môi phẩn nộn kia, nhẹ nhàng vẽ theo đường môi, không vội không nóng nảy, kiên nhẫn như đây là một chuyện cực kỳ quan trọng. Lòng mi Tô Nhan không ngừng rung động, biết đối phương đang đùa cô nhưng là hành vi vừa rồi thật sự rất mất mặt, cô thà chết cũng không tỉnh mở mắt.

Tô Nhan, phải nhẫn nại! Tô Nhan trong lòng chảy lệ, yên lặng tự nói với chính mình.

Vẫn là giả bộ ngủ? Nha đầu kia khả năng nhẫn nại thực sự so với trước kia tốt lắm, nếu đổi lại là trước kia, phỏng chừng đã sớm nhảy dựng lên. Hứa Triết Quân nhú mày, khoe miệng lộ ra nụ cười xấu xa có chút gian trá, "Còn giả bộ ngủ?"

Người trong lòng không có nửa phần động tĩnh, hiển nhiên là muốn tiếp tục giả bộ ngủ.

"Anh sẽ không khách khí nữa đâu." Hứa Triết Quân câu môi, tay nhẹ nhàng nâng cằm Tô Nhan lên, cúi đầu hôn lên.

Cảm nhận được trên cánh môi có hơi thở ấm áp, Tô Nhan khốc không ra nước mắt, yêu nghiệt này quả nhiên một chút cũng không thay đổi, chỉ sợ so với trước kia càng phức tạp càng yêu nghiệt. Nhận thấy được Tô Nhan không chuyên tâm, Hứa Triết Quân khẽ cắn, đầu lưỡi xuyên qua khe hở trên cánh môi chui vào trong, quấn lấy đầu lưỡi của Tô Nhan đang tránh né khắp nơi, tình tế mót vào, một chút ít đều không buông tha.

"Tỉnh rồi sao?" Buông môi Tô Nhan ra, Hứa Triết Quân không ngoài ý muốn nhìn thấy hai mắt đen bóng của Tô Nhan mở to ai oán nhìn mình. Cô ở trong lòng mình, cảm giác vừa tỉnh dậy đầu tiên là có thể nhìn thấy cô, cảm giác này thật sự rất tốt.

Hứa Triết Quân cười khê, đưa tay đánh xuống cái mũi của Tô Nhan rồi nói, "Ai kêu em muốn giả bộ ngủ?"

Nhan bừ môi, càng thêm ai oán, nếu không... Không được, chuyện này vẫn là trực tiếp vứt bỏ, coi như không có phát sinh chuyện gì là được rồi. Phải bình tĩnh, phải quên. Uh, thời điểm phát sinh chuyện kia, cô vẫn là vô ý thức cho nên cô cái gì cũng không biết.

"Hôm nay thời tiết tốt lắm, thích hợp đi đạp thanh." Gặp Tô Nhan không nói lời nào, Hứa Triết Quân đổi đề tài, "Nghĩ muốn đi đâu chơi?"

Nói đến đạp thanh, Tô Nhan không khỏi run lên một chút, cô nhớ tới lời nói của Cát đại gia... Nếu không, cô giúp hắn đi Tây hồ nhìn hoa có nở không? Nghĩ đến đây, Tô Nhan như bị sấm sét kéo đến.

Hứa Triết Quân nhìn Tô Nhan biểu tình không ngừng biến hóa, không khỏi buồn cười, "Sao? Không nghĩ muốn đi nơi nào sao?"

"Đạp thanh không có ý nghĩa." Sau khi nhớ lại lời Cát đại gia, Tô Nhan đối đáp thanh hoàn toàn không có hứng thú.

"Vậy đi khu vui chơi Vân Mộng? Em không phải nói muốn tới đó chơi một lần sao?"

Tô Nhan chớp chớp mắt, phải biết rằng khu vui chơi Vân Mộng vừa xây dựng không bao lâu, cô còn chưa có đi quá. "Vậy hay là đi khu vui chơi Vân Mộng đi."

"Được." Hứa Triết Quân cười gật đầu đáp ứng, buông tay đang ôm Tô Nhan ra, vỗ vỗ đầu Tô Nhan, cười nói, "Anh rời giường trước, em cũng đừng nằm nữa, hiện tại cũng không còn sớm."

"Vâng." Tô Nhan gật gật đầu, cả người lại lùi về ổ chăn.

Đợi cho Hứa Triết Quân thay quần áo xong, thời điểm mở cửa ra muốn đi ra ngoài, ý thức của Tô Nhan lại có chút không thể nào thanh tỉnh.

"A Nhan, cảm giác thế nào?"

Tô Nhan nghe được giọng nói của Hứa Triết Quân, theo bản năng lên tiếng, "Uh, cũng không tệ lắm."

Đợi đến lúc Hứa Triết Quân không chút nào che giấu tiếng cười to truyền đến, Tô Nhan mới ý thức được chính mình vừa nói cái gì, khuôn mặt bỗng dưng trở nên đỏ bừng, đem đầu vùi vào trong ổ chăn, hoàn toàn hết buồn ngủ. Nghĩ Tô Nhan hẳn là sẽ không ngủ tiếp, Hứa Triết Quân mới yên tâm mà đóng cửa lại.

Người này tuyệt đối là cố ý! Tô Nhan chui vào trong chăn rất lâu mới bình tĩnh lại được, oán hận nghĩ.

Sau khi hết bần thần, thời điểm rời giường ra khỏi phòng, Hứa Triết Quân đã đem điểm tâm đặt trên bàn, sữa bánh mì.

"Nhanh đi rửa mặt đi, sau đó ăn cơm." Nhìn thấy Tô Nhan, Hứa Triết Quân nở nụ cười, giống như đã quên chuyện phát sinh vừa rồi.

Tô Nhan cau cái mũi, cũng không trả lời hắn, lập tức đi tới buồng vệ sinh. Kỳ thật buổi tối hôm qua, thời điểm nhìn thấy hai bộ đồ dùng rửa mặt, Tô Nhan liền ở trong lòng hoài nghi, người này có phải hay không đã sớm nghĩ muốn đem cô lừa gạt đến đây?

Khu vui chơi Vân Mộng ở thành phố H cuối năm trước mới bắt đầu đưa vào hoạt động với các trò chơi, nghe nói người đầu tư vì người phụ nữ của mình yêu mới xây dựng nên khu vui chơi trong mộng này, từ lúc bắt đầu xây dựng đã được đông đảo mọi người chú ý. Ăn xong điểm tâm, Tô Nhan trước vệ phòng ngủ thay đổi quần áo, mới đi theo Hứa Triết Quân xuất phát đi khu vui chơi Vân Mộng.

Tuy rằng mới đưa vào hoạt động có mấy tháng, lượng người tới khu vui chơi Vân Mộng thập phần khả quan. Tô Nhan cùng Hứa Triết Quân lựa chọn đầu tiên chính là Ma Thiên Luân, Ma Thiên Luân lớn nhất Châu Á, ở giữa là một khoang thuyền tình yêu nhỏ xinh đẹp, đủ mọi màu sắc, xa xa nhìn lại giống như một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp.

"Oa, từ đây nhìn xuống, toàn bộ khu vui chơi Vân Mộng thật đẹp. Không đúng, giống như hộp lại là I © U, Ôi! Thật lãng mạn! Xem ra lời đồn kia là thật." Tô Nhan ngồi ở trên Ma Thiên Luân, lôi kéo ống tay áo Hứa Triết Quân, hưng phấn mà kêu to.

Hứa Triết Quân ánh mắt loান lên nhìn Tô Nhan, liếc mắt nhìn toàn cảnh Vân Mộng, ngược lại lại không có tâm tư.

"A Nhan." Thấy lực chú ý của Tô Nhan đều đặt trên các công trình xinh đẹp của Vân Mộng, Hứa Triết Quân ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô ấn ngồi trên đùi mình. "Thì ra anh so ra còn kém khu vui chơi Vân Mộng này."

Trong lời nói của Hứa Triết Quân có vị chua làm cho Tô Nhan mạnh liệt mở to hai mắt, lời này là từ miệng của Hứa Triết Quân ra? Không thể nào?!

Về mặt Tô Nhan kinh ngạc, biểu tình không thể tin được làm cho Hứa Triết Quân nhin không được nhếch khóe môi một cái, cười nói, "A Nhan, đến nơi cao nhất."

"A..." Tô Nhan ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, hiểu được ý tứ của Hứa Triết Quân, hai gò má ửng hồng.

Hứa Triết Quân đưa tay mon trón hai má đang có chút hơi nóng của Tô Nhan, môi mân thành một đường cong hoàn mỹ, đôi con ngươi đen hiện ra ánh sáng ôn nhu, như là có cổ lực lượng làm cho Tô Nhan không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn.

"Như thế nào, hay là vẫn còn thẹn thùng?"

Lời còn chưa dứt, Hứa Triết Quân tay liền đưa ra sau đầu Tô Nhan, đem đầu cô chậm rãi ấn xuống, cuối cùng bao phủ trên môi mình. Từ xa nhìn lại, giống như là cô gái ngượng ngùng không yên, lo lắng hôn lên đôi môi chàng trai đang chứa đầy ý cười ôn nhu. Thời gian giống như dừng lại trong nháy mắt, mọi ồn ào náo nhiệt, những phức tạp của thế giới bên ngoài đều bị loại bỏ, chỉ có cô và hắn, luôn luôn là như thế.

Thẳng đến thời điểm hai người từ Ma Thiên Luân đi xuống, trên mặt Tô Nhan vẫn không hết đỏ, bị Hứa Triết Quân dắt đi, hướng tới mục tiêu kế tiếp, xe cáp treo cao nhất.

Đứng trước bảng giới thiệu cáp treo, nhìn thấy một màn này Tô Nhan sắc mặt liền trắng bạch. Nơi này cũng là cáp treo cao nhất Châu Á, từ góc xoay

đến độ cong, tốc độ đều là kích thích nhất. Như vậy cáp treo này, phi thường nguy hiểm

"Nếu là không đi cáp treo này nữa?" Nhìn đến Tô Nhan mắt lộ ra khiếp ý, Hứa Triết Quân hỏi.

Tô Nhan lắc đầu, đến đi đến rồi, như thế nào có thể không ngồi xem thử chứ? Khẽ cắn môi, Tô Nhan nói, "Chúng ta xếp hàng đi."

Nhìn Tô Nhan vẻ mặt đại nghĩa lãng nhiên, hoàn toàn là biểu tình phải đi chịu chết, Hứa Triết Quân xoa bóp bàn tay nhỏ bé của cô, an ủi nói, "Đừng khẩn trương, có anh ở đây."

Thời điểm đến phiên Tô Nhan cùng Hứa Triết Quân, hai người vừa vặn ngồi ở vị trí đầu tiên của cáp treo. Theo cáp treo từng chút từng chút hướng đến điểm cao nhất, còn có thanh âm ma sát của quỹ đạo cùng bánh xe, tâm của Tô Nhan đã muốn kéo lên tới cổ họng rồi. Cô quay đầu, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Hứa Triết Quân bên cạnh vẫn như cũ bình tĩnh, "A Quân, em hồi hận, anh làm cho nó dừng lại đi..."

Dừng lại? Hứa Triết Quân vẻ mặt bất đắc dĩ, đem tay Tô Nhan đặt ở lòng bàn tay mình rồi nói, "Không phải sợ, anh ở đây."

Câu này vừa mới dứt lời, cáp treo đã muốn đi lên đến đỉnh tiếp đó mạnh liệt vọt đi xuống, Tô Nhan tay co rút lại, lại bị Hứa Triết Quân chặt chẽ nắm trong tay. Cảm giác không ngừng bị bóp chặt, không thể thét chói tai, gần như cảm giác hít thở không thông. May mắn, may mắn có hán bên. Tay phải không ngừng truyền đến cảm giác áp chế chính là chỗ dựa duy nhất vào giờ khắc này.

Xuống cáp treo, mạng nhỏ của Tô Nhan cũng chỉ còn lại có một nửa.

Thấy Tô Nhan mặt mày không rên một tiếng, Hứa Triết Quân có chút lo lắng, mở miệng hỏi nói, "Bị hù dọa rồi sao?"

Tô Nhan ngẩng đầu, miệng mấp mí thành một độ cong hướng xuống, ánh mắt đáng thương trông mong, rất giống một tiểu động vật bị dọa.

"Không có việc gì, đều đã xuống dưới rồi." Đưa tay sờ sờ đầu Tô Nhan, Hứa Triết Quân cố gắng trấn an.

"Về sau..." Tô mặt lộ ủy khuất, nước nỡ nói, "Về sau đánh chết em cũng không ngồi cáp treo nữa."

"Ừ, về sau cũng không ngồi, không bao giờ ngồi nữa." Hứa Triết Quân lời kéo tay Tô Nhan, mang theo cô hướng một chiếc ghế bên cạnh đi đến, "Đi, trước nghỉ ngơi đi, sau đó chúng ta cùng đi chơi."

Tô Nhan gật đầu, cô hiện tại căn bản chống đỡ không được các trò chơi khác, ý tưởng duy nhất là trở về phòng ngủ, nằm trên giường là tốt nhất.

Hứa Triết Quân đại khái nhìn ra tâm tư trong lòng cô, cười nói, "Nghỉ ngơi một lát, chúng ta liền trở về?"

"Hoặc là trước về nhà bà ngoại ăn cơm chiều lại về trường học?"

"Cái đó nói sau, chờ em khôi phục lại bình thường đã. Hiện tại một chút khẩu vị đều không có, dạ dày giống như phiên giang đảo hải..."

"Uh." Hứa Triết Quân khẽ mỉm cười, để cho Tô Nhan tựa vào trên vai mình.

Sau khi nghỉ ngơi, tinh thần Tô Nhan đã khôi phục tốt, cuối cùng vẫn không chống cự được mê hoặc của mỹ thực, đi theo Hứa Triết Quân đến nhà bà ngoại ăn một chút sau đó mới về phòng ngủ. Đưa Tô Nhan đến dưới lầu phòng ngủ, Hứa Triết Quân dặn dò vài câu, đợi cho Tô Nhan lên đến phòng ngủ mới trở về.

Chạy đến ban công, nhìn bóng dáng Hứa Triết Quân trở về, Tô Nhan đột nhiên có loại cảm giác không chân thực.

Hắn đã trở lại, tất cả vẫn giống như trước. Nhưng là... lại là như vậy không chân thực.

Ngày thứ hai sau khi Hứa Triết Quân trở về, hán tham gia cái hạng mục nghiên cứu chính thức bắt đầu, thời gian ở cùng với Tô Nhan chợt giảm bớt một nửa. Tô Nhan cũng vui vẻ yên tĩnh, thời gian này duy nhất một lần Hứa Triết Quân cơ hồ mang cô đi khắp toàn bộ thành phố H chơi một lần. Làm một hủ trách ba năm, đối với việc này Tô về áp lực rất lớn. Hiện tại Hứa Triết Quân muốn bắt đầu công tác, cô cũng có thể một lần nữa trách.

Nguồn tài nguyên dữ trữ đã hết, bắt buộc phải xuống dưới mua cái gì đó bổ sung vào, trên thực tế hủ trách cũng là bề bộn nhiều việc!

Tô Nhan như thế nào cũng không nghĩ tới, người này sẽ xuất hiện ở dưới lầu phòng ngủ của cô, thậm chí không có thông báo cho cô trước. Cô bất quá bởi vì đột nhiên nghĩ muốn uống sữa nên mới xuống lầu, lại gặp hán đang chờ ở dưới lầu phòng ngủ.

Dư Nhượng Hàn tựa vào bên cạnh xe, hút thuốc, trên người áo sơ mi màu trắng có chút nếp uốn, không giống ngày thường chỉnh tề nho nhã. Nhìn thấy Tô Nhan xuống lầu, hán ngẩng đầu, vẫn giống như bình thường, mặt không chút thay đổi, một tòa băng sơn. Tuy rằng không có nhìn thấy hán cười, nhưng là Tô Nhan vẫn cảm giác được tòa băng sơn này đang hướng cô thoáng nở nụ cười, ít nhất không phải lạnh buốt.

Tô Nhan hướng Dư Nhượng Hàn lễ phép gật đầu, cũng không tính đi qua, lập tức hướng siêu thị trường học đi đến.

"Tô Nhan." Cho nên nói nguyện vọng là tốt đẹp, sự thật vĩnh viễn là tàn khốc, người không nên trông mong vào ông trời vô lương tâm sẽ đột nhiên mở mắt cho người hài lòng thuận ý. Tô Nhan mới không đi được hai bước, đã bị Dư Nhượng Hàn gọi lại.

Quay đầu lại, Tô Nhan cười cười, "Anh Dư có việc gì sao?"

Tắt điều thuốc trên tay, ánh mắt của Dư Nhược Hàn dừng trên trên người Tô Nhan, "Buổi tối có thời gian không?"

Tô Nhan lắc đầu, "Thật có lỗi."

"Ngày mai thì sao?"

Tô Nhan như cũ lắc đầu.

"Ngày kia? Hoặc là ngày kia nữa?"

Tô Nhan nhàu mày, "Anh Dư, tôi nghĩ A Quân ngày đó đã nói rõ ràng với anh rồi."

Dư Nhược Hàn không để ý lắm, chính là hỏi, "Hắn thật là bạn trai của em?"

"Tôi đã sớm nói qua tôi có bạn trai, chỉ là các anh không tin thôi." Đối với chuyện này, Tô Nhan cũng không muốn nói gì.

"Tô Nhan, bắt quá là ăn bữa cơm thôi." Trong mắt Dư Nhược Hàn lộ ra vài phần bất đắc dĩ cùng cô đơn.

Uh, bắt quá là ăn bữa cơm thôi, xác thực không có gì. Nhưng là nếu bị yêu nghiệt nào đó biết... Tô Nhan ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, cái hậu quả kia không cần nghĩ cũng biết thực khủng bố. Ăn cơm... ăn cơm, có hậu quả cũng không phải anh gánh vác, anh đương nhiên nói bắt quá là ăn bữa cơm. Sinh mệnh là đáng quý, Tô Nhan đương nhiên lựa chọn bảo trụ mạng nhỏ của chính mình.

"Ăn xong bữa cơm này, anh sẽ không đến nữa."

Điều kiện này, tương đối mê người. Ít nhất thời điểm nghe được điều kiện này, tim Tô Nhan đập thình thịch. Tô Nhan có chút rối rắm, dùng ánh mắt hỏi Dư Nhược Hàn, đây là thật sự? Sau khi nhận được đáp án xác thực, Tô Nhan càng rối rắm. Hoặc là nói càng rung động thì chuẩn xác hơn. Ăn một bữa cơm liền giải quyết được phiền toái, thực đáng giá. Tô Nhan suy nghĩ, rốt cuộc là đáp ứng, hay là không đáp ứng?

Dư Nhược Hàn đứng ở tại chỗ, chăm chú nhìn vào Tô Nhan, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tướng công bị treo?!

"A Nhan." Hứa Triết Quân tựa hồ mới từ phòng nghiên cứu đi ra, đại khái là thức đêm, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng mà cặp con ngươi tối đen kia vẫn như trước, lóe ra tia sáng rực rỡ, hân hưởng Tô Nhan ngoắc tay, khẽ cười nói, "Lại đây."

Nhìn thấy Hứa Triết Quân, Tô Nhan thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô không cần phải rối rắm thêm nữa, có người đến giải quyết.

"Như thế nào khuya như vậy còn đi đâu?" Tô Nhan cơ hồ là chạy vọt tới bên người Hứa Triết Quân, hân vô cùng thân thiết đưa tay búng xuống cái trán của cô. Khóe mắt Hứa Triết Quân như mỉm cười, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng về phía Dư Nhược Hàn đang đứng phía trước.

Ánh mắt hai người giao nhau thoáng một chút liên thông suốt, Hứa Triết Quân nghiêng đầu cầm lấy tay Tô Nhan, cười nói, "Muốn đi đâu sao?"

"A... Mua sữa." Tô Nhan sùng sốt một chút, cái này tốt lắm?

"Vậy đi thôi." Không có giao chiến như Tô Nhan đoán trước, Hứa Triết Quân nắm tay cô rồi đi.

Nghe xong Tô Nhan báo cáo, Hứa Triết Quân nhếch môi cười, "Em nếu tin hắn thì thật là khờ."

Tô Nhan đang lấy sữa động tác ngừng lại một chút, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn vào chiếc túi sau người Hứa Triết Quân, trong lòng không biết là cái tư vị gì. Đúng vậy, không hề nghĩ ngợi cô sẽ tin...

Phản ứng của Tô Nhan rơi vào mắt Hứa Triết Quân, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, nha đầu kia nhất định là tin.

"Nhớ kỹ, mặc kệ hắn nói như thế nào, đều không cần tin." Hứa Triết Quân không thể không nhắc nhở Tô Nhan một chút, "Về phần ăn cơm hay gì gì

đó..." Hứa Triết Quân ngẩng đầu, liếc mắt thật sâu nhìn Tô Nhan một cái, ánh mắt kia rõ ràng là nói: cái này anh không cần phải nói em cũng nên biết đi?

Tô Nhan gật đầu, lộ ra biểu tình nghi vấn: anh vì sao không đem hấn giải quyết dứt khoát đi nhưng vẫn hỏi lại, "Nếu hấn vẫn đến thì sao?"

Hứa Triết Quân mỉm môi, rồi sau đó dương lên ý cười ý vị thâm trường cười, nhẹ giọng nói, "Anh có cái biện pháp, muốn thử hay không?"

"Biện pháp gì?" Tô Nhan ánh mắt trong suốt, tràn đầy chờ mong.

"Chuyển đến ở cùng với anh."

Tô Nhan ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mặt đề phòng con sói. Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Triết Quân đề cập với cô chuyện này, cô cùng Sờ Sờ cũng nói qua, hỏi cô ấy nên làm cái gì bây giờ. Bất quá Sờ Sờ mỗi lần đều là ân cần dạy bảo, nói chết cũng không cho cô qua đó ở, bằng không cũng chỉ có bị ăn đến xương cốt cũng không còn.

"A Nhan, em tuyệt đối là không tin tưởng anh." Hứa Triết Quân thở dài một tiếng, rất là bị thương.

"Không có a." Tô Nhan lập tức phản bác.

Hứa Triết Quân liếc mắt nhìn một cái, tuyệt không tin tưởng, "Nếu không phải, em vì sao không chịu chuyển qua. Hiện tại thời tiết càng ngày càng nóng, em không phải mỗi ngày đều oán giận nóng muốn chết sao? Phòng của anh vừa vặn lại có điều hòa nữa."

Đối mặt với dụ dỗ của Hứa Triết Quân, Tô Nhan nhất thời ghen hờn, nhất thời nói không ra lời.

Thấy Tô Nhan cúi đầu không nói lời nào, Hứa Triết Quân ánh mắt buồn bã, giận dữ nói, "Quên đi, em không muốn anh cũng không có biện pháp, vẫn là không thể miễn cưỡng em đi."

Bộ dạng chua xót của Hứa Triết Quân giống như bị thương, lòng tốt bị oan uổng bị hiểu lầm, làm cho Tô Nhan cảm thấy rất áy náy. Được rồi, cũng chỉ có thể xem như cô lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử.

Cứ như vậy an an ổn ổn qua nửa tháng, thời tiết càng ngày càng nóng, dù là chỉ mặc một bộ áo lót mỏng, quạt điện thổi, người Tô Nhan vẫn nóng và đầy mồ hôi. Đây chính là ban ngày, buổi tối càng không cần phải nói, luôn bị dày vò đến tinh thần hồng mắt, chịu không nổi vô ý thức mới ngủ. Những ngày như vậy quả thực chính là một loại tra tấn, thống khổ muốn chết.

Hứa Triết Quân đương nhiên đề cập qua việc Tô Nhan chuyển qua ở cùng, chẳng qua tại đây điểm trước, Tô Nhan bị Lăng Sờ Sờ giáo dục thật sự thành công, cắn răng không mở miệng, tình nguyện ở lồng hấp nửa chết nửa sống, cũng không cần đến căn phòng có điều hòa gian bị ăn sạch sẽ.

Vì chuyện này, Hứa Triết Quân không phải không có đi tìm Lăng Sờ Sờ. Phản ứng của Lăng Sờ Sờ là gì? Hoàn toàn là vui sướng khi người gặp họa, không, nghiêm trọng hơn, hoàn toàn rõ ràng chính là cô một tay xúc tiến chi đạo. Bằng không, lấy đầu óc của nha đầu Tô Nhan kia, sớm bị Hứa Triết Quân lừa gạt về nhà. Lăng Sờ Sờ thậm chí nói, "Có bản lĩnh cậu liền đem cô ấy lừa về a, không bản sự cũng đừng ồn ào."

Liền một câu như vậy, làm cho Hứa Triết Quân hận không thể cắn chết nha đầu kia. Nha đầu Tô Nhan kia vẫn cứ khăng khăng như thế, hóa ra là đặc biệt nghe lời Lăng Sờ Sờ. Hấn đều nhanh không nhớ rõ chính mình đã mang bao nhiêu thứ ra dụ dỗ, một chút dấu hiệu đều buông lỏng cũng không có.

Hôm nay, Tô Nhan sau khi mất cả buổi tối cộng thêm nửa buổi sáng cuối cùng cũng xem xong một bộ phim. Sau đó cô phát hiện, tướng công thân ái nhất của cô, laptop của cô nháy mắt một cái thì màn hình đã đen kịt, khởi động máy không có phản ứng gì. Tô Nhan đối với máy tính bị hư, nháy mắt thờ ơ, nửa chung đồng hồ sau hoàn toàn sụp đổ.

"A ——!! Tướng công nhà ta bị treo!!" Tô Nhan cảm lấy tóc, ngồi trên ghế ngựa mặt lên trời rú lên, tiếng kêu kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, đề-xi-ben cao còn kém không đem toàn bộ dây phòng ngủ kêu dậy.

Nguyên bản tất cả còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, ba người bị một tiếng hét siêu chói tai này toàn bộ bị hù dọa, Cố Vi Ngôn lại sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngã từ ghế trên xuống đất. Cái này gọi là âm thanh cũng có thể dọa người đi. Đừng nói phòng ngủ các cô, toàn bộ một tầng... Ah không, phải nói ngay cả trên dưới hai tầng đều bị ảnh hưởng đến.

"Sờ Sờ, Vi Ngôn, Tiểu Tuyền... tướng công nhà tớ... Đột nhiên bị treo..." Hai mắt của Tô Nhan tràn đầy nước mắt, bị thương đến cực điểm, cảm giác toàn bộ thế giới lập tức bị đảo điên.

"Khụ khụ ——" Cố Vi Ngôn tròn mắt xéch vừa chuyển vừa hỏi, "Nha đầu cậu... có phải hay không tải xuống cái gì không nên tải?"

"A..." Tô Nhan sùng sốt nửa giây, sao đó nước mắt "ào" một cái đã chảy xuống. "Tớ sai lầm rồi, lần này tớ thật sự sai lầm rồi. Tớ không nên tải cái bộ phim chết tiệt kia, tớ nhất thời ích lợi luân tâm a! Tớ như thế nào lại không kiên định như vậy?! Lập trường không đủ kiên định, cho nên ngay cả thượng đế cũng đến trừng phạt tớ! Tướng công thân ái của tớ a, không có nó tớ làm sao bây giờ, tớ sống không nổi nữa."

Cố Vi Ngôn cùng Trần Tuyền vừa thấy, đều lộ ra ánh mắt quả nhiên là thế.

"Tốt lắm tốt lắm, gào khóc cái gì mà gào khóc? Gào khóc hữu dụng sao? Cậu có thể gào khóc đem tướng công nhà cậu sống lại sao?" Lăng Sờ Sờ bị Tô Nhan một trận loạn thất bát tao, tiếng kêu rên cũng làm cho đau đầu.

Nghe được Lăng Sở Sở nói, Tô Nhan ngừng tru lên, tội nghiệp nhìn cô, chờ đợi chỉ thị bước tiếp theo của cô.

Lăng Sở Sở vỗ trán không nói gì, cái này còn cần người chỉ dạy sao? Nhưng là nhìn đến Tô Nhan đang mờ mịt nhìn mình, hoàn toàn không biết làm sao, Lăng Sở Sở không mở miệng không được nói, "Tìm người sửa thì tốt rồi? Hứa Triết Quân không phải là học máy tính sao? Cậu đem máy tính đưa hắn sửa cho?"

Tô Nhan bừng tỉnh đại ngộ, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lấy điện thoại đi động ra, gọi cho Hứa Triết Quân.

"Alo? A Quân, tướng công của em bị treo, làm sao bây giờ?"

Nhận được điện thoại Hứa Triết Quân trầm mặc vài giây, "Tướng công nhà em?"

"Chính là laptop của em..." Tô Nhan giải thích nói.

"Thì ra tướng công của em là laptop a." Hứa Triết Quân ý vị thâm trường lặp lại một lần.

Tô Nhan sửng sốt, lập tức sửa miệng, "Đây là cách gọi thông dụng, thông dụng thôi mà."

"Bị hư rồi? Như thế nào bị hư?"

"A... Đột nhiên bị hư rồi."

"A? Vậy em lúc ấy làm gì?"

Tô Nhan mồ hôi lạnh, thật sự nguyên nhân cô có chút nói không nên lời, "Thì lướt web a, không làm gì khác."

Hứa Triết Quân giờ lên một chút ý cười, "Thật sự? Không tải xuống cái gì chứ?"

Tô Nhan cứng đờ, cảm giác sau lưng lạnh lẽo, "A... cái này..."

Cũng may Hứa Triết Quân cũng không có tiếp tục làm Tô Nhan khó xử, chính là bảo Tô Nhan mang máy tính đến hắn. Nghe nói như thế, Tô Nhan lập tức cắt điện thoại, thu thập laptop tốt, nhanh chóng tới nhà Hứa Triết Quân. Cứu tướng công như cứu mạng, làm sao có thể không vội?

Không đến nửa giờ, Tô Nhan liền xuất hiện trước cửa nhà Hứa Triết Quân, động tác nhanh chóng làm cho Hứa Triết Quân đều cảm thấy kinh ngạc. Xem ra máy tính - tướng công này đối với Tô Nhan mà nói mức độ trọng yếu phòng chừng còn muốn cao hơn hẳn. Tuy rằng đáy lòng có một cảm giác chua xót không hiểu nhưng Hứa Triết Quân vẫn là cười cười, để Tô Nhan vào nhà. Dù sao hắn lựa chọn đúng phương hướng rồi, không phải sao?

Vừa mới vào cửa, Tô Nhan liền đem máy tính đưa cho Hứa Triết Quân, biểu tình chính là chờ đợi cùng nghiêm túc, "A Quân, anh nhất định phải sửa nó thật tốt. Nếu sửa không tốt, em cũng không muốn sống nữa. Đúng rồi, tất cả bên trong thư mục DEF anh trăm ngàn lần đều phải lưu lại cho em a! Nếu mấy thứ này không còn, em cũng không muốn sống nữa."

Hứa Triết Quân tiếp nhận máy tính, pha cho Tô Nhan cốc nước chanh, cười nói, "Em trước ngồi xem tivi một lát, anh giúp em sửa."

Tô Nhan gật gật đầu, "Nhất định phải sửa tốt!"

Thấy Tô Nhan tựa hồ thực lo lắng, Hứa Triết Quân hé miệng cười, "Uh, em yên tâm, anh cam đoan nhất định sẽ sửa tốt."

Hứa Triết Quân đem máy tính mang đến thư phòng sửa, Tô Nhan ngồi ở trên sofa, đối mặt TV, một chút cũng xem không vào. Đứng ngồi không yên, đi qua đi lại, không có việc gì liền nhìn thời gian, mong chờ Hứa Triết Quân có thể đi ra nói với cô sửa tốt lắm.

Nhưng là mắt thấy đồng hồ báo thức từng phút từng giây trôi qua, một giờ liền như vậy trôi qua, Hứa Triết Quân vẫn là không đi ra.

Tính nhẫn nại của Tô Nhan cũng cũng chỉ có thể chống đỡ quá một giờ, đến giờ này rốt cuộc chờ không kịp, đứng dậy đi đến trước thư phòng, đẩy cửa ra.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, hoặc là trên thế giới thực sự hộp đựng ánh trắng, Tô Nhan nhất định phải xuyên qua trở về nói cho chính mình, mặc kệ thế nào, cô nhất định phải ngoan ngoãn chờ ở trên sofa, trăm ngàn lần đừng mở cánh cửa này ra. Cánh cửa này con mẹ nó so với cái hộp mà quý Phan Đa Lạp Ma còn đáng sợ hơn trăm ngàn lần, mở ra chính là sống không bằng chết a! Ít nhất hiện tại Tô Nhan cảm thấy như vậy.

Cho dù Tô Nhan nghĩ đến thung da đầu cũng sẽ không nghĩ đến, Hứa Triết Quân đã sửa máy tính tốt lắm, càng khủng bố là trên màn hình mở ra hai file tài liệu, chính là GV mà Tô Nhan ngày thường buồn thả cùng file tiểu thuyết ***. Làm một hủ trạch bí mật, đối với tài nguyên không ngừng cần mẫn theo đuổi nhiều năm như vậy, kho dự trữ của Tô Nhan đã sớm đến một mức làm người ta vô cùng cảm phần. Tài nguyên mới nhất cũng không tính lợi hại, khủng bố là người này có được đại bộ phận bản đã muốn tuyệt tích từ lâu. Cho nên đối với Tô Nhan mà nói, tướng công thân ái của cô là quan trọng cỡ nào thì mọi người hẳn là minh bạch chưa? Bởi vì có vài thứ một khi mất đi sẽ không tìm lại được!

Nghe được thanh âm mở cửa, Hứa Triết Quân quay đầu lại, nhìn thấy Tô Nhan cả người cứng ngắc, trên mặt lại là xấu hổ cùng sụp đổ, thậm chí có chút tuyệt vọng, hần nhếch khóe môi một cái, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, lại làm cho Tô Nhan lúc này cảm thấy đang là mùa nóng nhưng lại có lãnh ý nhẹ nhẹ.

"A Nhan, anh vẫn biết em là một hủ nữ. Nhưng là không thể tưởng được nha..." Hứa Triết Quân ý vị thâm trường nhìn Tô Nhan liếc mắt một cái, "Không thể tưởng được em lại có tài nguyên phong phú như vậy, thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn. Xem ra anh trước kia đều xem thường em."

Kỳ thật Tô Nhan hiện tại rất muốn đóng cửa lại, bỏ chạy, hoặc là xuất hiện một cái lỗ có thể làm cho chính mình chui xuống. Nhưng là ánh mắt như gió xuân của Hứa Triết Quân đã sớm đem mọi đường lui của cô đều niêm phong, hướng hồ tưởng công thân ái của cô hiện tại đang ở trên tay hắn. Tô Nhan cái gì đều có thể vứt bỏ, nhưng là tưởng công thân ái là tuyệt đối không thể vứt bỏ.

"Em nói nếu anh đem những thứ này đều..." Hứa Triết Quân khoe môi khẽ nhếch, cười đến thập phần gian trá.

Tô Nhan run lên, ánh mắt cơ hồ mở to đến cực hạn, bên trong tràn ngập cầu xin, "A Quân, anh đừng xằng bậy, trăm ngàn đừng xằng bậy."

"Điều này sao có thể kêu là xằng bậy đâu? Những thứ này, xem nhiều không tốt." Một bên nói như vậy, Hứa Triết Quân con chuột trên tay đã lựa chọn hai cái file kia, ý đồ thực rõ ràng.

"A Quân, đừng mà!" Tô Nhan cơ hồ là vọt tới trước mặt Hứa Triết Quân, gắt gao ôm lấy tay phải của hắn.

"Nếu anh thật muốn xóa, cho dù em có đem máy tính cầm lại, cũng là giống nhau."

Giọng nói Hứa Triết Quân vẫn ôn hòa như trước, nhưng khi truyền vào trong tai Tô Nhan lại giống như thanh âm từ trong lòng đất truyền lên đòi mạng.

"Em sẽ cùng chúng cùng tồn vong!" Tô Nhan ôm tay Hứa Triết Quân, biểu tình phi thường nghiêm túc.

"UH." Hứa Triết Quân từ chối cho ý kiến, hiển nhiên không đem lời này cho là thật.

Tô Nhan có chút nhụt chí, không biết nên làm thế nào mới tốt. Tưởng công treo máy đã thực là bi thảm, càng bi thảm hơn là tưởng công sửa tốt rồi nhưng có khả năng là bị người ta uy hiếp nói muốn xóa tài nguyên... Vì sao cô lại gặp bi kịch như vậy?

"A Quân..."

Hứa Triết Quân nhú mày, cười tủm tỉm nhìn Tô Nhan, "Anh đại khái biết em vì sao có thể mỗi ngày thức đêm, ngày đêm điên đảo. Máy thứ này hoàn toàn chính là tai họa. Bình thường anh lại không thể nhìn em, thật tốn thời gian của em. Cho nên vẫn là xóa bỏ đi mới tốt."

"Em cam đoan..."

Tô Nhan còn chưa nói xong, Hứa Triết Quân liền lắc lắc đầu, "A Nhan, cam đoan của em căn bản không được ba ngày."

Tô Nhan trầm mặc, danh dự của mình đối với Hứa Triết Quân sớm đã không còn.

"Kia... vậy anh nói, muốn làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?" Hứa Triết Quân trên mặt hiện ra một chút tươi cười khó lường, đầu ngón tay khẽ vuốt ve chiếc cằm Tô Nhan, "Nếu em ở trong phạm vi quản lý của anh, anh có thể suy nghĩ một chút đem mấy thứ này lưu lại."

Tô Nhan ngẩn ra, người này ý tứ là...

"Anh là để cho em chuyển lại đây?" Tô Nhan thật cẩn thận hỏi.

Hứa Triết Quân hí mắt, "Em nói xem?"

Cho dù là người ngu dốt cũng biết ý tứ của Hứa Triết Quân, Tô Nhan tiểu tâm can lập tức rối rắm. Sờ Sờ, Vi Ngôn còn có Tiểu Tuyên ba người họ đối chuyện này giáo huấn không dưới trăm lần, kết luận chính là chết cũng không thể chuyển qua ở cùng. Nhưng là... Bị xóa tài nguyên, cô là sống không bằng chết.

"Nếu thực khó xử, vẫn là xóa đi." Hứa Triết Quân lạnh lạnh nói.

"Không... không được!" Nghe nói như thế, Tô Nhan lập tức bùng nổ, lập tức đối Hứa Triết Quân mỉm cười hạ thấp khí thế, "Em chuyển... em chuyển còn không được sao? Anh trăm ngàn lần đừng xóa, xóa đi rồi em sẽ chết cho anh xem!"

Mục đích đạt tới, trên khuôn mặt Hứa Triết Quân tràn đầy ý cười, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Tô Nhan, cười nói, "Em nếu ngoan ngoãn, về sau nếu có cái gì muốn mà tìm không thấy, anh đều có thể giúp em tìm được."

"Thật sự?" Nghe nói như thế, Tô Nhan ánh mắt lập tức sáng lên, gì đó muốn tìm mà không thấy, cô có thật nhiều thật nhiều.

"Đương nhiên là thật, chỉ cần em ngoan ngoãn." Dụ dỗ cho viên kẹo ngọt nhưng là tinh túy từ xưa lưu truyền lại đến nay.

Dụ dỗ nếu không thành công, hắn liền đổi biện pháp. Đánh rắn đánh gậy đầu, một con ngựa gỗ nhỏ đã để cho hắn dễ dàng thành công.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sĩ nhục! Cực kỳ sĩ nhục!

Sau khi Tô Nhan đáp ứng, Hứa Triết Quân căn bản không cho cô nửa điểm cơ hội dỗi ý, trực tiếp mang theo cô trở lại trường học, để cho cô thu dọn tốt đồ đạc chuyển nhà. Về phần tướng công thân ái của cô, bị giữ làm "Con tin", bị cưỡng chế lưu giữ trong nhà Hứa Triết Quân.

Nhìn Tô Nhan hai tay trống trơn trở lại phòng ngủ, Cố Vi Ngôn hỏi, "Tướng công nhà cậu đâu?"

Nghe được hai chữ "Tướng công", Tô Nhan miệng liền mằn thành một độ cong, hai hàng lông mi nhắm lại, vẻ mặt ủy khuất cùng không cam lòng, hai con mắt lại bịt kín một tầng mờ mịt, cả người nhìn qua tựa như con thú nhỏ bị khi dễ hoàn, đáng thương cực kỳ.

"Làm sao vậy?" Trần Tuyền quay đầu, thấy vẻ mặt ủy khuất của Tô Nhan, hỏi.

"Tướng công của tớ bị cưỡng ép ..." Tô Nhan hít hít cái mũi, chậm rãi đem chuyện tình nói lại một lần.

Uống ngụm nước, Lãng Sở Sở thở dài, "A Nhan, chịu thiệt thòi đi."

Không chỉ là Tô Nhan, cô cũng sẽ bị gặp hạn. Hiện tại ngắm lại, máy tính của Tô Nhan hư cũng thực quý giá. Rõ ràng là mọi người đều biết trang web tải xuống an toàn, bình thường cũng không có chuyện gì, lần này máy tính như thế nào lại đột nhiên bị treo? Hơn nữa những người khác cũng đồng dạng tải xuống đều không có việc gì, duy độc máy tính Tô Nhan bị treo. Khéo như vậy sao? Chỉ sợ vấn đề căn bản chính là...

Nghĩ đến đây, Lãng Sở Sở nhìn Tô Nhan với vẻ mặt đồng tình. Có Hứa Triết Quân loại đàn ông cực phẩm phúc hắc này chèn ép, Tô Nhan đời này sợ là vĩnh viễn không có ngày trở mình. May mắn, Lâm Phong nhà cô thuộc loại người bình thường, Lãng Sở Sở không khỏi may mắn.

Thu dọn đơn giản này nọ, Tô Nhan mang theo hành lý xuống lầu. Tiếp nhận hành lý trong tay Tô Nhan, Hứa Triết Quân đột nhiên nghĩ đến, trở về lâu như vậy, hẳn thể nhưng vẫn không mua xe, bên ngoài không thấy có một chút cân nhắc.

Tô Nhan đi theo Hứa Triết Quân, trong đầu đều là những lời ân cần dặn dò của ba người tổng phòng ngủ trước khi đi.

Lãng Sở Sở nói, "A Nhan, sang bên kia nhất định phải cẩn thận, đừng tùy tiện để cho hắn ăn. Đàn ông là loại sinh vật rất nguy hiểm. Đặc biệt loại đàn ông không từ thủ đoạn đem cậu lừa gạt về nhà!"

Đối với việc Hứa Triết Quân lại một lần nữa thắng mình, Lãng Sở Sở nhân cơ hội cuối cùng, không ngừng giáo huấn tư tưởng cho Tô Nhan. Cho dù không thể cho người đó thất bại, như thế nào cũng phải làm cho trên con đường thành công của người nào đó có nhiều chướng ngại vật?

Cố Vi Ngôn nói, "Nghe nói lần đầu tiên rất đau rất đau, trong tiểu thuyết cái loại dục tiền dục tử đều là gạt người, cậu đừng mắc mưu. Có người ăn đậu bọ vô, lần đầu tiên giống như là muốn đem cậu cả người xé rách, đau triệt nội tâm a! A Nhan, cậu nhất định chịu đựng!"

Nghĩ đến Tô Nhan muốn chuyển qua ở cùng Hứa Triết Quân, Cố Vi Ngôn đánh giá công lực của yêu nghiệt kia, phỏng chừng không quá một tuần nha đầu kia khẳng định bị ăn sạch sẽ. Đây hoàn toàn là một đi không có đường trở về a...

Trần Tuyền lại nói, "Cái kia, nhớ rõ nhắc nhở họ Hứa làm tốt phương pháp phòng hộ, đừng để cho một sinh mệnh ra đời. Nếu làm để cho sinh mệnh mới, kia đã có thể là trò đùa lớn. Cậu không nghĩ chính mình tuổi còn trẻ liền đi vào hàng ngũ phụ nữ có con đi?"

Bị ăn sạch sẽ còn chưa tính, Trần Tuyền còn lo lắng, ăn sạch sẽ căn bản không thể thỏa mãn được họ Hứa. Người này khẳng định là muốn sớm một chút đem nha đầu Tô Nhan kia lừa gạt về nhà, trực tiếp bắt giữ chiếm lĩnh mới yên tâm.

"Suy nghĩ cái gì?" Thắng đến xuống xe, đi đến trước cửa nhà, nhìn Tô Nhan vẫn là vẻ mặt hoảng hốt, Hứa Triết Quân mới không mở miệng không được, gợi ý thức của cô quay về.

"Không, không có gì." Tô Nhan khoát tay, ánh mắt theo bản năng bay tới phương hướng khác.

Hứa Triết Quân tất nhiên là không biết Tô Nhan suy nghĩ cái gì, khóe miệng đơn giản cong lên, chính là nhìn cô một cái, không nói gì thêm, mang cô vào trong nhà. Nhà Hứa Triết Quân chỉ có một chiếc giường, Tô Nhan hoàn toàn không có đường sống mà lựa chọn, chỉ có thể ngoan ngoãn đem quần áo đều đặt vào trong tủ quần áo.

Thu thập xong đồ đạc, Tô Nhan nhìn chằm chằm hai cái bàn đặt hai cái máy tính song song cùng một chỗ có chút suy nghĩ. Laptop của mình đặt ở bên

cạnh màn hình quả táo siêu lớn của Hứa Triết Quân, hoàn toàn là giống như địa vị thấp kém, khí thế sẽ không cùng một cấp bậc. Nhìn hai máy tính, Tô Nhan đột nhiên liên tưởng đến hai người cô cùng Hứa Triết Quân. Đúng vậy, máy tính cùng trạng thái của hai người cũng là giống nhau. Nghĩ đến đây, Tô Nhan trong lòng có một cổ cảm xúc chua xót không hiểu. Nếu trời sinh bị khắc chế, vĩnh viễn không thể thay đổi.

Bất quá rất nhanh, những sợi hồi tiếc tự ái bị thương chua xót trong lòng Tô Nhan biến mất. Bởi vì Hứa Triết Quân thế nhưng nói muốn mang cô đi chợ mua đồ ăn, thuận tiện đi siêu thị mua đồ ăn vặt. Mua đồ ăn vặt Tô Nhan có thể lý giải, mua đồ ăn...

"Anh sẽ nấu cơm?" Bị Hứa Triết Quân lôi kéo đến chợ, Tô Nhan rất là kinh ngạc.

"Bằng không thì thế nào? Anh ở nước Mỹ ở một mình, không thể mỗi ngày đều ăn bên ngoài?" Hứa Triết Quân nhún mày, hơi hơi nhướng lên, trong ánh mắt rõ ràng đang nói, em cho là tất cả mọi người giống em sao?

Tô Nhan co giật khóe miệng, cô lại một lần bị miệt thị. Bất quá những thứ khác bị miệt thị còn chưa tính, làm một phụ nữ nấu ăn cũng bị đàn ông miệt thị, đó giống như tự tôn bị tổn thương, đặc biệt mẹ Tô đã giáo huấn Tô Nhan "Trước hết phải bắt lấy dạ dày đàn ông" loại tư tưởng này hun đúc cô từ lâu. Vì thế, Tô Nhan ở sâu trong nội tâm liền tiểu bạo phát. Cô âm thầm thề, một ngày nào đó cô muốn cho Hứa yêu nghiệt quỳ gối dưới trù nghệ tinh xảo của cô!

Đây chính là nguyện vọng tốt đẹp của Tô Nhan, sự thật là Tô Nhan cô nương đã quỳ gối dưới trù nghệ tinh xảo của Hứa yêu nghiệt.

"Oa, ăn ngon thật." Vỗ cái bụng nhỏ tròn vo của mình, Tô Nhan cảm thấy mỹ mãn. Cô nghĩ đến Hứa Triết Quân chính là sẽ nấu cơm mà thôi, không nghĩ tới thẳng nhai này làm được đồ ăn so với nhà hàng bên ngoài ăn ngon hơn.

"Anh nấu cơm, như vậy em thu dọn hết bát đĩa rửa đi..." Hứa Triết Quân chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Tô Nhan.

"A... Em thu dọn, em rửa." Ở trên địa bàn của người khác, Tô Nhan là thập phần nhu thuận dịu ngoan.

Vì thế, Hứa Triết Quân thực vừa lòng nở nụ cười.

Đợi cho Tô Nhan thu dọn xong mọi thứ đi ra, Hứa Triết Quân ngồi ở trên bàn cơm, trước mặt đặt một tờ giấy. Thấy Tô Nhan thu thập tốt lắm, hẳn hướng Tô Nhan cười, gọi cô đi qua. Đi đến bên người Hứa Triết Quân ngồi xuống, nhìn đến nội dung của trang giấy, Tô Nhan ánh mắt bỗng dừng trợn to. Trên tờ giấy này viết bốn chữ to "Phân công việc nhà".

Mặt trên phân phối vẫn là có vẻ hợp lý. Ví dụ như Hứa yêu nghiệt nấu cơm, Tô Nhan liền thu dọn rửa chén đĩa; Hứa yêu nghiệt quét rác, Tô Nhan giặt quần áo; còn có một ít việc vặt vặt linh tinh, dọn dẹp phòng, đúng giờ dọn dẹp, đồ rác linh tinh, cũng là thay phiên. Nghĩ đến giặt quần áo có máy giặt, rửa chén cũng rất đơn giản, Tô Nhan liền gật đầu đáp ứng.

Lướt mạng, Tô Nhan phát hiện mạng nhà Hứa Triết Quân tốc độ thật nhanh, so với trường học nhanh hơn vài lần. Tốc độ mạng như vậy, nếu tải phim... Nghĩ đến đây, trái tim Tô Nhan nhảy mất đập nhanh hơn, loại cảm giác này rất thích.

Nhưng là Tô Nhan lại rất nhanh phát hiện một vấn đề thực ác liệt, máy tính của cô cùng Hứa Triết Quân đặt song song, thậm chí không cần quay đầu, tầm mắt cũng có thể nhìn thấy màn hình máy tính của đối phương. Tình huống như vậy, làm cho dũng khí của cô mà mở xem tiểu thuyết *** cùng xem phim bình thường được sao? Đừng nói mở mà chính là trong đầu suy nghĩ một chút đều không có dũng khí. Cho nên nói tốc độ mạng nhanh nữa, có ích lợi gì!

Ví dụ Hứa Triết Quân ở một bên làm chính sự, sau đó cô ở bên cạnh xem hai gã đàn ông làm tình sao? Đừng nói là thật như vậy, Tô Nhan chỉ là hiện tại ngẫm lại còn có loại cảm giác nổi cả da gà, siêu cấp quý dị, siêu cấp khủng bố.

"Làm sao vậy?" Vẫn dùng dư quang chú ý biểu tình không ngừng biến hóa của Tô Nhan, Hứa Triết Quân hỏi.

Tô Nhan lắc đầu, khẩn trương nói, "Không, không có gì."

Hứa Triết Quân vuốt cằm, môi giờ lên một chút thành một độ cong đẹp mắt, "Em nếu muốn xem, anh sẽ không để ý."

"A..." Tô Nhan đương nhiên biết hẳn chỉ cái gì, lập tức lắc đầu, "Không cần, em còn không nghĩ xem."

"Nếu em cảm thấy chính mình một người xem ngại thì anh cũng có thể xem cùng em, không sao cả."

"Phốc ——" Tô Nhan cười văng lên, máy móc quay đầu lại nhìn Hứa Triết Quân cực kỳ bình tĩnh, trợn mắt há hốc mồm. Theo kinh nghiệm Tô Nhan, bình thường thẳng thắn chính trực đối với những thứ này hoàn toàn là kính nhi viễn chi, thậm chí là chán ghét đến cực điểm, đừng nói là nhìn, liền ngay cả nghe một chút liền chịu không nổi. Nhưng là Hứa Triết Quân vừa mới nói cái gì với cô? Muốn cùng nhau xem sao? ! Chẳng lẽ...

Tô Nhan bị chính ý tưởng bắt đầu nảy sinh trong đáy lòng mình hù dọa, Hứa Triết Quân chẳng lẽ không phải là đàn ông chính trực?!

"Tô Nhan, em suy nghĩ cái gì?" Hứa Triết Quân ngừng công việc trong tay, nhìn Tô Nhan không ngừng dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá chính mình, không cần nghĩ đều biết nói, nha đầu kia hiện tại trong đầu nghĩ cái gì, khẳng định không phải cái gì tốt.

"Khụ, không có gì." Tô Nhan nghiêm mặt nói, nếu bị Hứa Triết Quân biết ý nghĩ của chính mình, hẳn có thể hay không bóp chết chính mình?

"Phải không?" Hiển nhiên, Hứa Triết Quân tuyệt không tin tưởng.

"Vô nghĩa, đều nói không có gì. Anh còn không mau làm việc?" Tô Nhan trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, ăn không hết thịt uống không được canh, cô vẫn là xem hoạt hình đi. Để hoạt hình chữa trị cho cô đi, đến chữa trị một chút tâm linh bị thương của cô.

Thời gian quá thật sự mau, đảo mắt đã mười giờ. Tô Nhan xem《 Ngày hè với bạn bè 》cảm thấy vui vẻ, hưng thú dâng cao thì giọng nói của Hứa Triết Quân liền nhẹ nhàng vang lên, "Mười giờ, tắt máy tính, tắm rửa đi ngủ."

Tô Nhan ngẩn ra, mới mười giờ, bình thường cuộc sống về đêm của cô vừa mới bắt đầu. Nhưng là đối mặt với Hứa yêu nghiệt đang tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt không có chút thương lượng lấy một đường sống, Tô Nhan thực tự giác, thực khôngcott khí lập tức tắt máy tính, an phận chạy về phòng cầm lấy áo ngủ, ai oán đi vào phòng tắm tắm rửa. Quả nhiên cùng Hứa Triết Quân nói giống nhau, chuyển đến nơi đây chính là sinh hoạt dưới sự trông coi của hấn.

Thời điểm tắt đèn ngủ, ngay cả mười một giờ cũng chưa đến. Tô Nhan đều quên lần trước mười một giờ đi ngủ là khi nào. Cả người bị Hứa Triết Quân ôm vào trong ngực, Tô Nhan hoàn toàn không thể đảo ngược mũi giờ, yên lặng nhắm mắt, không có chút buồn ngủ, thậm chí có thể nói tinh thần đang ở giai đoạn hưng phấn. Thế này, như thế nào ngủ được? Chẳng lẽ đêm bánh sùi cảo?

"Ngủ không được?" Đang lúc Tô Nhan đau buồn thúc giục nghĩ cách thôi miên chính mình ngủ, thanh âm Hứa Triết Quân truyền đến. Nếu cô không cảm giác sai lầm, người này tựa hồ là cười hỏi, vui sướng khi người gặp họa? Tô Nhan đầu đầy hắc tuyến.

"Bình thường mấy giờ ngủ?" Đem cả người Tô Nhan chuyển lại đối mặt với chính mình, Hứa Triết Quân hỏi.

Tô Nhan quyết miệng, vấn đề này cô có thể không trả lời không? Nếu nói cho Hứa Triết Quân cô bình thường không sai biệt lắm hai giờ ngủ... Sinh mệnh của cô còn có thể an toàn bảo đảm sao? Khả năng sẽ trực tiếp bị bóp chết rất cao.

"Một giờ? Hay là hai giờ?" Thời điểm nói hai giờ, thân thể Tô Nhan rõ ràng cứng ngắc một chút, tay của Hứa Triết Quân đánh thật mạnh xuống cái mông của cô, "Anh nói với em thế nào? Không được thức đêm, em đều vào tai này ra tai kia hả?"

Sỉ nhục! Tô Nhan lớn như vậy, trừ khi còn bé bị mẹ Tô đánh vài cái cũng không phải vào mông, cũng không bị đánh vào mông. Không thể tưởng được đến hôm nay, cô lại bị Hứa Triết Quân đánh đòn! Sỉ nhục a! Cực kỳ sỉ nhục! Tô Nhan ngẩng đầu, giận dữ nhìn chằm chằm Hứa Triết Quân.

"Như thế nào? Làm sai còn hùng hồn như vậy?" Tuy rằng tắt đèn, nhưng là đã thành thói quen, ánh mắt hắc ám như cũ có thể thấy rõ biểu tình bị phần muốn chết của Tô Nhan, giọng nói của Hứa Triết Quân cứng nhắc uy hiếp, không có ôn hòa bình thường, "Em bao nhiêu tuổi rồi mà cũng không biết chăm sóc bản thân cho thật tốt chứ. Nếu anh mặc kệ em, em có phải hay không vẫn tiếp tục như vậy?"

Tô Nhan cắn môi, có chút ủy khuất nhìn Hứa Triết Quân. Cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức cô, rõ ràng đã sớm biết, cô tình ở phía sau tính sổ. Hơn nữa, cũng không phải cô... Được rồi, cho dù là cô sai tốt lắm..

Thấy vẻ mặt của Hứa Triết Quân không chút thay đổi cùng với ánh mắt lạnh thủy chung như băng có thể đem cô ném ra ngoài, Tô cô nương mặc dù có chút ủy khuất cùng sỉ nhục, nhưng vẫn là không để ý đến bản thân mình nên vẫn là lựa chọn cúi đầu nhận sai, "Em sai rồi..."

Nghe nói như thế, khí thế bức người của Hứa Triết Quân mới dịu đi chút ít.

"Cha..." Từ "Cha" này hiện tại hoàn toàn là dưới đáy lòng Tô Nhan chân thật hình dung, Hứa Triết Quân tuyệt đối so với cha Tô còn giống một người cha. Đáy lòng Tô Nhan giống như không cam lòng, nhìn không được kêu hấn một tiếng, bày tỏ khinh bỉ.

"Răng rắc ——" Hứa Triết Quân giống như nghe được thanh âm bị gãy đứt, có vẻ như là trong đầu hấn có một dây thần kinh bị đứt. Nha đầu kia gọi hấn cái gì? Cha?! Còn có bộ dạng một bà vợ nhỏ bị khi dễ, cặp mắt to phiếm ủy khuất hoàn toàn chính là lên án "Hành vi phạm tội" của hấn.

"Cha?" Hứa Triết Quân nhếch khóe môi một cái, lộ ra nét tươi cười cực kỳ ôn nhu, nếu không quen biết hấn khẳng định sẽ bị sự tươi cười ôn nhu như vậy hấp dẫn. Nhưng là ở Tô Nhan nhìn thấy được sự tươi cười này cùng bùa đòi mạng của Diêm La Vương giống nhau.

Xong rồi, yêu nghiệt tức giận, hơn nữa hình như là rất tức giận.

Tô Nhan rụt lui đầu, cúi đầu, nhắm mắt lại. Cô buồn ngủ, đừng quấy nhiễu cô.

"Ha ha ——" Hứa Triết Quân nở nụ cười, tay đặt bên hông Tô Nhan chợt buộc chặt, "Nhanh như vậy liền muốn ngủ?"

Không đợi Tô Nhan phản ứng lại, Hứa Triết Quân đã muốn đem cô đặt ở dưới thân. Tô Nhan mở mắt ra liền nhìn đến ánh mắt thâm thủy tối đen của hấn không nhúc nhích nhìn chính mình, giống như một con lốc xoáy không nhìn tới tận cùng, thoáng chốc hút lấy linh hồn Tô Nhan.

Rất nguy hiểm. Trực giác cầu Tô Nhan cảm giác được như vậy.

"A Nhan, anh là ai?" Môi Hứa Triết Quân dán bên tai Tô Nhan, nói chuyện thì giống như đang nhẹ nhàng hôn môi.

Tô Nhan mặt lập tức nóng lên, lẩm bẩm nói, "A Quân..."

"Không đúng." Hứa Triết Quân cười cười, ở bên tai Tô Nhan nhẹ giọng nói, "Cho nên phải chịu trừng phạt."

Không đứng chỗ nào ? Tô Nhan sụp đổ, ai có thể nói cho cô không đứng chỗ nào?! Không đợi đến cô nổi lên giận dữ, Hứa Triết Quân liền hôn xuống, giống như lời hắn nói, đó là một nụ hôn trừng phạt, không giống ôn nhu cẩn thận như bình thường, hung ác giống như là muốn đem Tô Nhan một ngụm nuốt vào mớ cam tâm. Cứ như vậy giữ lấy cánh môi của Tô Nhan không buông tha, làm cho cô không thể hô hấp, không thể tự hỏi, chỉ có thể trầm luân.

"A Nhan, anh là ai?" Không đợi Tô Nhan hít thở, Hứa Triết Quân lại hỏi một lần.

Lần này, Tô Nhan không dám đáp. Môi mình đến bây giờ còn có chút sưng lên phát đau, nếu lại bị trừng phạt như vậy một lần nữa, còn không chừng sẽ biến thành cái dạng gì đâu. Tô Nhan chỉ có thể mong chờ vị đại thần này có thể phóng cho mình một con ngựa.

"Má tính của em là tướng công của em, như vậy anh là ai?" Hứa Triết Quân nhẹ nhàng cắn vành tai Tô Nhan, hỏi.

Đầu Tô Nhan đầu hắc tuyến, vị đại ca này anh là đang ghen với thân gia tướng công của em sao? Đây là kiểu ghen gì đây? Nhớ tới một ngày nào đó Cố Vi Ngôn có hỏi qua vấn đề này, lúc ấy Tô Nhan trả lời là: má tính là tướng công yêu quý, Hứa yêu nghiệt là tiểu thiếp. Đương nhiên, trả lời này hôm nay tuyệt đối không thể nói ra. Nếu không cẩn thận một cái, cô phỏng chừng hôm nay liền phải nhận công đạo từ Hứa yêu nghiệt ở trong này .

"Anh nói là cái gì thì là cái đó." Tô Nhan lui cổ, cẩn thận hồi đáp.

Hứa Triết Quân nhếch môi, tươi cười làm cho Tô Nhan có loại cảm giác mị hoặc, giọng nói của hắn trầm xuống, như là sâu xa dụ hoặc từ xa truyền đến, "Đến đây A Nhan, kêu một tiếng ông xã cho anh nghe một chút."

Hô hấp Tô Nhan như bị kìm hãm, cô có thể khẳng định chính mình hiện tại ngay cả cổ đều là một mảnh đỏ bừng, đây tuyệt đối là một loại đùa giỡn trắng trợn. Tô Nhan nhanh mím môi, mặc kệ thế nào, tiếng "ông xã" này, đánh chết cô cũng kêu không được.

"A Nhan." Hứa Triết Quân liếm môi, đột nhiên cười khê, tiến đến bên tai cô, giọng nói trầm thấp thuần hậu như rượu, ôn nhu thờ dài, "Bà xã."

Tô Nhan đang cảm động, câu nói kế tiếp của Hứa Triết Quân làm cho cô nháy mắt sau lưng chợt lạnh, có loại cảm giác từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

"Em nếu không gọi, anh liền đem em từ hình ngay tại chỗ."

Cô sai lầm rồi, cô thật sự sai lầm rồi, thật sự sai, cực kỳ sai. Yêu nghiệt liền là yêu nghiệt, lại thế nào cũng sẽ không thay đổi bản tính!

Đưa tay bắt lấy tay Hứa Triết Quân đã muốn thân nhập sau lưng mình, Tô Nhan nghẹn đã lâu, rốt cục nghẹn ra hai chữ, "ông xã."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Yêu nghiệt còn không có đôi với cậu xuống tay sao?

Cái gọi là ở chung, kỳ thật cũng cũng chỉ là ở cùng dưới mái hiên cùng nhau sống mà thôi. Không khác, thật sự bọn họ thực đơn thuần.

Thời điểm Tô Nhan nói như vậy với ba người cùng phòng ngủ, ba người các cô nhất tề quét mắt lộ ra vẻ khinh thường, đối với cách nói này cười nhạt. Đơn thuần? Cậu cho chúng tớ là kẻ ngu ngốc giống cậu sao? Đánh chết chúng tớ đều không tin! Từ đó đến nay đều đã nửa tháng trôi qua, Hứa yêu nghiệt còn không có đôi với cậu xuống tay sao? Không đem người ăn sạch sẽ sao? Làm sao có thể?! Cho dù mặt trời mọc phía tây cũng không có khả năng!

Thế giới này liền như vậy làm lòng người bất đắc dĩ chua xót. Có đôi khi người nói rõ ràng là sự thật, nhưng là chính là không có người tin tưởng. Hai người bọn họ ở cùng một chỗ, Hứa Triết Quân trừ bỏ ngẫu nhiên đùa giỡn cô ở ngoài, thật sự cái gì cũng chưa làm. Nhưng là vì sao lại không có người tin tưởng chứ? Thân ở trong một thế giới vô lương, xã hội vô lương, bên người đều là một đám người vô lương, làm cho chỉ còn một một đứa nhỏ đơn thuần là cô, Tô Nhan cảm thấy áp lực rất lớn.

Trên thực tế, đối với hai người có thể bình an vô sự ở chung nửa tháng này, bản thân Tô Nhan cũng hiểu được là thập phần thần kỳ.

Thời tiết càng phát nóng, toàn bộ thành phố H biến thành một cái lồng hấp thật lớn. giống với những người còn đang ở phòng ngủ bị chung bị nướng, các học sinh sống không bằng chết, Tô Nhan không chỉ một lần thấy may mắn chính mình chuyển lại đây ở cùng Hứa Triết Quân, cái khác không nói, điều hòa hạng nhất khiến cho cô cảm kích vạn phần. Có thể ở trong căn phòng điều hòa mát mẻ, quả thực là một loại hạnh phúc xa xỉ.

Mấy ngày nay, dưới sự giáo dục của Hứa Triết Quân, Tô Nhan đã là một con cú mỗi ngày rạng sáng một hai giờ ngủ thuận lợi chuyển thành ngủ sớm dậy

sớm, là thanh niên tốt thời đại mới. Bản chất tiến bộ vượt bậc như vậy trước đây Tô Nhan nghĩ cũng không giám nghĩ. Cho nên nói, Hứa Triết Quân coi như là biến hướng cứu vớt "Cô gái lầm lỗi" Tô cô nương đây.

Buổi tối thứ sáu này, thời khắc mấu chốt Tô Nhan đang trầm mê trong trò chơi Plants vs Zombies, Hứa Triết Quân cảm thấy trong khoảng thời gian này các phương diện của Tô cô nương biểu hiện rất tốt, liền quyết định đề cho cô chơi thêm một lát, làm việc xong liền đi tắm rửa. Đợi cho Hứa Triết Quân tắm rửa xong đi ra đã tới gần mười một giờ, dưới ánh mắt bình thản của hắn, Tô Nhan thế này mới kinh ngạc cảm thấy thời gian trôi qua cực nhanh, vội vàng chủ động tắt máy tính đi tắm rửa.

Vì thế, Hứa Triết Quân vừa lòng nằm trên giường đọc sách.

Tô Nhan vừa tắm rửa xong, vừa mới cầm bộ váy ngủ lên, không có âm thanh gì, toàn bộ phòng tắm, không, phải nói toàn bộ phòng ở đều lâm vào một mảnh tối om. Thế nhưng mất điện ... Tô Nhan bĩu môi, bình tĩnh mặc váy ngủ, chuẩn bị sở soạn ra phòng tắm.

Mất điện? Hứa Triết Quân nhũn mày, buông quyển sách trên tay, đi đến phía trước cửa sổ vén rèm cửa sổ lên một góc vừa thấy toàn bộ tiểu khu đều là một màu đen đậm. Xem ra không phải cầu chì nhà mình bị đứt, là khu vực mất điện. Đang là mùa hè, khu cư dân làm sao có thể mất điện?

"A..." Hứa Triết Quân buông rèm cửa sổ, một tiếng "A Nhan" còn chưa nói xong, trong phòng tắm liền truyền đến "Ping đông" một tiếng, theo sau là Tô Nhan "Ồi" một tiếng, vừa nghe chỉ biết Tô Nhan là ngã .

"Ồ, đau quá..." Tô Nhan ngồi dưới đất, nhũn mày xoa hông, nhất thời còn đứng không đứng dậy.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Hứa Triết Quân đi đến. Ánh mắt đã thích ứng với bóng tối, Hứa Triết Quân mở cửa ra liền nhìn thấy Tô Nhan ngồi dưới đất.

"Như thế nào không cẩn thận như vậy?" Trách cứ, mà nhiều hơn là đau lòng. Hứa Triết Quân đi lên trước, đưa tay đem Tô Nhan đỡ đứng lên.

Tô Nhan ngã kịch liệt, một chút không có đứng vững, cả người đều gục trên người Hứa Triết Quân. Vừa tắm rửa xong hương thơm ngê ngậy mà đến, thân thể mềm mại dựa vào người hắn, phảng phất giống như không có xương, mùa hè vải vóc mỏng không ngăn được nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương, trong tay cảm giác trơn mềm tinh tế làm cho cổ họng của Hứa Triết Quân trở nên căng thẳng.

"Ngã đau chỗ nào?" Kiểm chế rung động trong lòng xuống, Hứa Triết Quân cắn răng hỏi.

"Chỗ nào cũng đau..." Tô Nhan bĩu môi làm nũng, thói quen tính vờn hai tay vòng trên cổ Hứa Triết Quân, cả người dựa sát trên người hắn, thậm chí còn cọ cọ vài cái.

Cánh tay Hứa Triết Quân đặt bên hông Tô Nhan căng thẳng, giọng nói trở nên khàn khàn, ần ần, kiểm chế, như là muốn ngăn cản mãnh thú bùng phát ra, "A Nhan, đừng lộn xộn!"

"Hả?" Tô Nhan ngẩng đầu, trong ánh mắt lóe ra tia quang mang vô tội, làn môi phấn nộn giống như hoa đào nở rộ trong mưa phùn mỏng lung thảng ba, kiều diễm ướt át, bộ dáng lúc này trong bóng đêm bày ra phương hoa cực hạn, mê người như thế.

Hứa Triết Quân không bao giờ nghĩ nhẫn nại nữa, cũng không thể nhẫn nại, cúi đầu chuẩn xác phủ trên cánh môi non mềm. Tô Nhan điểm mũi chân, ngẩng đầu, khẽ mở cánh môi, mềm mại phối hợp, theo đuổi Hứa Triết Quân đoạt lấy. Hơn nửa tháng nay, cô đã sớm quen Hứa Triết Quân hôn môi, hơi thở của hắn khắc vào trong xương cốt, ôn nhu, vô cùng thân thiết, thậm chí là thô bạo, cuồng nhiệt.

Ngay cả hô hấp đều bị hắn nuốt, nóng bỏng mà ôn nhu, Tô Nhan nhắm hai mắt, lúc này đây hoàn toàn đắm chìm trong cái hôn kéo dài làm cho cô hít thở không thông. Bàn tay to của Hứa Triết Quân đầu tiên là ở thắt lưng của cô bắt đầu lưu động, lưu luyến chiếc lưng mảnh khảnh của cô, dần dần trở nên không thể thỏa mãn, xẹt qua cái eo mảnh mai, xẹt qua bụng, leo lên trước ngực mượt mà của nàng.

Thân mình Tô Nhan khẽ run lên, có chút kích động, muốn né ra lại bị Hứa Triết Quân chặt chẽ ôm lấy, dây dưa không thể thoát đi. Tay Hứa Triết Quân ở trước ngực Tô Nhan thông thả dao động, nhẹ nhàng xoa nắn, khi nhẹ nhàng khi mãnh liệt, làm như không chút để ý, lại giống như hết sức chăm chú.

"A..." Một tiếng rên rỉ từ môi Tô Nhan phát ra, như là tiếng kêu tinh tế của mèo con khi thoải mái đến cực điểm, kiều mị mê hoặc, làm cho lực đạo trên tay Hứa Triết Quân mạnh thêm vài phần.

Thật lâu sau, Hứa Triết Quân rốt cục buông môi Tô Nhan ra, cúi đầu ôn nhu hôn qua cái cổ trắng nõn của cô, cắn cắn chiếc xương quai xanh gọi cảm kia, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống đỉnh đầu gò bồng đảo ngọt ngào đầy đặn của Tô Nhan.

"A! Không cần..." Tô Nhan cả người chấn động, theo bản năng muốn tránh ra, lại phát hiện chính mình hai tay không biết khi nào bị Hứa Triết Quân xoay ngược lại giữ sau lưng, cả người bị hắn đặt dựa vách tường. Đừng nói là gãy dựa, chính là nhúc nhích vài cái đều rất khó.

Cách lớp vải dệt đơn bạc mềm mại, Tô Nhan rõ ràng cảm nhận được lửa nóng nơi đầu lưỡi của Hứa Triết Quân, cứ như vậy di chuyển trên ngực cô, lại là như thế nào mút vào đỉnh chu quả. Cảm giác kích thích quá mức rõ ràng làm cho Tô Nhan bị vây đầy trời lửa tình, dục vọng bao phủ, cũng là hưng phấn lại là thẹn thùng, nhắm chặt hai mắt hơi hơi run run, như là ở cực lực nhẫn nại.

Quai áo trên vai bị kéo xuống, váy ngủ thuận tiện cũng bung ra từng lớp, môi Hứa Triết Quân môi không chút do dự mút lấy bộ ngực sữa của Tô Nhan, vừa liếm vừa hôn sau đó lại cắn nuốt. Lửa nóng trước ngực cùng gạch men sứ sau lưng lạnh như băng hình thành nên đối lập rõ rệt, băng hỏa lưỡng trọng thiên. Mỗi khi Tô Nhan sắp chìm đắm trong lửa tình cùng dục vọng ùn ùn kéo đến, lại bị cảm giác lạnh lẽo sau lưng thức tỉnh, đắm chìm vào không được lại không thể thoát khỏi dây dưa...

"A Quân... A Quân..." Cảm giác xa lạ như vậy, giống như thân thể không phải của chính mình, không thể khống chế tình huống làm cho Tô Nhan không biết làm sao. Không thể tự hỏi, chỉ có thể nức nở không ngừng gọi tên Hứa Triết Quân.

"Anh ở đây, A Nhan, anh ở đây." Hứa Triết Quân nhẹ giọng đáp lời, giọng nói khàn khàn làm cho Tô Nhan an tâm lên, hai tròng mắt sáng ngời rực rỡ như ngôi sao, bên trong lấp lánh hỏa diễm giống như có thể nháy mắt cắn nuốt tất cả. Tô Nhan sớm đã không có khí lực, hàm răng cắn chặt môi, chỉ có thể bám vào trên người Hứa Triết Quân, nếu không có Hứa Triết Quân ôm, cô đã sớm theo vách tường xụi lơ xuống.

Hứa Triết Quân không ngừng hôn môi, rồi hai gò má của Tô Nhan vỗ về bất an của cô, động tác trên hai tay nhưng không có một chút tạm dừng, một lần lại một lần treu chọc thần kinh Tô Nhan, khiến chiến nhẫn nại cực hạn của cô. Khi tay Hứa Triết Quân từ trên trượt xuống dưới mơn trớn cái bụng tròn nhẵn của Tô Nhan, tiến vào giữa hai đùi cô, Tô Nhan theo bản năng hai chân kẹp chặt lại, ý đồ ngăn cản hắn xâm nhập thêm một bước.

Ngọn đèn đột nhiên sáng, Hứa Triết Quân động tác ngừng lại, giương mắt nhìn thấy Tô Nhan vì chói mắt mà nhắm chặt hai mắt, hai gò má ửng hồng, cả người cô gái ngây ngốc đều phấp phồng mê người. Hứa Triết Quân nhếch môi, lộ ra một cái tươi cười giảo hoạt, hắn tiến đến bên tai Tô Nhan dùng giọng nói cực kỳ khiêu khích thanh nói, "A Nhan, anh nghĩ muốn..."

Đã sớm cảm nhận được phía dưới đã có thứ gì đó nóng rực nhô lên, mặt Tô Nhan lập tức đỏ lên, thậm chí lan tràn đến cổ, nguyên bản không phải vì không thích ứng được ánh sáng bất ngờ mà nhắm hai mắt lại, mà là xấu hổ đến không dám mở mắt. Thẳng đến khi bị Hứa Triết Quân ôm ra phòng tắm phóng tới trên giường, Tô Nhan vẫn là nhanh nhắm mắt lại, không chịu mở mắt ra. Cảm nhận được Hứa Triết Quân rời khỏi người mình, Tô Nhan thể này mới nhẹ nhàng thở ra, may mắn điện tới kịp lúc mới làm cho cô tránh được một kiếp này. Nhưng mà ngay tại lúc Tô Nhan đang âm thầm may mắn, một khối thân hình lửa nóng đè ép lên, dán lên một chỗ không một kẽ hở.

Quả nhiên, sự thật vẫn như thế tàn khốc.

Nhìn bộ dạng Tô Nhan khản trương rồi rầm rụi không dám trợn mắt, Hứa Triết Quân thấp giọng cười, hôn qua khoe miệng của cô, dưới cằm, đang trong tình huống cô không có chuẩn bị gì, ngón tay thon dài xuyên qua quần lót tiến vào nơi u mật của cô.

"A!" Tô Nhan hoảng sợ kêu ra tiếng, hai chân theo bản năng muốn khép lại. Nhưng là Hứa Triết Quân đã sớm dự liệu đến, liền chiếm cứ khe hở ở giữa hai chân của cô, Tô Nhan nhất định muốn khép lại hai chân chính là lại khó khăn kẹp lấy thất lưng của hắn.

Hứa Triết Quân cúi đầu tình té hôn lên bộ ngực mềm mại của Tô Nhan, nhẹ giọng dụ dỗ, "A Nhan, thả lỏng, không phải sợ."

Tô Nhan cắn môi, toàn thân như là bị một dòng điện chạy qua, cả người cứng nhắc, thấp giọng nức nở, như là muốn khóc. Động tác của Hứa Triết Quân không có nửa phần đình trệ, cực có kiên nhẫn âu yếm, khiêu khích, chờ đợi cô chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay tại thời điểm Tô Nhan vui thích đến cực hạn, Hứa Triết Quân đột nhiên đình chỉ động tác tay, tay vươn lên cái tủ đầu giường lấy ra một hộp áo mưa. Tô Nhan ngẩn ra, không biết trong lòng đến tột cùng là cái tư vị gì, làm sao có thể có thứ này? Người này... Sợ là thật lâu trước đã chuẩn bị tốt rồi... Bất quá, hắn có thể nghĩ vậy cũng là quý trọng cô.

Đó là một loại cảm động, đồng thời tâm tình lại buồn bực vì bị tính kế.

Cảm nhận được phía dưới có vật nóng bỏng cứng rắn đặt trên nơi mềm mại nhất của mình, ngực Tô Nhan căng thẳng, vừa mới suy nghĩ lập tức đã bị đánh gãy, không biết làm sao nhìn Hứa Triết Quân, muốn lùi bước nhưng không có nửa phần đường lui, nam nhân này đã sớm đem tất cả đường lui của cô đều chặn hết lại.

"Đừng sợ." Nhìn ra trong mắt Tô Nhan bất an cùng sợ hãi, Hứa Triết Quân tình té hôn lên môi Tô Nhan, hai tay không ngừng nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của cô, cố gắng làm cho cô thả lỏng.

Cảm nhận được Tô Nhan dần dần trầm tĩnh lại, Hứa Triết Quân tâm tư cứng rắn, hạ thân thật mạnh một lần tiến về phía trước.

"A..." Cảm giác bị xuyên qua toàn thân vô cùng đau đớn làm cho Tô Nhan thậm chí không thể kêu ra tiếng, mười ngón tay nắm chặt đầu vai Hứa Triết Quân, cắn môi cố gắng nhẫn nại. NND, Vi Ngón dừng từ khi nào thì trở nên chuẩn xác như vậy, thật là cảm giác đem cả người đều xé rách ra, đau triệt nội tâm cũng không gì hơn cái này.

Hứa Triết Quân, anh tên hỗn đản này!

Tô Nhan muốn chửi bậy, lúc này nhưng không có năng lực này. Đau đớn đến cực độ đã muốn làm cho miệng cô không thể nói.

"A Nhan, thả lỏng..." Hứa Triết Quân nhẫn nại, trán lấm tấm đổ mồ hôi, cảm giác hưng phấn vì siết chặt như vậy làm cho hắn cơ hồ kiểm chế không được muốn lập tức tiến lên. Nhưng là nhìn đến Tô Nhan đau đến trắng bệch khuôn mặt, hắn chỉ có thể cắn răng nhẫn nại dùng tốc độ chậm nhất, động tác mềm mại nhất không ngừng tiến đến, hai tay không ngừng âu yếm làm cho cô mau chóng trầm tĩnh lại.

Thẳng đến khi nhận thấy Tô Nhan hơi hơi thả lỏng thân mình, Hứa Triết Quân mới chậm rãi đẩy nhanh tốc độ.

Một lần lại một lần, ôn nhu mà hung ác xâm nhập, giống như vĩnh viễn không thể thỏa mãn giữ lấy.

Tô Nhan căn bản không thể tự hỏi, cơ hồ không cách nào hình dung cái loại đau đớn này chiếm cứ tất cả giác quan của cô, không thể thoát đi, chỉ có thể nhẫn nại, chờ đợi tất cả đi qua. Dần dần, một loại cảm giác tê dại chưa bao giờ từng xuất hiện ở mỗi một lần va chạm, như điện lưu lan tràn quanh thân,

cho đến đầu ngón tay. Thoải mái như vậy làm cho người ta muốn càng nhiều, dần dần bao trùm tất cả đau đớn vừa rồi.

Đau đớn đan xen vui thích, không thể định chỉ, chỉ có thể tùy ý người phía trên không ngừng đòi lấy. Xâm nhập thô bạo như vậy, cùng với cực hạn vui thích, làm cho Tô Nhan không ngừng phun âm thanh rên rỉ mềm mại, giống như con thuyền nhỏ đặt mình trong cuồng phong sóng lớn, không ngừng chìm nổi trên biển không thể biết trước, không thể thoát ra được.

"A.. A Quân..." Tim không thấy lỗi ra, mê mang như vậy làm cho Tô Nhan một lần lại một lần kêu gọi một cái tên quen thuộc.

"Uh, anh ở đây, không phải sợ..." Hai tay nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng cô không được run rẩy, hấn đã muốn tận lực cố gắng kìm chế xúc động của chính mình, lại vẫn là không thể giảm bớt đau đớn của cô. Tên đã lên dây, hấn rồi không được, cũng ngừng không được.

Hung ác chiếm cứ như vậy làm cho Tô Nhan theo bản năng cầu xin tha thứ, hai mắt mê ly cách lớp sương mù, thanh âm mềm mại cầu xin tha thứ cũng là đòi lấy người đàn ông trên người đè nặng hơn, mãnh liệt va chạm. Tô Nhan không thể nhẫn nại kêu lên, như là thấp giọng khóc, khi thì nói tiếp khi thì đứt đoạn, không biết là vì đau đớn hay là vì vui thích chưa bao giờ từng có kia.

Khi đau đớn lúc trước dần dần qua đi, khó có thể có ngôn ngữ nào diễn tả được cực hạn vui thích đang chiếm cứ tất cả lúc này, Tô Nhan mới hoàn toàn thả lỏng. Một lần lại một lần, vô ý thức thờ nhẹ tên Hứa Triết Quân. Tại đây cái bóng đêm dài dằng dặc, toàn bộ thế giới như chỉ còn lại có hai người cô và hấn, đan vào cùng một chỗ, không có bờ bên, chỉ có đắm chìm trong đó, thẳng đến khi Tô Nhan tỉnh lực một mỗi mất đi ý thức...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: A Nhan, mang anh về nhà đi

Thời điểm Tô Nhan tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đau đầu vạn phần, toàn bộ đầu như là muốn vỡ ra. Cho dù cách một lớp rèm cửa sổ, trong phòng vẫn là một mảnh sáng ngời. Thực rõ ràng, hiện tại thời gian tuyệt đối không còn sớm, phòng chừng cũng đã giữa trưa.

Chớp hạ hai mắt, Tô Nhan giương mắt nhìn Hứa Triết Quân như cũ nặng nề ngủ, trong đầu phản ứng đầu tiên không phải gì khác, dĩ nhiên là vui sướng khi người khác gặp họa: ai kêu người ngày hôm qua điên cuồng như vậy, hiện tại một chết không dậy nổi đi?

Dưới tình huống tận lực không kinh động Hứa Triết Quân, tay chân nhẹ nhàng nhắc tay phải của hấn đang đặt trên hông mình, Tô Nhan tính đứng lên đi tắm rửa rồi kiểm cái gì ăn. Ai biết không động không sao, thoáng vừa động liền phát hiện tứ chi bách hải đều đau nhức vạn phần, mỗi một tác cơ bấp đều kêu gào, đặc biệt hạ thân, quả thực hy vọng kia không phải của cô.

Tô Nhan nháy mắt sẽ không nghĩ lại nhúc nhích nửa phần, có biện pháp gì hay không làm cho linh hồn của cô hút ra khỏi thân thể nửa chết nửa sống này? Nếu có thể, cô sẽ không chút do dự lựa chọn bỏ qua thân thể này. Tối hôm qua đau đến chết đi sống lại còn chưa tỉnh, như thế nào ngày hôm sau tỉnh lại còn toàn thân vô lực cộng thêm đau nhức? Đây quả thực chính là đại thảm kịch của nhân gian!

"Tỉnh rồi sao?" Lại bị túm về cái ôm ấm áp, giọng nói oa oa của Hứa Triết Quân bên tai Tô Nhan truyền đến.

Tô Nhan co giật khòe miệng, đây không phải hỏi vô nghĩa thôi sao? Không tỉnh ánh mắt cô sẽ mở to sao? Không tỉnh cô sẽ nhúc nhích sao?

"Rời giường ăn sáng sao?" Dùng chóp mũi cọ cọ chóp mũi Tô Nhan, trên mặt Hứa Triết Quân tràn đầy thần sắc ăn no thỏa mãn.

"Em đói bụng nhưng là lại mệt mỏi quá, không thể cử động được." Tô Nhan bĩu môi, cô hiện tại xác thực đói muốn chết nhưng là lại không nghĩ động.

Hứa Triết Quân nhếch khòe môi lên, hiện lên một chút sùng nịch cười, "Vậy em lại nghỉ ngơi một lát, chờ anh nấu bữa sáng xong, gọi em rời giường."

"Vâng, được ạ." Tô Nhan gật đầu, ôm lấy gáy Hứa Triết Quân cọ cọ lấy lòng.

Đợi cho Hứa Triết Quân thay quần áo xong ra khỏi phòng, đầu óc Tô Nhan khó khăn lắm mới trở lại.

Vì sao, vì sao cô vừa rồi có thể bình tĩnh như thế?! Vì sao giống như đang có một bộ dáng đương nhiên vậy chứ?! Cô bị ăn sạch sẽ a! Là thật sự bị ăn sạch sẽ rồi! Loại chuyện tình bi kịch này đã xảy ra, vì sao cô còn có thể như không có việc gì xảy ra như vậy chứ?

Tô Nhan ôm đầu nhìn trần nhà, yên lặng không nói gì, ngay cả động lực rơi lệ cũng không.

Chẳng lẽ, là cô sa đọa rồi sao?!

Tô Nhan bên này còn đang hối hận, Hứa Triết Quân đã rửa mặt xong, mở tủ lạnh ra nhìn xem giữa trưa còn có cái gì có thể ăn.

Đơn giản chỉ có ba món ăn và một món canh, đều là những món ăn ngày thường Tô Nhan thích ăn. Làm xong cơm, Hứa Triết Quân mở cửa phòng ra, nhìn đến Tô Nhan vẫn như cũ cuộn tròn nằm trên giường không nhúc nhích, cười một cái rồi đi qua, xốc chân ở trên đầu cô, cười nói, "Rời giường, dậy còn ăn cơm."

Ai biết Tô Nhan rụt lui đầu, né tránh tay hắn, tiếp tục làm tở, một chút cũng không ý dậy.

"Không ăn cơm sao?" Hứa Triết Quân cười cười, đem lật nửa người cô lại đối mặt chính mình.

Tô Nhan giương mắt liếc nhìn hắn một cái, đột nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực, chính mình liền như vậy bị người này ăn sạch... Tuy rằng sớm biết đây là chuyện sớm hay muộn, nhưng là liền như vậy bị ăn hết! Giống như không cam lòng! Bĩu môi, Tô Nhan tức giận nói, "Ăn, có thể không ăn sao? Anh trước đi ra ngoài đi, em muốn thay quần áo."

Hứa Triết Quân nhui mày, cũng là không nói cái gì, rất hợp tác đi ra ngoài.

Cơm nước xong, Tô Nhan nằm trên sofa vẫn không nhúc nhích, trước mặt TV đang chiếu phim truyền hình mà một chút cũng xem không vào. Hứa Triết Quân dọn dẹp xong đi ra, liền nhìn đến vẻ mặt Tô Nhan như một mồi, không có tinh thần nằm trên một góc sofa.

"Làm sao vậy?" Hứa Triết Quân đi lên trước, ngồi xuống bên người Tô Nhan, đưa tay đem cô ôm vào trong lòng.

"Hừ!" Tô Nhan cũng không nhìn tới hắn. Người này khởi xướng còn không biết xấu hổ hỏi cô làm sao vậy?

"Một mồi sao?" Cúi đầu nhẹ nhàng cắn cổ Tô Nhan, Hứa Triết Quân hỏi.

"Anh để cho em xem tivi!" Lấy tay đẩy đầu không yên phận của mỗ yêu nghiệt ra, Tô Nhan quay đầu hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái, giận dữ nói. Biết cô một mồi còn cắn cô? Còn muốn làm cô không được nghỉ ngơi sao?

Hứa Triết Quân mỉm cười, gật gật đầu tỏ vẻ đáp ứng, ôm Tô Nhan ngoan ngoãn xem tivi.

Không tới nửa giờ, Tô Nhan đã không thể nhớ được đến tốt cùng là đã bao nhiêu lần đẩy móng vuốt của mỗ yêu nghiệt vụng trộm trên người mình đang sờ loạn ra, Tô Nhan hoàn toàn phần nộ rồi. Con mẹ nó đêm qua ép buộc cô suốt một buổi tối còn chưa đủ sao? Bây giờ còn không ngừng sờ loạn, đây còn có để cho người sống không đây? Hắn tinh lực dư thừa, sự chịu đựng mười phần, thân thể khỏe mạnh, nhưng là thân thể nhỏ bé của cô chịu không nổi!

"Hứa Triết Quân, anh yên lặng cho em!" Tô Nhan hướng tới Hứa Triết Quân rống lên một câu, đứng dậy rời khỏi vòng tay ôm ấp của Hứa Triết Quân, đi đến sofa bên kia ngồi xuống, cùng hắn bảo trì khoảng cách an toàn.

Thấy Hứa Triết Quân suy nghĩ muốn tiến lại đây, Tô Nhan chỉ vào hắn nói, "Anh ngồi ở đó cho em, đừng tới đây!"

"A Nhan..." Hứa Triết Quân có chút đáng thương nhìn Tô Nhan, biểu tình cực kỳ vô tội lại ủy khuất, giống như Tô Nhan đã làm gì với hắn vậy.

Tô Nhan sừng sốt, đầu đầy hắc tuyến, cả người khí thế nháy mắt tiêu giảm một mảng lớn.

Cứ như vậy tạm dừng trong nháy mắt, Hứa Triết Quân đã lại dán trên người Tô Nhan, cười tủm tỉm nhìn cô.

Có hay không ăn đậu hủ của cô không? Không, tám phần cũng có thể. Trực tiếp giải quyết chính mình thì có vẻ thống khoái một chút hay không?

"Anh cam đoan." Hứa Triết Quân dựng thẳng một bàn tay lên, hướng Tô Nhan cam đoan nói.

Ánh mắt Tô Nhan quay tròn vòng vo vài vòng, suy nghĩ một lát mới gắng gượng đáp ứng, để cho hắn tiếp tục ôm chính mình xem tivi. Lần này, Hứa Triết Quân thật đúng là ngừng lại, không có lại động thủ động cước, hai người mới chính thức an ổn tiếp tục xem tivi.

Chờ thời gian nghỉ ngơi một buổi chiều qua đi, Tô Nhan mới thực sự tỉnh lại, không còn giống với cá chết, rốt cục có thể nhúc nhích được vài cái. Mở tủ lạnh ra phát hiện sữa chua Tây Hồ dự trữ đang cấp báo khẩn, Tô Nhan lôi kéo Hứa Triết Quân đi xuống siêu thị dưới lầu quét sạch một lần.

Cuộc sống vẫn giống như trước, yên tĩnh đơn giản, thân nhiên thanh thản. Trừ bỏ phải làm luận văn cùng sữa chua hết thì phải ra ngoài mua, Tô Nhan cơ hồ không có chuyện gì làm, ngẫu nhiên xem tiểu thuyết điện ảnh, nghe một chút ca nhạc, tương đối dễ chịu. Đương nhiên, nếu có thể làm cho mỗ yêu nghiệt cảm thấy trở về nguyên dạng, Tô Nhan sẽ cảm thấy cuộc sống càng thêm hạnh phúc mỹ mãn.

Tô Nhan vừa ghé vào trên giường sắp ngủ, Hứa Triết Quân vừa tắm rửa xong đi ra liền ngã lại đây rồi bắt đầu giờ trò.

"Không cần." Tô Nhan né tránh nụ hôn của Hứa Triết Quân, giả vờ suy nghĩ muốn chạy trốn.

Nhưng là gã đàn ông này vừa mới biết mỹ vị của ăn sạch đến tận xương cốt làm sao có thể buông tha cho mỹ thực đã muốn đến bên miệng chứ? Tô Nhan giả vờ phản đối ở trong mắt Hứa Triết Quân không đáng kể chút nào, không quá lâu, quần áo trên người Tô Nhan cũng đã bị lột hết sạch.

"A Nhan, anh nghĩ..." Hứa Triết Quân ở bên tai Tô Nhan thổi nhiệt khí, hai tay không ngừng ở trên thân thể Tô Nhan khiêu khích thần kinh của cô ở

khấp nôi, châm một ngọn lại một ngọn lửa làm cho người ta khó nhận.

"Hỗn đản!" Lời nói của Tô Nhan đều bị Hứa Triết Quân cắn nuốt hết, cuối cùng biến thành tiếng rên rỉ mềm mại câu dẫn người.

Ban đêm như vậy, thân là yêu nghiệt Hứa Triết Quân làm sao có thể liên đơn giản buông tha Tô Nhan như vậy?

Thứ Hai bảo vệ luận văn được thông qua, gánh nặng trên người rất cục đã không có, Tô Nhan cảm giác rất thoải mái. Nhưng là ngay sau đó, chuyện tìm việc lại ở trước mặt, so với bảo vệ luận văn còn nghiêm trọng hơn mấy trăm vạn lần. Đối với loại sự tình này, cô là ở thành phố H tìm, hay là về nhà tìm?

Bất quá Tô Nhan không rối rắm bao lâu, ngay buổi đêm khi bảo vệ luận văn chấm dứt, Tô Nhan liền nhận được điện thoại của Tô đại nương. Hai vị Tô gia ra lệnh cường chế Tô Nhan mau chóng về nhà, nói cái gì mà người nhà đã an bài cho cô một vị trí công tác tốt. Tắt điện thoại, Tô Nhan nhìn Hứa Triết Quân ngồi bên người đang trả lời thư, rồi rầm không biết như thế nào nói với hắn mới tốt.

"A Quân, em muốn về nhà." Tô Nhan ngồi xồm trên ghế, mặt hướng Hứa Triết Quân rồi nói.

Hứa Triết Quân tay đang đánh chữ, ngừng tay quay đầu hỏi, "Hai bác muốn em trở về sao? Tìm việc à?"

Tô Nhan gật gật đầu, "Vâng, bọn họ nói đã nhờ người giúp em an bài công việc tốt."

Hứa Triết Quân hé miệng cười, "Đó không phải tốt lắm sao? Tính khi nào thì trở về?"

"Nếu không có gì thì cuối tuần này?" Tô Nhan oai đầu, lấy chủ ý không chắc lắm.

"Thứ Sáu đi, anh đưa em trở về." Hứa Triết Quân vỗ vỗ đầu cô, thay cô quyết định.

"Anh đưa em trở về?" Tô Nhan trừng mắt nhìn rồi hỏi, "Chúng ta đây là ngồi ô tô hay là xe lửa?"

"Thứ Năm anh đi mua xe, đến lúc đó lái xe trở về."

Tô Nhan sững sờ một chút, "A... Anh mua xe?"

"Vâng, không có xe rất không tiện nên sẽ mua." Hứa Triết Quân đứng dậy, rót cốc nước.

Thấy Tô Nhan vẫn là ngây ngốc hồ đồ ngồi xồm trên ghế, thoạt nhìn như là ở đó tự hỏi vấn đề gì. Nhưng là Hứa Triết Quân rất rõ ràng, nha đầu kia thuần túy là thất thần. Hứa Triết Quân xoa bóp hai má của cô, cầm cốc nước trong tay đưa cho cô rồi nói "A Nhan, mang anh về nhà đi."

"Phốc ——" Tô Nhan vừa mới uống ngụm nước vào miệng nháy mắt phun tới.

"Khụ, khụ khụ, anh nói cái gì?" Tô Nhan có chút không thể tin được lỗ tai mình, một bên vỗ ngực cho thuận khí, một bên hỏi. Nhanh chút, nhanh chút nói cho cô, đều là cô nghe nhầm, kỳ thật cái gì cũng chưa phát sinh.

"Anh nói, mang anh về nhà đi." Hứa Triết Quân nhếch khóe môi, lại lặp lại một lần lời mình nói vừa rồi.

Lần này Tô Nhan xác định chính mình không có nghe lầm rồi, Hứa Triết Quân thật muốn cô dẫn hắn về nhà. Tay chân luống cuống lau khô nước còn đọng trên người, Tô Nhan có chút không biết nói như thế nào mới tốt, cả buổi mới nghen ra một câu, "Có thể hay không, quá nhanh?"

"Nhanh sao?" Long mi của Hứa Triết Quân một bên nhíu lại, cười tủm tỉm nhìn Tô Nhan, "Anh cảm thấy một chút cũng không nhanh."

"Nhưng là em cảm thấy quá nhanh!" Tô Nhan không hề nghĩ ngợi, ý nghĩ trong lòng thốt ra.

Vì thế, cô phát hiện người đàn ông trước mặt càng cười càng ôn nhu, ánh mắt neho lại càng hàm chứa ý cười ôn nhu. Nhưng là đối với Tô Nhan thoạt nhìn, có cảm giác tất cả long tơ trên người đã dựng lên hết. Càng ôn nhu càng đáng sợ...

"Khụ, ý của em là..." Tô Nhan nghĩ nghĩ, lập tức tìm cho mình một lý do tốt lắm, "Anh như vậy đột nhiên tới nhà em, cha mẹ em còn không chuẩn bị tâm lý, quá nhanh. Anh nói bọn họ tuổi cũng lớn, như thế nào cũng phải cho bọn họ điểm chuẩn bị tâm lý không phải sao? Đột nhiên tới như vậy, không tốt lắm đâu..."

"Không sao." Hứa Triết Quân cười khê, đổi lý do này hoàn toàn lơ đãng, "Em ngày mai gọi điện về, thông báo cho bọn họ một tiếng, cho bọn họ thời gian chuẩn bị tâm lý thì tốt rồi? Dù sao, sớm hay muộn đều phải đi mà."

Hứa Triết Quân giống như đang đùa đã với sừng vật, đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu Tô Nhan rồi nói, "A Nhan, phải ngoan."

Không mang theo anh như vậy... Tô Nhan khóc không ra nước mắt nhìn Hứa Triết Quân đứng trước mặt mình, đây không phải là mệnh cô sắp tàn rồi sao?

"Cứ quyết định như vậy đi, tốt lắm đi tắm rửa rồi đi ngủ. Ngày mai tìm thời gian gọi điện về cho bác gái, để bà chuẩn bị tâm lý." Hứa Triết Quân trực tiếp đem Tô Nhan từ ghế đứng lên, giải quyết dứt khoát.

"Mẹ, cái kia..." Tô Nhan ngồi trên sô pha ở thư phòng, híp mắt nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, thật sự không biết chuyện này như thế nào mới tốt. Chẳng lẽ nói thẳng?

Tô đại nương một tay cầm di động, một tay lau ngăn tủ, thấy Tô Nhan nói một nửa lại không nói gì nữa, nhanh thốc giục nói, "Rốt cuộc chuyện gì? Muốn nói cũng nói đi, mẹ còn muốn quét tước rồi làm vệ sinh nữa!"

Tô Nhan trầm mặc. Mẫu thân đại nhân, quét tước rồi làm vệ sinh có trọng yếu bằng con gái sao?

"Cái kia, mẫu thân đại nhân yêu quý, thứ Sáu con sẽ trở về, lần này trở về..." Tô Nhan cắn chặt răng, nghẹn một hơi nói, "Con muốn mang một người cùng trở về."

Động tác Tô đại nương lau ngăn tủ ngừng lại, đem khăn lau ném tới một bên rồi hỏi, "Bạn trai sao?"

"Vâng..." Tô Nhan lên tiếng, nắm tóc, "Chính là cái người đã đi nước Mỹ kia, anh ấy đã trở lại."

"Uh, đều đã ba năm nhưng như thế nào lại là hắn? Mẹ còn tưởng rằng hai người các người đã sớm chia tay." Tô đại nương trêu chọc nói, "Xem ra con gái của mẹ vẫn là thực chung tình thôi, điểm ấy thật ra rất giống mẹ."

Tô Nhan không nói gì, không biết nói tiếp như thế nào mới tốt.

"Được rồi, con đã nhận định hắn, vậy mang về đi." Tô đại nương cười vang nói, "Đừng sợ, mẹ cũng sẽ không ăn thịt người."

Đầu Tô Nhan đầy hắc tuyến, chỉ cảm thấy đỉnh đầu bay qua mấy trăm con quạ đen. Cô như thế nào cũng nghĩ không rõ, vì sao mấy năm nay mẫu thân đại nhân nhà mình càng ngày càng hài hước, càng làm cho cô buồn bực là càng lạnh lùng lại càng hài hước.

Tắt điện thoại, cả người Tô Nhan tứ phía hướng lên trời nằm ở trên sô pha, nhìn trần nhà ngẩn người.

Làm sao có thể nhanh như vậy? Cô thế nhưng muốn đem Hứa yêu nghiệt mang về nhà .

Tô Nhan còn thật sự tự hỏi tất cả từ khi nào bắt đầu cùng người đàn ông này có liên quan. Từ cấp ba lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cho tới bây giờ tốt nghiệp đại học, thời gian năm năm cũng chỉ giống như công phu trong nháy mắt. Tuy rằng trong thời gian bọn họ cách xa nhau ba năm, nhưng là hiện tại xem ra ba năm tách ra này, bọn họ trong lúc đó tựa hồ căn bản không có ngăn cách gì cả.

Hứa Triết Quân đối cô là thật tốt, mặc dù có thời điểm miệng xấu xa một chút, cũng luôn thích khi dễ cô nhưng là cũng thật sự đem cô bảo hộ trong lòng bàn tay. Bao dung tất cả những khuyết điểm cùng tùy hứng của cô, làm tất cả mọi thứ để có thể thỏa mãn cô. Tựa như Sở Sở từng nói như vậy, Hứa Triết Quân đối cô thật sự là tốt đến không thể soi mói.

Đây là người đàn ông của cô, chỉ thuộc về mình cô. Thông minh, phúc hắc, lời nói ác độc, quan trọng nhất là yêu cô.

Tô Nhan nghĩ, tựa như cô lúc trước nói như vậy, cô sẽ cố gắng học thích, mỗi ngày càng thích hắn một chút. Cho tới bây giờ, Tô Nhan cũng cảm giác chính mình đã muốn thực yêu, thực yêu Hứa Triết Quân. Phân tình yêu này ở thời điểm không có đề ý đã muốn dung đến tận xương tủy, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế. Nhưng là dù là như thế, Tô Nhan vẫn là cảm thấy mặc kệ cô có bao nhiêu yêu Hứa Triết Quân, đều không hơn hẳn yêu cô sâu sắc như vậy.

Hứa Triết Quân, là toàn tâm toàn ý yêu cô.

Tô Nhan thực sự rất khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Yêu nhiệt tới nhà

Buổi chiều thứ năm, Hứa Triết Quân mang theo Tô Nhan cùng đi mua xe. Tô Nhan đối với chiếc xe này luôn luôn là thiếu hứng thú, về phần biết về loại xe này lại càng thiếu, ngay cả trên những nhãn hiệu xe cũng biết không được vài cái. Bất quá nhãn hiệu chiếc xe ở trước mắt này Tô Nhan vẫn là biết được, chiếc xe này thuộc nhãn hiệu Audi, nhớ rất tốt. Bất quá nếu như trí nhớ của cô không nhớ nhầm thì chiếc xe này hẳn là không tiện nghi.

Hoài nghi đưa mắt nhìn Hứa Triết Quân đang làm thủ tục, Tô Nhan có chút kỳ quái, người này kiếm ở đâu nhiều tiền như vậy?

Hứa Triết Quân làm thủ tục xong xuôi, đang đem các túi đồ ăn vặt của Tô Nhan bỏ lên xe. Nhìn đến vẻ mặt hoài nghi của Tô Nhan, Hứa Triết Quân giống như có thể nhìn thấu nghĩ vẫn trong lòng cô, cười nói, “Vài năm nay anh vẫn đi theo giáo sư làm hạng mục, tiền để mua xe vẫn có đủ mà.”

“vâng.” Tô Nhan gật đầu, lên tiếng.

“Cho nên nói, anh còn có thể nuôi em được rất tốt.” Hứa Triết Quân vỗ vỗ đầu Tô Nhan, cười nói.

Tô Nhan liếc mắt nhìn hắn, ai muốn anh nuôi? Không đúng, hình như cô đã bị Hứa Triết Quân nuôi từ lâu rồi. . .

Về nhà là một chuyện thực hạnh phúc, mỗi lần về nhà Tô Nhan đều cực kỳ hưng phấn. Nhưng mà lần này, tâm tình của Tô Nhan rất không yên. Dù sao lần này cũng mang theo một người nữa về, khôn phải sao? Cho nên buổi tối thứ năm sau khi thu dọn xong này nọ thì Tô Nhan bắt đầu đứng ngồi không yên, rất chỉ là rối rắm. Trong chốc lát đã không còn nghĩ được cái gì, trong chốc lát đi vòng đi vòng lại mấy vòng quanh phòng, trong chốc lát loạng choạng làm đổ chén nước. Nói tóm lại, Tô Nhan sẽ không yên tĩnh quá một khắc, vẫn không an phận mà nhích tới nhích lui.

Hứa Triết Quân đều đem những hành động này của Tô Nhan thu vào trong mắt, có chút bất đắc dĩ, không phải chỉ dẫn hắn về nhà thôi sao? Về phần cuộc sống hàng ngày vẫn duy trì như cũ, chẳng phải sao?

Vào ban đêm, Hứa Triết Quân bị Tô Nhan làm cho có chút hậm hực nên hung hăng thu phục Tô Nhan một chút, thẳng đến khi xác định Tô Nhan đã tỉnh bì lực tẫn, không có khí lực để nghĩ đến những chuyện khác thì mới buông tha cho cô. Đêm Tô Nhan ôm vào trong ngực, Hứa Triết Quân hôn xuống đôi môi cô một chút rồi mới dừng lại, bên môi lộ ra nụ cười, cuối cùng đem cô ấy giữ chặt bên người mới yên tâm.

Ngày đó cũng đến, nhà cũng càng ngày càng gần ngay trước mặt, tim Tô Nhan đập càng lúc càng nhanh.

Hai tay càng không ngừng tra tấn góc áo của mình, mi mắt nhú chặt, mồm miệng, vẻ mặt nghiêm túc, giống như đang đối đầu với kẻ địch mạnh.

“A Nhan, em như thế nào mà còn khăn trương hơn cả anh vậy?” Đưa một tay lên sờ sờ đầu Tô Nhan, Hứa Triết Quân nhất thời cũng tìm không ra cách giúp cô không khăn trương được. Rõ ràng tới nhà cô là hắn, nha đầu kia ngược lại so với hắn lại càng khăn trương hơn.

Đang dẫn anh về nhà, sao có thể không khăn trương chứ? Tô Nhan có chút thảm oán, liếc mắt nhìn Hứa Triết Quân một cái, đều do người này nói cái gì mà muốn đến nhà. Cũng không biết Tô đại nương cùng cha Tô sẽ có phản ứng như thế nào đây, hy vọng có thể bình an vượt qua, trăm ngàn lần đừng rẽ sang con đường nào nữa. Đợi chút, nếu xuất hiện thêm tam cô lục bà gì đó thì làm sao bây giờ? Tam cô lục bà là cái gì, chính là khủng bố nhất. Trong đầu Tô Nhan nháy mắt hiện lên cảnh cô cùng Hứa Triết Quân bị tam cô lục bà vây quanh rồi hỏi đông hỏi tây, nháy mắt một cái đã cảm thấy rùng mình, sống không bằng chết đó.

“Lại đang suy nghĩ lung tung cái gì thế? Nhà em ở đâu vậy Tô Nhan?” Xe đã đi cửa của Ngân Hoa Quê Viên, Hứa Triết Quân liên tiếng gọi Tô Nhan tỉnh lại.

“A... khu 3 tầng 12 nhà 407.” Tô Nhan nói địa chỉ theo bản năng sau đó mới phát hiện bọn họ đã vào tới gần cửa nhà rồi, tâm Tô Nhan lập tức nhảy dựng lên, có một loại cảm giác như bị đưa tới pháp trường hành hình vậy. Xe từng chút từng chút một đã đi đến gần dưới lầu nhà cô, tâm Tô Nhan liền từng chút từng chút một buộc chặt.

“Đến nơi rồi, xuống xe thôi.” Hứa Triết Quân dừng xe, vỗ vỗ vào Tô Nhan đang trốn tránh ở kia không dám xuống xe.

Hứa Triết Quân lấy xong mọi thứ mới phát hiện ra Tô Nhan vẫn như cũ đứng ở trước cửa mà không dám đi lên, Hứa Triết Quân không khỏi cảm thấy buồn cười. Đưa tay nắm lấy tay phải của Tô Nhan, xoa bóp bàn tay cô, trấn an cười, “Đừng khăn trương, không phải còn có anh lên cùng sao? Hơn nữa, người nên khăn trương phải là anh mới đúng chứ?”

“Nhưng là...” Tô Nhan cau mày, không biết nên nói như thế nào mới tốt, tâm tình hiện tại của cô thật sự rất kỳ quái. Cô có chút sợ hãi lại có chút chờ mong, muốn đào tẩu lại biết không thể không đối mặt, thật là rối rắm.

“Đi thôi.” Hứa Triết Quân mỉm môi mỉm cười, lôi kéo Hứa Triết Quân lên lầu.

Đến cửa, Hứa Triết Quân biết không thể trông cậy vào Tô Nhan nên chính mình chủ động vặn hơn, giờ tay nhấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, cửa liền mở ra, người mở cửa là cha Tô. Mắt nhìn khuê nữ nhà mình, lại nhìn đến chàng trai trẻ tuổi đang tươi cười ôn hòa đứng bên cạnh con gái, cha Tô cười nói, “Vào đi nào.”

“Vâng, con đã về rồi.” Tô Nhan lên tiếng, cúi mắt không có nói nữa.

Hứa Triết Quân cười cười, “Cháu chào bác trai, cháu là Hứa Triết Quân, bạn trai của A Nhan.”

“Được, được. Tiểu Hứa à, mau vào nhà đi, đừng đứng đó nữa.” Cha Tô đánh giá Hứa Triết Quân vài lần, hiển nhiên là có vẻ vừa lòng đối với hắn, cười tủm tỉm để cho hai người vào nhà.

Sau khi hai người vào cửa thì mẹ Tô luôn luôn bận rộn tại phòng bếp cũng đi ra. Gặp Hứa Triết Quân còn đem theo cả quà tới, mẹ Tô cười hớ hớ tiếp nhận, mang theo Tô Nhan đến phòng bếp pha trà. Hứa Triết Quân được phép lưu lại bởi cha Tô chơi cờ, làm một khan giả cuồng nhiệt của môn cờ vua nên cha Tô chỉ cần quen biết một người thì chuyện đầu tiên chính là lôi kéo người này chơi cờ.

Hứa Triết Quân cũng không tinh thông cờ vua, nhưng trước kia có đoạn thời gian thường bị ông ngoại lôi kéo chơi cùng ông, sau lại không có thời gian mà chơi cùng ông nữa. Nhưng sau khi biết cha Tô là một khán giả cuồng nhiệt của môn cờ vua thì trước đó Hứa Triết Quân cũng đã tập trung chuyên môn bù lại vài ngày, miễn cho bị chết rất thảm.

Thời điểm Tô Nhan bung trà đi ra, liền nhìn đến cha mình đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào ván cờ, hoàn toàn bỏ qua những thứ khác. Hứa Triết Quân thấy cô đi ra, đứng dậy tiếp nhận khay trà trong tay cô. Tô Nhan hướng bàn cơ bữu môi, dùng ánh mắt hỏi Hứa Triết Quân xem thế nào rồi. Hứa Triết Quân thấy thế, xoa đầu cô để cho cô yên tâm.

Sau hai ván cờ, cảm tình của cha Tô cùng Hứa Triết Quân rõ ràng đã tăng nhanh chóng, nhìn Hứa Triết Quân mặt mày hớn hờ. Thời điểm ăn cơm, đối mặt với mẹ Tô đang “giương thương múa kiếm” mà Hứa Triết Quân chỉ cười đối ứng, Tô Nhan đành giữ yên lặng. Cha Tô lại phản chiến bên Hứa Triết Quân, giúp đỡ Hứa Triết Quân tránh thoát vài kiếp nạn. Đương nhiên việc này cũng làm cho mẹ Tô tặng cho hắn rất nhiều điều cần phải ghi nhớ.

Ăn cơm chiều xong, mẹ Tô lôi kéo Tô Nhan tiến vào phòng bếp thu dọn này nọ, trong mắt tràn đầy ý cười. Tổng thể mà nói đối với Hứa Triết Quân thì mẹ Tô có vẻ rất vừa lòng. Nghe được đánh giá của mẹ đối với Hứa Triết Quân, Tô Nhan cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Dù sao ở trong nhà này, mẹ cô mới là người lớn nhất, mẹ không mở miệng thì mọi sự xong đời rồi đó.

“Tiểu Hứa, cháu về sau tính ở lại thành phố H phát triển sự nghiệp sao?” Vừa uống trà vừa nghe tin tức, cha Tô bèn hỏi.

“Hiện tại chủ yếu là ở lại bên đó hoàn thành một cái hạng mục, còn sau đó cháu còn chưa quyết định.” Hứa Triết Quân đậm cười, nhìn Tô Nhan ở phòng bếp hỗ trợ mẹ Tô rồi nói, “Bác trai và bác gái muốn A Nhan ở lại đây sao?”

“Bác thật ra cũng không sao cả.” Ánh mắt cha Tô nhìn về phía mẹ Tô, cười cười, “Chính là vợ bác luyện tiếc con gái bảo bôi thôi, bà ấy cũng không muốn cho con gái lấy chồng xa. Nói cái gì tốt nhất có thể giữ ở bên người vẫn là nên giữ ở bên người.”

Uống ngụm trà, Hứa Triết Quân cười nói, “Thành phố N là nơi tốt, tiềm lực phát triển so với thành phố H cũng không thua kém gì, đến thành phố N phát triển sự nghiệp cũng là một lựa chọn đúng đắn. Sau khi hạng mục này kết thúc, cháu có thể xem xem có cơ hội đến thành phố N phát triển sự nghiệp hay không?”

Nghe xong lời nói của Hứa Triết Quân, cha Tô rất là vui mừng. Dù sao nếu con gái thích người này, cho dù gả đến thành phố H thì cũng không có biện pháp ngăn cả nhưng nay Hứa Triết Quân khẳng định muốn đến thành phố N phát triển sự nghiệp, đó là điều không thể tốt hơn được nữa.

Mất thấy thời gian không còn sớm, Hứa Triết Quân đứng dậy cáo từ, Tô Nhan xuống dưới lầu tiễn hắn. Hôm nay việc đưa Hứa Triết Quân về nhà có thể xem là viên mãn rồi, Tô Nhan từ khi bước chân qua cửa kia thì thân kinh căng thẳng cả buổi cuối cùng cũng được thả lỏng xuống, cả người đều thoải mái lên không ít.

Trở lại Kim Hoa Quê Viên, sau khi ngừng xe lại Tô Nhan bị Hứa Triết Quân kéo đi tản bộ, cuối cùng lại vòng trở về dưới lầu nhà mình.

“Trên đường đi cẩn thận.” Tô Nhan kiễng mũi chân, ở trên môi Hứa Triết Quân nhẹ nhàng in lại một nụ hôn rồi cười nói, “Hôm nay biểu hiện tốt lắm, đây là phần thưởng.”

Hứa Triết Quân sững sốt, thế nhưng Tô Nhan là lần đầu tiên chủ động hôn hắn. Đưa tay giữ chặt Tô Nhan đang muốn đi lên lầu, Hứa Triết Quân nhếch môi cười một chút rồi nói, “A Nhan, phần thưởng nhỏ như vậy cũng không đủ,” Nói xong, Tô Nhan bị hắn ép mạnh lên trên tường, hô hấp trên môi cũng bị lấp đầy đi, không giống như chuồn chuồn lướt nước của Tô Nhan mà là mót vào xâm nhập, đoạt lấy.

“Như vậy mới được xem là phần thưởng.” Buông Tô Nhan ra, Hứa Triết Quân liếm môi mình, như là trở về chỗ cũ.

Tô Nhan đỏ mặt lên, đẩy hắn ra, “Tạm biệt, đi về cẩn thận.”

Hứa Triết Quân cười cười, “Hôm nay không được ngủ trễ, ngày mai chúng ta đi ra ngoài một chút.”

“Đã biết.” Tô Nhan gật đầu. Nhờ sự giáo dục của Hứa Triết Quân mà cô đã sớm hình thành thói quen 11h đêm đi ngủ.

Về nhà, nằm trên võng lát Tô Nhan quyết định đi ngủ. Cả người nằm hình chữ đại trên cái giường xa cách đã lâu của chính mình, Tô Nhan có loại hạnh phúc muốn rơi lệ. Không vì cái gì khác mà bởi vì tối hôm nay cô có thể ngủ một cách an ủi mà không bị Hứa Triết Quân ép buộc, Tô Nhan còn có loại xúc động muốn cảm ơn trời đất. Sự thật chứng minh được rằng sau khi cô bị ăn tận xương, cô còn gặp nhiều bị kịch hơn nữa. Nhớ lại những buổi tối bị thảm đã đi qua, Tô Nhan lại chưa xót mà lại đỏ mặt, nghĩ đến mà muốn đánh người nào đó, Hứa yêu nghiệt thật sự là rất yêu nghiệt.

Ở trên giường lăn qua lộn lại đã lâu, mất thấy đồng hồ báo thức đã qua thời gian 11h, Tô Nhan vẫn là không ngủ được...

Trợn tròn mắt nhìn căn phòng tối như mực, Tô Nhan có chút vô lực, cô mất ngủ thật rồi. Đã bao lâu rồi không có cảm thụ khuyến điểm miên man của Tô Nhan, về nhà được nằm trên chiếc giường yêu quý hoa lệ của mình mà lại mất ngủ. Ngủ không được, căn bản ngủ không được.

Đã có thói quen được Hứa Triết Quân ôm ngủ, Tô Nhan thành ra lại không quen ngủ một mình.

Buồn bực nằm trên giường, Tô Nhan không khỏi cảm khái cho chính mình. Cô như thế nào lại ý lại đến mức cách xa Hứa Triết Quân thì liền mất ngủ thế này. Đây là thảm cỡ nào rồi mới đến mức thế này chứ? Quả thực chính là thảm kịch nhân gian mà. Không được, cô nhất định phải quật cường, không thể lạy ý lại như vậy được. Mỗi lần đều bị ăn đến tận xương còn không nói, ít nhất cách hắn cũng có thể bình yên đi vào giấc ngủ được chứ.

Đợi cho đến ngày hôm sau khi Hứa Triết Quân nhìn đôi mắt thâm quầng của Tô Nhan thì hoài nghi cô hôm qua lại chơi máy tính mà không ngoan ngoãn đi ngủ sớm, làm cho Tô cô nương hoàn toàn bị chọc giận. Kê đầu số hại cô mất ngủ thế mà còn không biết xấu hổ mà đổ oan cho cô.

Tô Nhan bị oan uổng nên dùng ngón tay chỉ lên trời mà hét lên, “Nếu em chơi máy tính không ngủ được thì em lập tức sẽ bị sét đánh.”

Tô Nhan lập tức nổi giận làm cho Hứa Triết Quân có chút trờ tay không kịp, sờ sờ đầu Tô Nhan rồi mới hỏi cô, “Nếu không phải chơi máy tính không ngủ được thì như thế nào mà đôi mắt lại thâm quầng đến thế này hả?”

Có cái gì đó so với việc con mèo bị người ta đập trúng đuôi còn khiến người ta oán hận hơn điều này nữa sao? Không có!

“Mất ngủ không được sao?” Tô Nhan giận dữ hét lên, nhìn không được đưa tay Hứa Triết Quân đang để ở bên hông hung hăng cắn một vết cho hả giận.

“Khụ... làm sao có thể mất ngủ?” Như con mèo bị người ta đập đập trúng đuôi vẫn còn chưa đủ, thực không biết như thế nào nữa.

“Mất ngủ mà cũng cần lý do sao? Em biết vì sao mất ngủ thì còn để mất ngủ như thế này sao?” Tô Nhan vô cùng oán hận nhìn Hứa Triết Quân. Đứng, không cần phải nói, lý do mất ngủ xa tận chân trời gần ngay trước mắt, chính là anh.

Hứa Triết Quân lập tức như nghĩ tới cái gì đó, đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai cô khẽ cười rồi nói, “A Nhan, một mình ngủ không quen sao?”

Tô Nhan ngẩn ra, bị Hứa Triết Quân nói trúng bồng dung muốn giãy dụa ra khỏi lòng hắn.

“Thì sao nào? Dù sao em cũng không ngủ ngon được. Không có anh, em không ngủ được, làm sao bây giờ.”

Hơi thở ấm áp đảo qua bên tai, giọng nói Hứa Triết Quân rất nhẹ, chỉ có một mình Tô Nhan mới có nghe thấy. Lời nói tình tứ như vậy, ở miệng hắn cũng có thể nói ra được lại làm cho Tô Nhan không thể không tin. Trên thực tế, chỉ cần người này nói gì thì cô đều tin.

“Hôm nay cơm trưa phải đi Diêu Ký ăn thịt bò nạm mới được.” Hứa Triết Quân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Nhan, lôi kéo cô đi đến trước quán Diêu Ký.

Đi vào Diêu Ký, gọi hai tô thịt bò nạm, ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, Tô Nhan ăn một miếng như trở về lúc xưa vậy.

“A Quân, em nhớ rõ anh lần đầu tiên mời em ăn cơm là ở trong này.”

“Uh, thời điểm đó em mới thi chạy 800m xong, Sờ Sờ cũng muốn đi theo đó.”

Tô Nhan chống đầu, nhớ lại tình cảnh của lúc đó, đột nhiên cười nói, “Lúc chúng ta ăn xong trên đường trở về còn gặp phải Mộc Thiên, anh đem hắn bỏ sang một bên mặc kệ không quan tâm. Lúc đó hắn thật đáng thương lại còn oán hận nữa chứ.”

“Lúc đó em còn nói anh là người tốt.” Hứa Triết Quân mị mắt lên mà cười, hiển nhiên đối với tình huống lúc đó nhớ rất rõ ràng.

Tô Nhan trầm mặc. Không phải chứ! Lúc ấy tuổi còn nhỏ, cái chén nhỏ nhỏ đặt trước mặt mà cũng bị lấy đi. Thế nhưng theo phạm vi lương tâm mà nói thì lời nói dối không có thiên lý này không thể tha được, thật sự là rất có lỗi. Ông trời nhất định là trừng phạt cô, mới có thể để cho cô bị yêu nghiệt áp bức như vậy.

Ăn cơm trưa xong, Hứa Triết Quân cùng Tô Nhan quyết định trở về trường học cũ một chuyến. Tô Nhan thật ra là đi theo Lãng Sờ Sờ cùng Tần Mộc Thiên đã trở về đây vài lần, từ khi Hứa Triết Quân xuất ngoại thì cô không trở về đây nữa, lần này xem như là lần đầu đi.

Hôm nay là cuối tuần, không ai đi học, phòng học đều trống trơn, hai người đi đến phòng học thời cấp 3 của họ.

Ngồi ở vị trí cũ, Tô Nhan lại có cảm giác như trở lại như xưa. Quay đầu lại liền nhìn thấy Hứa Triết Quân đang ngồi vị trí của hắn, nhìn cô im lặng mỉm cười.

“Xin chào, tớ là Tô Nhan, về sau mong được chỉ giáo nhiều hơn.” Đó là câu đầu tiên mà cô nói với hắn, Tô Nhan nhớ rất rõ ràng về ngày đó. Ngày đó thời tiết cũng giống như bây giờ, ánh mặt trời ôn nhu, cô gặp Hứa yêu nghiệt.

Thời điểm lúc niên thiếu đó mà nay đã trưởng thành, thành thực và ôn hòa hơn xưa.

Nhìn ánh sáng xuyên qua ngón tay, Tô Nhan cảm thấy nhân sinh cứ như vậy vừa vắn.

Thời gian trôi qua, bọn họ vẫn như cũ nắm lấy tay nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Yêu nghiệt cái gì, quá vô lại

Đã từng trải qua ngày tháng tươi đẹp ở đây, Tô Nhan hí hóp mắt, miễn cưỡng ghé vào trên mặt bàn, lặng lặng như trở về nơi cũ, biểu tình cực kỳ hưởng thụ. Cô từng ngồi chỗ này trong ba năm trung học, buổi sáng còn ăn vụng điểm tâm khi học, đi học thì lên xem tiểu thuyết, làm càn khi dễ người khác... Năm tháng học trò trải qua vô lo như vậy, rõ ràng giống như chỉ cần quay đầu lại là có thể bắt lấy được, nhưng rút cuộc trở về không được.

Bọn họ đều đã trưởng thành, bất tri bất giác lột xác dần thành một bộ dạng khác xưa. Người luôn thường xuyên nhìn qua nhìn lại thì đều luôn tốt, những người luôn cùng nhau khắc khẩu trong một thời gian dài thì lại mất tích đâu không thấy. Cho nên thoạt nhìn qua luôn là vui vẻ, vì thế cô cũng sẽ luôn nhớ tới những gì đã qua.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Không biết từ khi nào Hứa Triết Quân đã đứng dậy và ngồi xuống trước mặt Tô Nhan, ngồi thân xuống đến nhìn cô.

Tô Nha đưa ngón tay vuốt lên sống mũi thẳng của hắn, đột nhiên cười nói, “Em đang suy nghĩ xem anh là từ khi nào thì bắt đầu thích em?”

Đại khái không nghĩ tới Tô Nhan đột nhiên hỏi hắn vấn đề này, Hứa Triết Quân bắt lấy tay của cô, khẽ cắn đầu ngón tay trắng nõn của Tô Nhan rồi suy nghĩ vài giây, cuối cùng bắt được đi nói, “Cái này... anh cũng không biết.”

Tô Nhan co giật khóe miệng, hiển nhiên đối với đáp án này không tin cũng không hài lòng, “Gạt người, anh làm sao có thể không biết.”

“Được rồi, anh sẽ nói.” Hứa Triết Quân nhếch khóe môi, đôi mắt chứa đầy nhu tình, cười nói, “Bất quá thời gian cụ thể thì anh thực không còn nhớ rõ nữa. Anh ấn tượng nhất là lần em chạy đua 800m với bộ dạng đáng thương, khăn trương như sắp chết đến nơi vậy, lúc đó anh cảm thấy rất thú vị. Em sau khi ăn uống no đủ thì thoải mái cười hí hóp mắt vì hạnh phúc, bộ dạng rất đáng yêu, cực kỳ giống Xuân Liễu, làm cho anh nhìn không được mà muốn nuôi dưỡng em. Nhưng anh thích nhất cũng là bộ dạng ngốc nghếch của em khi không giải ra được bài toán.”

“Lúc ấy anh đã nghĩ, trên đời này chỉ sợ tìm không được một cô gái nào có bộ dạng ngu ngốc như em. Chờ tới khi anh phát hiện ra, anh cũng đã thích em rồi. Khi đó em còn ngốc, cái gì cũng đều không hiểu. Anh nghĩ dù thế nào cũng phải chờ sau khi thi vào trường đại học xong thì tìm biện pháp làm cho cô gái ngốc như em thông suốt. Nhưng là...”

Hứa Triết Quân dùng răng nanh cắn đầu ngón tay Tô Nhan, cô tỉnh thêm chút lực đạo, giọng căm hận mà nói, “Nhưng mà em là kẻ vô tâm vô phách, thế nhưng nghĩ giết giết muốn đưa anh lên cửa cái gì mà hoa hậu giảng đường đó. Hiện tại nghĩ đến lúc ấy anh không bị em làm tức chết đến học máu thật đúng là vận khí.”

Nghĩ tới lúc đó, chính mình thật là đã nghĩ như vậy, Tô Nhan thè lưỡi, ánh mắt nhìn thoáng qua, chột dạ không dám nhìn lại Hứa Triết Quân.

“Thật vất vả đợi đi khi vào đại học, thế mà lại lòi đầu ra cái tên Tần Mộc Phong.” Hứa Triết Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói, đặc biệt là ba chữ “Tần Mộc Phong”, lại bỏ thêm trọng âm cho câu, “Học trường ư, học trường thật sự rất tốt.”

“Khụ... học trường chính là học trường mà...” Khi thấy ánh mắt nguy hiểm của Hứa Triết Quân nhìn mình, Tô Nhan không hiểu sao lại có lo lắng.

“Hừ.” Hứa Triết Quân hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đối với vị học trường này có ý kiến vẫn tương đối lớn. Hai con mắt nhìn chăm chăm vào Tô Nhan, Hứa Triết Quân cười nói, “Dù sao sớm muộn gì đều phải đem em về nhà.”

“Không phải đã sớm bị anh đem về nhà rồi sao?” Tô Nhan có chút không biết nói gì, người này như thế nào lại có vẻ mặt oán phụ thế này. Rõ ràng là cô bị hắn uy hiếp không thể không chuyển qua ở cùng hắn, cuối cùng còn rơi vào cái kết cục bị ăn đến không còn mảnh xương, người nên oán hận là cô mới đúng chứ?

“Không có giấy phép lái xe thì anh vẫn luôn bắt an.” Hứa Triết Quân quét mắt nhìn Tô Nhan một cái, nói một câu ý vị thâm trường.

“A... Anh không có giấy phép sao? Vậy mà anh còn dám lái xe?” Nghĩ tới hôm qua còn cùng hắn từ thành phố H về đây, Tô Nhan trong nháy mắt thấy lạnh cả người, từ lòng bàn chân cho đến đỉnh đầu, cô rút cuộc là đã mạo hiểm như thế nào?

Hứa Triết Quân trầm mặc, không mở miệng giải thích, chính là vỗ vỗ đầu Tô Nhan rồi nói, “Em đừng nghĩ lung tung, giấy phép anh đã sớm lấy rồi.”

Bởi vì có việc gấp nên Hứa Triết Quân phải trở về thành phố H trong đêm.

Về nhà, Tô Nhan nhàm chán ở trong phòng của mình, cúi đầu nhìn màn hình máy tính ngẩn người. Thói quen hàng ngày bên cạnh luôn có Hứa Triết Quân, hôm nay không có hắn ở cùng liền có cảm giác thực không thoải mái. Tự như hiện tại đối với chiếc máy tính này, khóe mắt lại như nhìn đến thời điểm hắn ngồi làm việc, Tô Nhan như cảm thấy thiếu đi cái gì đó, cả người không được tự nhiên. Cái loại cảm giác vắng vẻ này, rất khó chịu.

Thói quen này xuất hiện quả thực đáng sợ.

Bất quá loại thói quen cảm thấy không được tự nhiên cùng vắng vẻ này cũng chỉ có ở người không có việc gì, rảnh rỗi vạn phần mới có cảm giác đó. Nếu

người bận tới nỗi chân không chạm đất thì tuyệt đối không có thời gian đi cảm thụ những cảm giác như thế. Tô Nhan ở nhà nghỉ ngơi không bao lâu, còn không có cảm giác đủ thì đã bị nhậm vị Tô gia đã đến đơn vị đã an bài tốt vị trí thực tập từ trước.

Năng lực thích ứng hoàn cảnh của Tô Nhan rất mạnh, không có nguyên nhân nào khác, đơn giản vì thần kinh phản xạ của cô hình cung và rất dài. Thường đợi cho đến khi Tô Nhan phản ứng lại thì cô cũng sớm đã thích ứng được với hoàn cảnh mới, hơn nữa cùng mọi người chung quanh mình bảo trì mối quan hệ tốt. Nói thật ra, con người thuần khiết của cô vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, không có lực sát thương đối với sinh vật, cơ hồ tất cả mọi người đều rất thích.

Quan hệ với mọi người rất tốt, hơn nữa công việc làm trong lúc thực tập cũng rất đơn giản. Áp lực công việc rất nhỏ, thời gian nghỉ ngơi rất nhiều, Tô Nhan ở đơn vị mới có thể nói là xuôi gió xuôi nước. Huống hồ mỗi cuối tuần chỉ cần có thời gian, Hứa Triết Quân đều chạy đến thành phố N gặp Tô Nhan, bất chấp mưa gió. Cuộc sống này của Tô Nhan coi như là tương đối dễ chịu.

Nhậm vị Tô Gia đều thu hết mọi thứ vào trong mắt, đối với tiểu tử này cũng rất vừa lòng.

Thời gian trôi qua nhanh, những ngày thực tập, bốn ba lao lực cứ như vậy mà trôi qua.

Mặc đồng phục tốt nghiệp, cầm bằng tốt nghiệp, Tô Nhan có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời rồi vậy. Cô rõ ràng cảm giác lần đầu tiên vào đại học Z chỉ như ngày hôm qua, như thế nào hiện tại nhào nháy một cái đã đến tốt nghiệp rồi chứ?

“Nghĩ cái gì thế? Còn không mau lại đây chụp ảnh?” Lăng Sở Sở nhéo nhéo hai má Tô Nhan, gọi Tô Nhan trở về.

Tốt nghiệp đại học, ai không thừa dịp cuối cùng như vậy có cơ hội để làm một chút chuyện điên cuồng? Nhìn những nam sinh trong phòng ngủ đứng phát phở, viết đủ các loại lời nói đáng khinh lên giường, đầu Tô Nhan đầy hắc tuyến. Bất quá sơ với những người mặc quần tốt nghiệp còn để người trần mà chụp ảnh thì việc viết lên giường này chỉ là mây bay thôi.

Đối với sự điên cuồng của nam sinh mà nói thì nữ sinh vẫn là có vẻ bảo thủ hơn. Tô Nhan sau khi chụp ảnh tập thể với mọi người xong thì tản ra từng nhóm đi đến các danh lam thắng cảnh đẹp của đại học Z mà chụp ảnh. Hơn phân nửa là muốn tìm một chỗ tốt để ở cùng nhau, ngẫu nhiên có một số động tác ngốc nghếch nữa, hoặc là tranh thủ lưu lại những gì trước mắt làm kỷ niệm riêng cho mỗi người.

Thời gian ly biệt sắp đến, có vài nữ sinh thậm chí còn khóc đỏ mắt. Dù sao về sau mọi người đều phải đi tới các nơi trên miền đất nước, muốn gặp mặt không biết phải chờ tới năm nào tháng nào. Tô Nhan cùng Lăng Sở Sở vốn là cùng quê quán, cùng nhau nhìn Cố Vi Ngôn rồi Trần Tuyên không biết nói gì, không phải không muốn nói nhưng nhiều lời nói đến bên miệng đều cảm thấy không thể biểu đạt hết được tâm tình giờ phút này.

Chúng ta từng sống cùng nhau tốt như vậy, trong không gian nhỏ hẹp hơn 10m², chúng ta cùng nhau ăn cùng nhau ngủ, cùng nhau đi mua đồ, đi dạo phố... cùng nhau nửa đêm bò lên giường nấu mì ăn liền, cùng nhau ngồi tư thế ngồi xôm đáng khinh mà ăn hạt dưa.. Rất tuyệt đẹp, thời điểm khó gặp nhất của một người chúng ta đều sống cùng nhau, tương thân tương ái, tuy hai mà một.

Nay việc trách ra đã đến ngay trước mặt, không thể không trốn tránh hiện thực.

Tuy rằng xã hội hiện đại, internet trở thành phương tiện thông tin thông dụng nhưng vẫn là bất đồng. Vô luận sau này cố gắng gặp lại nhau như thế nào đi chăng nữa cũng không thể thân mật khăng khít giống như mấy năm học đại học, vui vẻ không lo như trước nữa.

Nhất thời nghĩ tới như vậy, tâm Tô Nhan liền nhịn không được mà có chút co rút đau đớn, thương cảm như vậy không biết nên nói gì. Không nghĩ chia tách khỏi bạn bè như vậy nhưng lại không cách nào thay đổi.

Thời điểm Hứa Triết Quân đến đón Tô Nhan, liền nhìn thấy nha đầu kia khóc đến cả hai mắt sưng lên như quả hạch đào lớn. Hứa Triết Quân không có mở miệng an ủi, dùng ngôn ngữ bây giờ giống như đem trứng chọi đá. Đêm Tô Nhan ôm vào trong lòng, đưa tay vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, Hứa Triết Quân cứ như vậy không tiếng động đứng bên cạnh mà trấn an cô.

Đợi cho Tô Nhan bình tĩnh trở lại, tay Hứa Triết Quân đã nắm lấy cái mũi nhỏ của cô, cười hỏi, “Tốt hơn chưa?”

“Vâng.” Tô Nhan có chút ngượng ngùng le lưỡi, đầu ở trong lòng Hứa Triết Quân cọ cọ, cười hi hi.

“Được rồi, trở về nhà thôi.” Hứa Triết Quân nhếch khóe môi lên, ôm lấy thắt lưng của cô, hướng bãi đỗ xe mà đi tới.

Nghe được hai chữ “về nhà”, Tô Nhan cảm thấy rất uất ức, có một cảm giác ảm áp quanh quẩn trong lòng.

Tô Nhan hướng tới Hứa Triết Quân nhếch miệng cười, “Uh, chúng ta về nhà.”

Về nhà, Tô Nhan cả người đầy mồ hôi, cảm giác rất khó chịu nên trước hết chạy vào tắm để tắm rửa trước.

Đợi cho Tô Nhan tắm rửa xong, Hứa Triết Quân đã nấu xong nước lá tỏi nắm hương xong rồi. Loại nước này uống rất tốt cho mọi người trong mùa hè, mở điều hòa làm lạnh phòng dần dần, ôm chén nước lớn lên ngồi trên ghế sofa, xem là chuyện tình hưởng thụ đến cỡ nào. Đương nhiên, nếu có một người nữa ngồi bên cạnh cùng xem, cùng làm chuyện giống mình, cuộc sống như vậy thật tuyệt đẹp. Cuộc sống của Tô Nhan chính là mỹ mãn khiến người ta đố kỵ như thế.

Hứa Triết Quân nghiêng đầu, đột nhiên nói, “A Nhan, tuần sau công việc của anh ở nơi này đã xong.”

Tô Nhan trừng mắt nhìn, rồi cũng lên tiếng, “Uh.”

“Anh tính đi thành phố N.”

Nghe nói như thế, Tô Nhan sùng sốt một chút rồi mới hỏi lại, “A... vì sao? Anh ở thành phố H làm không thuận lợi sao?”

Hứa Triết Quân lắc đầu, “Không phải.”

“Thế vì sao muốn đi thành phố N?”

“Em nói xem?” Hứa Triết Quân mị hí mắt tình, trong mắt nổi lên sự nguy hiểm.

Tô Nhan cười hi hi, thần kinh vội phản ứng lại, cọ cọ vào người hắn xem như nhận sai.

Hứa Triết Quân quét mắt liếc nhìn Tô Nhan một cái, thấy vẻ mặt nịnh nọt của cô cũng không muốn cùng cô so đo cái gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng nói ra một câu, “Cha mẹ anh cuối tháng này sẽ trở lại, bọn họ muốn gặp em.”

“Cái gì?” Tô Nhan tựa hồ như chấn động, giống như bị điện giật mà lập tức nhảy dựng lên. Cô khiếp sợ nhìn Hứa Triết Quân hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, sau đó lắp bắp hỏi, “Thật... thật sự sao?”

Hứa Triết Quân nhũm mày, rõ ràng có biểu tình như muốn nói, “em nói vô nghĩa”.

“Cái này...” Tô Nhan xấu hổ, vô cùng rối rắm nhìn Hứa Triết Quân. Cuối tháng này, không phải là cuối tuần sau sao? Thế trong nháy mắt làm sao mà chuẩn bị kịp chứ.

“Sao?” Hứa Triết Quân nhếch mày, chờ câu nói tiếp theo của Tô Nhan.

“Cái này... em còn không có chuẩn bị tâm ý.” Tô Nhan tội nghiệp nhìn hắn.

Hứa Triết Quân nhếch môi lên rồi nói, “Anh không phải nói trước cho em hai tuần để cho em chuẩn bị tâm lý sao?”

Tô Nhan trầm mặc. Cho người ta hai tháng sợ còn chuẩn bị không được, chỉ có hai tuần còn không bằng sớm chết sớm sinh sao.

“Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng chứ.” Hứa Triết Quân xoa xoa đầu Tô Nhan, giọng nói mềm mại hơn, “Yên tâm, cha mẹ anh đều người nói chuyện rất thoải mái. Hơn nữa bọn họ sớm đã biết em, không có việc gì đâu.”

Yên tâm sao? Người ta trong hai tuần này cho dù có chuẩn bị tốt tâm lý đến đâu cũng không an tâm. Tô Nhan khóc không ra nước mắt, người này mỗi lần đều khiến cô trở tay không kịp. Lần trước muốn đến nhà cô đã thế này rồi, lần này lại đến gặp cha mẹ hắn... Được rồi, thông báo trước ít nhất cũng được coi là tiến bộ.

“Đừng nghĩ nữa. Dù sao trước sau gì cũng phải gặp, em trốn không thoát đâu.” Hứa Triết Quân hôn nhẹ lên trán Tô Nhan, trấn an mà nói.

Tô Nhan oán hận nhìn hắn một cái, bĩu môi không nói gì.

Gặp bộ dạng khó xử này của Tô Nhan, Hứa Triết Quân cười khẽ, “Đừng lo lắng, không phải còn có anh sao, em sợ cái gì?”

Có thể không lo lắng sao? Có thể không lo lắng sao? Đột nhiên nói muốn gặp cha mẹ chồng... không đúng, như thế nào lại đột nhiên biến thành cha mẹ chồng rồi? Chẳng nhai Hứa Triết Quân này chính là nói lời ngon tiếng ngọt cho cô nghe. Mà mỗi lần đều là bị hắn lừa vào vòng như vậy, một vòng rồi lại một vòng không cách nào thoát ra được. Nhớ tới bị kịch trải qua vô số lần, dưới đáy lòng Tô Nhan yên lặng rơi lệ. Cô cả đời này thật sự là đã gặp một bi kịch thật lớn.

Đợi chút, như thế nào lại có cảm giác có chút lạnh thế này?

A...a...a, nút áo ngực của cô sao lại được cởi ra thế này rồi?

“Hứa Triết Quân.” Tô Nhan nổi giận, muốn đẩy người đang nằm trên người của mình ra nhưng lại bị Hứa Triết Quân dùng lực đẩy ngã trên ghế sofa.

“A Nhan, ăn no rồi nên vận động chút thôi.” Hứa Triết Quân ngẩng đầu, liếm khóe miệng, lộ ra nụ cười mê người.

“Anh.. tên sắc lang, đại vô lại.” Tô Nhan muốn phản kháng, lại bị Hứa Triết Quân kim chặt ở trên sofa.

Quần áo trên người, từng cái từng cái đều bị cởi ra, Tô Nhan khóc không ra nước mắt.

Yêu nghiệt cái gì, đại vô lại.

Chương 53: Không lấy anh làm chồng thì em còn muốn gả cho ai nữa?

Cái gì đến thì sẽ đến, người nên đối mặt thì dù có như thế nào cũng trốn không thoát. Tô Nhan trong hai tuần qua thực sự rất lo lắng, mỗi ngày đều cắn móng tay nhìn lịch, liên ngóng trông có hay không kỳ tích xuất hiện làm cho thời gian dừng lại. Đáng tiếc loại kỳ tích này nọ vĩnh viễn sẽ chỉ xuất hiện ở trong ảo tưởng của người nào đó, ngày cứ dựa theo nguyên tắc mà đi qua. Con người càng mong chờ thời gian chậm lại một chút hoặc muốn thời gian dừng lại thì lại càng cảm thấy thời gian đi qua quá nhanh, trong khi Tô Nhan đang tâm hoảng ý loạn thì đã trôi qua hai tuần.

“Tớ muốn chết, tớ muốn chết. Sờ Sờ, cậu tới đem tớ đi đi.” Cả người Tô Nhan nằm ở trên giường, ngày mai cô sẽ phải đi gặp cha mẹ chồng nên đang kêu gào với Lăng Sở Sở ở đầu kia điện thoại mong được giúp đỡ, hy vọng đối phương có thể lao tới pháp trường giải cứu kẻ tử tù đáng thương này.

“Không phải là gặp cha mẹ chồng thôi sao? Có cái gì mà muốn chết chứ? Tô Nhan, tớ nói cho cậu biết, trăm ngàn lần biểu hiện cho tốt vào đừng để tờ đây mất mặt.” Một bên cắn hạt dưa, kiểu chân bắt chéo, Lăng Sở Sở tiếp tục công việc giáo dục của mình.

“Huhu, tớ không cần gặp.” Tô Nhan ở trên giường quay cuồng, hiện tại quả thực giống như muốn sống cũng không được.

Lăng Sở Sở không nói gì, “Không cần cũng phải gặp, Hứa Triết Quân không phải đã an bài tốt rồi sao? Chẳng lẽ cậu chưa lâm trận đã lùi bước rồi sao?”

Tô Nhan trầm mặc, ngẩng đầu 45 độ nhìn bóng đèn huỳnh quang kia mà ưu thương, “Đừng nhắc đến tên hôn nhân đó nữa.”

Nghĩ đến tối hôm qua Hứa Triết Quân gọi điện thoại cho mình, nói muốn nhờ cô khai thông tư tưởng cho Tô Nhan, Lăng Sở Sở nhìn không được nhếch môi cười, trong lòng lại vui mừng mà nói, “Đừng kêu nữa, ngày mai nhớ rõ phải ngoan ngoãn một chút, phải biểu hiện cho tốt, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng.”

Tô Nhan bĩu môi, “Vậy cậu lần đầu tiên đi gặp cha mẹ Tiểu Phong thì thế nào?”

Lăng Sở Sở hé miệng cười, “cái đó còn phải nói sao? Đương nhiên qua cửa chứ sao, cha mẹ Lâm Phong đều rất thích tớ.”

Nghĩ đến tính cách luôn vui vẻ của Lăng Sở Sở, Tô Nhan lại càng hậm hực hơn, Sở Sở như vậy tự nhiên có nhiều người thích cũng không thành vấn đề nhưng cô thì sao? Nếu ngày mai gặp cô rồi, cha mẹ Hứa Triết Quân không muốn thấy cô nữa thì cô phải làm sao bây giờ?

“Sờ Sờ, nếu cha mẹ A Quân không thích tớ thì làm sao bây giờ?” Tô Nhan rút cuộc nhìn không được, đem vấn đề mà cô lo lắng nhất hỏi ra.

“Tớ biết cậu đang lo lắng vấn đề này.” Lăng Sở Sở ngồi thẳng thân mình, còn thật sự vì Tô Nhan mà nói rõ ràng ra, “Kỳ thật cậu hoàn toàn không cần lo lắng, cậu quên rồi sao? Trước khi Hứa Triết Quân đi du học có đưa cho cậu cái vòng tay kia, đó là mẹ của cậu ta tặng cho cậu, không phải nói rằng là tặng cho con dâu tương lai sao? Cho nên mới nói bọn họ đã sớm chấp nhận cậu. Cậu là đang ở đây lo lắng vô vẩn.”

“Nhưng là hai người họ chưa gặp qua tớ? Nếu gặp rồi mà không thích, muốn chúng ta chia tay thì làm thế nào bây giờ?”

Lăng Sở Sở co giật khóe miệng, cảm thấy một trận đau đầu, nha đầu kia bắt đầu để tâm đến những chuyện vụn vặt, “Cậu yên tâm, cho dù không thích, Hứa Triết Quân cũng sẽ không chia tay với cậu. Cho dù cậu muốn hắt hủi chia tay cũng không có khả năng đâu. Cậu đời này đều nằm trong lòng bàn tay hắn, không thể nào thoát ra được nữa. Cho nên chia tay hay cái gì đó, hoàn toàn không cần lo lắng. Cậu muốn lo lắng thì không bằng lo lắng nếu cậu đem chuyện này nói cho hắn thì hắn sẽ xử cho cậu thế nào kia kìa.”

Bị Lăng Sở Sở nói đến trợn mắt há hốc mồm, Tô Nhan ngồi xổm xuống bên giường, “Các cậu nói nếu ta nghĩ chia tay thì mới có thể sao?”

“Tớ khuyên cậu nghĩ cũng đừng nghĩ...” Lăng Sở Sở nhìn không được mà nói.

“Vì sao? Không chừng ngày nào đó tớ gặp được người nào đó rồi đi theo người đó thì làm sao?”

Lăng Sở Sở vỗ trán, nhìn trời không biết nói gì, nha đầu kia quả nhiên yếu rồi vẫn suy nghĩ miên man. Lăng Sở Sở chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Nếu cậu không muốn bị Hứa Triết Quân ép buộc ba ngày ba đêm không xuống giường được thì cậu cứ tiếp tục ở đó mà suy nghĩ về vấn đề này đi.”

Tô Nhan đỏ mặt lên, “Đừng nói bừa.”

Lăng Sở Sở chế nhạo nói, “Tớ đây nói thế vẫn là nhẹ rồi. Nếu như bị Hứa Triết Quân biết còn không chừng ép buộc cậu như thế nào đâu?”

Tô Nhan chỉ cảm thấy sau lưng một trận lạnh lạnh la dần lên, run run một chút, “Quên đi, không nghĩ, không nghĩ nữa.”

“Tốt lắm, cũng đã đến 12h rồi, cậu lại không ngủ được rồi để ngày mai mang hai đôi mắt gấu trúc đi gặp cha mẹ chồng đi.”

“Đã biết, đã biết. Tớ đi ngủ đây, ngủ ngon.” Tô Nhan bĩu môi, tắt điện thoại.

Dù là ngày hôm qua tắt điện thoại liền đi ngủ ngay lập tức nhưng ngày hôm sau ngủ dậy, Tô Nhan vẫn thấy được hai mắt gấu trúc ở trên khuôn mặt mình. Bất quá thể cũng tốt, đồ chỉ chuyện nhỏ thôi, dùng một chút phấn thoa lên sẽ không thấy nữa.

Ăn mặc chỉnh tề rồi ăn điểm tâm xong, Tô Nhan đứng ngồi không yên trên sofa chờ Hứa Triết Quân tới đón.

“Xem con cứ như là đi chết vậy, sợ cái gì? Đến đây, uống chén trà cho bình tĩnh lại nào.” Tô đại nương cầm chén trà trong tay đặt trong tay Tô Nhan, nhìn con gái khăn trương đến nỗi cả nói cũng không nên lời như vậy. Tô đại nương ngồi vào bên người Tô Nhan, vỗ vỗ bả vai của cô, cười nói, “Đừng sợ, không có gì phải sợ. Con gái của mẹ ngoan ngoãn như vậy, hiền lành như vậy ai lại không thích chứ?”

“Cho dù không thích cũng không quan hệ, cùng lắm thì đổi người khác là được mà. Trên đời này cóc bốn chân khó tìm, đàn ông hai chân tìm khắp nơi đều có, còn sợ không gặp được sao?”

Vốn nghe lời của mẹ mình, Tô Nhan còn cảm giác rất uất ức nhưng lại nói được câu nói cuối cùng kia, đầu Tô Nhan liền đầy hắc tuyết. Mẹ cô không hổ danh là mẹ, giải thích quả nhiên cũng hợp với phong thủy mới ghê. Nhưng... nếu mẹ biết con gái của mình đã bị yêu nghiệt vô lương kia ăn đến tận xương tủy thì...

Nghĩ đến đây, Tô Nhan theo bản năng run run một chút, khả năng cô nghĩ cũng không dám nghĩ. Dù sao nếu thực đã biết, đừng nói là Hứa Triết Quân, ngay cả cô cũng chạy trời không khỏi nắng, có khi kêu sinh tử cũng không chừng.

Thật vất vả mới đến thời điểm Hứa Triết Quân tới đón, Tô Nhan cọ xát đi xuống lầu. Nhìn thấy Hứa Triết Quân, phản ứng đầu tiên của Tô Nhan chính là ai oán trừng mắt liếc nhìn hần một cái, oán khí cơ hồ mau chóng hình thành rồi.

Hứa Triết Quân cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, chính là sờ đầu cô, mỉm cười nói, “Đừng khăn trương, không có việc gì đâu.”

Có thể không đi không? Tô Nhan tội nghiệp nhìn Hứa Triết Quân, dùng ánh mắt hỏi.

Em cảm thấy có khả năng sao? Khóe môi Hứa Triết Quân nhếch lên, cười tủm tỉm nhìn cô.

Tô Nhan tuyệt vọng, đành phải ừ rừ theo Hứa Triết Quân hứng Kim Hoa Quê Viên mà đi tới. Quên đi, muốn một phát đòi mạng cũng được, chết sớm siêu sinh sớm. Tô Nhan vâng lời phá bình nguyên tắc thường lệ, áp lực trong nháy mắt nhỏ đi không ít.

“A Nhan đừng lo lắng, bọn họ đều rất thích em. Hơn nữa mặc kệ thế nào anh đều sẽ không buông tay em ra.” Đi tới cửa, gặp Tô Nhan lại khăn trương lẫn khiếp đảm, Hứa Triết Quân hôn lên trán của cô, an ủi mà nói.

Tô Nhan đưa hai tay vỗ vỗ hai má, gật gật đầu mà nói, “Cố lên.”

Hứa Triết Quân bị hành động giống như ra chiến trường của cô làm cho tức cười, “Chuẩn bị tốt chưa?”

“Vâng, tốt lắm, đi thôi.” Tô Nhan vô tâm tình lý hiểu được biểu tình cười nhạo của Hứa Triết Quân, gật đầu nói.

“Đây là Tô Nhan sao? Đến đây nào, đến đây, mau vào đi cháu.” Cửa vừa mở ra, Tô Nhan đã bị Viên Lộc kéo vào cửa, “Di là mẹ của A Quân, cháu có thể gọi ta là di Viên.”

“Cháu chào di Viên.” Tô Nhan lập tức lên tiếng chào, cười đậm đậm.

Viên Lộc cười tủm tỉm mà dẫn dắt Tô Nhan vào phòng khách, chỉ vào Hứa Phàm đang đọc báo trên sofa, “Đây là chú Hứa.”

Tô Nhan biết nghe lời nên lại liên tục lên tiếng, “Cháu chào chú Hứa.”

“Được, được.” Hứa Phàm nhìn Tô Nhan, nhìn đến con mìn đứng ở sau cô bé thì cười cười nói, “Đừng đứng đó nữa, ngồi đi.”

Tô Nhan trước khi chưa gặp hai người lớn trong nhà Hứa Triết Quân thì khăn trương cùng lo lắng, vừa thấy đã muốn che mặt nhưng loại cảm xúc lo lắng khăn trương này lập tức bị Tô Nhan vứt cách xa vạn dặm ở ngoài. Hướng chỉ Viên Lộc cùng Hứa Phàm đều là người rất hiền lành, Tô Nhan thấy tự nhiên không có cảm giác khăn trương nữa. Đặc biệt đối với Viên Lộc, đối với Tô Nhan rất thân thiết, vẫn lôi kéo tay Tô Nhan qua nói chuyện, còn liếp tiếp hỏi Tô Nhan xem Hứa Triết Quân bình thường đối với cô có tốt không, có khi để cô trong nhiều vấn đề hay không?

Ăn cơm trưa xong, Viên Lộc kéo Hứa Triết Quân đang chuẩn bị đưa Tô Nhan về, dặn dò nói, “Cô con dâu này mẹ thích, lại nhu thuận đáng yêu, tính cách cũng không phản đối, nói chuyện cũng rất hợp với mẹ. Con nên nắm cho chặt, trăm ngàn lần đừng bị người khác đoạt đi nha.”

Hứa Triết Quân hé miệng cười, còn chưa nói gì liền bị mẹ mình bắt lấy mà nói, “Không được, vẫn làm sớm cưới về nhà một chút. Sớm tìm ngày lành, nhanh chóng hẹn gặp mặt cha mẹ Tô Nhan sớm một chút, sớm đem chút sự tình này nói sớm một chút.”

“Vâng.” Hứa Triết Quân vỗ vỗ bả vai mẹ mình cười nói, “Mẹ yên tâm đi.”

Tay hắn đã nắm thì nha đầu kia tuyệt đối sẽ không để cho người khác cướp đi. Nhưng xem ra phải sớm chút lấy về nhà thì mới có thể càng an tâm hơn.

Nghiêng đầu, Hứa Triết Quân cười tủm tỉm nhìn Tô Nhan rồi hỏi, “A Nhan, em đoán xem mẹ anh vừa mới kéo anh ra nói cái gì?”

Tô Nhan đang men theo bờ đá nhỏ, cẩn thận duy trì cân bằng để không cho chính mình ngã xuống, nhìn về mặt đầy ý cười của Hứa Triết Quân, Tô Nha bắt đầu mỉa mai, “Anh làm sao mà biết?”

Đỡ lấy Tô Nhan thiếu chút nữa té xuống, Hứa Triết Quân nhếch miệng cười, “Mẹ anh nói sớm chút đem em cưới về nhà.”

Nghe xong lời này, Tô Nhan không biết là kích động hay bị dọa nữa, không cẩn thận liền rớt xuống.

“Xem em kìa, nghe được mẹ anh nói nhanh chóng cưới em về nhà thì em liền kích động thành như vậy sao?” Hứa Triết Quân hí mắt, vẻ mặt cười xấu xa.

Tô Nhan đen mặt, người này lại bắt đầu bẻ cong suy nghĩ của cô. Nhưng mà Tô Nhan quyết miệng, đánh giá Hứa Triết Quân cao thấp một phen, lắc lắc ngón tay rồi nói, “Hừ, anh nói cưới liền cưới sao? Em cũng không nói muốn gả cho anh.”

Đôi mắt của Hứa Triết Quân thâm đen như mực, bắt đầu hiện lên vài phần nguy hiểm, kéo lấy cổ áo Tô Nhan rồi cười hỏi, “Không lấy anh làm chồng thì em còn muốn gả cho ai hử?”

“Hừ, em yêu ai thì liền gả cho người đó, anh quản được sao? Cóc bốn chân khó tìm, đàn ông hai chân khắp nơi đều có, em còn sợ gả không được sao?” Tô Nhan khề cần môi, kiên cường nói. Trục tiếp những lời Tô đại nương nói sáng nay cùng mình đem ra dùng.

“Phải không? Anh không quản được sao?” Ánh mắt Hứa Triết Quân trầm xuống, môi khẽ nhếch lên, lộ ra một vẻ mặt tươi cười đẹp mắt, “Vốn đang nghĩ để em suy nghĩ một thời gian, hiện tại xem ra... Với tâm tư này của em, không sớm chút đem em buộc về nhà thì thật đúng là không yên tĩnh thật.”

Tô Nhan ngẩn ra, còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị Hứa Triết Quân lôi kéo hướng trong nhà mình mà đi tới.

“Sao lại đi nhanh như vậy?” Hứa Triết Quân cũng không bởi vì lời nói oán giận của Tô Nhan mà đi chậm lại.

“Làm sao ư? Anh đây không phải vội vã tới cửa cầu hôn sao?” Hứa Triết Quân quay đầu lại, đối với Tô Nhan cười. Sự tươi cười ôn nhu lại nguy hiểm kia làm cho Tô Nhan giật mình. Xong rồi, cô đã chọc giận yêu nghiệt thật rồi...

Tuy rằng trong lòng có chút run sợ nhưng là nhất thời nghĩ tới nhiều năm như vậy vẫn bị đại yêu nghiệt Hứa Triết Quân này áp bức, nếu cứ nhịn xuống như vậy thì... Giống như Lăng Sở Sở đã từng nói vậy, cô đời này đều không thể nào mà xoay người nữa. Nếu bỏ qua chuyện cầu hôn này, cứ đơn giản như vậy mà để Hứa Triết Quân cưới về nhà thì cô thật sự đời này cũng không thể xoay được người nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Nhan lại càng tăng thêm can đảm, vì chính bản thân mình ngày mai, vì thế phải phản kháng lại áp bức. Cô muốn khởi nghĩa nha.

“Anh cho rằng chỉ cần anh cầu hôn thì nhất định sẽ được sao? Hừ, em sẽ không đem chính bản thân mình tùy tiện gả cho anh như vậy.” Căn chặt răng, lá gan của Tô Nhan càng ngày càng lớn hơn.

Lần này Hứa Triết Quân thật sự đã dừng lại, xoay người nhìn Tô Nhan, hơi hơi nhíu mày, tự tin 10 phần mà hỏi lại cô, “Em làm sao biết được anh sẽ không làm được? Bác trai bác gái rất vừa lòng đối với anh.”

Tô Nhan nhất thời nghẹn họng, có điểm bất đắc dĩ. Dựa theo sự yêu thích cũng như vừa lòng của nhị vị Tô gia, thằng nhãi này nếu đứng đắn tới cửa cầu hôn, khẳng định có thể thành. Người này chỉ biết tới cửa cầu hôn, cũng không biết việc cầu hôn này ra sao? Quyết miệng, Tô Nhan mặt hứng tránh khỏi tay của Hứa Triết Quân, “Không lấy, không lấy chồng. Cho dù cha mẹ em có đồng ý, em cũng không đồng ý đâu.”

“Sinh mệnh của em là do cha mẹ đưa đến, lời cha mẹ em phải nghe, chỉ cần cha mẹ em đồng ý thì chờ anh đưa sinh lễ sang, em không gả cũng phải gả, không lấy chồng cũng phải gả.” Hứa Triết Quân mân miệng, đáy mắt xẹt qua một tia trêu đùa, chứa đựng nụ cười nhưng vẫn cứng rắn nói.

“Hứa Triết Quân, anh vô lại.” Nghe xong lời này, Tô Nhan dậm chân, bên miệng đã vô cùng ủy khuất, giọng cảm hận mà nói.

Hứa Triết Quân nhếch khóe môi, vươn tay để lên đầu Tô Nhan, khẽ cười, “Ừ, anh vô lại.”

“Anh là tên đại vô lại.” cảm giác chưa hết giận, Tô Nhan lại nói.

“Uh, anh là tên đại vô lại.” Hứa Triết Quân nghe lời lặp lại.

“Anh...” Tô Nhan nghẹn một hơi, cảm giác ủy khuất không thể tả nhưng mắng cũng không mắng được.

Giơ tay gạt mấy sợi tóc rối loạn trên trán Tô Nhan, Hứa Triết Quân nở nụ cười nhẹ nhàng, giọng nói mềm nhẹ đi vài phần, “A Nhan, anh là một kẻ đại vô lại, năng lực chiếm hữu lại rất lớn, em là một cô gái gốc nghiệt như vậy lại vẫn ở bên ngoài khiến anh cuối cùng vẫn lo lắng. Nhưng nghĩ nếu đem em cưới về nhà rồi thì chỉ mình anh có thể ngày ngày đều có thể nhìn được em, ngủ cùng em, làm sao bây giờ đây em?”

Hành động quyết liệt của Tô Nhan càng chậm chạp, cảm giác nghẹn khuất đến cực độ lập tức giảm đi không ít. Hai con mắt nhìn Hứa Triết Quân, Tô Nhan cắn răng nói ra một câu, “Em làm sao mà biết? Vô nghĩa.”

“Nhưng là không có em, buổi tối anh ngủ một mình lại không tốt. Mỗi ngày đều phải làm việc đến khuya khoắt, mệt đến chết đi được mới ngủ được. A Nhan, em không gả cho anh, anh về sau mỗi buổi tối đều ngủ không được, em không quan tâm sao?” Hứa Triết Quân cúi đầu, giọng nói cực nhỏ, đại khái chỉ có một mình Tô Nhan nghe được rõ ràng.

“Không quan tâm, có cái gì mà phải quan tâm chứ?” Tuy rằng trên miệng còn cứng rắn nhưng ngữ khí của Tô Nhan rõ ràng đã mềm xuống rất nhiều.

Hứa Triết Quân nở nụ cười rất hết sức mê người, “A Nhan, lấy anh nhé, được không?”

Tô Nhan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực kia, trong đó chất chứa một tình cảm lại sâu thâm thүй làm cho cô nhìn không tới đáy, giống như tình yêu của hắn với cô. Một người như vậy, một câu thật tâm như thế, cô có thể cự tuyệt được sao?

“Vâng.” Tô Nhan loan khoe miệng, cười đáp. Cô đồng ý gả cho đại yêu nghiệt phúc hắc này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Nguốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Kết hôn

Hiện tại Tô Nhan rút cuộc đã cảm nhận được câu kia của Hứa Triết Quân chân thật và ý nghĩa đến thế nào, “Muốn đem em sớm ngày lấy về nhà.” Đây không phải là cô muốn, cô vừa đồng ý gả cho hắn thì người này ở sau lưng liền ai bài cha mẹ hai nhà gặp mặt. Tốc độ này quá nhanh, đừng nói Tô Nhan mà ngay cả Lăng Sở Sở cùng Tần Mộc Thiên đều lú lờ, đây là trường hợp gì chứ?

Nhưng nói trở về, cha mẹ hai nhà gặp mặt rất là ầm nhip với nhau. Bốn đại nhân vui tươi hơn hờ mà bắt đầu kế hoạch mua nhà cho vợ chồng mới cưới ở nơi nào, trang hoàng nhà như thế nào, khi nào thì đi đăng ký kết hôn, khi nào thì làm rượu hỉ. Càng làm cho Tô Nhan cảm thấy lạnh cả sống lưng là cha mẹ hai nhà ngay cả khi nào hai người bọn họ sinh con cũng đã có kế hoạch. Nói cái gì mà nếu cuối năm nay cưới thì tranh thủ năm sau sinh một được. Tô Nhan nghe được vậy mà uống trà cũng khê run lên, rất khủng bố.

Vốn Tô Nhan nghĩ đến, như vậy cũng được nhưng sau khi nghe hết Tô Nhan mới biết được, chính mình rút cuộc là quá ngây thơ rồi.

Cha mẹ hai nhà không chỉ lên kế hoạch sinh một đứa mà càng đáng sợ hơn là còn kế hoạch sinh đứa con thứ hai cho hai người bọn họ nữa rồi.

Tô Nhan ngồi ở bên cạnh nghe được mà mồ hôi lạnh đều ứa ra. Dù là Hứa Triết Quân nắm tay cô, nhưng trong lòng bàn tay của cô lạnh lẽo vẫn là lạnh lẽo. Không chỉ tay ngay cả người vô tâm vô phê như cô cũng bắt đầu cảm thấy lạnh toát thân tửu trong ra ngoài. Cái gì mà sinh đứa nhỏ, chỉ nghĩ thôi cũng thật đáng sợ. Nhưng đây là sinh hai đứa nữa thì đương nhiên là càng đáng sợ hơn nữa. Không có đáng sợ nhất mà chỉ có càng đáng sợ hơn mà thôi.

Đợi cho cha mẹ hai nhà nói chuyện ổn định xong, Tô Nhan đột nhiên có một loại cảm thụ khi nhìn Hứa Triết Quân đang cười yếu ớt bên người, người đàn ông này không xa trong tương lai sẽ là chồng của cô. Đây là một loại cảm giác thực thần lý, không thể có ngôn ngữ nào diễn tả được, lại rất kỳ quái.

Nhà mới của Tô Nhan và Hứa Triết Quân là ở trung tâm thành phố, ngay bờ sông, tầm nhìn vô cùng tốt.

Việc trang hoàng lại căn nhà cũng rất phiền toái, đương nhiên loại chuyện phiền toái này chưa bao giờ cần Tô Nhan quan tâm. Việc Tô Nhan phải làm chính là trong những bản thiết kế trang hoàng ngôi nhà thì Tô Nhan phải chọn một bản mà cô thích nhất, sau đó cùng Hứa Triết Quân mua thêm những dụng cụ điện linh tinh gì đó nữa.

Đối với việc bố trí, trang hoàng cho căn nhà mới, Tô Nhan có nhiệt tình rất lớn. Tô Nhan còn chừa riêng ra một phòng làm thư phòng chuyên dụng cho hai người. Trong thư phòng, một mặt tường được điều chỉnh lên để kê một giá sách. Về phần ban công, trừ bỏ chuẩn bị cửa sổ nhìn ra ngoài thật lớn, Tô Nhan còn chọn một bàn đá cùng dây xích đu mà chính mình thích làm đã lâu. Phần lớn xích đu đặt gần cửa sổ, để Tô Nhan có thể một bên ngắm người mà một bên có thể phơi nắng, ngắm lại chính là một loại hưởng thụ cực hạn.

Đợi cho việc trang hoàng nhà mới hoàn thành, đã thu dọn hoàn chỉnh, nhìn căn phòng mới của chính mình, trong lòng Tô Nhan cảm giác căn bản là không thể nào hình dung được. Đặc biệt bên người là Hứa Triết Quân đang mỉm cười nhìn cô mà nói, “A Nhan, phòng ở chuẩn bị tốt rồi, chúng ta cũng nên đi đăng ký thôi.”

Không biết vì sao khi Hứa Triết Quân nói ra những lời này, Tô Nhan luôn luôn có cảm giác mình rơi vào cạm bẫy. Giống như là một người thật lâu trước đó đã đào sẵn một cái hố, sau đó cầm đủ loại gì đó dụ hoặc cô, uy hiếp cô, thời điểm cô bắt trí bất giác cách cái hố này càng gần, đợi lúc cô đứng bên cạnh hố thì có lọt vào cái hố này hay không cơ hồ đã không phải là do cô nữa rồi.

Đúng vậy, tựa như người hiện tại đang ở phía sau đây, Hứa Triết Quân hỏi như vậy mà Tô Nhan có thể nói “Không” sao? Không thể! Tuy rằng cô cũng không nghĩ nhưng không muốn cùng không thể là hai chuyện khác nhau. Tuy rằng cô cũng là cam tâm tình nguyện nhưng là rút cuộc có loại cảm giác không cam lòng khi bị người khác dụ dỗ.

Trong lòng Tô Nhan cứ không cam lòng như vậy, rục rịch, không hiểu là cảm giác ủy khuất nghẹn ngào gì nữa. Buổi tối về nhà, Tô Nhan liền gọi điện thoại nói chuyện với Lăng Sở Sở, cô cần lời khuyên của Sở Sở để làm cân bằng mọi thứ trong lòng mình.

“Sở Sở, tớ là mặc danh kỳ diệu mà bị thằng nhãi Hứa Triết Quân này lôi kéo đi đăng ký mất. Thứ ba tuần sau nha. Chính là năm ngày sau.

“Ai nha, nhanh như vậy sao? Hạnh động của Hứa Triết Quân quả nhiên là nhanh.” Tương đối làm cho Tô Nhan rối rắm, Lăng Sở Sở hoàn toàn là có thể nhìn ra tâm tình của nha đầu kia, có thể nói cô đang rất thoải mái khoái trá.

Tô Nhan lệ rơi đầy mặt, ai oán nói, “Sở Sở, cậu không cần nói mất tớ...”

“Cái gì mà nói mất chứ? Các cậu vốn sẽ kết hôn, sớm đi đăng ký một chút hay đăng ký muộn chút có gì khác nhau sao?”

Tô Nhan đen mặt, không khác nhau nhưng là trong lòng cô đang không cam lòng được, rất khó chịu.

“Sự tình như đinh đã đóng cột, cậu ngay cả khả năng giãy dụa cũng không có. Đừng nói cậu không nghĩ sẽ đổi ý, cho dù cậu đổi ý cũng không thể nào. Tớ không nói Hứa Triết Quân nhưng nếu cậu đổi ý thì cha mẹ hai nhà liền đem cậu ra mà đánh đến chết.” Lăng Sở Sở nhẹ nhàng nói ra mấy câu liền đem ý nghĩ của Tô Nhan đã kích một cách nặng nề.

“A...a...a...a, tớ không muốn lập gia đình, tớ không muốn làm con gái. Tớ như thế nào lại mặc danh kỳ diệu mà đi đăng ký thế này chứ? Tớ mới tốt nghiệp đại học mà. Thanh xuân của tớ không thể bị chôn vùi vì hôn nhân như thế được.” Tô Nhan quay cuồng ở trên giường, không ngừng gào lên, nghẹn khuất đến cực điểm.

Lăng Sở Sở tùy ý cho Tô Nhan kêu gào, đợi cho cô ấy kêu gào đủ thì thần nhiên ném ra một câu, “Cậu nghĩ chỉ mình cậu có thanh xuân đó hả? Thế thanh xuân của Hứa Triết Quân không phải là thanh xuân sao?”

Tô Nhan bĩu môi, không được đánh đồng như vậy được không?

“Hơn nữa, người ta có bắt buộc cậu không? Cậu có nửa điểm không muốn sao? Đừng có phúc mà không biết hưởng như thế.”

“Hứa Triết Quân là một người đàn ông tốt như vậy, cậu có thể tìm ra người thứ hai như vậy sao? Cho dù tìm được, cậu cảm thấy trên đời này còn có người sẽ đem cậu nâng niu trong lòng bàn tay mà cưng chiều như hân nữa hay sao?”

“Cậu còn chưa nghĩ tới cha mẹ của Hứa Triết Quân cũng là cha mẹ chồng tương lai của cậu cũng thích cậu như vậy. Cậu hiện tại nghĩ có thể tìm được một cha mẹ chồng như họ dễ dàng như vậy sao?”

“Đừng nhiều chuyện nữa. Thành khẩn đi đăng ký kết hôn cho tớ đi.”

Tô Nhan dưới sự chỉ dạy của Lăng Sở Sở, đầu cúi càng thấp, cô không phải trước khi kết hôn đi đăng ký thôi sao.

“Nói, các cậu đăng ký rồi thì khi nào làm rệu mừng đây?” Không đợi Tô Nhan nói chuyện thì Lăng Sở Sở đã hỏi lại.

“Chắc là tháng sau, cuối tháng này bắt đầu phát thiệp cưới. Cha mẹ hai nhà đều thương lượng tốt lắm rồi...” Tô Nhan bĩu môi, có chút hậm hực.

Lăng Sở Sở cười cười, ôn nhu nói, “A Nhan, cậu phải đi lấy chồng rồi, thật là tốt.”

“A...” Tô Nhan sững sốt, không biết nói cái gì cho phải.

“Hứa Triết Quân là một người đàn ông tốt, cậu lấy hân thì tớ rất yên tâm” Khi nói những lời này, Lăng Sở Sở đột nhiên cảm thấy mình có điểm giống mẹ của Tô Nhan nhưng cô vẫn là mỉm cười, tiếp tục nói, “Đừng nghĩ lung tung nữa, cậu lấy hân thì cậu sẽ rất hạnh phúc.”

“Uh.” Tô Nhan cũng trả lời lại, cô biết Sở Sở nói đúng.

“Cậu yên tâm nếu hân dám phản bội cậu, tớ sẽ là người đầu tiên xử lý hân.”

“Hihi, tớ biết Sở Sở đối với tớ là tốt nhất.”

“A Nhan...”

“Sao?”

“Cậu là người đầu tiên lấy chồng, sang năm là tớ rồi tới Vi Ngôn cùng Tiểu Tuyền. Chúng ta đều đã lập gia đình, mỗi người đều có gia đình riêng của mình. Đợi cho chúng ta sau khi sinh con, còn có thể cùng nhau mang đứa nhỏ đi tụ họp nữa. Cậu ngắm lại xem như vậy sẽ có rất nhiều điều thú vị.”

Nghe Lãng Sở Sở nói, trong đầu Tô Nhan nghĩ đến cảnh 4 người mang theo con nhỏ, nhin không được bật cười, “Uh, nhất định sẽ rất thú vị.”

“cho nên nói nha chúng ta đều phải lập gia đình. Cậu là người mở đầu rồi đó.” Lãng Sở Sở trêu đùa.

“Uh, tớ sẽ cố gắng làm người mở đầu thật tốt.” Tô Nhan mỉm cười, phát giác sự cam lòng và hậm hực đã không thấy đâu nữa.

Lấy sổ hồng, đăng ký kết hôn cùng với 9 đồng tiền. Kết hôn thực tiện nghi, đây là cảm tưởng của Tô Nhan sau khi đăng ký xong.

Loạng choạng cầm giấy chứng nhận kết hôn trong tay, Hứa Triết Quân cười đến hết sức vui vẻ, có giấy chứng chỉ này, hẳn sau này có thể nắm được mọi thứ rồi.

“Bà xã, theo anh về nhà đi.” Hứa Triết Quân loan khoe miệng, cười hi hi ôm bả vai Tô Nhan.

Đây là lần thứ hai Hứa Triết Quân gọi Tô Nhan là bà xã, Tô Nhan nhìn cuốn sổ đỏ trong tay, lại nhìn đến Hứa Triết Quân đang cười cười, quệt cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên mở miệng nói ra như hắt cho hắn một gáo nước lạnh, “Anh xem, bên cạnh không phải là làm thủ tục ly hôn sao, người ly hôn so với người kết hôn cũng kém không ít. Đầu năm nay, ly hôn cũng rất thuận tiện, kết hôn cũng không có gì đảm bảo cả.”

Hứa Triết Quân đưa tay dùng sức véo cái mũi nhỏ của Tô Nhan, cười mắng, “Em là tiểu cô nương không lương tâm, vừa đăng ký xong đã nghĩ kết hôn không đảm bảo sao? Loại sự tình ly hôn này, em tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ. Đời này em đều là của anh.”

Tô Nhan thè lưỡi, cũng không phản bác, thành thành thật thật đi theo Hứa Triết Quân về nhà. Từ sau khi nhà mới được trang hoàng lại, tuần trước Tô Nhan liền chuyển đến nhà mới cùng ở với Hứa Triết Quân. Nay đã đăng ký, hai người cuối cùng cũng ở chung một cách hợp pháp.

Tắm rửa xong đi ra, Hứa Triết Quân nhìn Tô Nhan đang nằm ở trên giường, dưới đôi chân nhỏ trắng nõn cân xứng, phá lệ đến mê người. Hứa Triết Quân liền đi tới, tựa vào bên cạnh Tô Nhan, cười tủm tỉm cắn vành tai Tô Nhan, vẫn giống như bình thường mà gọi, “Bà xã?”

“Sao thế?” Tô Nhan quay đầu qua một bên, tránh thoát sự quấy rầy của Hứa Triết Quân rồi mới lên tiếng.

Hứa Triết Quân nhếch khóe môi, ở bên tai cô thổi khí, ngôn ngữ tràn đầy tình ái muội, “Cha mẹ nói muốn sớm ôm cháu rồi, em nói chúng ta có phải hay không cần cố gắng thêm hả?”

Tô Nhan đưa tay ngăn Hứa Triết Quân đang muốn hôn mình lại, nhiu mày nói, “Không cần, em không muốn có đứa nhỏ để mặc không được áo cưới đâu.”

“Yên tâm, cho dù có cũng mới nửa tháng, một chút cũng không nhìn ra.” Người Hứa Triết Quân bắt đầu di chuyển sau lưng Tô Nhan, đem Tô Nhan cố định chặt ở trong lòng mình, không cho cô cơ hội đào tẩu.

“Hứa Triết Quân, anh đây là đang động dục rồi sao?” Mắt thấy chính váy ngủ của mình sắp bị cởi ra, Tô Nhan giận dữ hô lớn.

Hứa Triết Quân cười, không có lên tiếng trả lời, chính là động tác trong tay càng nhanh hơn. Tô Nhan giận dữ như thế cũng không thể cản được Hứa Triết Quân tiến công thần tốc như vậy, mắt thấy váy ngủ đáng thương của mình bị cởi, Tô Nhan khóc không ra nước mắt, chỉ có thể liên tục giận dữ kêu lên.

Nhưng là không qua bao lâu, ngay cả lời mắng chửi giận dữ đều chuyển thành tiếng rên nức nở...

Đêm còn dài, quá trình tạo người cũng còn rất dài...

Cố gắng trả giá sẽ nhận được hồi báo.

Dưới sự cày cấy ngày đêm của Hứa Triết Quân, tới gần hôn lễ thì Tô Nhan mang thai.

Biết được tin tức này, cha mẹ hai nhà đương nhiên là rất vui mừng. Hứa Triết Quân “đầu sỏ gây nên” việc này đương nhiên mỗi ngày đều mang mặt mày hớn hờ. Người duy nhất buồn bực chỉ còn lại tân nương của chúng ta Tô Nhan mà bây giờ còn đã cộng thêm chức vị làm mẹ nữa.

Tuy rằng một chút cũng không nhìn ra được nhưng mang theo đứa nhỏ cử hành hôn lễ vẫn làm cho Tô Nhan rất buồn bực.

Vì vậy suốt hai ngày, Tô Nhan cũng chưa cho Hứa Triết Quân một sắc mặt hòa nhã nào. Giữ yên lặng ngồi ở trên ghế sofa, Tô Nhan cầm cây tăm châm mấy miếng tạo trên bàn.

“Vô lại, đại vô lại. Làm xằng bậy.” Tô Nhan một bên hung hăng châm, miệng còn không ngừng nói.

Không cần đoán, kẻ vô lại này, tên làm xằng bậy này đương nhiên là ông xã của cô rồi, tương lai là cha của con cô, Hứa Triết Quân.

“Đừng nóng giận, tức giận như vậy đối với đứa nhỏ không tốt.” Tuy rằng đứa nhỏ bây giờ còn chính là bào thai nhỏ, căn bản không có ảnh hưởng gì, Hứa Triết Quân vẫn quyết định trước tiên là lấy đứa nhỏ làm cái cớ, cố gắng gần gũi với bà xã đang nổi giận đùng đùng kia.

Tô Nhan bĩu môi, mắt lạnh liếc mắt nhìn Hứa Triết Quân một cái, theo bản năng sờ sờ cái bụng vẫn còn bằng phẳng của chính mình.

“Ngoan, đừng nóng giận, là anh không tốt.” Ngồi xuống bên người Tô Nhan, đem cô ôm vào trong ngực, Hứa Triết Quân khó khăn được khi ngoan ngoãn nhận sai.

“Hừ, nhận sai thì hữu dụng sao? Đứa nhỏ cũng đã có rồi.” Tô Nhan quyết miệng, cầm tay Hứa Triết Quân đang ở bên hông mình cắn một phát.

“Uh, là anh vô dụng. Nhưng là anh thật tâm nhận sai, quý nhất là sự thật tình thôi.” Hứa Triết Quân vuốt đầu Tô Nhan, trấn an mà nói.

Thật tình thì hữu dụng lắm sao? Thật tình có thể đem đứa trẻ trong bụng trở về như chưa từng có gì sao, chờ đến khi kết hôn xong lại trở về trong bụng cô sao?

“Không có việc gì, ai cũng nhìn không ra, em coi như là không có chẳng phải là được rồi sao?”

“Có là có, chẳng lẽ anh còn đem con biến thành không có sao?”

“Ngoan, đừng dẫu môi nữa. Bằng không con sinh ra dẫu môi giống như em thì làm sao bây giờ?”

Nghe xong lời này, Tô Nhan lập tức không dẫu môi nữa.

Hứa Triết Quân nhếch môi cười, tựa đầu trên bờ vai Tô Nhan, ôn nhu nói, “A Nhan, anh rất vui.”

“Hả?” Tô Nhan nhú mày, khuôn mặt của hắn phản chiếu rõ trên mặt bàn.

“Anh rút cuộc đã đem em cưới về nhà. Hơn nữa chúng ta còn có con nữa.”

“Uh.” Bên khoe môi Tô Nhan lan tràn ra một nụ cười hạnh phúc, “Em cuối cùng cũng được anh cưới về nhà nhưng lại chuẩn bị phải sinh con cho anh rồi.”

Cũng không biết đứa trẻ này là nam hay nữ, nếu là một bé trai thì có thể là một tiểu yêu nghiệt hay không? Nếu là tiểu yêu nghiệt, tương lai sẽ là tai họa cho con gái nhà người ta rồi đây. Oa oa ha ha ha, nếu Sở Sở, Vi Ngôn, Tiểu Tuyền có con gái thì phải khiến cho tiểu yêu nghiệt nhà mình đi gây tai họa mới được. Nghĩ đến đây, Tô Nhan nhin không được cười rộ lên.

Chò dù gả cho người đó, còn chuẩn bị làm mẹ, rồi cuộc sống tương lai vẫn là có tình ý như vậy, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phiên ngoại 1 : 50 Questions với vợ chồng yêu nghiệt – thuần ngốc

Nhân vật chính là Hứa yêu nghiệt và Tô tiểu ngốc.

1. Tên gọi là?

Tiểu Tô Tô : Tô Nhan

Hứa yêu nghiệt : Hứa Triết Quân

2. Giới tính là?

Tiểu Tô Tô : Với tác giả giống nhau.

Hứa yêu nghiệt ; Nam

3. Tuổi?

Tiểu Tô Tô : 22 hay 23 nhỉ? Thật có lỗi, tôi không nhớ rõ tuổi cụ rồi linh tính gì đó.

Hứa yêu nghiệt : tuổi cụ là 24, tuổi hiện tại là 22. Cô ấy với tôi giống nhau.

4. Tính cách như thế nào?

Tiểu Tô Tô : lười, hủ trách, thần kinh phản xạ dài..

Hứa yêu nghiệt : tác giả thử nói xem? Không phải chỉ đặt cho tôi là một yêu nghiệt phúc hắc, lời nói ác độc sao?

5. Miêu tả tính cách đối phương?

Tiểu Tô Tô : Phúc hắc, lời nói ác độc, biến thái, hỗn đản, sắc lang. . .

Hứa yêu nghiệt : Ngốc

Tác giả : tính kỳ quái của hai người có tính lộn xộn có điều phù hợp tiêu chuẩn của cả hai.

6. Ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy đối phương là gì?

Tiểu Tô Tô : Nói không nhiều lắm, một nam sinh rất sạch sẽ.

Hứa yêu nghiệt : Giống như chưa tỉnh ngủ, đôi con ngươi đảo qua đảo lại, cười rộ lên rất đáng yêu.

7. Ấn tượng khi nhìn vào đôi mắt đối phương là gì?

Tiểu Tô Tô : Cười rộ lên thực là họa thủy.

Hứa yêu nghiệt : Có vẻ hoạt bát.

8. Nhìn đối phương giống động vật gì?

Tiểu Tô Tô : sinh vật hắc ám.

Tác giả : bạn học Tô Nhan, thỉnh nhìn kỹ câu hỏi, là động vật?

Tiểu Tô Tô : được rồi, là sói đi? Hay hổ? Sư Tử? Dù sao là động vật ăn thịt nguy hiểm.

Hứa yêu nghiệt : Giống con mèo Xuân Liễu của nhà tôi, bất quá so với Xuân Liễu còn có điểm ngốc hơn.

Tiểu Tô Tô : Anh thế nhưng nói em còn ngốc hơn cả con mèo sao?

Hứa Yêu Nghiệt : Ăn ngay nói thật.

Tiểu Tô Tô : 55555555555555!

9. Thích đối phương ở điểm nào?

Tiểu Tô Tô chảy nước miếng : Đáng người, khuôn mặt. Uh, còn có anh ấy còn mua đồ ăn cho tôi, giải quyết phiền toái cho tôi. . .

Hứa yêu nghiệt đen mặt : Ngốc, dễ nuôi.

10. Không thích đối phương ở điểm nào?

Tiểu Tô Tô : chọc giận lên thì rất đáng sợ, không cho tôi làm cái này làm cái kia.

Hứa yêu nghiệt : không có, chính là ruồi bọ dễ dàng trên chọc.

Tác giả : khu. . . cậu có thể nào đem tình địch biến thành ruồi bọ như thế? Tuy rằng bọn họ là vật hi sinh.

11. Xung hô với đối phương như thế nào?

Tiểu Tô Tô : A Quân, Ông xã. Trong lòng thì kêu yêu nghiệt, yêu nghiệt đáng chết. . .

Hứa yêu nghiệt : A Nhan, bà xã.

12. Lần đầu tiên hẹn hò là ở nơi nào?

Hứa yêu nghiệt : lần đi mua sách tham khảo? Hay là đi ăn lẩu?

Tác giả : lần đầu tiên là bị cậu cứng rắn bắt cóc, lần thứ hai là cậu dụ dỗ.

13. Địa điểm thường xuyên hẹn hò là ở đâu?

Tiểu Tô Tô : Quán ăn.

Hứa yêu nghiệt : cô ấy thích ở quán com nhưng sau lại càng thích ở nhà ăn com tôi nấu.

14. Là ai tỏ tình trước?

Tiểu Tô Tô : là anh ấy.

Hứa yêu nghiệt : là tôi.

15. Bị cáo tiểu bạch tại thời điểm đó có cảm giác gì?

Tiểu Tô Tô : giật mình hay nói đúng hơn là hoảng sợ nhưng cũng có chút vui mừng. Nhưng còn có nhiều điều bất khả tư nghị chưa trải lòng được.

16. Đối tượng của nụ hôn đầu tiên là ai?

Tiểu Tô Tô : A Quân.

Hứa yêu nghiệt : A Nhan.

17. Cảm giác ở nụ hôn đầu tiên?

Tiểu Tô Tô : không nhớ rõ, nhưng cảm giác lúc đó nồng đậm mùi của hoa cỏ.

Hứa yêu nghiệt : mềm, dễ ăn.

Tác giả : cậu biến môi của Tiểu Tô Tô thành thạch hoa quả sao?

Hứa yêu nghiệt : So với thạch hoa quả ăn còn ngon hơn.

Tác giả. -_-||

18. Đối tượng đêm đầu tiên là ai?

Tiểu Tô Tô : chị có thể hỏi nhanh chút được không?

Tác giả: đừng nói vô nghĩa nữa, trả lời vấn đề đi.

Tiểu Tô Tô : A Quân.

Tác giả : Hứa Triết Quân, mau trả lời, mọi người lúc ấy đối với cậu có điểm chấp nhất phải không?

Hứa yêu nghiệt : ...

Tác giả: Trả lời đi, chẳng lẽ không phải cậu?

Hứa yêu nghiệt: ừ, đương nhiên là tôi.

Tác giả : rất đáng tiếc...

19. Cảm giác đêm đầu tiên như thế nào?

Tiểu Tô Tô : Đau chết tôi. Vì sao chỉ có phụ nữ mới đau chứ?

Hứa yêu nghiệt: Này, em không phải là đàn ông nên em không hiểu được.

Tác giả : kỳ thị tôi sao? Không phải là XOXO thôi sao... hừ!

20. Bình thường là ai ở trên?

Hứa yêu nghiệt : chị nói xem?

Tác giả : được rồi, tôi đã hiểu.

21. Cô đã bao giờ nghĩ đến việc thay đổi vị trí chưa?

Tiểu Tô Tô : Luôn luôn có gắng nhưng chưa thành công bao giờ.

Tác giả : thật là đáng thương. Tuy nhiên chị cảm thấy rằng đời này em cũng đừng hi vọng.

22. Đúng rồi, hôn lễ có mời học trưởng sao?

Tiểu Tô Tô: Vâng, có phát thiệp mời.

Hứa yêu nghiệt : Cô ấy kiên trì muốn mời.

23. Vì sao kiên trì muốn mời học trưởng?

Tiểu Tô Tô: học trưởng Mộc Phong vẫn rất quan tâm tới tôi, hơn nữa đây là vấn đề lễ phép. Mặc dù đối phương có thể là không đến, nhưng ít nhất em vẫn phát thiệp cưới mà phải không?

Tác giả : rắc rối quá, em nghĩ nhiều như vậy thật không dễ dàng gì.

24. Vậy học trưởng đến chứ?

Tiểu Tô Tô : vâng, mang theo cả chị dâu nữa.

25. Khi nào thì sinh đứa bé?

Tiểu Tô Tô : Cách ngày sinh dự tính còn hai tháng nữa.

26. Em thích con gái hay con trai?

Tiểu Tô Tô : con trai, sinh ra một tiểu yêu nghiệt, là tai họa cho con gái nhà khác.

Hứa yêu nghiệt : Đều thích, dù sao ít nhất cũng phải sinh 2 đứa.

27. Khi nào thấy đối phương không giữ được nề nếp chưa? (ý là hồng hạnh vượt tường :P)

Tiểu Tô Tô : Không có.

Hứa yêu nghiệt : cô ấy sẽ không có cơ hội này.

28. Nếu Hứa yêu nghiệt phong lưu ở bên ngoài thì làm sao bây giờ?

Tiểu Tô Tô : em không cần anh ấy nữa.

Tác giả : Vì sao?

Tiểu Tô Tô : Thứ người khác đã dùng qua thì em sẽ không cần nữa.

Tác giả : gì... mà thứ người ta đã dùng qua là chỉ...?

Tiểu Tô Tô: Hừ hừ, mọi người đều biết.

29. Nếu Tiểu Tô Tô vượt tường thì làm sao bây giờ?

Hứa yêu nghiệt : cô ấy sẽ không có cơ hội này.

Tác giả: Nếu?

Hứa yêu nghiệt: Có gì khác nhau sao?

Tác giả :.....

30. Vừa lòng với đối phương ở phương diện nào?

Tiểu Tô Tô : Chị muốn nói tới phương diện nào?

Tác giả : em rút cuộc bại lộ bản chất tà ác đáng khinh nhất rồi.

Tiểu Tô Tô : cảm ơn , em là hủ trạch rồi.

Tác giả : Phương diện XXOO

Tiểu Tô Tô : Cũng tạm.

Hứa yêu nghiệt : chính là cũng tạm sao? Xem ra lần sau anh phải cố gắng thêm mới được.

Tiểu Tô Tô : em là phụ nữ mang thai đó nha.

Tác giả : Cái kia... Hứa Triết Quân, chị làm mẹ cho nên chị nói cho cậu biết, phụ nữ mang thai qua mấy tháng là có thể.... Uh, cậu không cần nhin. Đừng vậy, chỉ cần đừng quá mạnh bạo, ôn nhu mà giáo dục cô ấy đi. Tối hnay là một cơ hội tốt. T_T

31. Một đêm H bao nhiêu lần?

Tiểu Tô Tô :...

Tác giả : Cô gái này da mặt mỏng, đổi người. Hứa Triết Quân, một đêm cậu có thể làm sắc lang bao nhiêu lần?

Hứa yêu nghiệt : tôi nói 100 lần thì chị tin sao?

Tác giả : Tin, tin chứ. Ghi nhớ nha, sẽ ghi nhớ, một đêm 100 lần sắc lang... (Ánh mắt nhìn thế nói không tin mà chết à...)

Hứa yêu nghiệt: ...

32. Nhưng suy nghĩ thì muốn 1 đêm mấy lần cho tốt?

Tiểu Tô Tô : Một lần là được rồi, một chết người.

Hứa yêu nghiệt : nghĩ vài lần thì làm vài lần thôi.

33. Thích nhất tư thế H gì?

Tiểu Tô Tô : dùng ít sức nhất.

Hứa yêu nghiệt : tôi vẫn muốn nói bốn chữ, quan ngươì đánh rắm. (ý nói chị tác giả này lảm chuyện.)

34. Thích H không?

Tiểu Tô Tô : cũng được, rất thoải mái, chỉ hơi mệt một chút.

Hứa yêu nghiệt : Thích.

35. Thời điểm thực hiện cảnh H là khi nào?

Tiểu Tô Tô : thời điểm anh ấy động dục.

Hứa yêu nghiệt : thời điểm nghĩ tới

36. H bình thường chọn nơi nào?

Tiểu Tô Tô : anh ấy động dục lúc nào ở nơi nào thì thực hiện ở nơi đó.

Hứa yêu nghiệt : Mọi nơi đều có thể.

37. Lần trước hai người nói đã từng H ở ban công sao, từng có thật sao?

Tiểu Tô Tô (đỏ mặt)...

Tác giả... đã hiểu...

38. Thích nhất bộ phận nơi nào trên người đối phương?

Tiểu Tô Tô : nửa người trên, đường cong rất tuyệt, cơ bụng rất tốt.

Hứa yêu nghiệt : thích tất cả.

39. Đối phương đã từng H với người ngoài không?

Tiểu Tô Tô : không có.

Hứa yêu nghiệt : không có.

40. Nếu trước khi được người kia mà đối phương đã H với người ngoài, hai người sẽ để ý sao?

Tiểu Tô Tô : chỉ cần khi sống cùng em mà chân tình nhất là được.

Hứa yêu nghiệt : Không ngại, tôi không có quan điểm khắt khe về điều này.

41. Trước khi H có thể cảm thấy ngược chừng không? Hay là sau đó?

Tiểu Tô Tô : tất cả.

Hứa yêu nghiệt : Cũng không biết nữa. bộ dạng thẹn thùng của A Nhan rất mê người.

42. Khi H hi vọng đối phương nói gì?

Tiểu Tô Tô : nếu anh ấy có thể cầm miệng là tốt nhất.

Hứa yêu nghiệt : cô ấy không có tính lực nói chuyện.

43. Khi H đối phương có biểu tình như thế nào?

Tiểu Tô Tô : không chú ý qua.

Hứa yêu nghiệt : đều thích, mỗi biểu tình đều thích.

Tác giả : thời điểm cụ thể là như thế nào?

Hứa yêu nghiệt: chị là nhìn không tới, hỏi làm cái gì?

Tác giả (run run) : thôi không hỏi nữa

44. Đối với việc H ngược có hứng thú sao?

Tiểu Tô Tô (tà ác ảo tưởng) : Là đối với anh ấy sao?

Hứa yêu nghiệt (ôn nhu cười) : em nói xem?

Tiểu Tô Tô:..... Không có hứng thú.

45. Trong quá trình H có sử dụng qua dụng cụ nào không?

Hứa yêu nghiệt nhú mày : chị không nên hỏi mấy vấn đề này.

Tác giả : 100 cm

Hứa yêu nghiệt : Chị sao không tự mình động não đi.

Tác giả : Cho nên tôi mới quyết định giảm xuống 50 câu hỏi.

Hứa yêu nghiệt : Hỏi mau

46. Nghe nói Hứa yêu nghiệt ở bên kia bờ đại dương với một cô gái giống em đã trải qua tình một đêm, em có cảm tưởng gì?

Hứa yêu nghiệt : là ai bịa đặt? Muốn chết sao?

Tiểu Tô Tô : nếu có thì anh đi chết đi.

47. Quên mất, Tiểu Tô Tô, em biết lần trước vì sao tướng công yêu quý của em bị treo mấy sao?

Tiểu Tô Tô : không phải bị virus sao?

Tác giả : làm sao biết là bị virus.

Tiểu Tô Tô : nghĩ vậy.

Tác giả : chính là người...

Chưa nói xong đã bị đá ra bên ngoài, tác giả ngửa mặt lên trời mà thét dài: tôi muốn về nhà.

48. Hai người đặt tên cho đứa nhỏ rồi?

Hứa yêu nghiệt : Nam kêu là Hứa Nặc, nữ kêu là Hứa Diệc Nhiên.

49. Đứa nhỏ sinh ra muốn kết thân cùng ai chưa?

Tiểu Tô Tô : có nghĩ qua nhưng vẫn muốn để cho đứa nhỏ trưởng thành sau đó tự mình đi tìm.

50. Muốn nghe nhất đối phương nói câu gì?

Hứa yêu nghiệt : Bà xã, anh yêu em.

Tiểu Tô Tô : uh.

Tác giả : sao chỉ ừ một tiếng vậy.

Tiểu Tô Tô (hắc tuyến) : Ông về , em về nhà nói với anh không thêm đề ý người này nữa.

Hứa yêu nghiệt (mỉm cười): uh, chúng ta về nhà thôi.

Tác giả (lật bàn): Tôi muốn biết đề sáng tác, sáng tác mà...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Phiên ngoại 2: Tiểu yêu nghiệt Hứa Nặc.

Từ khi tiểu yêu nghiệt Hứa Nặc sinh ra, Hứa Triết Quân bắt đầu hối hận chính mình lúc trước cố gắng chăm chỉ như vậy để cho bà xã của mình mang thai rồi sinh con sớm như thế. Sau khi sinh con thì Tô Nhan hoàn toàn đem trọng tâm của cuộc sống đặt lên người tiểu tử Hứa Nặc này, đối với ông xã như hần đã bị xem nhẹ, nếu không thể xem nhẹ thì lại ứng phó cho qua. Càng miễn bàn hơn là cha mẹ hai nhà đem Hứa Nặc nâng niu như ngậm trong miệng sợ tan, sùng ở trong lòng bàn tay.

Tóm lại một câu, địa vị của Hứa Triết Quân xuống dốc không phanh.

Sự kiện 1

Vào buổi tối đầy tháng của Hứa Nặc vào thứ 7.

“A Nhan, anh đói bụng.” Hứa Triết Quân nhìn Tô Nhan đang xem tivi, nghiêm trang nói.

“A , com chiều không phải là đã ăn rồi sao?” Tô Nhan liếc mắt nhìn hần một cái rồi lại tivi, “Đói bụng thì anh làm bữa khuya ăn đi.”

“Thật sự sao?” Móng vuốt sói của Hứa Triết Quân đến gần bên hông Tô Nhan.

Tô Nhan hoàn toàn bị tiết mục trên tivi hấp dẫn, không có chút ý tứ nên theo bản năng gật gật đầu.

Nhìn thấy Tô Nhan gật đầu, Hứa Triết Quân hé miệng cười, quyết định thân tặc.

“Hứa Triết Quân, anh làm cái gì thế?” Tô Nhan giật lên.

“Em nói xem?” Hứa Triết Quân liếm môi, tay chân lạnh lẽo cởi bỏ nút áo ngực của Tô Nhan.

Nháy mắt Tô Nhan mới phản ứng lại được, đầu đầy hắc tuyến, người này lại động dục...

Nút áo sơ mi của Tô Nhan bị Hứa Triết Quân mở ra từng nút một, làn da trắng nõn mềm mượt, còn có bộ ngực kia đã lớn và tròn hơn rất nhiều khiến cho Hứa Triết Quân đói bụng lâu ngày nhìn không được mà nuốt nước miếng. Rút cuộc cũng đợi được Tô Nhan hết thời gian ở cũ, hần rút cuộc không

cần tiếp tục nhìn cục thịt này mà không có cách nào ăn ngay nữa rồi. Nghĩ đến đây, người luôn bình tĩnh như Hứa Triết Quân cũng có chút kích động.

Đang lúc Hứa Triết Quân muốn đẩy nhanh quá trình dự tiệc, đem Tô Nhan ăn sạch đến tận xương thì ngoài phòng ngủ vang lên tiếng khóc của trẻ con.

“Tiểu Nặc nhất định là đói tình rồi.” nghe được tiếng con khóc, Tô Nhan giật mình, không chút do dự mà đẩy Hứa Triết Quân đang ép trên người mình ra, sửa sang lại quần áo hỗn loạn trên người rồi nhanh chạy ra khỏi phòng ngủ.

Hứa Triết Quân ghé vào trên sô pha, trợn mắt há hốc mồm nhìn chính mình bị bỏ lại mà Tô Nhan vội vàng chạy tới xem con, trong lòng không biết là có cảm giác gì nữa.

Ngày này, không có cách nào khác vượt qua...

Sự kiện 2

Hứa Nặc đã được một tuổi, con sói Hứa Triết Quân đói hai mắt đều xám ngắt quyết định tạo một cơ hội, đem con đưa đến nhà cha mẹ mình, ít nhất có được một thời gian thoát khỏi nó. Hứa Triết Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói với chính mình như vậy.

Vào buổi tối, Hứa Triết Quân đợi cho Tô Nhan tắm rửa xong, một lời cũng chưa nói liền đánh tới.

“A, nhẹ chút, A Quân anh làm em đau.” Tô Nhan khẽ nhủ mày, lại phát hiện ông xã nhà mình căn bản đã hóa thành một con sói đói, căn bản không nghe được mình vừa nói gì. Tô Nhan vỗ trán không biết nói gì, không phải là mấy ngày nay cũng như thế này mà anh ấy còn chưa ăn no sao? Sao lại biến thành cái dạng này rồi? Không biết còn nghĩ hần là ngược đãi như thế này...

Không bao lâu sau, Tô Nhan bị lột sạch sẽ. Nhìn làn da trắng nõn hồng hồng với ánh ắt vô tội đang nhìn mình của Tô Nhan thì Hứa Triết Quân không chút do dự mà đánh tới. Lần này hẳn rút cuộc có thể được như ý nguyện rồi.

“Leng keng... leng keng...” Hứa Triết Quân còn đang chuẩn bị bước cuối cùng để đạt được ý định của mình thì chuông cửa vang lên.

Hứa Triết Quân cứng đờ, khẽ cắn môi quyết tạm mặc kệ cái chuông cửa đáng chết kia. Hắn quản chuyện đó làm gì, ăn nó trước rồi tính sau.

Nhưng là tiếng chuông này không có ý tứ dừng lại, Tô Nhan không có ý để cho Hứa Triết Quân dính vào mình nữa, đẩy vai hắn rồi nói, “Không chừng có việc gấp? Anh ra thử xem?”

Hứa Triết Quân nghiêng răng nghiêng lợi mặc lại quần áo, đi ra mở cửa... vừa nhìn thấy cha mẹ mình ôm con trai đứng ở cửa.

“Tiểu Nặc nói muốn mẹ, như thế nào cũng không chịu ngủ. Chúng ta đành phải đem hắn trở lại đây.” Viên Lộc nhìn bộ dạng giận dữ của con trai, bất đắc dĩ nói.

Đem con ôm trở về phòng, bà xã liền bị con cướp đi rồi. Hứa Triết Quân đứng ở cửa phòng, tâm như đao cắt...

Ngày này, thật sự không có cách nào khác vượt qua...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Nhớ Thuần Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.